

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINGED SERIES
BOOK THREE

BITTER CONFESSIONS

MIA KNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SINGED SERIES
BOOK THREE

BITTER CONFESSIONS

MIA KNIGHT

ACI İTİRAFLAR

SINGED SERİSİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

MIA KNIGHT

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, ticari kuruluşlarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Mia Knight

<http://miaknight.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi: <https://www.coversbycombs.com/>

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

DEDİKASYON

Bu fırtınayı atlatmama yardımcı olan ve bana yaratmak ve
iyileşmek için güvenli bir yer veren Christi & Justin'e.
Teşekkür ederim.
bana ailenin gerçek tanımını gösterdi.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	

<u>Yazarın Notu</u>
<u>Mia Knight'ın Kitapları</u>
<u>Yazar Hakkında</u>
<u>Teşekkür Kısa Bir Bakış</u>

BÖLÜM 1

JASMINE, 13 YAŞINDA

Jasmine kanepede uzanmıştı, çenesi Okurken üst üste yığılmış ellerine yaslanmıştı. On üç yaşındaki genç kız kütüphane pencerelerinin ardındaki muhteşem yaz gününden habersizdi. Hiçbir şey onun dikkatini sayfada anlatılan hikâyeden uzaklaştıramazdı.

Birden nefesi kesildi ve kucağında kitapla bağdaş kurup oturdu. Birkaç dakika sonra kolçağın üzerine tünemişti. Hikâye doruk noktasına ulaştığında ayağa kalktı ve hararetle son sayfaları çevirdi. Daha fazla kelime kalmadığını fark ettiğinde kitabı kapadı, gözlerini kapattı ve "Thea!" diye bağırdı.

Jasmine bir cevap almak için dinledi ve cevap alamayınca kanepeden fırladı ve sanki yanıyormuş gibi kütüphaneden dışarı koştu. Bir an için üst kattaki yatak odalarında hizmetçiyi aramayı düşündü ama içgüdüleriyle hareket etmeye karar verdi.

"Thea!" diye bağırdı mutfak adasının karşı tarafında kayarak dururken.

Thea karıştırma kabına koyduğu malzemelerden başını kaldırmadı. "Başka bir kitap mı bitirdiniz, hanımefendi?"

"Evet!"

"Dün bir tane bitirmedin mi?"

"İki," dedi Jasmine dikkati dağılmış bir şekilde volta atarken. "Onlar iyiydi ama bu. Bu..." Duyguları onu boğmak için yükselirken yumruğunu gömleğinin içinde sıktı. "Bu kitapta her şey vardı. Macera, gizem, aksiyon, yüksek bahisler, romantizm..." Thea'nın kaşlarının çatılmasına neden olan sert bir iç çekti. "Şu anda mutlu bir şekilde ölebirim."

Thea başını salladı, heyecanlı bir hikâye okuduktan sonra Jasmine'in tiyatro yapmasına alışkındı. "Bu ne hakkındaydı?"

Kızın yüzündeki hüznü ifade, ellerini adaya dayayıp doğrulurken kayboldu.

"Kitabın adı Keşfedilmemiş Sular. Okyanus kıyısında yaşayan Naida adında bir kız hakkında. Annesi doğum sırasında ölmüş, bu yüzden sadece o ve balıkçı olan babası var. Babası her seferinde haftalarca, hatta aylarca ayrılıyormuş. Babası son yolculuğundan dönmeyince, kız onu bulmak için bir arayışa çıkar. Yol boyunca bir sürü karakterle tanışır. Bunlardan biri Amir adında bir adamdır. Ortağının onun boğazını kesmeyi planladığını duyunca onun hayatını kurtarıyor." Jasmine, Thea'nın gözlerinin onaylamaz bir şekilde parladığını görmezden geldi ve devam etti. "Ona borçlu olduğu için, babasının içinde bulunduğu geminin izini sürmesine yardım etmeyi teklif ediyor."

"Spatulayı uzatabilir misin?" Thea sordu.

"Tüm bu maceralara atılıyorlar. Korsanlarla savaşıyorlar, ıssız adaları keşfediyorlar ve adam ona kılıçla nasıl dövüşüleceğini öğretiyor." Jasmine spatulayı aldı ve teslim etmeden önce bir kesme, savuşturma ve itme hareketi yaptı. "Tanrım, o kadar gerçekti ki, yüzümde deniz

esintisini hissedebiliyor ve okyanusun kokusunu alabiliyordum."

Thea onun önüne dilimlenmiş pide ve sebzelerden oluşan bir tepsi koydu. "Ye."

Jasmine pideyi cacık sosuna buladı ve ne kadar aç olduğunu fark ettiğinde hayal dünyasının biraz gerilediğini hissetti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Bir kitaba daldığında suya, yemeğe ya da uykuya ihtiyaç duymuyordu.

"Keşke babamın binaları yerine gemileri olsaydı," dedi dalgınca.

"Sizi böyle söylerken yakalamasına izin vermeyin, bayan."

Jasmine iç çekti. "Ama gemiler çok havalı! Yük taşıyabilir, üzerlerinde yaşayabilir ve kilometrelerce ötede hiçbir şey olmadan okyanusta olabilirsiniz."

"Yunanistan'da teknelerde çok zaman geçirdim," dedi Thea. "Bir gün memleketimi ziyaret etmelisin."

Jasmine parladı. "Evet! Artemis ve Apollo'nun doğduğu Delos'u ziyaret etmek istiyorum. Parthenon, Poseidon Tapınağı, Olympia..."

Thea ona ihtiyatla baktı. "Sana verdiğim Yunan efsaneleri kitaplarından babana bahsetmedin, değil mi?"

Jasmine sırtıttı. "Tabii ki hayır. O olsaydı çıldırdı."

"Evet, yapardı." Thea ona meraklı bir bakış attı. "Senin ders çalışıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleyim."

"Öyle misin? İki haftadır fantastik kitapları içine çekmekten başka bir şey yapmadın."

"Bunlar İspanyolca, Almanca ve Fransızca çeviriler," dedi Jasmine kendini beğenmiş bir şekilde.

Thea sert görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı. "Babanın kastettiği şeyin bu olmadığını biliyorsun."

"Kurguya gizlice girebilmemin tek yolu bu," dedi sesinde yalvaran bir tonla.

Thea içini çekti ve doğramaya devam etti. "Okuduğunuz bu kitapta daha sonra ne oldu, bayan?"

"Ah!" Jasmine nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. "Sonunda, Amir ve Naida babasının çalıştığı geminin battığını ama birkaç kişinin kurtulduğunu keşfederler. Hayatta kalanların götürüldüğü adayı ziyaret ederler. Vardıkları andan itibaren Amir'in çok fazla ilgi gördüğünü fark eder ve herkes onu tanıyor gibidir. Nedenini tahmin edebilir misiniz?" Jasmine ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu, o kadar sersemlemişti ki kendini tutamıyordu. Thea başını salladığında, "O bir prensti!" diye bağırdı.

"Öyle mi?"

"Amir'in kötü şöhretli bir korsanın oğlu olmasını umuyordum ama prens olmak da güzel," dedi Jasmine bir havucu sarımsaklı yoğurt sosuna bularken omuz silkerek. "Amir zorla evlendirilmeden önce krallıktan kaçtı. Yol boyunca neden bu kadar çok kişinin onlara yardım ettiği anlaşıyor - Amir'i tanıdılar ve tahta geçtiğinde onlara cömertçe geri ödeyeceğini biliyorlardı."

Thea, Yasemin'in önüne bir piramit dolusu tavuk kebabı koydu; bütün bir aileyi doyurmaya yetecek kadar. Sert parmak işaretiyle Jasmine'in birkaç tane yemesini beklediğini belli etti.

"Hayatta kalanlardan birinin Naida'nın babası olmasına çok sevindim." Jasmine o dokunaklı sahneyi hatırlayınca gözleri doldu. "Babasının öldüğünü ve ailesiz kalacağını düşünmeye başlamıştım ama..." Elini salladı ve devam etti. "Babası

Kral'a oğlunun dönüşü haber verildi. Amir'e eğer kral olarak hak ettiği yeri alırsa, istediği kişiyle evlenebileceğini söyledi." Bir elini çırpınan kalbinin üzerine bastırdı. "Amir, Naida'ya evlenme teklif eder. Naida, babasıyla yaşayacağı sade ve huzurlu hayat ile görevine bağlı bir hayat arasında seçim yapmak zorunda."

Thea'nın meşgul elleri durakladı. "Ne seçti?"

Jasmine durakladı. Thea hiç soru sormazdı. Çoğu zaman Thea'nın onu dinlediğinden bile emin değildi. Ama bu onu, paylaşmaya değer olduğunu düşündüğü her ilginç hikâyeyi hizmetçiye anlatmaktan alıkoymuyordu. Dün Thea'nın peşine takılıp tozunu almasına ve çarşafı değiştirmesine yardım etmişti, böylece Thea onu kovmadan önce hizmetçiye son okuduğu kitabı anlatabilecekti.

"Kraliçe, oğlunun bir balıkçının kızıyla evlenmek istediğini duyunca pek mutlu olmadı. Naida'ya, fakir geçmiş herkes tarafından bilindiğinde asla kabul edilmeyeceğini söyledi. Kraliçe onun Amir'in yanında hüküm sürmek için uygun olmadığını söyledi."

Jasmine tıpkı o korkunç sahneyi okuduğunda olduğu gibi öfkeyle kızardı. Amir'in annesi bir cadıydı.

"Söyleyecek kaba şeyleri olan tek kişi kraliçe değildi. Her türlü belaya neden olan korkunç kız kardeşleri de vardı. Naida bu yolun ne kadar zor olacağını ve çok fazla ortak noktası olduğunu düşündüğü bu adamın tamamen farklı bir dünyadan geldiğini fark etti. Herkesin beklentilerini karşılayabileceğinden emin değildi, bu yüzden Amir'i sevmesine rağmen onu reddetti."

Thea'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ve babasıyla birlikte eve mi gidiyor?"

"Biliyorum!" Jasmine patladı. "Kitabı neredeyse odanın öbür ucuna fırlatıyordum. O kadar az sayfa kalmıştı ki, gerçekten de..." Derin bir nefes aldı ve iki elini havaya kaldırdı. "Bir yıl geçti - koca bir yıl - sonra ortaya çıktı, onu hâlâ sevdiğini ve tahttan vazgeçip onunla basit bir hayat yaşamaya razı olduğunu ilan etti." Kendini toparlamadan önce mutlu bir dönüş yaptı. "Ne kadar romantik, değil mi Thea?"

"Peki babası öldüğünde kim yönetecek?"

Başka bir soru. Bu Thea için bir rekor olmalıydı. "Neyse ki Naida onun alaylara ve meydan okumalara değeceğine çoktan karar vermişti. Sonunda krallığını birlikte yönetmeye ve sonsuza dek mutlu yaşamaya karar verdiler."

"Bu çok hoş, canım."

"Muhteşemdi." Jasmine tezgâha yaslanırken yüzü çöktü. "Kendi Amir'imi istiyorum."

"Eminim baban senin için mükemmel erkeği bulacaktır."

"Maceralara atılmak ve dünyayı görmek istiyorum." O durgun göle baktı ve fırtınalı, çalkantılı bir deniz olmasını diledi. "Benim için krallığından vazgeçecek bir adam istiyorum."

"Babanın kaç tane krallık sahibi adam tanıdığını bilmiyorum," diye alay etti Thea, "ama etkileyici gayrimenkulleri ve şirketleri var."

Jasmine'in iğrenmiş bakışı Thea'nın kıs kıs gülmesine neden oldu. "Ben bir prens istiyorum!"

"Bunlardan çok az var ve prenses olmanın getirdiği sorumlulukları gerçekten istiyor musun? Baban seni şehre çağırdığında çok strese giriyorsun."

partileri ve sana aldırđıđı dans derslerini umursamadın."

"Thea! Fantezimi mahvetmeyi bırak!" Jasmine feryat etti.

"Sadece söylüyorum, bayan. Böyle bir hayatın neler getireceğini en iyi siz tahmin edebilirsiniz. Gerçekten istediğiniz bu mu?"

Önemli siyasi figürleri ezberlemek, bölgenin geleneklerini ve dillerini öğrenmek, sonu gelmeyen sosyal etkinlikler, katı görgü kuralları ve protokol... Jasmine burnunu kırıştırdı.

"O zaman bir prens değil," dedi asık suratla. "Ama güçlü ve nüfuzlu biri."

"Bir iş adamı gibi mi?" Thea, Jasmine'in bakışlarını görmezden gelerek yardımcı oldu. "Bir işadamı maceralar için izin alabilir," diye yalvardı Thea. "Ve baban kendisi kadar güçlü ve nüfuzlu olmayan bir adamı düşünmezdi. Ya bu adam krallık yerine senin için şirketinden vazgeçmeye hazırsa?"

O kadar romantik değildi ama idare etmek zorundaydı. "Tamam, ama beni ölesiye sevmek zorunda."

"Neden yapmasın ki?"

Jasmine dağınık saçlarından bir tutamı çekti ve yüzünü buruşturdu. "Ben kız kardeşlerime ya da bu kitaplardaki kuzguni siyah ya da sarı saçlı, mavi, yeşil ya da menekşe gözlü kadın kahramanlara benzemiyorum. Çillerim, kıvılcık saçlarım ya da beni öne çıkaran herhangi bir şeyim yok. Sadece kahverengi saçlarım ve kahverengi gözlerim var. Ben çok sıradanım."

"Bu halinle de harikası," diye sertçe araya girdi Thea ama Jasmine onu duymazdan geldi.

"Ya annem gibi kısa boylu olursam? Çok utanç verici olacak!"

"Eminim baban sana uygun kısa boylu bir koca bulabilir." Thea, Jasmine'in dehşet içindeki soluğuna kıkırdadı. "Böyle şeyler için kendini üzme. Çocuk olmanın tadını çıkar."

Jasmine ellerini kalçalarına koydu. "Artık resmen bir ergenim." Thea'nın gözleri parladı. "Özür dilerim."

"Ve" diye vurguladı, "yaş grubumun çok üzerinde okuyorum."

"Bundan hiç şüphem yok." Thea adanın etrafından dolaşarak Jasmine'in yüzünü yıpranmış ellerinin arasına aldı. "Büyümek için acele etme. Yaz tatillerinin tadını çıkar. Dışarıda koş, göl kenarında kitap oku, güneşte kestir. Boyunun ne kadar uzayacağı ya da nasıl bir adama aşık olacağın konusunda endişelenme. Hiç beklemediğin bir anda gerçekleşecek. Peki ya Jasmine?" Thea ona alaycı bir bakış attı. "Saçın ve göz rengin seni prenses yapmaz. O burada." Thea göğsüne, kalbinin üzerine vurdu. "Ve seninki saf altından yapılmış. Bunu sakın unutma."

Jasmine, Thea'nın kendisini kucaklamasına izin verdi.

"Yalnız olmaktan yoruldum," diye mırıldandı Jasmine onun omzuna doğru.

"Yalnız değilsin. Ben buradayım." "Ama burada yaşamıyorsun."

"Her sabah sen uyanmadan önce buradayım ve kitaplarından ayrılmaya dayanabildiğinde akşam yemeğini seninle birlikte yiyorum."

"Aynı şey değil. Ben bir aile istiyorum. Evlenmek için sabırsızlanıyorum. Eğer bir kocam olsaydı, yalnız olmazdım."

"Yeterince büyüdüğünde bir tane alacaksın." "Çok uzun sürüyor," diye sızlandı.

Thea onun saçlarını okşadı.

"Onun büyük ve güçlü olmasını istiyorum, böylece istediğim zaman beni taşıyabilir."

Hizmetçi kıkırdarken Jasmine'in yüzü Thea'nın göğsünde zıpladı.

"Tam burada, göl kenarında büyük bir düğün yapmak istiyorum." Başını kaldırmadan işaret etti. "Yakışıklı, akıllı ve benim gibi bir okuyucu olmasını istiyorum, böylece kitaplar hakkında konuşabiliriz ve ne okuduğumu yargılamaz." Sesi düştü; hafifledi. "Babam bu kitapların zihnimi kirlettiğini düşünüyor."

Thea onun başına koruyucu bir el koydu. "Bu onun görüşü."

"Eğer yazdıklarımı bilseydi..."

"Bunu kendimize saklayalım."

Jasmine Thea'ya sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok, bayan. Buradayken kim olmak istiyorsan olabilirsin. Sadece bu duvarların dışındayken kim olduğunuzu unutmayın."

Uyarı yüksek ve netti. Jasmine başını kaldırmadan önce başını salladı.

"Yaz neredeyse bitmek üzere," dedi.

"Evet. Yakında okula dönmüş olacaksın." Thea onu kapıya doğru itti. "Bir sonraki kitabına dalmadan önce biraz temiz hava al."

Yasemin dışarı çıkarken iki tavuk kebabı kaptı ve göle doğru ilerlerken yüzünü güneşe doğru kaldırdı. İlk kez bulutsuz gökyüzünü fark etti ve sıcağın farkına vardı. Kıyıda durdu ve karşılarındaki geniş arazilere bakarak yüzünü buruşturdu. Açık okyanusu, uzak diyarları, tropik adaları ve beyaz şatoları istiyordu.

güneşte parlıyordu. Etkileyici olan evine tekrar baktı ama onu paylaşacak kimsesi yoktu.

Çıplak şışleri parmaklarının arasında tuttu ve düşüncelere dalmış bir halde suya baktı. Kendi yaş seviyesinin üzerinde bir kitap okuduğu için Amir ve Naida arasındaki romantizm şimdiye kadar okuduğu tüm kitaplardan daha açıktı. Samimi sahneler midelerini titretmiş ve göğsünde, kendi Amir'i olana kadar içgüdüsel olarak doldurulamayacağını bildiği garip, içi boş bir ağrıya neden olmuştu. Keşfedilmemiş Sular onu bitmesini istemediği duygusal bir hız trenine bindirmişti. Eğer kurgusal bir karaktere aşık olmak bu kadar heyecan vericiyse, gerçeğinde hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Amir'in yollarını Naida'nın seçmesine izin vermesini seviyordu. Birlikte oldukları sürece onun ne karar verdiği umurunda değildi. Jasmine başlangıçta sondan çok memnun olsa da Thea'nın haklı olduğu bir nokta vardı. Naida'nın Amir'in dünyasına girmeye karar vermesi hayat boyu sürececek çetin bir mücadele anlamına geliyordu. Asla kabul edilmeyebilirdi. Amir'e sahip olacaktı ama herkes onları ayırmak için planlar yaparken ve başarısızlığını desteklerken bu yeterli olacak mıydı? Okyanus kıyısında yaşasalar daha mutlu olurlardı... Yine de Naida korsanlarla savaşmıştı: Kendisinden nefret edenlerle, hatta iğrenç kraliçeyle bile başa çıkabilirdi. En azından katı bir kraliyet mensubu olmadan önce maceralardan payına düşeni almıştı.

Jasmine kollarını kendi etrafında sardı. Eğer kitaplar ona bir şey öğrettiyse, o da her şeyin bir nedeni olduğuydu. Bir karakter ne kadar çok deneme yaşarsa, karşılığı o kadar büyük olurdu. Bunu gerçek hayata uygularsa, hayatının ikinci yarısının destansı olacağı anlamına geliyordu. Annesi öldüğünde

bebekken, onu babasının krallığının eteklerinde geniş bir kır malikanesinde Yunan kahyası tarafından yetiştirilmek üzere bıraktı: Manhattan. Babasını yılda birkaç kez görüyordu, o da genellikle tatillerde ya da yaz aylarında, Hennessy'nin genel merkezinde babasına ve kız kardeşlerine gölge etmesi beklendiği zamanlarda. Bazı büyük anlaşmalarla ilgili müzakereler onu bu yaz Tuxedo Park'ta tutmuş ve ona hayal gücünü ateşleyen düzinelerce fantastik kitabı yakalama fırsatı vermişti.

Topuklarının üzerinde döndü ve eve geri döndü. Thea güneşin altında geçirdiği on dakikayla yetinmek zorunda kalacaktı. Şimdi, kendi Amir'ini, yani mükemmel erkeği yaratıp yaratamayacağını görmek için kâğıt kaleme ihtiyacı vardı. Gelecekteki kocasının neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Siyah saçlı ve yeşil gözlü mü? Amir gibi cesur ve koruyucu, onu hayatında tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır biri mi olacaktı? Amir'in tüm kasabanın önünde balıkçının kızının ayaklarının dibinde diz çöktüğü o kapanış sahnesi kalbini öylesine kabartmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Kendisinin güzel ve özel olduğunu ve onsuz yaşayamayacağını düşünen bir koca istiyordu. Onunla birlikte olmak için bir balıkçının hayatını yaşaması gerekse bile, bunu yapardı. Bu ne büyük bir armağan olurdu, bir ulusun önüne geçmek.

Jasmine hiç kimsenin önceliği olmamıştı. Babası söz konusu olduğunda iş her zaman önce, Colette ve Ariana ise sonra gelirdi. O sonradan akla gelen biriydi. Hiçbir zaman öne çıkmamıştı; hiçbir şekilde istisnai olmamıştı. Ama mutlaka onda özel bir şeyler görecektir bir erkek vardı. Ele geçirmeye, beslemeye ve el üstünde tutmaya değer bir şey. Verecek çok şeyi vardı. Çok fazla bastırılmış sevgi

bir çıkış noktası yoktu. Kocasına ona bir şans verirse, ihtiyacı olan her şey olabileceğini ona gösterecekti. Ve eğer Amir onu Naida'yı sevdiği kadar sevmiyorsa, neden evlendiklerini hayal bile edemiyordu.

BÖLÜM 2

Jasmine yüzeye çıkmaya çabaladı. Zihni bulanıktı, Vücudu sanki bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Yatakta yüzüstü yattı, kollarını altına soktu, başını parlak bir ışık kaynağına doğru çevirdi. Gözlerini açmaya çalıştı ama kirpikleri birbirine yapışmıştı. Zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışırken ayağını küçük bir esneme hareketiyle esnetti ve vücudu birden fazla noktadan acı çektiğini belli edince kaskatı kesildi.

Bu da ne...?

Çarşaflardaki kokuyu fark edince huysuz kirpiklerini araladı. Yatak onlar gibi kokuyordu. Zihni harekete geçerek son yenilgisini en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. Roth onu sert bir şekilde kullanmıştı. O vahşi sevişmenin etkilerini bir süre daha hissedecekti. Dün gece ikisi de kontrolünü kaybetmişti. Adam fiziksel olarak, kadın da...

Yanağının altındaki yastık gözyaşlarından dolayı hâlâ nemliydi. Elleri yumruk olmuştu. Onu yalvartmıştı. En azından onun kanını akıtmıştı. Adam onun çöküşüne tanık olduğundan beri tek tesellisi buydu.

Onu Grayson hakkında sorgulamak yerine çekip gitmeliydi. Tecrübeleri onu nişanlanırsa kaybedeceği konusunda uyarmıştı ama o yine de yapmıştı. Berlin'de bir dönüşüm geçirdiğine, mirasının sorumluluğunu üstlendiğine ve onu bilincinden uzaklaştırdığına kendini ikna etmişti. Damarlarında buz dolaşan, oyunu onun kadar etkili oynayabilen gerçek bir Hennessy olduğunu düşünmüştü. Adam onun savunmasına kolayca saldırarak ve onu enkaza çevirerek bu inancını yıkmıştı. Genç yaşlarında onu küçük ve beceriksiz hissettirmek için elinden geleni yapan babası bile, Roth'un çok az çabayla yaptığı gibi onu mahvetmeyi başaramamıştı.

Evlendikleri gece, onu kırmaya yemin etmişti. Dün gece başarmıştı. Kadının kendisine karşı acınacak derecede hassas olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. Vücudunu ona karşı kullanabilir ve vermek istemediği şeyi alabilirdi. Başka bir yerde olmayı diledi, böylece yaralarını huzur içinde yalayabilir ve sessiz bir asaletle kendini toparlayabilirdi. Bunun yerine, zayıflığının kokusu burun deliklerini tıkadı ve midesinin öfke ve utançla kıvrınmasına neden oldu.

Yeni bir günü müjdeleyen güneş ışığına içerlemişti. Kaçacak hiçbir yer ve yardım isteyecek hiç kimse yoktu. Jasmine ilk kez, onun zihni ve bedeni üzerindeki amansız kampanyasına 352 gün daha katlanıp katlanamayacağını merak etti. İdealleri ve ahlakı un ufak olmuştu ve adam durmadan ruhunu parçalıyordu. Yakında elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Keşke bu mantık evliliğini kabul ettiğinde kendini neye bulaştırdığını bilseydi. Lyle'ın onun akıl sağlığını sorgulamasına şaşmamalıydı. Daha yaşlı ve akıllı olduğuna ve Roth'u bir şekilde kendi oyununda yenebileceğine inanarak kendini kandırmıştı. Bu düşünce şimdi gülünç görünüyordu. Kendini yine o çaresiz, saf üniversite öğrencisi gibi hissediyordu, yirmi dokuz yaşında bir multimilyoner gibi değil. Dün geceki ifşaatlar üzerine o kadar ağır çökmüştü ki hareket edemiyordu. Vücudunun her yerinde görünmez kılcal kırıklar vardı. Eğer zorlamaya devam ederse, paramparça olacaktı.

Ne yapabilirdi ki? Bu düşünce aklından geçerken bile çıkış yolu olmadığını biliyordu. Eğer anlaşılmadan vazgeçerse, Roth aile şirketini dağıtmakla yetinmeyecek, kayınbiraderlerinin peşine düşecek ve yeğenlerine ait mirasları da çalacaktı. Hiçbir ahlaki pusulası olmayan, kendini canavar ilan etmiş birine zincirlenmişti. Kontrolü ele geçirmek için gerekli gördüğü her şeyi yapardı. Buna rüşvet, cazibe, manipülasyon, şantaj ve kaba kuvvet dahildi. Devam etmekten başka çaresi yoktu.

Jasmine ışığa doğru döndü ve taze gözyaşlarının yastığına sızmasına izin verdi. Onunla teke tek bir savaşta kazanamazdı. Savaş sanatında çok deneyimliydi ve yıkıcı hasar vermek için özel olarak tasarlanmış toplarla silahlanmıştı. Geri çekilmek onun tek seçeneğiydi. Kendi iradesini onunkiyile çarpıştırmaktan bıkmıştı. Mesafesini koruyacak, darbeleri göğüslemeyi öğrenecek ve içsel benliğini onun eğlencesi için parçalanmaktan koruyacaktı.

Sessizliğin onu rahatlatmasına izin verdi. En azından Roth tutarlıydı. Gündüz saatlerinde ortalıkta görünmezdi,

İmparatorluğunu genişletmek uğruna onun varlığını görmezden geliyordu. D n geceki gibi duygusal savaşların dağınık sonuçlarından kaçınma eğilimindeydi. Bu da Jasmine'e kendini toparlamak, kalkanlarını onarmak ve bir başka aşağılayıcı teslimiyetten sonra huzur içinde iyileşmek için ihtiyaç duyduğu zamanı veriyordu. Zihni en kötü anlarını yeniden canlandırırken, kısık bir inilti çıkardı.

"Prenses mi?"

Nefes almayı kesti. Hayır, hayır, hayır. Onun burada ne işi vardı? Adamın hareket ettiğini duymadı ama eli beline kaymadan bir saniye önce çıplak sırtında bir hava dalgası hissetti ve istemsiz titremesini durdurmak için yastığı ısırđı. Her sinir ucu alarm çığlıkları atarken vücudunu gevşek tutmak aşırı disiplin gerektiriyordu.

Yüzünü onun karmakarışık saçlarına gömdü. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Kalbi sıkışmıştı. Onunla konuşmak istemiyordu ve konuşmak zorunda da kalmamalıydı. En azından başka bir saldırı başlatmadan önce ona iyileşmesi için zaman tanıyabilirdi. Hiçbir avantajı yoktu -düşmanın yakın olduğuna dair hiçbir uyarı yoktu- ve zırhı da yoktu. Lanet c bbesine ne olmuştu? Omurgasında gezinen ve derisinin karıncalanmasına neden olan kaba parmak uçları yerine bu önemsiz ayrıntıya odaklandı. Aşağı inerken elleri yastığın altındaki çarşafları büktü. Adam poposunu avuladığında k fretmemek için kendini zor tuttu.

"Keseli sıçan mı oynuyorsun?"

Kıpırdamadan durdu ve onu rahat bırakmasını diledi ama adamın onunla oynaması bitmemişti. Kıındaki kavrama

parmakları aşıya inip sondalamaya başladığında kayboldu. Adam daha içine girmeden, kadın numarasını bıraktı ve yuvarlanarak adamın elini yerinden çıkardı. Adam üzerine doğru gelirken ona ters ters baktı. Kendini bok gibi hissediyordu. Vücudu ağrıyordu, gözleri neredeyse şişmişti ve tekrar insan gibi hissetmeden önce bu şeytanla yüzleşmesi gerekiyordu. Sanki saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyordu. Boğazına kadar açık beyaz bir gömlek giymiş, pantolon giymişti ama kravat ya da ceket giymemişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı.

Adam onu kollarından tutup yetişkin bir kadın gibi değil de bir çocuk gibi yataktan çekip çıkardığında utanç verici bir çığlık attı. Adam onu ayağa kaldırdığında, onu itmek için ellerini kaldırdı ama ağırları ve sızıları daha da belirginleşince kendini sabitlemek için ona tutundu. Adam onun titreyen halini değerlendirirken başını eğdi. Ona ters ters baktı, çünkü hepsi onun suçuydu.

Roth böbürlenmedi. Bunun yerine onu kucağına aldı ve banyoya taşıdı. Jasmine karşı koymadı. Ne yararı vardı ki? Onu siyah mermer küvetin kenarına oturttu ve muslukları açtı, dışarı çıkmadan önce suyu test etmek için kollarını sıvadı. Roth her zaman az konuşan bir adam olmuştu ama bu onun için bile tuhaftı. Jasmine kalmasını istemediğinden değil.

Elini suya daldırdı ve bir tıslamayla geri çekti, Roth tekrar ortaya çıkmadan önce sıcaklığı kendi tercihiine göre ayarladı. Bir tepsi tabak ve bir çaydanlığı yakındaki bir tabureye koyduktan sonra bir aspirin şişesinden iki hap çıkarıp ona uzattı. Kadın ilaçları kabul etti ve portakal suyuyla birlikte içtikten sonra

Fasulye, kızarmış ekmek, domates, mantar, sosis, yumurta ve domuz pastırmasıyla dolu İngiliz kahvaltısı tabağı. Bir kase de yulaf lapası olduğundan şüphelendiği bir şey vardı.

"Hepsini yiyemem," dedi.

"Yiyebildiğin kadar ye."

Suyu test etti, kaşlarını çattı ve soğuk su vanasını bir damlaya indirdi. Jasmine dişlerini sıktı.

"Burada ne yapıyorsun, Roth?"

Obsidyen gözleri çıplak vücudunun üzerinde gezindi. Örtünmeyi ya da utanmayı reddetti. Ne anlamı vardı ki?

"Zor bir gece geçirdin," dedi.

Yanakları kızardı ve hemen ardından soğudu. "Çok zor geceler geçirdim."

"Bunu düzelteceğiz."

Kaşlarını çattı. "Neyi düzelteceğiz?" "Zor gecelerini."

"O geceler senin yüzünden!"

"Biliyorum."

Onun özür dilemeden kabul etmesi, kızın öfkesinin sönmekte olan korlarını yeniden alevlendirdi. Kadın onu kontrol altına alamadan, adam ona doğru uzandı. Yasemin sessizce reddetmek için elini kaldırdı ama adam bunu görmezden geldi ve onu kucağına aldı. Onu suya indirdiğinde, Jasmine hemen musluklara doğru koştu ve müdahale etmeye çalışan adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Neden sürekli beni ikinci derece yanıklara maruz bırakmaya çalışıyorsun?" diye tersledi.

"Suyun yeterince sıcak olması gerekiyor-"

"Derimi eritmek mi?" diye test edercesine sözlerini bitirirken tüyleri diken diken olmuştu. Musluğun yanında durdu, soğuk

su küvetin içine fıskırdı. Sıcaklık dayanılabilir seviyeye geldiğinde, muslukları tekrar ayarladı ve temkinli bir şekilde bel derinliğindeki suya battı.

Roth küvetin yanına çömelmiş, kollarını kenara dayamış, gözlerini kırpmadan ona bakıyor ve onu dehşete düşürüyordu. Ondan olabildiğince uzaklaştı ve ellerini suyun içinde gezdirdi.

Sessizliğe daha fazla dayanamadığında ona "Katılman gereken toplantılar var" diye hatırlattı.

"Yeniden planlandılar."

Bu da kadının temkinli, kan çanağına dönmüş ela bakışlarını tekrar ona çevirmesine neden oldu. "Neden?"

"Dün geceki tartışmamızı bitiremedik."

Gözlerini kaçırdı. "Söyleyecek başka bir şey yok." "Aynı fikirde değilim."

"Artık dövüşmek istemiyorum!"

Parmakları yükselen suyun dalgalı yüzeyinde gezinirken, "Kavga yok," dedi yumuşak bir sesle. "En azından benim açımdan."

Jasmine doğrulurken omurgası kırıldı. "Oh, yani Sorun benim."

Gözleri parladı ama ifadesi nötr kaldı. "Kaval kemiğimde bir çürük var."

Ağzı düştü. "Bu sabah zar zor yürüyebiliyorum ve sen tekme yüzünden oluşan bir morluktan şikâyet edecek kadar taşaklı mısın?" Öfkesine yenik düştü. Bir saniye sonra Roth, göğsünde gömleğini şeffaf hale getiren büyük bir ıslak noktayla ayağa fırladı. Jasmine'in banyo suyunu yüzünden sildi ve ona baktı. O da ters ters baktı. O lanet olası bunu ve daha fazlasını hak etti...

Adam düğmelerini çözmeye başladığında intikamcı düşünceleri bir anda durdu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Sana katılmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

"Bana katılmanı istemiyorum. Beni yalnız bırakmanı istiyorum!"

"Ama ben zaten ıslağım, o yüzden..."

Gömleğini pantolonundan çekştirirken durakladı ve elini arka cebine attı. Cep telefonunu çıkardı ve ona bakmadan önce bir süre ekrana baktı.

"Bunu alsam sorun olur mu?"

Kadın sinirlendi. "Ben sakat değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Aslında-"

Eğildi ve yavaşça saçlarını çekştirdi. Dudaklarına sert bir öpücük kondurmadan önce ona "Kavga etmek yok," diye hatırlattı. "Geri geleceğim."

"Zahmet etme!" diye homurdandı onun geri çekilişine. "Hayatım boyunca senin yardımın olmadan kendime banyo yaptırdım. Sana ihtiyacım yok!"

Banyodan çıkarken telefonunu kulağına götürdü. "Roth."

"Roth." Küvetin kenarından aşağı kayarak çenesine kadar buharlı suya gömülürken onun kısık ses tonunu taklit etti.

Toplantılarını iptal ederek ne halt ediyordu? New York'a dönebilmeleri için yarım kalan işleri tamamlaması gerekiyordu. Onun yerine, konuşmak için seyahatlerini uzatıyordu. Roth ne zamandan beri

bir şey? Asla. Ve neden onu önemsiyormuş gibi şımartıyordu? D n geceyle ilgili hiçbir şey onun radarına takılmamalıydı. G zya ları yeni bir şey değildi. Ona yönelttiği suçlamalar, uyguladığı " iddet" ya da du ta yaşananlar da  yle. Yine de buradaydı, ona kahvaltı getiriyor ve onu parmaklamaya çalışmak dışında... ilgili olmaya çalışıyordu. Piç kurusu.

Jasmine yüzeyin altına kaymadan önce muslukları kapattı. Siyah duvarlar biraz ürkütücü olsa da Roth'un küveti klostrofobik hissetmemesini sağlayacak kadar büyüktü. Ilık suyun çiğ ve  i mi  yüzünü yatı tırmasına izin verdi ve rahatlamaya çalıştı. Roth her an geri dönüp Pandora'nın kutusunu yeniden açmakla tehdit ederken bu imkânsız bir ba arıydı.

Onun itiraflarını zihninden silmek ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etmek istiyordu. Çünkü hiçbir şey olmamıştı. Onun ağzından çıkanlara güvenmiyordu - ilişkilerinin doğuşu, ailesi ya da Roth'un kendini tasviri hakkında. Onu birçok kez kandırmı tı ve daha fazla tartışmak sadece daha fazla zarar verebilirdi. Savaş yorgunuydu, zihinsel kalkanları yırtılmı tı ve enerjisi tüm zamanların en düşük seviyesindeydi. Uykuya, karanlık bir odaya ve ağır battaniyesine ihtiya ı vardı. Birlikte geçirdikleri ilk ay, anlaşmalarının geri kalanı boyunca ona yetecek kadar travmayla doluydu.

Ciğerleri hava almak için yalvardığında y zeeye çıktı ve banyoyu taradı ama yalnızdı. Gözleri soğumakta olan yemek tepsisine takıldı. Bir parça kızarmış ekmek kaptı. Bir dakika sonra mantarları  atallamak için eğildi. Sonunda tepsiyi lavabonun kenarına bıraktı.

Küvet. Gözleri yatak odasının kapısına dikilmişti ama Roth bir daha görünmedi. Umarım ilgilenmesi gereken acil bir iş vardır.

Haklı olduğunu ummasına rağmen, Jasmine su soğumadan çok önce küvetten çıktı. Roth'un hâlâ buralarda olma ihtimaline karşı, onunla tamamen giyinik bir şekilde yüzleşmek istiyordu.

Nemli ve onun gibi kokan bornozunu giydi. Bunu ve yerde sürüklendiği gerçeğini görmezden gelerek yatak odasına gitti ve bavulunun teslim edilmiş olmasını umdu. Öyle bir şans yoktu. Üç seçeneği vardı. Onunla çıplak yüzleşebilir, bu ıslak bornozla kalabilir ya da ondan bir şey ödünç alabilirdi. Roth'un üzerinde elbise olarak geçebilecek bir kazak ya da kalın uzun kollu bir şey olmasını umarak dolaba girdi.

Işık yandığında Jasmine, Roth'un iş kıyafetlerinin sessiz renk paletinin karşısındaki renkli kadın gardırobunu görünce durdu. İki hafta önce dolabın bu tarafı boştu ama şimdi ağzına kadar aksesuar ve çantalarla doluydu. Süslü aydınlatmalı ayrı ayrı bölmelerde üç düzine çift ayakkabı vardı. Elbiselerden birinin etiketini incelemek için uzandı - tasarımcısını ya da fiyatını önemseydiğinden değil, bedenini kontrol etmek için. Kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi. Roth bir noktada kıyafetlerini gözden geçirmiş ve bedenini kişisel bir alışveriş uzmanına iletmiş olmalıydı.

Jasmine elini zarif, ısıltılı elbiselerin ince kumaşlarında gezdirdi ve gösterişli kışlık paltolara hayranlıkla baktı. Babasının partisine iş botları ve kot pantolonla katılan Roth'un bir gün kendisine abartılı bir gardırop tedarik edeceğini milyon yıl düşünse hayal edemezdi.

Onu. Eskiden imaj onun için pek bir şey ifade etmezdi, ama bu farklı bir Roth'tu; dekorunun her an sergilenmeye hazır olduğundan emin olması gereken biri.

Bir çekmece açtı ve asla giymeyeceği seksi iç çamaşırı ve gecelik çeşitlerini görmezden geldi. Sıkıcı ve rahat bir şeyler arıyordu. Son çekmecede, bir yığın giysinin en altında Burberry marka bir eşofman altı ve ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt buldu. Sıkıcı değillerdi ama rahat görünüyorlardı. En azından Roth'un kişisel alışverişçisi ona merhamet etmiş ve içinde dinlenebileceği bir kıyafet almıştı.

Jasmine boy aynasında kendini inceledi. Pantolon biraz fazla iyi oturmuştu. Daha büyük bir bedeni tercih ederdi ama büyük boy kapüşonlu sweatshirt pantolonun darlığını telafi ediyordu. Saçlarını taramak için banyoya girmeden önce desenli bir çift çorap giydi.

Gözleri şişmiş, altlarında koyu halkalar oluşmuştu. Günlerdir az uyumasından ve dün gece Roth'la yaptığı kavgadan sonra bu hiç de şaşırtıcı değildi. Islatmak ve ağrı kesiciler ağrılarını hafifletmişti ama hâlâ halsizdi. Kahvaltısına eşlik eden çaydan çok daha etkili bir şeye ihtiyacı vardı.

Yatak odasına geri döndü ve yatağın karşısında tek başına bir sandalye gördü. Omurgasından aşağı bir önsezi ürpertisi süzüldü. Adam onun uyanmasını bekliyordu. Midesi endişeyle bulandı, az önce yediği yemeği dışarı atmakla tehdit ediyordu. Roth onu kırıma noktasına kadar itmiş ve paramparça olduğunda onu teselli etmişti. O hastaydı. Onun manipölasyonlarına daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Bu adam, ilk tanıştıklarında ona o kadar özenli davranan adama hiç benzemiyordu. O adam hayal gücünün bir ürünü, Roth'un onu kandırmak için yarattığı bir karakterdi. Artık aralarında hiçbir numara yoktu; arkasına saklanacak hiçbir kılık yoktu ve anlaşmaları yürürlükteyken iyi adamı oynamaya gerek yoktu. Jasmine'in hayatını emanet ettiği adamın gerçekliği, kendisini serbest düşüşteymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yatak odasından çıktığında koridoru ıssız buldu. Çatı katı o kadar sessizdi ki, yastıklı ayak sesleri garip bir şekilde yüksek geliyordu. Büyük oda her zamanki gibi derli toplu görünüyordu, minderler sanki burada gerçekten kimse yaşamıyormuş gibi mükemmel sıralar halinde dizilmişti ve bir kez daha düşününce, gerçekten kimse yaşamıyordu.

Giriş holündeki bir renk cümbüşü gözüne çarptı. Jasmine bavullarına doğru koştu (biri onun, altısı onun) ve Danimarka'dan aldığı kazaklardan birini karıştırmayı düşündü ama hangi çantada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Onun yerine çantasından telefonunu çıkardı ve koridora baktı. Roth'un ofisinin kapısı açıktı ama sesinin gürültüsünü ya da bilgisayar tuşlarının tıkırtısını duyamıyordu. Umarım gitmiştir. Bu neşeli düşünceyle, mutfığa erişmek için ofisinin önünden geçmek zorunda olmadığına şükrederek başka bir koridordan parmak uçlarında ilerledi.

Parlak güneş ışığı parlak tezgahlardan ve dolaplardan yansıyor. Gökyüzü gerçek dışı, mükemmel bir maviydi ve dün geceki fırtınadan eser yoktu, fırtına da en az onlar kadar şiddetliydi. Tezgahta hiçbir alet yoktu, bu yüzden Jasmine'in dolaplarda kahve makinesi ya da çaydanlık araması gerekiyordu.

espresso makinesi. Telefonu çaldığında sıçradı ve aceleyle cebinden çıkarıp kim olduğuna bakmadan cevap verdi.

"Alo?" diye fısıldadı.

"Minnie?"

Doğruldu. "Ariana?"

"Tabii ki. Bir sorun mu var?"

"Hayır, ben..." Kalın duvarların ve mesafenin, hâlâ çatı katındaysa aramayı duymasını engellediğini umuyordu.

"Roth çalışıyor. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Oh! Seni bırakayım mı?"

"Hayır, şey..." Roth'un kız kardeşiyle ilgili iddiası zihninde tekrar canlanırken Jasmine burnunun kenarını sıktı: "Yıllardır reçeteli ilaçları kötüye kullanıyor. Alışkanlığından kurtulmaya çalışıyor ama bu yıl yarım düzine kez nüksetti." "Sen nasılsın?"

"Senin kadar iyi değil," dedi Ariana alaycı bir ifadeyle. "Neredesin sen?"

"Londra'ya döndüm."

"Bu Şükran Günü'ne yetişebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Roth Lyle'a yapacağımızı söyledi, ama..." Hayat iksirini üretebilecek herhangi bir makine arayışına devam etti. Roth da kahveyi en az onun kadar severdi. Roth'un altın rengi bir French press'i falan olmadığına inanmayı reddediyordu. "Roth'un toplantıları gecikiyor. Amerika'ya döndüğümüzde sana haber veririm."

"Umarım gelebilirsiniz. Colette ev sahipliği yapıyor ve Polara'nın ilk tatili olduğu için elinden geleni yapıyor. Eskiden

İşe engel olan her olayda babam kadar sinirleniyordum ve şimdi..." Ariana titrek bir nefes verdi. "Her şey çok farklı."

Jasmine'in eli telefona sıkıca sarıldı. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Neden?"

"Sesin nezle olmuşsun gibi geliyor." "Alerjim var."

Bekledi ve hatta kız kardeşinin hâlâ hatta olduğundan emin olmak için telefonu kontrol ettikten sonra "Ari?" diye mırıldandı.

"Bugün on hafta oldu" derken Ariana'nın sesi biraz mufflaktı.

"On...?" Jasmine şaşkınlıkla yankılandı, sonra farkına vardı.

"Minnie?" Cevap vermeyince Ariana içini çekti. "Özür dilerim. Gününüze gölge düşürmek istememiştim."

Keder Jasmine'in boğazını tırmalıyordu. Önce Roth, şimdi de Ariana, kendini toparlamasına ya da kafein almasına izin vermeden onu zorluyordu.

"Colette menüyü tartışıyordu ve şarap seçimi konusunda fikrimi sordu. Hatırlamadan önce babamın en sevdiği viskiden bir şişe olup olmadığını sordum." Ariana gergin bir kahkaha attı. "Birlikte kutladığımız bir sürü bayram yok ama orada olmayacağı aklıma geldi ve ben..." Ariana sözlerini bitirmeden önce nefesi kesildi. "Seni bununla rahatsız etmek istememiştim. Balayındasınız. İhtiyacın olan son şey bu."

"Beni hiç rahatsız etmiyorsun. Konuşmak istersen beni istediğin zaman arayabilirsin." Jasmine kaşlarını çatarak saat farkını hesapladı. "Sabahın üçünde ayakta ne halt ediyorsun?"

"Uyuyamıyordum, bu yüzden yapılacaklar listeme hızlı bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm. Hem benim hem de Colette'in rolünü yerine getirmek zor oldu." Bir duraksama ve ardından, "Üstesinden gelemediğimden değil. Sadece zor bir dönemden geçiyoruz."

"Ne tür bir zor yama?" dedi sertçe.

Bir anlaşma yapmışlar. Roth, kız kardeşlerine içinde bulundukları durumdan kurtulmaları için yardım edeceğini söyledi. Eğer üzerine düşeni yapmazsa.

"Roth bize Colette'in hemen uygulamam gerektiğini düşündüğü tavsiyelerde bulundu. Ofis alt üst oldu ama en kötüsünü atlattığımıza eminim ve bir iki hafta içinde her şey yoluna girecek." Ariana uzun bir nefes verdi. "Kişisel ve profesyonel olarak çok fazla değişiklik oldu. Babamı kaybetmek, Colette'in doğum yapması, senin evlenmen, Roth'un şirkete katılması... Her şey çok telaşlı. Kendimden hiç bu kadar emin olmamıştım. Bilmiyorum. Son zamanlarda kendimde değildim."

Jasmine'in nabızı hızlandı. "Yardım edebilirim. Neye ihtiyacınız olursa."

Ariana sulu bir kıkırdama çıkardı. "Roth'un senin boş zamanını almamdan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hiç umurunda olmazdı," diye inkar etti Jasmine, göz ucuyla büyük bir gölge gördüğünde sarsıldı. Kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmayı onun ağzından dinleyen Roth'a ters ters baktı.

"Nedense bundan şüpheliyim." Ariana'nın sesi yorgun ve eğlenmiş geliyordu. "Umarım Şükran Günü için zamanında dönersin. Kye ve Bailey seni özleyiyorlar."

"Onlara yakında görüşeceğimizi söyle."

"Yapacağım. İşimin başına dönmeliyim. Sohbet için teşekkürler.

Londra'da benim için iyi eğlenceler!"

Kız kardeşinin zoraki neşesi Jasmine'in irkilmesine neden oldu. Ariana'nın cevap vermek zorunda kalmadan telefonu kapatmasına sevindi. Sesi duyguları üzerindeki zayıf hakimiyetine ihanet edebilirdi. Bir süre öylece durdu ve kendisini dibe çekmekle tehdit eden kederiyle boğuştu. Babası için ağlama büyüğü yapacak vakti yoktu - en büyük düşmanı onu izlerken, en ufak bir zayıflık belirtisine saldırmaya hazırken olmazdı. Babası gideli on hafta olmuştu. Hepsi bu kadar mıydı? Bu kadar kısa sürede hayatını bu kadar berbat etmeyi nasıl başarmıştı?

"Kimdi o?"

"Ariana."

"Senden yardım mı istiyor?"

Roth'un ses tonundaki soğukluk Jasmine'in sertleşmesine neden oldu. "Hayır. Sadece konuşmak istedi."

Yorum yapmadı; sadece bekledi. Tüm aramalarını kaydettiğini bilen Jasmine isteksizce ayrıntılara girdi.

"Önerdiğiniz değişiklikleri uygulamak için fazla mesai yapıyor."

"Yeniden yapılanmaya ihtiyaçları vardı." Sesi de ifadesi gibi inatçıydı. "Bunu yıllar önce yapmaları gerekirdi. Maliyetleri düşürecek, üretkenliği ve verimliliği artıracak."

"Eminim öyle olacaktır," dedi sıkı bir gülümsemeyle.

Gözleri kısıldı. "Kız kardeşlerinin yardıma ihtiyacı varsa bana gelmeliler."

"Ariana'nın yardıma ihtiyacı yok. Sadece kötü bir gün geçiriyor." Roth'un kaşları yasaklayıcı bir ifadeyle birbirine yaklaştığında

Kaşlarını çatarak aceleyle ekledi: "Colette'in görevlerini üstlendiğinden beri çok zayıfladı. Ben de yardım etmeyi teklif ettim."

Kapı pervazını itti ve ona doğru yürümeye başladı. "Hennessy & Co. senin için yok. Yedi yıldır bu işe bulaşmadın. Şimdi de başlamayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Benim diplomam var. Neyin gerekli olduğunu biliyorum."

"Ama sen ailenin izinden gitmek yerine yazar olmayı seçtin ve şirketin doğru yolda ilerlemesini sağlamak için benimle evlendin." Adam kadının önünde durdu ve onu göz temasını korumak için başını geriye eğmeye zorladı. "Sen karışma."

"Karışmaya çalışmıyorum," diye homurdandı. "Yardım etmek istiyorum."

"Öylesin." Dikkatsizce geriye doğru taradığı ıslak saçlarının uçlarını parmakladı. "Senin aracılığınla beni ele geçiriyorlar. Ne yaptığımı biliyorum."

Tartışmak istedi ama onun haklı olduğunu biliyordu. Adam onun olabileceğinden on kat -belki de daha fazla- daha etkiliydi.

Adam saçlarıyla oynarken kadın onun boğazına baktı. Roth'un dokunuşu yatıştırıcı, hipnotikti. Vücudu dokunmayı gerçek bir şefkatle bağdaştırıyordu; adamın onu sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemek için sevgi dilini kullandığını anlayamıyordu. Geri adım atmalıydı ama geri çekilmek onu saldırmaya teşvik edecekti, bu yüzden katlandı ve başka bir şeye odaklanarak dikkatini dağıttı.

"Ariana'nın bağımlı olduğunu kanıtlayacak ne bulduğunu görmek istiyorum," dedi düz bir monoton ses tonuyla. "Söylediği her şeyde gizli anlamlar aramadan onunla konuşamazdım."

"Bu ayarlanabilir."

Onun bu kolay uyumluluğu onu hazırlıksız yakaladı ama sadece bir saniyeliğine. "Peki ya Rami?" Adam başını sallayınca, "Peki ya Lyle?" diye sordu.

"Hayır."

Kederinin yerini öfke aldığında, onu tüm kalbiyle kucakladı. Soğuk ve çaresiz bir melankoli yaşamaktansa, öfkesinin kabaran sıcaklığını hissetmek daha iyiydi. "Ailemin hatalarını ortaya çıkarmaktan büyük zevk alıyorsun. Neden onunla yetiniyorsun?"

"Ona
borçluyum."

"Sana ne?"

"Ben yanında olamadığımda Lyle senin yanındaydı. Bunun için ona borçluyum. Diğerlerine ise hiçbir şey borçlu değilim."

Ağız bir açılıp bir kapanıyor, adamın sözlerini anlamaya çalışıyor, sonra da adamın elini tokatlayarak uzaklaştırıyordu. "O senin en büyük eleştirmenin! Otobüsün altına ilk atacağın kişi o olmalı!" "Onun sırrı senin için diğerlerinin toplamından daha önemli.

Nedenmiş o?"

Lyle onun şampiyonu, dayanağı, güvenebileceğı tek kişi olmuştu. Yeniden evlenene kadar sadakati hiç sarsılmamıştı. Roth'un, kendi kanından daha çok sevdiği adamın karakterini lekeleyebilecek bir şey biliyor olması, zaten çökmekte olan bir temele büyük zarar verecekti. Ve Roth bunu biliyordu.

"Benimle oynamayı bırak."

"Ben değilim. Bu sadece bir gözlem." "Onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmeden önce Lyle'ın sana karşı bir şeyler hissettiğini sanıyordum." diye mırıldanmadan önce kızın isyankâr ifadesini ve parlayan gözlerini

düşünceli bir şekilde süzdü.

Sarsılarak geri döndü. "Ne?"

"Sizinle vakit geçirmek için sık sık araması ve aylık ziyaretleri... Çok dikkatliydi."

"O benim
kardeşim!" "Kan
bağı yok."

"O benim kız kardeşimin kocası," dedi, sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı.

"Bu bazı insanlar için önemli değil."

"Benim için önemli!" dedi kararlılıkla.

"Bunu fark ettim ama yine de sana karşı hissettiği şeyin sadece kardeş sevgisi olmama ihtimali vardı." Roth'un gözlerindeki soğukluk, ona iğrenerek bakarken bir parça ısındı. "Ama sırrını öğrendikten sonra her şey anlam kazandı."

Kadın sertleşti. "Onun sırrının benimle ne ilgisi var?"

Yavaşça başını salladı. "Bırak artık, prenses."

"Hayatta olmaz!"

"Bunu benden öğrenemezsiniz ama ona her zaman kendiniz sorabilirsiniz."

"Lyle'in günahlarını itiraf etmesini sağlamak için en az senin kadar umudum var," dedi acı acı. Ve zaten ona sormuştu. "Eğer seni araştırması için birini tutarsam,

bana

Sessiz kalmak için para ödeyeceğin bir şey bulamazlar mı?" Roth'un işlerini araştırması için bir dedektif tutmasını engellemek için bunu Lyle'in suratına fırlatmış ve sinirlerine dokunmuştu. Sorusunun ardından gelen uzun sessizlik ve Lyle'in "Beni neyle suçluyorsun?" sorusu bir inkâr değildi. Tam tersine. O sırada Roth'la yaşadığı drama kendini o kadar kaptırmıştı ki bunu düşünememişti. Şimdi ise Jasmine'in düşünebildiği tek şey buydu.

Yüzde birin işlerine geldiğinde kuralları çiğnediğini biliyordu. Ailesinin bir amaç uğruna ne kadar acımasız olabileceğini ilk elden görmüştü ama şantaja, uyuşturucuya ve yeraltı dünyası anlaşmalarına tenezzül edeceklerini hiç düşünmemişti. Roth'un Lyle'in sırrını ifşa etmeyi reddetmesi onu çok korkutmuştu. Lyle, Roth'un bile tartışmaktan kaçındığı bu kadar korkunç ne yapmıştı?

Roth ona iyilik yaptığını, destekleyici kayınbiraderi imajına dokunmadığını düşünüyordu ama Jasmine bir ömür boyu yetecek kadar yalan duymuştu. Ne kadar acı verici, rahatsız edici ya da tatsız olursa olsun, Jasmine'in gerçeği bilmesi gerekiyordu. Mutlu bir cehaletin bedeli çok ağırdı. Çürük sütunları ve içi boş duvarları olan bir eve sığınmaktansa çirkin gerçeklerle yüzleşmek daha iyiydi.

"Hepimiz iyilik ve kötülük yapabiliriz," dedi Roth, kadının sıkıntılı bakışlarını tekrar ona çevirerek. "Sen bile, ama sana şunu söyleyeyim, gerçek kötülükle ilk elden deneyimim oldu. Lyle'inki en iyi ihtimalle gri."

Jasmine bu güvence kırıntısının kendisini rahatlatmasından nefret ediyordu. Yine yalan söylüyor olabilirdi ama Lyle'in iyi bir adam olduğuna inanmayı çok istiyordu. "Eğer sırrı o kadar kötü değilse, neden bana söylemiyorsun?"

"Kötü olmadığını söylemedim, sadece nedenlerinin kötü olmadığını söyledim. Ben de aynısını yapardım ama olaylara başkalarının baktığı gibi bakmıyorum. Toplum onu kınayacaktır."

"Bilmem gerekiyor." Sesi de duyguları gibi kaygılıydı.

"Ve seni geriye kalan tek rol modelinden mahrum mu bırakayım?"

Bu üzücü bir gerçek değil miydi? Hayatındaki hiç kimse onun düşündüğü gibi değildi. Ne Roth, ne babası, ne Thea, ne Kaia, ne de Rami,

ya da kız kardeşleri. Güzelce kurgulanmış bir düzmece olduğunu şimdi fark ettiği bir hayatın yıkıntıları arasında duruyordu. Babasının ölümünden beri sayısız darbe almış ve ayakta kalmayı başarmıştı ama içgüdüsel olarak Roth'un Lyle'a karşı elinde ne varsa onu yok edeceğini biliyordu.

"Neden Lyle'ın geçmişinin onunla geçirdiğin güzel yıllara gölge düşürmesine izin veriyorsun?"

"Onu tanıyor muyum yoksa tanıdığım adam bir uydurma mı?" dedi donuk bir sesle.

"İnancın çok kolay sarsılıyor," diye alay etti aralarındaki mesafeyi kapatırken. "Sırrını bilseydin onu daha az sever miydin?"

"Nereden bilebilirdim, eğer-?"

"Onu ya seversin ya da sevmezsin," dedi sertçe.

"Onu seviyorum," dedi elini aralarındaki havada gezdirerek. "Tabii ki seviyorum."

"O zaman ne yaptığının ne önemi var?"

Kadın uygun bir yanıt bulmakta zorlanırken, adam devam etti.

"Peki ya Colette? On yıldan uzun bir süredir onunla evli. Onu tanıdığını sanıyor ama bir adamın elinde olmadan kimseye göstermediği yönleri de var. Evlilikleri bir süredir sallantıda. Bebek şimdilik onları birleştirmiş gibi görünüyor. Sizce evlilikleri, onun varlığından haberdar olmadığı bir yönünü ortaya çıkarmasına dayanabilir mi, yoksa bu durum kadının daha önce yaşadığı her şeyden şüphe duymasına mı neden olur?"

Jasmine'in kalbinin ritmi bozuldu. Lyle ve Colette hakkında konuşuyordu ama aynı zamanda kendisinden de bahsediyordu; onlardan.

"Sahip oldukları şeyi yok etme ihtimali olsaydı, sence bunu onunla paylaşır mıydı?"

Aniden kuruyan ağzını kaplamak için yutkundu. "Eğer onu gerçekten sevseydi, severdi."

Roth'un dudakları, kadının alaycı bir tavır takınacağından şüphelendiği bir şekilde kıvrıldı ama Roth bunun tam olarak oluşmasına izin vermedi. "Aşk yok edilemez değildir. O kadar kırılgandır ki bir anda yok olabilir. Sanki hiç olmamış gibi yok olabilir."

"Bunu tecrübeyle mi biliyorsun?" dedi alaycı bir tavırla.

"Evet."

Adamın cevabı o kadar hızlı ve beklenmedikti ki, kızın dilinin ucundaki sert cevabı çaldı.

Onlar birbirlerine bakarken zaman durmuştu. Jasmine'in göğsü yanmaya başladığında nefesini tuttuğunu fark etti. Havayı içine çekerken, görünmez bir bıçak kalbinin üzerinden kayarak geçti ve ardında sızan kırmızı bir iz bıraktı. Göz temasını kesti ve onu geçmeye çalıştı. Onun saçmalıklarına kanmıyordu. Adam elini koluna atarak onu durdurdu.

"Çek elini üzerimden," diye emretti.

Ona sert, dişlerini kıran bir sarsıntı yaşattı ve odağını içinde olup bitenlerden onu hırpalayan pisliğe kaydırды. Tekrar. Taşaklarına diz çökmeye hazırlanıyordu ama adamın yüzüne bir bakış bu fikri yok etti.

"Bana sana dokunmamamı söyleme. Senin sahibin kim?"

BÖLÜM 3

Roth'un duyguları, genellikle kayıtsız bir tavrın ardına gizlenmiştir.

Jasmine'in kendi öfkesini geri çevirmesine neden oldu.

"Kavga etmeyeceğimizi söylemiştin," dedi sessizce, düzgün ses tonunun onu yatıştıracağını umarak.

"Eğer bana kime ait olduğunu söylersen yapmayız."

Her ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten kaçınmaya dair son zamanlarda ettiği yemin, onun kaba talebi karşısında bir kenara düştü. Çenesini kaldırdı ve elleri iki yanında yumruk oldu. Adam gözlerini onunkilerden ayırmadan her hareketini katalogladı.

"Sana dün gece söyledim, benim yerimi inkar etmenden bıktım. Sana dokunmak istersem, seni öpmek ve becermek istersem, yaparım."

Bunu kanıtlamak için onu tezgâha doğru itti ve zahmetsizce tezgâhın üzerine çıkardı. Kız kaçamadan onu kenara çekti ve bacaklarını ayırdı.

"Hayır!" Kadın onu itti, ancak adam boynuna ulaşmak için başını eğmeden bir saniye önce ellerini arkasına sıkıştırdı.

Beynine kısa devre yaptıran ve onu uysal, zayıf ve aptal yapan o noktaya yapıştı. Boşuna bir çaba olduğunu bilse de, adamın elinde kıpırdandı ve gerildi.

Kalçaları adamın kalçalarına kenetlenirken, "Sen bir piçsin," diye soludu, istemeden de olsa onu daha yakına sürükledi, böylece kasıkları onun karıncalanan etiyle mükemmel bir şekilde hizalandı.

Kadın kemiksiz kalana kadar, başı kırık bir sapa takılmış çiçek gibi geriye yatana kadar devam etti. Sonunda gevşek ellerini bıraktığında boynu hoş bir şekilde zonkluyordu. Adamın ağzı boğazında gezinirken ve boynunun dibini yalayıp geçerken yarı kapalı gözlerle tavana baktı.

"Neden seni işaretlememe, giydirmeme, kimsenin sana ulaşamayacağı bu çatı katında benimle kilitli tutmama izin veriliyor?"

Zonklayan tenine o kadar odaklanmıştı ki, adamın sert sözlerini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Adam kadının boğazını sıktı ve onu öfkeli bakışlarıyla yüzleşmesi için kaldırdı.

"Kimin sikiyle boşalıyorsun?" Adam, kızın ayırık dudaklarına bir öpücük kondururken boğazını hafifçe sıktı. "Kimin yüzüğünü takıyorsun? Kız kardeşlerini mahvolmaktan kim koruyor?"

Yüzüne tükürmek için duyduğu doğal eğilim, adamın gözlerindeki tuhaf parıltı ve ensesindeki tüyleri diken diken eden mutlak durgunluğuyla yatışmıştı. Onu yataktan kaldırdığında soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Onu banyo suyuyla ıslattığında, bunu doğal karşılamıştı. Ama bir şeyler değişmişti. Havadaki şiddet tehdidinin tadını alabiliyordu. Adam kendini zor kontrol ediyordu.

"Benimle bir konuda kavga etmek mi istiyorsun? O konu bu değil," diye uyardı. "Her Şeyden vazgeçmek için kimi seçtin? Sana kim sahip?"

Sertçe yutkundu ve fısıldadı, "Biliyorsun."

Boğazındaki elini bırakmadı. "Ben ne?"

Bunu onun söylemesini istiyordu, piç kurusu. Yine ateşe ateşle karşılık verme ihtiyacı doğdu ama Jasmine duygularını bir kenara itti ve adamın gözlerindeki, bu konuda ona kulak asmazsa intikam alacağını vaat eden doğal olmayan parıltıya odaklandı. Eğer ona karşı gelirse, onu cezalandıracak ve kırmaya çalıştığı döngü yeniden başlayacaktı. Adamın kontrolü sarsılırken elinde hafif bir titreme hissetti.

Gururun canı
cehenneme.

"Bana sahipsin."

"Peki ben kimim?"

Bir an için ne sorduğunu anlamadı ve sonra anladı. Dudakları soğuk yanağının üzerinde kayarken gözleri odaklanamadı.

"Ben kimim, prenses?"

"Kocam." Sesi gerginlikten boğuk çıkıyordu. Bu etiketin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi ama öyleydi ve ikisi de bunu biliyordu. Onun yüzüğünü takmış ve bir kez daha onun adını taşımıştı ama onu sahiplenmemişti. Ve o da bunu fark etmişti. Ona bir zamanlar sahip olduğu etiket dışında her Şeyi söylüyordu. Bu, anlaşmalarını bir perspektif içinde tutmalarına yardımcı oluyordu ama adam her zamanki gibi onun sınırlarını çiğniyor, her Şeyi bulandırıyor ve karıştırıyordu.

"Bana bak."

Çenesi düştü. Ona hiç alan bırakmamıştı. Fiziksel, duygusal, zihinsel. Ona sürekli baskı yapıyordu, bu yüzden

doğru düzgün düşünemiyordu. Kızgın kahverengi gözleri acımasız bir savaşçınıninkilerle buluştu.

"Tekrar."

Vücudu adamın talep ettiği teslimiyete isyan etmek için gerilmişti ama akli kazanamayacağını biliyordu. Onun yerine karar verdi.

"Sen benim kocamsın."

Adam ensesine masaj yaparak onu ödüllendirdi. "Ve sen benim karım olarak hayal ettiğim tek kadınsın."

O daha bunu anlayamadan, adam onu öptü.

Yavaşça, alay ederek başladı. Otoriter, sahiplenici bir psikopattan hoşgörölü bir aşığa dönüşebilme yeteneği Jasmine'i zihinsel olarak sersemletti. Arkasını dönmeye çalıştığında, ensesindeki el sıkılaştı ve öpücük derinleşirken onu hareketsiz tuttu. Adam ona doğru eğildi, sert vücudunu yumuşak kıvrımlarına bastırdı. Parmakları kızın saçlarına girdi ve itiraz etmesine neden olacak kadar sertçe çekiştirerek dilinin kızınıkini istila etmesine ve onunla düello yapmasına izin verdi. Açlığı onu sardı, kanını ısıttı, zihnini boşalttı. Adam onun kalçasını kavradığında, teklifte yayılmaya başladılar, bu da onu cinsel sisten kopardı. Ağzını onunkinden ayırdı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Kalbinin güm güm attığını duyabiliyor ve içindeki gerginliği hissedebiliyordu. Adamın bu gerginliği bildikleri tek yolla atmak istediğini biliyordu. Geri çekilmeye çalıştığında, kollarını ona doladı ve "Lütfen" diye fısıldadı.

Onun bedeniyle savaştığını hissetti ve sakinleştirmek ve dikkatini dağıtmak umuduyla ellerini kaslı sırtında gezdirdi. Adam reddederek sertleşti ama bir dakika sonra rahatlayarak

onu. Adamın elleri yanaklarında gezinirken yanağını hâlâ nemli olan gömleğine yasladı.

"Yeni kıyafetlerini bulmuşsun."

Bu sıradan konu sinirlerini yatıştırdı. "Kişisel bir alışveriş danışmanı mı tuttun?"

"Grayson aracılığıyla zaten bir tane vardı. Dolabımı asla giymeyeceğim ıvır zıvırla doldurmaya devam edince onu kovmakla tehdit ettim. O zamandan beri biraz azalttı. Ölçülerin için Daiyu'yla temasa geçmesini söyledim. Eminim senin için alışveriş yaparken benden daha mutlu olmuştur."

Yani Roth'un gardırobuna çeki düzen vermeye çalışan yatılı bir sevgili değildi. Jasmine göğsündeki düğümleri gevşeten rahatlama hissinden hoşlanmamıştı.

"Denize düştü," dedi. "Ne şekilde?"

"O elbiseleri asla giymeyeceğim."

"Döneceksin. Seyahatleri azaltıyorum ama kaçıramayacağım etkinlikler için geri döneceğiz."

Kadın gerildi. "Hangi olaylar?"

"Başa çıkamayacağın bir şey değil. Ne kadar çok ortak tanıdığımız olduğunu belirtmiştin. Eminim katıldığımız herhangi bir etkinlikte konukların çoğunu tanıyacaksın."

Dün geceki tartışmaya atıfta bulununca doğruldu. "Soruma hiç cevap vermedin." Roth kaşlarını kaldırıncaya, onun kaya gibi sert göğüs kaslarını dürttü. "Neden babamın bu kadar çok arkadaşıyla iş yapıyorsun?"

"Onlar arkadaş değil. Onlar iş arkadaşı. Arada fark var."

"William Davies benim için aileden biri. Penelope ile onun evinde yatıya kalırdık ve-"

"Bir istisna olabilirler ama bu insanları arkadaş olarak görmek tehlikeli. Maximus her şeyi profesyonel tutmaya gayret etti. Colette ve Ariana'nın yakın duygusal bağlar geliştirmesine izin vermedi, çünkü bu bağların koparılması gerekebilirdi." Onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Onun katı standartlarının seni kapsamaması garip. Meslektaşının çocuklarıyla ilişki geliştirmene izin verdi ve bu da sana iyi hizmet etti. Aradan geçen yıllara rağmen bu bağlar hâlâ sağlam. Kız kardeşlerin yönetim kurulu odası dışında pek fazla ilişki kurmadılar."

Jasmine, Roth'un iş içinde ya da dışında herhangi bir ilişkisi olmadığını belirtmekten kaçındı ama adam rahatça konuşuyordu ve Jasmine'in cevaplara ihtiyacı vardı. "İş yapabileceğin binlerce kişi arasından neden onlar?" diye sordu inatla.

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine ceketinin kapüşonunu düzeltmek için arkasına uzandı; bu da OKB'sini harekete geçirdiğine göre biraz dağınık olmalıydı.

"Büyükbabanız birbirine sıkı sıkıya bağlı küresel bir ağ oluşturdu. Her bir kişi stratejik olarak sektörlerine, konumlarına ve ailenizin zirvedeki konumunu korumasına yardımcı olan diğer kriterlere göre seçildi. Baban bu organizasyonu ekonomileri ve hükümetleri etkileme gücüne sahip bir silaha dönüştürdü."

Elleri ceketinin altından kayarak çıplak tenini okşadı. Jasmine onun bu cüretkâr tavrından nefret ediyordu ama onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç paylaşmadığı içeriden bilgileri açıklarken sözünü kesmekten de çekiniyordu.

"Maximus'un sağlığı bozulduğunda, kız kardeşleriniz bu bağları ihmal ettiler ve bana kendi işimi yapmam için bir açık kapı bıraktılar.

Kapıdan içeri adımımı attım. Davies ve Wus'un onlarla iş yapmak için ihtiyaç duyduğu kaynaklara, nüfuza ya da soyağacına sahip değildim. Grayson'ın bağlantıları yardımcı oldu ama bu yeterli değildi. Kendimi başka yollarla kanıtlamam gerekiyordu."

Nabızı hızlandı. "Hangi yollarla?" Ceket sağ göğsünü kavrayabilecek şekilde kayarken karnında bir cereyan hissetti.

"Sen anlamazsın."

"Dene beni," diye meydan okudu, adamın yoğuran eline tokat atma dürtüsüyle cesurca savaştı.

"İş anlaşmalarım sizi ilgilendirmez."

Sırtını dikleştirirken avucunun içine doğru eğildi. "Colette'in senin Hennessy & Co.'nun çoğunluk hissedarı olmanı sağlayan kötü iş kararları almasının beni ilgilendirmediği gibi mi? Şirket bu kadar zor durumda olmasaydı burada olmazdım!"

"Kendinizi kandırmayın. Sonumuz yine de burası olurdu."

Bir meme ucu darbesi dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Ona fahişe dedikten sonra Roth'a gününü göstermesine imkân yoktu. Colette stresten erken doğuma girmemiş olsaydı, Jasmine Smokin Parkı'nda barikat kurar ve kitabını bitirene kadar dünyanın yanmasına izin verirdi. Ama bu tartışmalı bir konuydu ve konuşulması gereken daha önemli şeyler vardı.

"Size kendinizi kanıtlatan bu insanlar... intikam yemini ettiklerinize, sizi Amerika'dan kovanlara dahil mi?"

Cevap vermedi. Sadece ona hiçbir şey söylemeyen o taş bakışlarıyla baktı.

Adamın gömleğini elinde buruşturdu. "Eğer Davies ya da Baldaccis'i becermeyi planlıyorsan-"

"Şu anda onları sikmek için bir nedenim yok."

Aradığı güvence tam olarak bu değildi ama yine de işe yarayacaktı. "Senin kan davan..."

"Buradaki arkadaşların buna dahil değil. Babanın New York'taki ahbabları farklı bir konu."

"Ama-"

Adam geri çekilirken elini göğsünden ayırdı ve alışılmadık bir kızgınlık gösterisiyle saçlarının arasında gezdirdi. "İş ile özel hayatı birbirinden ayırmayı hiç öğrenemedin. Olayları olduğu gibi göremeyecek kadar idealist ve asilsin."

"Ve sen de olabilecekleri göremeyecek kadar kapalı görüşlü ve alaycısın," diye karşılık verdi. "Bu insanların çoğunun -William Davies, Frederick, Charon- bahsettiğin bu elit kardeşliğin bir parçası olduğunu varsayıyorum. Bu ilişkiler sadece güce ve maddi kazanca değil, güvene ve uzun ömürlülüğe de dayanıyor. Onlar iyi insanlar, birlikte oynayıp amaçlarına hizmet ettiklerini hissettiğinizde bir kenara atacağınız piyonlar değiller."

Uzun bir süre ona baktı. "Bazen keşke bu dünya hakkında bu kadar çok şey bilmeseydin diyorum. İşleri olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyor."

Burnunu havaya kaldırdı. "Çoğu erkek, partnerlerinin iş dünyasından yeterince anlaması ve onları toplum içinde utandırmaması konusunda rahatlar."

"Beni utandırman mümkün değil." Bakışları kadının yüzünde gezinirken, "Kapalı kapılar ardında canavar olan erkeklerden hoşlanıyorsun. Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu bilmiyorum."

onlar da sana düşkün. Bu sayede toplumda nispeten zarar görmeden gezinebiliyorsun." Gözleri onunkilerle buluştu. "Görünüşe göre sahip oldukları insanlık kırıntılarını ortaya çıkarma konusunda bir yeteneğin var. Başkaları üzerindeki etkinize tanık olmak kolay değil."

"Etki mi?" diye yankılandı şaşkınlıkla. "Kim-

" "Guy Reed."

İsmi bulması bir anını aldı. Bulduğunda da alay etti. "Ciddi olamazsın. Babasının şirketini satan şımarık velet kapalı kapılar ardında bir canavar mı?"

"Henüz değil ama servetini tüketip kolay yoldan para kazanmaya yöneldiğinde olabilir." Gözleri kısıldı. "Ve sen onun ilgisini çektin."

Tezgâhtan kayarken gözlerini devirdi. "Çünkü benim bir Hennessy olduğumu öğrendi."

"Onun dikkatini çektin çünkü onu aptal yerine koydun," diye düzeltti Roth. "Bunu yapabilecek çok fazla kadın yok, hatta onun gibi birine haddini bildirmeye cesaret edebilecek daha da az kadın var."

"Bunu hak etti."

Adam kollarını kavuşturmuş bir şekilde ona bakınca, kadın da onu taklit etti. "Guy'ın herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Asla görmeyeceğim onu tekrar."

"Hayır, yapmayacaksın," diye kabul etti. "Ama o tek değil. Matthew, Lincoln, Preston ve Julius bunlardan birkaçı."

Gözlerini kırıştırdı. "Peki ya onlar?"

"Maximus'un cenazesinde seninle dans ettiler. Sana içki getirdiler, mendil verdiler ve ertesi gün Julius'la birlikte görüldün."

Jasmine bu tuhaf sorgulamaya ayak uydurmakta zorlanıyordu. Babasının ölümünden sonraki o cehennem gibi haftalar, keder ve yalnızlık dolu bir bulanıklıktı. "Julius cenazeden bir gün sonra iyi olup olmadığımı görmek için evime geldi. Onu içeri davet etmedim, çünkü evim darmadağınktı. Kahve içmek için dışarı çıkmayı önerdim. Etrafta paparazzilerin dolaştığını nereden bilebilirdim ki? Bu onun için iyi bir basın oldu, çünkü bu onun dağınık boşanmasını saptırdı, ama benim için cehennemdi. Bir politikacının karısı olmak istediğime dair spekülasyonlar..." Ürperdi. "Sonrasında yaşanan sirk için özür diledi."

"İşte bu yüzden Smokinli Park'a çekildiniz ve o hafta Matthew ile akşam yemeği yediniz."

"Malikanesi beş dakika uzaklıkta ve o aradı..." Gözlerini kıstı. "Smokinli Park'a giriş izniniz yok sanıyordum."

"Maximus öldükten sonra işler değişti."

Babası öldükten sonra güvenlik ekibinden biri mi kaçmıştı, yoksa yerel muhafızlardan biri muhbir mi olmuştu? Bulunduğu yerin bedelini ödemeye hazır herhangi birine verilebileceği gerçeği Jasmine'in tüylerini diken diken ediyordu. Eski güvenlik koordinatörü Sunny, korumalarından herhangi birinin satın alınabileceğinden şüphelenseydi, onları derhal görevden alırdı. Muhbir onun ortadan kaybolduğunu ihbar ettiğinde Roth nasıl tepki vermişti de onu Colorado'da bulmuştu? Kaia'yı ziyaret etmek için o düşüncesizce yolculuğu yapmasaydı her şey ne kadar farklı olurdu?

"Lincoln'le birlikte yüksek profilli bir hayır etkinliğine gittin," dedi Roth, onun dalgın bakışlarını tekrar kendisine çekerek. "Ve sen

ve Preston şehirde çılgın bir gezintiye çıktığınızda manşetlere çıktınız."

"Ne...? Oh! Bu üç yıl önceydi!" "İki yıl."

Omuz silkti ve adamın yanağında esneyen kası fark etmedi. "Babamla buluşacaktım ve Preston da oradaydı. Yepyeni, gösterişli turuncu bir McLaren'i vardı. Beni gezdirmek istedi." Onun çocuksu heyecanını hatırlayınca ağzı sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel bir gündü, o yüzden Preston arabanın üstünü açmıştı. Sonuna kadar zorlamak istedi, bu da ona ceza getirdi. Basının o fotoğrafları nasıl elde ettiğini ya da neden yayınlama zahmetine girdiklerini bilmiyorum."

"Şirketi yeni halka açıldı ve kraliyet ailesinden biriyle nişanlıydı," diye hatırlattı Roth ona kırılmış bir tonda.

"Bu doğru. Ne oldu ona?"

Ona ters ters baktı. "Lincoln'le olan yardım etkinliği ne olacak?"

Küçümseyici bir el salladı. "Boşanma davasını yeni açmıştı ve yanlış anlamayacak bir eş bulmakta zorlanıyordu. Babam büyük bağışçılardan biri olduğu için katılacaktı ve Lincoln'ün ikilemini duyunca bunu kullanarak gitmem için bana baskı yaptı. Böylesine halka açık bir etkinliği başkası için yapmazdım ama Lincoln çok tatlı bir adam."

Roth, "Bu adamlarla birlikte fotoğraflandığınız tüm bu olayların spontane ve platonik olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?" demeden önce hamile bir duraklama oldu.

"Bu sizi ilgilendirmez ama evet. Başka ne olabilirler ki? Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık."

"Seni asla bir arkadaş olarak görmediler."

Kaşları bir araya geldi. "Tabii ki var."

"Babanızın cenazesine görev bilinciyle gelmediler. Senin için geldiler." Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Tanıştığımız gece beni neden onlarla tanıştırdın?" diye sordu.

Bu onu duraksattı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Neden, Jasmine?"

"Sana bir şans verme ihtimali en yüksek olanlar onlardı." "Bana değil, sana."

"Anlamıyorum."

"Sana karşı bir zaafı var ve bu büyüdüğün için değil yukarı Birlikte. Eğer sen değildi ve bir yapıyor herkes gibi çekip giderlerdi. Senin için ailelerinin gazabını göze alarak yerlerinde kaldılar."

"Delirdin mi sen? Kimse beni istemedi! Ben gayrimeşru bir çocuğum.

kara koyun. Ford teklif ettiği için şanslıydım-" "Adını söyleme."

Onun sesindeki gerginliği görmezden geldi. "Hiçbiri benimle bu şekilde ilgilendiklerine dair bir işaret vermedi."

"Çok centilmen oldukları için onların ince ve terbiyeli geçişlerini gözden kaçırmış olmalısınız." Kadın ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi bakınca, "Cenazeden sonra da sizinle iletişim kurmaya devam ettiler mi?" diye sordu.

"Babam öldü," dedi yavaşça. "Benim için endişeleniyorlardı."

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Jasmine biraz çılgınca, çocukluğundaki oyun arkadaşlarıyla olan etkileşimlerini gözden geçirdi ve onları bir gözle görmeye çalıştı.

farklı bir mercek. Bir yıl önce Matthew, karısı göğüs kanserinden öldükten sonra Tuxedo Park'ta bir mülk satın almıştı. Maximus onu akşam yemeğine davet etmişti. Babası misafirperverliğiyle tanınmadığı için bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü ama birlikte iş yaptıklarını varsaymıştı. Matthew periyodik olarak uğramaya devam etti. Bunu komşuluk olarak görüyordu. Ama şimdi düşününce, Thea tesadüfen bir yemek hazırlamıştı ve babası da şehri ziyaret etmek için o günleri seçmişti...

Lincoln'e gelince, yardım etkinliğinden sonra birkaç kez davet etti ama o reddetti. Onunla bir kez bile görülmesi, sosyeteden neden uzak durduğunu hatırlatacak kadar spekülasyona ve dedikoduya neden olmuştu.

Ve Julius... Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı ama cenazeden sonra her hafta aradı ve Jasmine'in sahip olduğunu hiç bilmediği bir empati düzeyi gösterdi. Babasını aklından çıkarmak için onu arabayla gezintiye çıkarma ya da yemeğe götürme tekliflerini reddetti. Düşünsenize, Roth'la yeniden bir araya geldiklerinden beri onu hiç aramamıştı. Tesadüf müydü?

Tedirgin bir şekilde başını kaldırdı ve kendini Roth'un yoğun bakışlarının odağında buldu. "Ne?" diye savunmaya geçti.

"Hangisinin benim yerime geçmesi gerekiyordu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Senin yerine mi?"

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Maximus kanatlarda bekleyen biri olduğunu söyledi; kendi sınıfından, sınıf atlamış biri. Sanırım aranız bozuldu, bu yüzden nişan hiç duyurulmadı."

Kendini toparlayamadan ağzı açık kaldı. "Babam bunu ne zaman söyledi?"

"Dört yıl önce, gecenin bir yarısı buraya gelip bana şantaj yaptığında."

"Buraya mı geldi?"

"Saklandığınız yerden çıkıp onu Smokinli Park'ta ziyaret ettiğiniz gün."

Bir parazit bulutunun içinden onun sözlerini anlamaya çalıştı. "Onu bu işe karıştırmamalıydınız prenses."

Roth'un

Sesi nazikti ama gözleri fokur fokur kaynıyordu.

Jasmine aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Seni kurtardığım adama koşacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzündeki kanın süzüldüğünü hissetti.

"Baban eline geçen her fırsatta sana işkence etti ve herkesin önünde küçük düşürdü. Hennessy imajına uymadığın için seni gözlerden uzak tutmak için taşraya sürgün etti ve yatılı okullarda bıraktı."

"Dur."

"Sana bir yabancı, bir baş belası gibi davrandı. Başka bir kızı olup olmadığı doğrudan sorulmadıkça senden hiç bahsetmedi-"

"Kapa çeneni!"

"Onu memnun etmek için yüksek lisansını tamamladın ve o bunu kullanmak için eline geçen her fırsatı sabote etti. Seni evlatlıktan reddettikten sonra bile iyi bir evlat olmaya ve onu hastanede görmeye çalıştın. Ama ne kadar hasta olursa olsun, seni odasından kovmayı ihmal etmedi. Benden kurtulmak için yardımına koştuğun ve yalvardığın adam bu mu?"

Dönerek uzaklaştı. Adam hala konuşuyordu, hala ona bağıırıyordu, ama onun sesinden hiçbir şey duyamıyordu.

kalp atışı. Adam omzundan tutup onu savurduğunda, kadın öfkesine hâkim olamadı. Roth, yumruğu adamın yüzüne değmeden önce geri çekildi ve momentumunu kullanarak onu tezgâha sıkıştırıp arkadan sıkıştırdı.

"Senin için her şeyden vazgeçtim, yine de bir hata yaptım ve sen boşanmak mı istiyorsun?" diye saçlarına tısladı. "Benimle konuşmayı reddediyorsun ve hayatın boyunca sana hiçbir şey vermeyen o piç kurusuna mı koşuyorsun?"

"Babam hakkında konuşma!"

"Beni nasıl durduracaksın?" diye alay etti kadın kurtulmak için elinden geleni yaparken, ama bunun yerine bacaklarını alt dolaplara çarparak zedeledi. "Değerli baban hakkında istediğimi söyleyebilirim. Ne de olsa onu en iyi ben tanıyorum. Sen ve kız kardeşlerin onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim!"

"Maximus hayatıma girmeden önce benim için hala umut vardı ama bana yaşattıkları iyi adam olmamı imkansız hale getirdi. Hayatta kalmak için ondan on kat daha agresif ve acımasız olmam gerekiyordu. Bana yoluma çıkan herkesi nasıl manipüle edeceğimi, kontrol edeceğimi ve yok edeceğimi öğretti. Onun sayesinde dünyayı nasıl dize getireceğimi biliyorum." Kadın kendini geri ittiğinde, adam ona doğru eğildi, böylece tezgah belini acıyla kesti. "Baban beni yenemezdi. Senin yenebileceğini düşündüren ne?"

Alayları kadının aklını başından aldı. Tezgâhın üzerinde süslü bir bıçak bloğundan başka bir şey yoktu. Jasmine ona doğru hamle yaptı ve Roth bileğini yakalamadan önce sekiz inçlik bir şef bıçağını kapmayı başardı.

"Bırak gitsin."

Parmakları soğuk kabzanın etrafında sıkılaştı. Adam ona sokuldu. "Beni bıçaklamak ister misin, Jasmine?"

Kız, adamın tutuşuna karşı zorlanırken bıçak titreşti. Güneş ışığı çekiçli kaplamadan yansıyor.

"Birinin hayatına son vermek için gerekenlere sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bırak gideyim, birlikte öğreniriz," diye tükürdü.

Elleri bıçağın etrafında gevşeyene kadar bileğini sıktı, kas ve kemiği öğüttü. Bıçak tezgâha çarparken kadın öfkeli bir feryat kopardı. Roth onu arkadan kucaklamadan önce bileklerini göğsüne doğru çekti.

"Bunu o kadar kolay yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı karanlık bir sesle ve sonra dişlerini kadının omzuna geçirdi.

BÖLÜM 4

Ceketi, adamın hiddetine karşı çok az koruma sağlıyordu.

ısırdı. Kaskatı kesildi ve ardından delici bir çığlık attı.

"Roth!"

Onu aniden serbest bıraktı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra da onu döndürüp omzunun üzerinden fırlattı.

"Bırak beni, seni kötü orospu çocuğu!" diye bağırdı adam mutfaktan çıkarken.

"Anneme onun hakkında ne düşündüğünü söyleyeceğim," dedi sakın bir sesle.

"Seninle işim bitti! Kavga etmeyeceğimizi söylemiştin ama şu halimize bak! Bıçaklara uzanıp ısırıyor muyuz? Birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyoruz!"

"Tutku bir evliliğin vazgeçilmez unsurudur. Biz sadece rotamızdan saptık," diye çıkıştı. "Beş yıl boyunca konuşmayı ertelersen böyle olur."

"Herhangi bir ilişkinin temel bileşenleri hakkında ne bilirsiniz ki? Sende hiç yok! Arkadaşın yok, ailen yok ve bizim hiç gerçek bir evliliğimiz olmadı! İndir beni!"

Koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Resmi yemek odasının önünden geçerlerken, Jasmine çaresizce kapı pervazına tutunmaya çalıştı. Roth yavaşlamadı ama Jasmine'in kıcına, onu sersemletip bırakmasına yetecek kadar sert bir şaplak attı.

"Sen sadece..." Kıcı acıyan kadın adamın sırtını yumrukladı ve bacaklarını göğsüne kenetlemeden önce sendelemesine neden olacak şekilde çırpındı. "Bana bir kez daha vurursan, yemin ederim hayatının geri kalanını mahvetmenin bir yolunu bulacağım! Bir de utanmadan neden seninle konuşmak yerine babama gittiğimi merak ediyorsun. Neden psikopat, manipülatif bir puşla anlamaya çalışayım ki?"

"Şu anda yaptığımı o zaman yapsaydım, bu durumda olmazdık." Onu büyük odadaki kanepeye bıraktı ve ayağa kalkıp ona ters ters bakarken tepesine dikildi. "Koşu günlerin sona erdi. Bu işi halledeceğiz."

"Neyi çıkarıyorsun?"

"Sen çekip gitmeden ve bana boşanma kağıtlarını göndermeden önce konuşmamız gereken şey." Kötü huylu bakışları kızarmış, darmadağınık görünümünü taradı. "Maximus, ne pahasına olursa olsun seni çıkarması için ona yalvardığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Bunun ne önemi var?" diye bağırdı, yumruklarıyla kalçalarına vurarak. "Tüm bunlar bir milyon yıl önce oldu! Kazandığın halde neden geçmişi kurcalamakta ısrar ediyorsun? Sen bir iş adamısın, sana haksızlık eden herkesten intikamını alıyorsun ve ailem senin merhametine kalmış durumda. İstedğin her şeyi ve daha fazlasını elde ettin!" Hayal kırıklığı kabarırken sesi tizleşti. "Ve babamın tüm çabalarına rağmen, hayatıma zorla geri girmeyi başardın."

Benimle işin bitmeden seni terk etme cüretini gösterdiğim için beni cezalandır."

Stresten başı dönüyordu, yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tüm ilklerime sahip çıktın ve kendime olan saygımı elimden aldın. Daha ne istiyorsun? Alabileceğin başka bir şeyim yok."

Elleri başının tepesine yerleşmeden önce parmakları saçlarının üzerinde gezindi, tüy kadar hafif ve o kadar belirsizdi ki hayal gördüğünü sandı. "Lizbon'da da söyledim, bana verecek daha çok şeyin var."

Kadın başını salladığında, adamın parmakları kadının saçlarına gömüldü ve vücudunu kaskatı tutan çılgık atan gerginliği hafifletti.

"Geçmişimizi görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşündüm ama yıllarca merak ettikten sonra gerçeği bilmem gerekiyor."

Sesi neredeyse özür diler gibiydi. Öfkeli bir canavardan soğukkanlı bir iş adamına ani geçiş Jasmine'e zihinsel bir kırbaç etkisi yaptı.

"Neden ona gittiniz prenses?"

Titreyen bir iç çekti. "Nedenini biliyorsun. Seni alt edebilecek kadar güçlü olan tek kişi oydu."

"Bana şantaj yapacağını biliyor muydun?"

Kadın başını salladı.

"Bana boşanma belgelerini nasıl imzalattırdığını hiç sormadın mı?"

"Sana reddedemeyeceğin bir şey teklif ettiğini düşündüm. Bir iş anlaşması ya da bir ödeme."

Gözleri kapalıyken bile onun enerji değişimini hissetti.

"Ödeme mi?"

"Babam neden olduğu sorun için sana tazminat ödemeyi teklif ederse imzalarsın diye düşünmüştüm."

"Hiçbir para beni seni bırakmaya zorlayamazdı. Maximus'un elinde şantaj olmasaydı, boşanma da olmazdı."

Bunun nüfuz etmesine izin vermedi. Adamın sözleri yağmurluktaki su gibi üzerinden kayıp gitti. Kafa derisi masajına odaklandı.

-Mayınlarla dolu hafıza şeridindeki bu tehlikeli yolculuktan hoş bir sapma.

"Maximus beni bir daha görmek istemediğini söyledi."

"Onu bir daha görmeyeceksin. Asla." Babasının sert kararının yankısıyla irkildi ve sert bir şekilde "İstemiyorum!" dedi. Babası onu şimdi görebilseydi... Omuzlarındaki ezici ağırlığın altında omuzları çöktü. Sönerken, Roth onun yüzünü karnına yaslaması için yönlendirdi.

"Bunu sen mi söyledin prenses? Beni bir daha görmek istemediğini mi?"

Babasının sesi zihninde tutmadığı tüm sözleri sıralarken, konuşmak onu aşıyordu. Başını salladı.

Eli kızın saçlarında düğümlendi. "Benden kurtulmak için ruhunu şeytana satacak kadar korkunç muydum?"

Kadın ayağa kalkmaya başladığında, adamın eli ensesini sıktı. "Cevap ver bana."

Yüzünü gizlediği için minnettardı, çünkü bir damla gözyaşı düşmüş ve hâlâ üzerinde olan banyo suyunun kalıntılarına karışmıştı. "Tanıdığım şeytan, tanımadığımdan iyidir. Babam zalim olabilirdi ama bir parçasının hâlâ bana karşı sevgi beslediğine inanıyorum. Yardım etmesine yetecek kadar."

"Ve benim de babanın sana gösterdiğinden daha fazla olmasa bile aynı düzeyde şefkat gösterdiğime inanmadın mı?"

Kız tereddüt ettiğinde eli büküldü.

Dişlerini sıktı. "Hayır."

"Ne yok?"

"Hayır, bana karşı gerçek bir sevgi beslediğine inanmadım." Göğsü kabarınca ekledi: "Bana karşı hissettiğin her ne ise, ailemin bağlantıları ve benim aracılığımle geleceğini düşündüğün iş fırsatları yüzünden bulanıklaştı."

"Sana karşı sevgim vardı prenses. Baban ve kız kardeşlerinin toplamından daha fazla. Senin için her şeyimi feda ettim, tıpkı senin benim için yaptığın gibi. Bunun işle hiçbir ilgisi yok." Başını sallamasını engellemek için elini prensesin saçlarında dolaştırdı.

"Beni istedin çünkü-"

Çekiştirerek başını geriye doğru itti. Islak kirpikler ayrıldı ve adamın uzun boyuna baktı. Adam ona baktı, yüzü asıktı, gözleri iki yanan kara delik gibiydi.

"Seni kalabalık bir odadan seçtim. Daha ilk kelimeni söylemeden sana imrenmişim. Ama benden elini tutmamı istediğinde kaderini mühürledin. O odaya ait olmayan bir yabancıyla bütünleşmek için reddedilme ve alay edilme riskini göze aldın. Hiçbir karşılık beklemeden beni destekledin. Sende kitaplarda okuduğum ama gerçekten var olduğuna inanmadığım özellikler gördüm, özellikle de Maximus Hennessy'nin kızında. Ortaya çıkardığım her zayıflığı seni kendime bağlamak için kullandım. Ailenin sana vermediği her şeyi ben verdim. Sana zamanımı ve ilgimi verdim ve yazar olma hayallerini teşvik ettim. Baldwin kendinden o kadar emindi ki seni baştan çıkarmaya zahmet bile etmedi, ben de çıkardım. Her zaman ilişkimizin ortaya çıkmasını istedim."

"Sen..." O kadar şaşırmıştı ki, yıllardır aklını kurcalayan soruyu dile getiremiyordu.

Yüzü tavizsiz çizgilerle belirlenmişti. "Beni kirli bir sır olarak saklamana izin vermeye hiç niyetim yoktu. Seni seçim yapmaya zorladım. Ayrılmaya çalıştığında, yanlış hesap yaptığımı düşündüm ama beni babandan korumaya çalıştığını anladım. Langdon anlaşması için senden vazgeçeceğimi sandın." İnanamayarak başını salladı. "Neden beni savunan tek kişiden vazgeçeyim ki? Bu ayrıcalığı sadece bir kez verebileceğini ve benim onun seçimi olduğumu bilerek kendini bana veren kişiden?"

"Beni tuzağa düşürdün."

Kararlı ifadesi değişmedi. "Bunu tekrar yapardım. Bu kadar nadir ve saf bir şeye sahip olmak için defalarca. Senin aracılığınla gelecek her ne olursa olsun, katlandığım her şeye değeceğini biliyordum." Kızın gözleri başka yöne kayınca, adam ondan kaçamaması için çenesini kavradı. "O kadına dünyayı vermeye yemin ettim ama bunu yapamadan benden kaçtı. Sana aklımın nerede olduğunu, neden yalan söylediğimi ve mücadeleye değmediğini söyledim ama seni özgür bırakmayı hiç düşünmedim. Boşanma belgelerini imzalamayı reddettiğim ve yüz yüze görüşme talep ettiğim yıl sana bunu söylemeliydim. Beni terk etmemen gerekiyordu."

Birdenbire ondan uzaklaştı, uzaklaşırken içinden şiddetli bir küfür patladı. Jasmine önüne baktı, gözyaşları artık özgürce akıyordu. Adamın yüzündeki ihanet ve öfke ifadesi onu titretiyordu.

Boğazı düğümlendi. "Sen... sen yapmadın-"

"Fark etmez, değil mi?" Ellerini arkasında kavuşturmuş manzaraya bakarken onun telaşlı kekelemesini kesti.

Onu. "Yardım etmesi karşılığında babana ne söz verdin Yasemin?"

Suçluluk duygusu içini burktu. İçinde olmak istemediği bir evliliği bitirmek için her türlü hakka sahipti. Onun seçimine karşı çıkmamalı, onu babasını da işin içine katmaya zorlamamalıydı ki bu da dört yıl sonra hâlâ sürdürdüğü bir misilleme ve intikam savaşı başlatmıştı.

"Özgürlük istedim," diye fısıldadı, onun anlamasını istiyordu.

"Öyle bir şey yok." Sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu, sabırsız ve çok öfkeliydi. "Şartları neydi -benden boşanmak ve üç yüz milyon miras almak mı?"

Colorado'daki suçlamalarını düşündü. O zaman onu düzeltmişti ama anlaşılan ona inanmamıştı. "Mirasımın boşanmamızla hiçbir ilgisi yok."

"Bana yalan söyleme."

"Neden yapayım ki? Bu noktada buna gerek yok," dedi bıkkınlıkla. "Babam bana mirastan tek kuruş alacağını ya da vasisi olduğumu hiç söylemedi. Her ikisini de komaya girdikten sonra öğrendim."

Roth'un bariz şüpheliği göğsünün yanmasına neden oldu.

"Belki de o cenaze görüntülerine tekrar bakmalısın. Matt, Julius ve diğerlerinin etrafımda olmasının nedeni kimsemin olmamasıydı. Kız kardeşlerim babamın son mal varlığının bana kalmasına çok kızmışlardı. Vasiyetini değiştirmesi için onu manipüle ettiğimi düşünüyorlardı. Beni babamla ve cenaze işleriyle tek başıma uğraşmak zorunda bıraktılar. Bunu iyi idare edemedim." O korkunç günlerin anıları aklına geldikçe ellerini kalçalarında aşağı yukarı ovuşturdu.

onu. "Matthew bana sahneye kadar eşlik etti çünkü zar zor yürüyebiliyordum ve Julius bana zorla bir şeyler içirdi çünkü neredeyse bayılıyordum. Kız kardeşlerim mesafelerini korudular ve bana tek kelime bile etmediler."

Jasmine hâlâ içini kemiren acıyı gizlemek için yüzünü çevirdi. Colette ve Ariana'yı affetmişti ama bu ne anıları ne de dudaklarından dökülen her kelimeyi yargılayan adamın körüklediği şüpheyi silmişti. Kız kardeşlerinin son zamanlardaki kalp değişimi gerçek miydi, yoksa sadece kötü kararları için herhangi bir yankı uyandırmadan bozulmamış itibarlarını ve büyük servetlerini korumalarına izin veren günah keçisini mi şımartıyorlardı?

"İlişkimizi onarmamıza rağmen babamdan hiçbir şey beklemedim. İstedğim tek şey Smokinli Park'tı ama oranın kız kardeşlerime kalmasına razı oldum. Misafirhanede yaşamama, hatta Thea'nın yanında çalışmama izin vereceklerini umuyordum, eğer arada sırada ziyaret etmeme izin vermeleri için bu gerekiyorsa. Ama babam bana sadece bildiğim tek evi vermedi. Bana her şeyini verdi." Duyguları onu içine çekerken sesi çatallaştı. "Sonunda o kadar farklıydı ki, hep hayalini kurduğum baba. Onu fikrini değiştirmeye neyin zorladığını ya da beni neden uyarmadığını bilmiyorum..." Kelimelere dökemediği şaşkınlığını ve minnettarlığını ifade etmek için elleri kalkıp iniyordu. "Çok bunalmıştım. Parayla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve kız kardeşlerim gibi ben de bunu hak etmediğimi düşünüyordum. Yeniden toparlanmak ve hediyesini anlamlandırmak için Colorado'ya gittim ve seninle karşılaştım." Damlayan gözlerinden düz bir bakışla onu sabitledi. "Bana rüşvet vermedi."

Miras. Senden boşanmak benim seçimimdi. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok."

"Aileye geri dönmek için yalvardığını, mirasını almak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi."

Burnu tiksintiyle kırıştı. "Ve sen buna inandın mı?" "Ne düşünmem gerekiyordu?"

boşanmada herhangi bir para kabul ediyor musunuz?"

"Benim yazı param vardı ve başarını benden saklamak için bu kadar zahmete girdiğine göre, neden bir şey isteyeyim ki?" Pelüş koluyla yüzünü sildi. "Üniversite harcımı ödedin ve yazmaya başlamadan önce geçimimi sağladın. Bu kadarı yeterliydi. Ayrıca, paranın her zaman bağları olduğunu erken öğrendim ve seninle böyle bir bağ kurmak istemedim." Onun gölgeli bakışlarıyla karşılaştı. "Mirasım benim için bu kadar önemli olsaydı, en başta seninle evlenmek için mirastan feragat etmezdim."

Söylediği bir şey onu açıkça rahatsız etmişti ama Jasmine bunun ne olduğunu umursamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Maximus karşılığında bir şey istemedenden sana yardım etmezdi, peki neydi o?" diye kırıptı.

Kemiği olan bir köpek gibiydi.

"Zaman istedi."

"Zaman," diye tekrarladı, sanki bu kelimeyi hiç anlamıyormuş gibi.

"Evet, zaman. Yalnız ve hastaydı ve ilişkimiz üzerinde çalışmamızı istiyordu. Onu ayda birkaç kez ziyaret etmeyi kabul ettim."

Roth'un hiç bu kadar şaşkın görüldüğünü görmemişti. Başka koşullar altında, onu böyle görmek hoşuna giderdi.

ama şiddetli bir baş ağrısı vardı. Tek istediği kanepeye uzanıp uyumaktı.

"Yaptığı onca şeyden sonra, seninle bir ilişki kurmak istedi." Roth'un düz tonu ona olan güvensizliğini ifade ediyordu.

"Belki de zamanının kısa olduğunu bildiği ve kitaplarımda onu tasvir etme biçimimden hoşlanmadığı için kendini farklı bir ışık altında gördü" diye önerdi.

Bu teoriyi küçümseyici bir hareketle bir kenara itti. "Başka neyi kabul ettiniz?" diye sordu sabırsızca.

"İşte bu kadar."

Gözlerinde hareketlilik vardı. Hem de çok fazla, ama onun analitik bilgisayar beyninde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ondan boşanmanıza yardım etmesini istediniz ve karşılığında başka hiçbir beklenti veya koşul olmaksızın kızını oynamanı istedi."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Evet."

"Maximus beni kısa süre sonra yeniden evleneceğine inandırdı.

boşanma." Bir şey söylemesi için ona zaman tanıyarak durakladı ama kadın yorum yapmayınca zorladı.

"Colorado'da evlilik teklifi aldığınızı doğruladınız. Kimden?"

Sustu. "Beni sadece aile bağlantılarım için isteyen uzak tanıdıklar."

"Ve Maximus kabul etmen için seni zorlamadı mı?"

"Evlenmemi istediğini açıkça belirtti ama beni zorlamadı." Babası dersini almıştı. Eğer onu görücü usulü bir evliliğe zorlamaya kalkışsaydı, deli gibi kaçardı.

"Baldwin'i ülkeyi terk etmeden önce gördünüz mü?"

"Ford ülkeyi terk mi etti?" diye tekrarladı, onun kendisine doğru attığı tehditkâr adımı görmezden gelerek. "Nişanımızı bozduğumuzdan beri onu görmedim. Ona yaptığım şeyden sonra neden benimle bir şey yapmak istesin ki?"

Roth ona baktı, ona inanıp inanmayacağından emin değildi.

"Seni kızdırmak için yalan söyledi."

Roth'un ifadesi boştu ama yüzeyin altındaki çalkantıyı hissediyordu.

"Babamın dünyasından biriyle evlenmeyi hiç düşünmedim. Normal birini istedim, birini..."

Kınayan bakışları onun cümlesini tamamlamasını engelledi. "Boşanmadan önce düzdüğün onlarca ezik gibi biri mi?"

BÖLÜM 5

Midesi buz keserken, Jasmine Roth'a plastik bir gülümsemeyle karnına doğru yayılan utancı örtmeye çalıştı. "Sanırım bu bizi ödeştirir."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Maximus seni aldattığımı söyledi mi?"

Hareket ettiğinin farkında değildi, sadece ayağa kalkmıştı, vücudu kaçma içgüdüsüne zihninden daha hızlı tepki veriyordu. Roth onu yakalamadan önce iki adım atmıştı.

"Dizinizde karakterim Rex'in hile yaptığını yazmışsınız. Neden?"

"Bırakın gideyim."

"Az önce sana ne dedim ben?" diye homurdandı ellerini kızın omuzlarına koyarken. "Artık kaçmak yok. Her şeyi ortaya döküyoruz."

"Oh, itiraf zamanı mı? Pekâlâ Roth, neden sınıfa babamın sana ne şantajı yaptığını anlatmıyorsun? Meraklı zihinler bilmek istiyor!" diye kudurmuş bir neşeyle anons etti, sonra da rolünü bıraktı. "Benden cevaplar istiyorsun ama sorularıma cevap vermeye hiç niyetin yok. I

sırların hakkında seni taciz etmem. Sana ne iş yaptığını sordum mu? Babamın seni alçaltmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen on yıldan biraz daha uzun bir sürede nasıl milyarder olduğunu? Babamın iş arkadaşlarına kendini nasıl 'kanıtladığını'? Annenin neden sana canavar dediğini ve akıl hastanesine yatırılmanı istediğini?"

Onun sert bakışlarına ateşli bir meydan okumayla karşılık verdi. "Benimle gerçekten neden evlendin? Düğünü ve tüm bu reklamı ayarlamamızın tek nedeni ailemle kurduğunuz ittifak olamaz. Seninle ilgili hiçbir şey bu kadar açık ve basit değil. Katman katman art niyetler var. Peşinde olduğun bana miras kalan bir varlık mı var? Ailemin ağında hedeflediğin biri mi var?"

Kızın lanetleyici konuşması sırasında yüz ifadesi hiç değişmedi. Tek yönlü düşünen bir yırtıcı gibi eğildi. "Konuyu saptırmayı bırak ve cevap ver. Sana Colorado'da söyledim, seni aldatmadım. Neden aldattığımı düşünüyorsun?"

Sözleri eski, iltihaplı bir yarayı tam ortasından bıçakladı ama kadın irkilmedi. "Tüm nedenleri sıralamamı ister misin?"

Gözleri parlıyordu. "Evet."

"İki yıl boyunca ayrı ülkelerde yaşamamıza ne demeli? Hangi erkek karısını yılda dört ila altı kez görür ve gizlice dolaşmak zorunda bile değilken perhiz yapar? Belli ki uğramamı istemiyordun, sana bir doğum günü hediyesi göndermek için bu adresi bana zorla vermen gerekti! Hiç yüzük takmadın ve görünüşe göre evli olduğunu kimseye söyleme zahmetine girmedin, çünkü kapıcı beni ucuz bir fahişe sandı

bir müşteriye rahatsız etmek! Masada çiçek bile vardı sanki..."

Roth'un ellerine dayanamayarak kendini ondan uzaklaştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde Roth gitmesine izin verdi, ama o volta atarken, parmaklarını artık tamamen kurumuş olan saçlarında hararetle gezdirirken gözlerinin onu takip ettiğini hissetti.

"Sadakatsiz olduğuma dair kanıtınız bu mu? Çiçek aranjmanı, personelin adınızı bilmemesi ve başka bir ülkede köpek gibi çalıştığım için sizi ziyaret etmemem?"

Onunla yüzleşmek için akıllıca döndü. "Senin sadakatın hakkındaki şüphelerim çekip gitmemin nedeni değildi. Sadece zaten eğilimli olduğum bir yöne doğru teraziye eğdiler. Ama vazektomi yaptırdığını itiraf ettiğinde şüphelerimi doğruladın."

"Ne olmuş ona?"

Ses tonu savunmacı değil, sadece meraklıydı, sanki hava durumunu tartışıyorlardı. Yasemin'in yüreğine çürümüş bir elma gibi kızgın kurtlar doldu.

"Hangi sadık evli erkek vazektomi yaptırır?" diye alay etti. "Nadiren ziyaret ettiğin gerçeği bir yana, doğum kontrolü kullanıyordum, bu yüzden bu konuda endişelenmene gerek yoktu. Bunu başka biri için yaptığın anlaşılıyor. Ya da birden fazla kişi için. Hiçbir yankı uyandırmadan gönlünce sevişebilirdin ve benim de bundan haberim olmazdı."

"Bu kadar mı?"

Adamın soğukkanlı ses tonu, kızın öfkesi üzerindeki zayıf kontrolünü kırdı. "Siktir git!"

İçinden tanıdık bir küfür çıkarken bile, onun bu kadar güçlü bir tepki vermesine izin verdiği için kendini kınadı. Neden bu yüzleşmeler sırasında taş gibi bir kaltak olamıyordu? Neden geçmişe gülüp geçemiyordu? Neden beş yıl önce olan bir şeyi önemsiyordu? Kendini dağın yamacından aşağıya doğru freni boşalmış bir tren gibi hissediyordu: İleride bir viraj vardı ve kendini kontrol altına almazsa raydan çıkacaktı.

"Miras için beni terk etmediğini söylüyorsun, para ya da güvence için babana geri dönmedin, peki neden döndün?"

Kadın ona kuşkulu bir bakış attı, o da bunu sert bir kararlılıkla karşıladı.

"Nedenini bilmem
gerek." "Zaten
biliyorsun!"

"Şüphelerim vardı ve sen bunları çürüttün. Artık tahmin yürütmüyorum. Benim için açıkla."

"Sebeplerimin yeterince iyi olup olmadığına siz mi karar vereceksiniz? Eylemlerimi gerekçelendirmek zorunda değilim. Kesinlikle yok," diye tükürdü.

Düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar tedirgin bir şekilde zikzak çizerek ilerledi. Ona bir açıklama borçlu değildi ama zihni şimdiden evliliklerini bitirmesinin tüm nedenlerini sıralıyordu. Ve adamın ona verdiği fırsatla kendine engel olamadı.

"Babamın seninle ilgili uyarılarını görmezden geldim ama buraya gelince senin ve yaşadığın hayat hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Bu binaya yatırım yaptığınızı ya da ne kadar zenginleştığınızı bilmiyordum. Beni istedin.

Philadelphia, biriktirdiğin başarıdan çok uzakta. Senin bölgene izinsiz girdiğimde, hayatındaki konumumu açıkça belirttin. Neler olup bittiğini bilmeye hakkı olan bir eş ya da ortak değildim. Bir oyuncağa, senin için uygun olduğunda kendini eğlendirebileceğin bir seks oyuncağına indirgenmişim. 'Seni istediğim zaman ziyaret ederim,'" diye alıntı yaptı ve içi burkulurken tepki vermemeye çalıştı. "Ben sadece yılda birkaç kez ziyaret ettiğin bir bedendim. O kadar yol gelmişken bana görmek istediğin son kişiymişim gibi bakman..." Omuzlarındaki görünmez yük biraz daha ağırlaşırken beli ağrıyordu. "Bu unutabileceğim bir şey değil. Senin o yönünü hiç görmemiştim, varlığından bile haberim yoktu. Her zaman sevecen biriydin ama o gece, üç aydır birbirimizi görmemiş olmamıza rağmen bana dokunmayı, hatta yanımda olmayı bile kendine yediremedin." Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti, içi burkulsa ve utancın soğuk tokadını hissetse bile. "Beni gördüğünde babamı gördüğünü fark ettim. Senin için bir ve aynınız."

Kaşlarını çattı. "Bu saçmalık."

"Öyle mi? Başka bir adamın kızı olsaydım, bana sırrını açardın. Bunun yerine, babamın yaptıkları için beni suçladın." Kadın ona sert bir bakış attı. "Tıpkı şimdi olduğu gibi. Bu yüzden buradayım, değil mi? Senin hayatını cehenneme çevirdiği için onun günahlarının bedelini ödemek için mi?"

Roth'un eli yumruğa dönüştüğünde bunun eve çarptığını gördü.

"Başladığım işi bitirdiğim için buradasın. Gitmene izin vermem için bana şantaj yapıldı. Sen de bana şantaj yaptın.

Benim rızam olmadan terk ettiğin pozisyona. Ödeştik. Eğer tek amacım seni cezalandırmak olsaydı, Davies, Johnny ve Aleixo ile vakit geçirmene izin vermezdim. Şu anda konuşuyor bile olmazdık ve eğer gerçekten bir seks objesi olsaydın, dizlerinin üzerine çökmüş olurdun ve ben de bu saçmalıkları dinlemek yerine boğazına boşalıyor olurdum."

Boğucu bir sessizlik örtüsü çöktü. Parmakları pantolonunun düğmesine gittiğinde Jasmine'in teni uğuldadı.

"Yapma." Sesi titriyordu. "Eğer beni bir fahişe olarak görmezsen..."

Uzun bir dakika boyunca eli yerinde kaldı. Adamın ona boyun eğdirme ve normalde yaptığı gibi öfkesinden kurtulma ihtiyacıyla savaştığını görebiliyordu. Fermuarını kavrarken elinin arkasındaki damarlar dalgalanıyordu. Sonunda eli yanına düştüğünde, bir zafer parıltısı hissetti ama o konuştuğunda bu parıltı kayboldu.

"Thalia Crane olarak kitaplarınızı okuyana kadar sizi bir fahişe olarak görmemiştim."

Uyuştı.

"Baban yerine birini bulduğunu söyleyene kadar beni aldatacağın aklımın ucundan bile geçmemişti. Gazetede bir duyuru görmeye ya da bir iş ortağımdan karımın artık başkasının olduğunu duymaya kendimi bıraktım. Hiçbir şey olmayınca Maximus'un benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ve eğer bu konuda yalan söylüyorsa, belki de söylediği diğer şeyler de yalandı."

Kalp atışları, hayal ürünü olduğundan ya da odada bir yere gizlendiğinden emin olmadığı bir saatin tik taklarıyla eşleşiyordu.

"Birinci kitap neredeyse otobiyografik olduğu için, ondan sonra gelenlerin de kurgudan çok gerçek olduğunu varsaymak zorundaydım. Yaptığın şeyin gerçekliği hayal ettiğimden de kötüydü. Kitaptaki karakter gibi boşanma davası açtığınız gün o motorcuyla eve mi gittiniz?"

"Toplantına gitmek için beni burada bıraktığın an kendimi özgür bir kadın olarak gördüm," dedi içinde üstünlük için savaşılan suçluluk ve meydan okumayı yalanlayan bir ses tonuyla. "Lobiye varmadan önce senden boşanmaya karar verdim. Dosyalama sadece bir formaliteydi."

"Yasal olarak hâlâ benim karımsın." "Teknik bir ayrıntı."

"Hayır, yasal olarak bağlayıcı bir gerçeklik," diye karşı çıktı. "Evliliğimizde son sözün sende olduğunu mu sanıyordun?"

"Bana verdiğin sözü bozduktan sonra, evet."

Kadının neyi kastettiğini anlaması bir anını aldı. Adam elini bir hareketiyle onun suçlamasını reddettiğinde Jasmine şaşırmadı. Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce yerine getireceğine dair söz verdirdiği tek şartı o gece çiğnemişti. "Pişman olmanı istemiyorum," diyen ağlamaklı ve içten sesinin uzaktan gelen yankısını hâlâ duyabiliyordu.

"Vermeyeceğim." "Söz mü?" "Söz."

"Birkaç dikkatsiz söz iki yıllık evliliği bitirdi mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Ailen sayısız affedilmez şey söyledi ve yaptı, ama sen bunu onlara karşı kullanmıyorsun. Onları tekrar tekrar affediyorsun ve bu ilişkiyi sürdürmek için her şeyi feda etmeye hazırsın."

Gidiyorum. Neden bana bir kez olsun aynı lütuf gösterilmiyor-"

"Çünkü sen benim için onlardan daha değerlisin!" Ruhunun derinliklerinden gelen çığlık yüzünden boğazı ağrıyordu. "Sen..." Başkaldıran duygularını kontrol altına almaya çalışırken elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Sen benim her şeyimdin. Hayatımda ilk kez kendimi bir yere, birine ait hissediyordum. Senin için her şeyi yapardım - senin için her şeyi yaptım," diye düzeltti, hala taşıdığı hayal kırıklığına uğramış üzüntünün sarsıcı ağırlığı yüzünden dizlerinin büküldüğünü hissediyordu. "Onlardan böyle bir muamele görmeye şartlanmıştım. Aynı muameleyi senden göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatım boyunca bir yabancı, tahammül edilmesi gereken biri gibi muamele gördükten sonra, seni bildiğim en iyi şekilde sevmekten başka yanlış bir şey yapmadığım halde saygı görmek için yalvaracak değildim. Ve evet, tek gereken bir kez ve birkaç dikkatsiz sözdü. Bazen birinin dünyasını paramparça etmek için tek gereken budur."

Titriyordu. Bu konuşma sanki derisinden parçalar koparıyormuş gibi hissetmesine neden olurken, Roth ona bir palayla saldırma isteği uyandıran huzursuz bir duruşla onu izliyordu. Roth odanın ortasında hareketsiz dururken, kadın da hapsolmuş vahşi bir kedi gibi volta atıyordu. Bu konuşmayı, onu yataktan kaldırdığında olduğu kadar etkilenmeden izlerken, onu parçalara ayıracağını bilerek başlatmıştı. Hiçbir şey onu sarsmamıştı. Yargıcı oynuyor, sanki kendisi de onun kadar günahlarla dolu değilmiş gibi kadının açıklamalarını tartıyordu. O kadar hesapçıydı ki, babasına o kadar benziyordu ki... Jasmine havlu atıp kendini yatak odalarından birine kilitlemek istedi,

Ama Roth'un işleri bitirmek gibi bir alışkanlığı olduğu için, o da aynı şeyi yapacak ve bu konuşmayı sonsuza dek bitirecekti.

"Kendine karşı dürüst olursan, hiçbir zaman gerçek bir evliliğimiz olmadığını kabul edersin. Bölümlere ayırma ve beni hayatının başka hiçbir şeye dokunmayan bir alanında tutma konusunda bir uzmansın. Beni kol mesafesinde tuttun, asla yaklaşmama izin vermedin - asla kalbine ulaşmama izin vermedin. Bir kez bile..." Bu düşünce zincirini durdurmak için elini kaldırdı. O yola girmenin bir faydası yoktu. "Yalnız ve savunmasız olduğumu, mükemmel bir hedef olduğumu söyledin. Kariyerini hızlandırmak için edindiğin bir satranç taşıydım. Ama piyon sonunda bunun sadece bir oyun olduğunu anladı ve tahtadan çekip gitti. Boşanmaya karşı çıkacağın hiç aklıma gelmemişti. Mantıklı olan tek şey, babamı haklı çıkarmak istemediğin ya da paranın karşılığını alamadığın bir yatırımdan vazgeçemeyecek kadar inatçı olduğundu. Her iki durumda da, sen beni serbest bırakmaya karar verene kadar hayatımı askıya alamazdım. İlerlemek zorundaydım."

"Yoluna çıkan herkesle sikiştiğin bir hayata mı?"

Jasmine herhangi bir tepki göstermedi, ancak adamın sözleri, saklamayı başardığı küçük özsaygısını neredeyse sıfıra indirdi. Çenesini kaldırdı ve onun kınayan bakışlarına sessiz bir vakarla karşılık verdi. "Başa çıkmak için seçtiğim yol yüzünden beni yargılayamazsın."

"Bunu beni cezalandırmak için mi yaptın?"

Gözlerini kaçırmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Hayır."

Bunu, tek taraflı bir ilişki içinde olduğunu göremeyecek kadar aptal olduğu için kendini cezalandırmak için yapmıştı. Tüm ilklerini onu kullanan bir adama verdiğini fark edince

pervasızca hayatın girdabına kendini bıraktı. Tıka basa yemişti, onun da aynı şeyi yaptığını bilmek onu teşvik ediyordu. Fetihleri kederini ve kafa karışıklığını atlatmasına yardımcı olurken, aynı zamanda "saf eş" etiketli bölümde takılıp kalmaması için ona yazacak yeni malzemeler vermişti. Kendi ayakları üzerinde durmayı ve kocasının desteği olmadan yaşamayı öğrenmişti. Ve bunun için özür dilemeyecekti.

"Arkadaşlarının Thalia Crane'den haberi var mı?"

Altta yatan öfke Jasmine'i Roth'un kimden bahsettiği konusunda uyardı. Omzunun üzerinden ona soğuk bir bakış fırlattı. "Matthew, Lincoln ve diğerlerini mi kastediyorsun?" Roth'un sertçe başını sallaması üzerine ona sırtını döndü ve her kitabı okuyup okumadığını merak ederek kalabalık kitaplığa doğru ilerledi. "Hayır. Dehşete düşerlerdi." Durakladı ve sonra esprisiz bir kıkırdamayla, "Ya da, önerdiğin kadar ilgililerse, ne kadar deneyimli olduğumu anladıklarında belki beni daha da çok isteyeceklerdir. İçlerinde fetişi olan var mı merak ediyorum-"

Adamın hareket halinde olduğuna dair hiçbir uyarı almamıştı. Adam onu etrafında döndürdüğünde o kadar irkildi ki, adam onu tutmasaydı düşecekti.

"Bu sorunun cevabını öğrenmeye çalışırlarsa boyunlarını kırarım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Ellerini onun göğsüne vurdu. "Bu konuyu açan sensin! Geçmişimi yüzüme vurup duruyorsun. Eğer bir fahişeyi eş olarak istemiyorsan, ilk seferinde yaptığın gibi başka bir bakireyi dolandırmalıydın!" Kadın yanan gözlerle ona baktı. "Benim olmak istedin

tek ve biricik. Senin tadını silecek kadar erkeğin içinde boğulduğumdan emin oldum-"

Adam kadının yanaklarını kavradı ve konuşamaması için ağzını zorla açtı. Kız onun erimiş bakışlarına içten içe kaynayan bir kızgınlıkla karşılık verdi.

"Başka bir kadına asla dokunmadım."

Sözlerinin kırmızı sisi delip geçmesi bir an aldı. Kaşları birbirine çarptı. Şiddetli bir inkârda bulunmaya çalıştığında, adamın tutuşu sıkılaştı ve dişlerinin yanağının hassas iç astarına sürtünmesine neden oldu.

"Senden önce kadınlar zar zor katlanılabilir bir baş belasıydı. Sen bir birey olarak gördüğüm ilk kadındın; derinliği, ışığı ve keşfetmek istediğim yönleri olan bir kadın."

Adamın kalın bileklerini iki eliyle kavrayarak acımasız tutuşunu hafifletmesi için ikna etmeye çalıştı ama bilekleri daha da sıkılaştı.

"Başka kimseyi istemedim. Philadelphia'ya geldiğimde sergilediğim davranışlar size bunu anlatmalıydı. Ayrı kaldığımız süre boyunca sadık kaldım."

Kadın acı dolu bir inilti çıkardığında eli yanaklarından boğazına indi. Tutuşunu ayarladı, böylece nabızı avucuna çarptı.

"Bu senaryoda zarar gören taraf sen değilsin. Seni sahiplenmeye cüret ettiğim için Maximus'un elinde yıllarca köleliğe katlandım ve sen arkana bile bakmadan çekip gittin. Ona koştun, sana sahip olmak için her şeyini ortaya koyan kişiden seni kurtarması için yalvardın. Baldwin ve diğerleri seni istiyorlardı ama ailelerinden izin almadan arzularını gerçekleştiremezlerdi."

Sesi duygudan yoksundu ama gözleri şeytana aitti. Göz kırpmayan, kötü niyetli. Gerçek şu ki

İblisleri öfkelenirken ifadesini boş tutmak Jasmine'in omurgasına bir ürperti gönderdi.

"Ben istemedim. İsteddiğimi aldım. Senin liginde olmadığımı biliyordum - sana dokunmayı bırak, seninle aynı havayı bile solumamalıydım." Acımasız gövdesini kadının titreyen kıvrımlarına oturttu. "Belli bir yaşam standardına alışkın olduğumu biliyordum, bir Hennessy olarak kabul ettiğin şeyler. Ailenin servetine ve nüfuzuna rakip olacak bir imparatorluk kuracağıma yemin ettim. Ve sen. Beni terk ettin. Beni terk ettin."

"Roth," diye başladı ama parmakları boğazına saplanınca sözleri aniden kesildi.

"Baban seni benden sakladığı için şanslı yıldızlarına şükretmelisin. Seni başka bir adamla yakalasaydım, onu öldürürdüm ve sen..." Kız soluk soluğa kalırken onu ilgisiz bir şekilde izledi. "Sana ne yapardım emin değilim. Hâlâ da bilmiyorum."

Elleri gömleğinin içinde dönüyor, adam sürekli baskı uygulamaya devam ederken düğmeleri koparıyordu.

"Kendimi sana layık bir adam haline getirmek için kıcımlı yırttım ve sen o pis heriflerin benim taptığım şeyi kirletmesine izin verdin."

Sulu ela gözleri adamın yüzüne kaydı. Ona bakan katil ruhlu manyak, Jasmine'in elinin arkasını pençelemesine neden olan bir dehşet dalgası yarattı. Gözleri tamamen boş, ilgisiz bir şekilde onu izlerken, akıttığı kanı ya da çılgınca mücadelesini fark etmemiş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 6

Kız kollarında gevşediğinde, adam tutuşunu gevşetti. Bir yudum hava almasına yetecek kadar. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve sanki boğulan kendisiymiş gibi nefes nefese kaldı.

Şeytanlarıyla savaşırken boğazındaki eli titriyordu.

Ölümden saniyeler uzaktayken bedenini uysal tutmak için sahip olduğu tüm ö z d e n e t i m i kullanması gerekiyordu.

Gözlerini kapadı ve zamanın durmadığını bilmesini sağlayan, hâlâ tik tak eden saate odaklandı.

Adamın boğazını kavraması biraz daha gevşediğinde sabrının karşılığını aldı. Adam kendine gelmeye çalışırken sıcak nefesi yüzüne vuruyordu. Saniyeler mi, dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğini anlayamadı ama sonunda adamın eli çözüldü.

"Hizmetçi çiçek aranjmanlarında ısrar ediyor. Umurumda değil." Sesi saçlarından dolayı mufllaklaşmıştı. "Ve vazektomiye de dalga geçtiğim için yaptırmadım, çocuk istemediğim için yaptırdım."

Kendini unuttu ve uzaklaşmaya çalıştı. Anında elleri kenetlendi ve dengelenmekte olan enerjisi elektriklendi. Bakışları içgüdüsel olarak yükseldi ve

Kaia'nın onu hakkında uyardığı canavar. Zihni dehşet içinde silinip gitmişti.

"Yüzünde bu ifadeyi görmeyi hiç istemezdim," dedi usulca, parmağı yanağından süzülen bir damla gözyaşını takip ederken. "Ama bu kaçınılmazdı. Dokunduğum her şeyi mahvediyorum."

Daha fazla gözyaşı döküldü.

"Sen benim tek iyi şeyimdin. Sadece bana ait olan tek şey." Onun kalp acısını tatmak için eğildi. "Ben hayatım için savaşırken senin Londra'da olmanı istemedim. Hangi erkek işler boka sardığında kadınının onu dizlerinin üzerine çökmüş görmesini ister? Her şeyin mükemmel olmasını istediğim için haksız mıyım?" Kız inlediğinde, adam onun burnuna sokuldu. "Senin için aileden daha önemli olduğumu söylüyorsun." Islak dudaklarını onunkilerin üzerine sürerek gözyaşlarının tuzunu tattırdı. "Sen benim için herkesten daha önemlisin. Hiç kimseden."

Eli tekrar boğazına geldi. Kanın metalik tınısı burun deliklerini tıkadı.

"Zaman zaman senden Maximus'tan daha çok nefret ettim." Başparmağı düzensiz nabzını izlerken, içinde gizlenen acımasız, kindar şey onu inceledi. "Maximus ondan intikam almak için beni kullandığını söyledi."

Bunu algılaması birkaç saniye sürdü. "Nasıl yapabildim...?" dedi kısık sesle.

"Ne kadar başarılı olursam olayım toplumda asla kabul görmeyeceğimi anladığında vazgeçtiğin bir deney olduğumu söyledi."

Cam gibi paniğinin yerini inançsızlık aldı.

"Çevrenizden biriyle evlenerek dersinizi aldığınızı söyledi. Kendi çevrenden biriyle birlikte olmaya karar vermişsin.

kendi sınıfında. Sana layık biri."

"Layık." Kendisiyle hiç bağdaştırmadığı bu kelimeyi asık suratlı bir neşeyle tekrarladı. Babasının böylesine yalanları yüz­süzce söylemeyi başarmakla kalmayıp, daha iyi bilmesi gerekirken Roth'u doğruyu söylediğine ikna etmesine hayret ediyordu.

"Bu doğru mu?"

"Beni hiç tanı­mıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Kirpikleri düşüncelerini gizlemek için aşağı inmeden önce gözleri titredi. "Maximus çok ikna ediciydi."

"Senin güvensizliğinle oynadı." Onda olduğunu bile bilmediği güvensizlikler. Babası kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı. Ona şantaj yapmadan önce Roth'un gururunu incitmişti. Colorado'daki hastane buluşmalarını düşündü. Roth'un öfkesi onu hazırlıksız yakalamıştı. Bunu kırılmış erkek egosuna bağlamıştı ama şimdi çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Babasının kendisi hakkında Roth'un kafasına yerleştirdiği şeyler yüzünden yıllarca süren öfke ve kızgınlık. Maximus bunu Roth'un gelecekte mesafesini korumasını sağlamak için mi yapmıştı?

Roth elini boğazına dayamış, başı öne eğik, düşünceli bir halde duruyordu. Tehlikenin geçtiğini hissederek ona seslendi.

"Jamie?"

Onunkirpikler Kaldırıldı, onaylayan ve
canavar geri çekilmişti.

"Kanaman var."

Kadının boğazını sıkan kanlı ele odaklandı. Yer değiştirdiğinde rahat bir nefes aldı ve adam boğazını ortaya çıkarmak için çenesini kaldırdı. Kadın hazırlıklı değildi.

Başını eğip kızın hassas boğazına öpücükler kondurdu.

"Senin söz konusu olduğun yerde, benim kontrolüm yok. Başka erkekleri yüzüme vurmaman konusunda seni uyarmıştım. Çok zorlarsan, çözülürüm ve sonuçlarına ikimiz de katlarız. Anlaşıldı mı?"

Onaylar gibi bir ses çıkardı.

Geri çekilmeden önce kızın köprücük kemiğini öptü, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Islak bara doğru ilerlemeye başladı, ilerleyişi yavaştı, kendisine yol açan hızlı adımlardan çok uzaktı. Bir saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Jasmine boğazına dokundu ve onu hâlâ tutsak tutan elinin hayaletini hissetti. O kadar yakındı ki... Bacakları jöleye döndüğünde sendeleyerek geri çekildi ve aralarında patlak veren şeyin şokuyla yaylı koltuk minderlerinin üzerine düştü.

Aralarındaki uçucu cinsel kimya, şiddete çok sık dönüşmeye başlayan duyguları aşırı yüklemişti. Daha bir ay bile olmamıştı ve birbirlerini öldürmeye teşebbüs etmişlerdi.

Roth bir dolap açtı ve bir bez çıkardı. Görüşü odaklanmamıştı ama Roth'un bir şişe alırken çıkardığı bardak şingirtisini duydu. Bezi ıslatmak için şişeyi ters çevirdiğinde çıkan sıvı şırıltısı ne kadar susamış olduğunu fark etmesini sağladı. Yaralarının boyutunu test etmek için yutkundu. Boğazı şişmeye başlamıştı ve yanaklarının içi parçalanmıştı ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Aklına Thea geldi. Roth bir aydan kısa bir süre içinde ikinci kez bir kadını boğmuştu. Hiç düşünmemişti

Sırrının açığa çıkması tehdidi dışında hiçbir şey onu böyle bir şiddete teşvik edemezdi. Yanılmıştı.

En kötü anında, bir gün Roth'a kendisini eksik bulduğu için borcunu ödeyeceğine yemin etmişti. En ılgın hayallerinin ötesinde başarılı olmuştu. Onu bu şekilde incitebileceği hiç aklına gelmemişti.

Ondan ayrıldıktan sonra, birinci kitabın başarisından faydalanmak için kendini yazmaya vermişti. Çalışmadığı zamanlarda, ahlaksızlık içinde debeleniyor ve her şeyi sayfaya dökmek için bilgisayarının başına dönmeden önce kendini roman deneyimlerinde boğuyordu. Neyse ki, kariyeri yukarı doğru bir yörüngede devam etti. Okurları onu alkışlarken o da kendini sonuna kadar kaptırmış ve cinselliğini keşfetmişti. Ortalama bir erkeğin, Roth tarafından normal seks olduğuna inanması için yetiştirildiği şeylere hazır olmadığını çabucak fark etmişti. Tecrübelerine göre, erkek ne kadar korkunç görünürse yatakta o kadar yumuşak oluyordu. Dövmeler ve piercingler hiçbir şey ifade etmiyordu. Geriye dönüp baktığında, aktif olarak bunu aramaya başladığından beri başını ciddi bir belaya sokmadığı için şanslıydı. Hatırlamak istemediği kadar çok kez aptalca düşüncesizce davranmıştı ama hiçbir erkek ona zarar vermemiş ya da taciz etmemişti... bunu teşvik ettiğinde bile.

apkınlık dönemine rağmen, asıl amacına asla ulaşamamıştı: Roth'u hafıza bankasından silmek. Yatağa kaç erkek atmış olursa olsun, ilk ve en unutulmaz ilişkilerinden söz edildiğinde aklına gelen adam oydu. Tüm hikyelerinin kahramanıydı. Yani, şaka ondaydı.

Roth bezi yere attı, sağ kolunu kıvırarak geride bıraktığı çizikleri ortaya çıkardı. Gerildi, bekledi

Savaşın yeniden başlamasını bekliyordu ama sırtını ona dönmedi ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi manzarayı seyretti. Sessizlik gerginlikle doluydu, ama bunu onun acımasız sorgulamasına tercih etti.

Temkinli bir şekilde minderlere yaslandı ve bir başka saldırıya geçmediğinden emin olmak için gözlerini ondan ayırmadı. Bavullarını toplayıp destek çağırması gerekiyordu ama adamın itirafları zihninde dönüp dururken tek yapabildiği boşluğa bakmaktı.

Onu aldatmamıştı. Adamın sadakatsizliği kadının ruhuna o kadar işlemişti ki, bunu bir kenara bırakmakta zorlanıyordu. Roth'un delice bir seks dürtüsü vardı - üç yıllık evlilikleri boyunca başka bir kadına dokunmamış olması saçma görünüyordu. Hangi erkek karısıyla başka bir ülkede ya da boşanma davası açtıktan sonra şımarmazdı ki? Sadık koca Roth'un görüntüsü, "Geleceğini bana söylemeliydin. Sana zahmet etmemeni söyledim. Meşgulüm." Saçmalık demek istedi -bu onu daha iyi hissettirirdi- ama adamın öfkesi ve haklı kızgınlığı sahte olamazdı. Doğruyu söylüyordu.

İçindeki pişmanlık duygusunu bastırdı. Yaptığı şeyi geri alamazdı ve eğer kendine karşı dürüst olursa, pişman da değildi. Ona duygusal olarak hiçbir şey vermedikten sonra fiziksel olarak sadık olmasının bir önemi var mıydı? Eğer ondan boşanmasaydı, babasının ya da Roth'un ona verdiği kimlik dışında bir kimliği olmayacaktı. Artık bir yazarlık kariyeri ve evli kalsaydı sahip olamayacağı hayat deneyimleri vardı. Her ne kadar Roth, onu Londra'ya yanına getireceğini iddia etse de, kadın

onu her zaman kol mesafesinde tutacaktı. Dinamikleri aynı kalacaktı.

Eğer bir aile kurma konusunu açmış olsaydı ona vazektomisinden bahseder miydi? Evliliklerinin üzerinden yıllar geçtikten sonra çocuk istemediğini öğrendiğinde nasıl tepki verirdi? Yüzünü buruşturdu. O kadar uysal, memnun etmeye hevesli bir eş olmuştu ki, böylesine yüklü bir konuyu gündeme getirme ihtimali çok düşüktü. Hiçbir şey için zorlamaz, hazır olduğunda ona söylemesini beklemekten memnun olurdu. Sonсуa kadar bekleyebilirdi. Bu onları bitirir miydi, yoksa Maximus'un müdahalesi yüzünden sürekli didişmeye devam mı ederlerdi? Yaptığı her işin yasal olmadığından şüphelenseydi, onu bu konuda sorgulayacak cesareti olur muydu?

Başparmağı evlilik yüzüğünü kendi etrafında döndürürken dili yanağının duvarındaki kesiğin izini sürdü. Çocukluğundan hiç bahsetmemesini fark etmesi ne kadar zamanını almıştı? O kadar çok şey varsaymıştı ki, Kaia da buna izin vermiş, babasının nasıl öldüğünü ya da annesiyle olan gergin ve mesafeli ilişkisini açıklamak istememişti. Kaia'nın oğlunun şiddet eğilimlerine ya da onu köşeye sıkıştırmasına şaşırmayacağından şüpheleniyordu. "Onunla kendi özgür iradenle mi evleniyorsun yoksa seni bir şekilde zorluyor mu?" Kaia ikinci evliliklerinin şüpheli koşullar altında gerçekleştiğini en başından beri biliyordu ve Jasmine'i oğlunu gerçekten tanımadığı konusunda uyararak konuşma cesaretini göstermişti. Babasının mektubu yedi yıl boyunca gözlerinin boyandığını doğrulamıştı.

Kaia gezegende Roth'un gerçekte ne kadar usta bir stratejist olduğunu anlayan tek kişi olabilirdi. Annesi daha çocukken bile Roth'un gerçek doğasının farkındaydı ve ondan korkuyordu. Annesini manipüle etmeye mi çalışmıştı yoksa Kaia'nın onun alışılmadık derecede güçlü iradesinin ve kararlılığının kötülük için kullanılabileceğini fark etmesine neden olacak bir belaya mı bulaştırmıştı? Jasmine'in tüyleri diken diken oldu. Ona yol göstermesi için Kaia'yı arayabilmeyi diledi ama Roth bunu da öngörmüştü. Bu kaynağı haftalar önce, Jasmine durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeden çok önce kesmişti.

Bakışları tekrar Roth'a kaydı. Başka bir işle eşleştirilmediği takdirde yemek yemeyi zaman kaybı olarak gören bir adam için, onun hareketsizliği tuhaf bir fenomen gibi görünüyordu. Sadakatsizliği hakkında konuşmak onu şiddetli bir öfkeye sürüklemişti ama Maximus'un iddialarına verdiği yanıt onu durma noktasına getirmişti. Onun dalgınlığından yararlanıp silahını kuşanmalı ve mutfaktan telefonunu almalıydı. Bunun yerine, Maximus'un gecenin bir yarısı damadına şantaj yapmak için buraya geldiğini hayal etmeye çalışarak sersemlemiş bir halde oturdu.

Yardım için ona gittiği gün Maximus'un Londra'ya utuğuna inanamıyordu. Babasının bir aracı kullanacağını ya da telefonla, hatta mektupla iletişim kuracağını, böylece anlaşmalarına dair hiçbir kanıt olmayacağını düşünmüştü. Roth'un sahasında yüz yüze görüşmüş olması çok cesurcaydı... Yine de korkaklık babasının suçlandığı bir şey değildi. Tüm bunlar karşısında dehşete düşmüş, gururlanmış, yıkılmış ve kafası karışmıştı. İlk tanıştıkları gece dışında, babası ve Roth'u aynı odada hiç görmemişti.

Yıllar önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, hesaplaşmalarını hayal etmek ona endişe veriyordu.

Maximus'un Roth'a boşanma belgelerini nasıl imzalattığını sormak hiç aklına gelmemişti. İşleri medeni bir şekilde hallettiklerini, para ya da iyilik değiş tokuşu yaptıklarını varsaymıştı. Sorgulasaydı babası ona gerçeği söyler miydi? Neden bunu ondan saklamıştı? Neden yalan söylemiş ve mirasını almak için her şeyi yapacağını söylemişti - yerine geçecek, "kendi sınıfından", sınıf atlayan biri vardı? Statüyü hiçbir zaman önemsememişti. Piç kız olmak, kendisinin ancak sınıf atlayabileceği anlamına geliyordu, o halde Maximus neden...?

Oh. Bulmacanın birkaç parçası bir araya geldiğinde burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

Babasının amacı ilişkilerine onarılamayacak kadar zarar vermektir, böylece barışma şansı kalmayacaktı. Onları birbirine bağlayan son ipleri koparmak için, Roth'un kanatlarında bekleyen bir talibi olduğu bilgisiyle alay etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Babası, Roth'un hayatına devam ettiğini kanıtlamak için onun kapsamlı cinsel istismarlarını kullanabilirdi. Ama babası, Roth'un rekabet edemeyeceği bir geçmişe ve bağlantılara sahip bir yedek yaratarak çitayı yükseltmek zorundaydı. Ve Jasmine'e büyük bir servet miras kaldığında, Roth'un biriktirmek için köle gibi çalıştığı servet önemsizdi.

Evliliklerini asi bir kaçamağa indirgemek alçakça bir hareketti. Babası bu saçmalığı nereden bulmuştu ki? Yoksa Roth'la olan ilişkisini böyle mi görüyordu?

Maximus, rakibinin kötü alışkanlıkları ve zayıflıkları hakkında kapsamlı bilgi sahibi olmadan asla müzakereye girmezdi. Hedeflerini iltifatlarla ya da aşağılayıcı yorumlarla kandırırdı,

mizaçlarına ve hedeflerine bağlı olarak değişiyordu. Maximus'un Roth'a iltifat etmemesi şaşırtıcı değildi. Bunun onu hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu. Onun Roth hakkında neler hissettiğini bildiğinden, nasıl bir hakaret tufanı koparacağını ancak hayal edebilirdi. Maximus, Roth'un sahip olduğunu bilmediği bir aşağılık kompleksini tespit etmiş ve acımasızca hedef almıştı. Görünüşe göre, bu yalanların Roth'un onu unutup hayatına devam edecek kadar küçümsemesine yol açacağını umuyordu.

Ama babası Roth'un intikam hırsını çok hafife almıştı. Hiçbir erkek kullanıldığını ya da bir kadının vazgeçtiği bir "deney" olduğunu duymak istemezdi. Bu Maximus'un yaptığı büyük bir yanlış hesaplamaydı. Roth'un ne kadar kurnaz ve sabırlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Babasının Roth'tan uzak durmasını şart koşması şimdi anlam kazanmıştı. Maximus yeniden bir araya gelmelerini ve ilişkilerinin küllerini karıştırmalarını göze alamazdı. Babası onları ayrı tutmak için Roth'un kırılan gururuna ve onu bir daha görmeyeceğine dair verdiği söze güvenmişti. Bu yeterli olmamıştı.

Sahibi olduğu binadan milyonlarca dolarlık bir manzaraya bakan Roth'a odaklandı. Tam bir iş adamı gibi görünüyordu. Takım elbisesini bir zamanlar kot pantolon, spor ceket ve botlarını giydiği rahatlıkla giyiyordu. Hayallerini gerçeğe dönüştürebilen çok az kişiden biriydi. Tüm hayatlarını tanışmadan, toplum içinde birbirlerinin yanından süzülerek ve asla bağlantı kurmadan geçirebilirlerdi. Her nedense, tanıştıkları anda yolları birleşmişti ve o zamandan beri hayatlarını bu belirliyordu.

Onu takip ettiği için ağır bir şekilde cezalandırılmıştı. Maximus onun peşinden gittiğinde çoğu erkek teslim olurdu.

onların işi. Bunun yerine, Roth onu karısı yapmış ve iki yıl boyunca babasının ellerinde akıl almaz sınavlara katlanmıştı. Onun için gerçekten ne hissettiğini asla bilemeyecekti ama evliliklerinin sona ermesiyle ilgili gerçeği bilme ihtiyacı, kalkanlarını indirmesine ve zırhında var olduğunu bilmediği çatlakları ortaya çıkarmasına neden oldu.

Roth'un kendisiyle oynadığını düşünmüştü ve babası sayesinde aynı tohum Roth'un zihnine de ekilmişti. Tam bir karmaşaydı. Roth'un bu yalanlara nasıl inandığını anlayamıyordu. Kızın sadece sevmek ve onunla bir hayat paylaşmak istediği gibi basit bir gerçeği nasıl görememişti? Maddi güvence için babasına koşacağını düşünmesi yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Hayatını kazanamayacak kadar az beceriye sahip olduğunu mu düşünüyordu; o ya da babası ona bakmadan hayatta kalamaz mıydı? Ölüm kalım krizinden başka hiçbir şey onu Maximus'u aramaya zorlayamazdı. Ve Roth'un ondan boşanmayı reddetmesi - onunla bire bir anlaşması konusundaki ısrarı- eve kaçmasına neden olmuştu. Pes edeceğinden korkuyordu. Ona karşı koyacak gücü olmadığından. Onun söz konusu olduğu durumlarda zayıf olduğunu biliyordu ve içinde bulunduğu koşullar hâlâ aptalca bir şekilde hassas olduğunun kanıtıydı.

Çocukluk arkadaşlarıyla buluşmalarını babası mı ayarlamıştı? The Bachelorette'in birkaç sezonunda yer almış ve tamamen habersiz miydi? Maximus potansiyel eş olarak arkadaşlarını gösterdiğinde gülmüştü. Eğer babası onu Roth'un pençesinden kurtarmak için sağ salim evlenmesini istediye, neden daha zorlayıcı olmamıştı? Yoksa Roth, Maximus'u Roth'la evleneceğine inandırmış mıydı?

onu unutup yoluna devam mı etti? Babası, Roth'un onun ailesi hakkında bilgi toplayarak ve mirasını yıkmak için kendini konumlandırarak zamanını beklediğini bilmiyordu.

"Babam başka ne dedi?"

Sesi yumuşaktı, böylece onu ürkütmeyecek ya da kışkırtmayacaktı.

Tam bir dakika bekledi ama adam tepki vermedi. "Roth?"

Omuzlarını devirerek kıpırdandı ve sert bir ses tonuyla, "Önemli değil," dedi.

"Sanırım öyle."

"Maximus gerçekte yalanı aynı şeymiş gibi gösterecek kadar karıştırmış. Bunu tekrarlamamanın bir anlamı yok." Boynunun arkasını ovuşturdu.

Bu küçük jest çoğu kişinin gözünden kaçabilirdi ama Roth ve babası gibi düşüncelerini ya da duygularını ele vermemek için vücut hareketlerini kontrol eden erkekler için önemliydi. Bu basit hareket ona Roth'un o kadar sinirli olduğunu ve bunu bastıramadığını gösteriyordu.

"Bilmeye hakkım var."

"Maximus beni son kez aptal yerine koydu." Sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Roth."

Döndü. Tehlikenin geçtiğini sanıyordu ama babası orada olsaydı, Roth onu çıplak elleriyle öldürürdü.

"Maximus, soyu sopu olmayan bir adamla evlenerek ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini fark ettiğini söyledi. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, asla senin istediğin yere gelemeyecektim."

"Olmanı istediğim yerde mi? Senden hiçbir beklentim yoktu! Sen

Hayatının ilk üçte birinde, çoğunun on ömürde başaracağından daha fazlasını başardın - babamın sana neden bu kadar kızdığını sanıyorsun? Nesiller boyu çalışmış insanların yanından hızla geçip gittin. Tanıştığımız gece boynumu uzattım çünkü o odada olmayı hak ediyordun. Orada durup bir sonraki seviyeye geçmek için aşağılanmaya ve alay edilmeye izin vermenin gerektirdiği karakter gücü beni şaşırttı. Kaderinde büyük şeyler olduğunu biliyordum, ama başardıklarını başarabileceğini hiç hayal etmemiştim. Kendini imkânsız standartlara bağlıyor ve tüm beklentileri aşıyorsun. Bunun gerektirdiği bağlılık ve fedakarlık hakkında kimsenin bir fikri yok."

"Ama sen beni terk ettin."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey midelerini bulandırdı. Gözlerini kaçırdı. "Beni sevmediğin için ayrıldım, yeterince iyi olmadığın için değil. Sen kariyerinle evlisin. Bu senin gibi azimli erkekler için sıra dışı bir şey değil. Senin seviyene ulaşmak için bu gerekiyor. Ben bencilim. Birinin beni ilk sıraya koymasını istedim." Huzursuzca yüzüğünü döndürdü. "Mücadele etsek ve iki işte çalışsak bile seninle mutlu olurum. Her şeyi bırakıp gitsen bile seni desteklerdim. Ben sadece seni istedim, ama senin..." Elini yumruk haline getirmeden önce gözlerini etrafına çevirdi ve elmas avucuna saplandığında irkildi. "Aramızda ne olursa olsun, seninle her zaman gurur duydum. Haberlerde yüzünü görmek beni şaşırtmadı. Doğru yatırımları seçme konusundaki yeteneğin hâlâ geçerli. Seni asla karşılayamayacağım bir standartta tutacağımı düşünmek çok saçma. Sen istisnasın, Roth. Her zaman öyleydin. Babamın ya da bir başkasının bunu senden almasına izin vermemelisin."

Konuşmasının sonunu karşılayan uğultulu sessizliği ya da ondan yayılan saldırganlığı anlamadı. Gerginliği artmış gibi görünüyordu. Ne oluyor be?

"Babanın söylediği şeyler bu sefer sana karşı davranışında rol oynadı."

İtirafı o kadar hızlı bir şekilde içinden geçti ki, eskiden kalbinin olduğu yerde küçük bir sızıdan başka bir şey hissetmedi.

"Benimle konuşmayı reddettiğinde Maximus'a inanmak kolaydı. Öfkemi kaybettiğim ilk ve tek sefer boşanma evraklarıyla sonuçlandığında. Aklının nerede olduğunu ya da neden babandan daha kötüyümüşüm, kaçmak için her şeyi yapabileceğin bir canavarmışım gibi davrandığını anlamıyordum." Omuzlarını geriye attı ve eksik düğmeleri yüzünden gömleğinin göğsünü açıkta bırakmasına neden oldu. "Bir gün zenginlik ve nüfuz konusunda aileme rakip olacağıma yemin ettim. O kadar güçlü olacaktım ki beni görmezden gelemeyecektiniz. En kötü kâbusunuz olmayı planladım."

Jasmine düşüncelerini hizalamaya çalıştı ama düşünceler her yöne savruluyordu. Sadece bir tanesi neon tabelası gibi göze çarpıyordu.

"Demek annen haklıymış. Beni mahvetmek için benimle evlendin," diye fısıldadı.

"Senin için planlarım vardı," dedi sözünü eğip bükmeden. "Artık tartışmalı olan planlar."

"Bu yüzden mi Hennessy & Co.'nun peşine düştün?" "Bunu babanın mirasını yok etmek için yaptım."

"Ama beni cezalandırmak için evlendiniz?" "Evet."

BÖLÜM 7

Kulaklarında garip bir uğultu vardı, sanki suyun altına itilmişti. Uzuvarı ağırlıksız kaldı ve göğsü sıkıştı, ama felçle savaşmadı - onu tüketmesine izin verdi.

Az önce en büyük korkusunu doğrulamıştı.

Tüm işaretler oradaydı -öfkesi ve kızgınlığı, Hennessy & Co. şirketini ele geçirmesi ve bu maskaralık için evlenmeleri konusundaki ısrarı. Yasal bağlar istemişti... ne, mirasını almak için mi? Evlilik sözleşmesinde ona musallat olacak muğlak bir madde olduğu endişesi tüm gücüyle geri döndü. Herkes Roth'un art niyetli olduğu konusunda onu uyarmıştı ama o kibirli bir şekilde onunla baş edebileceğini düşünmüştü.

Hennessy & Co. şirketini kurtarmak için kendini feda ederken aklından ne geçiyordu? Sosyeteyi hiç umursamıyordu, öyleyse neden aile adını korumakla kendini sorumlu hissetmişti? Roth'un sayısız kez belirttiği gibi, kız kardeşleriyle yakın değillerdi. Yine de onları kendi yarattıkları bir sorundan kurtarmak için kendini tren raylarına atmakta tereddüt etmemişti. Kim isteyerek eski kocasıyla yeniden evlenir ki?

Güvenemediği, onu sevdiğini hiç iddia etmemiş ve kendi bencil sebepleri yüzünden hayatını altüst etmiş bir adam? Onun nesi vardı böyle?

Dün gece onu bunaltan aynı duygu onu tekrar tüketti - çaresizlik ve umutsuzluk. Havayı temizlediklerini ve bir anlayışa vardıklarını düşünmüştü, sadece asla birlikte olmamaları gerektiğini kanıtlayan daha fazla sırrı ortaya çıkarmak için.

Ayağa kalkıp kanepenin etrafında dönerken ona bakmadı.

"Jasmine."

Sözde sükûneti paramparça oldu. Giriş koridorunda koşturup asansörün tuş takımına doğru hamle yaparken çorapları pürüzsüz mermerin üzerinde kayıyordu. Acil bir durumda bunu geçersiz kılmanın bir yolu olmalıydı. Hangi ülkede olduğunu hatırlamadan önce 911 yazdı ve 999'a geçti. Altın kapılar kımıldamadı. Biriyle konuşabilmek için bir kamera görmeyi umarak yukarı baktı ama hiçbir şey yoktu.

"Jasmine."

Kabusu yaklaşıyordu. Panik onu sardı. Buradan çıkmak zorundaydı. Yumruklarını metal kapılara vurdu ve rahatsızlığı algılayacak bir sensör olduğunu umarak avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Yardıma ihtiyacım var! Lütfen! Biri bana yardım etsin!"

Belki asansörü kullanan biri onu duyar ve-

Devasa kollar onu sararak bükülmüş ön kollarını göğsüne sıkıştırdı. "Dur."

"Beni burada tutamazsın!"

"Sana zarar

vermeyeceğim."

"Çünkü artık sana izin vermeyeceğim! Benden bu kadar." Geriye doğru hamle yaptı ve başının üst kısmıyla adamın çenesine vurdu. Tatmin edici bir çatırtı ve bir küfür duyuldu ama adam elini gevşetmedi. "Şirketi yok et, ailemi yok et, artık umurumda değil!"

Kolları onun etrafında büküldü. "Bunu telafi edeceğim."

Boğazından boğuk, histerik bir kahkaha patladı. "Bu imkansız."

"Hayır, değil. Benim verebileceğim her ne istiyorsan, senindir."

Kıpırdamadan durdu, göğsünde bir umut filizleniyordu. "Gitmeme izin verecek misin?"

Sert bir iç çekmeden önce göğsü genişledi. "Hayır."

Sadece bir saniyeliğine özgürlüğün tadına varmıştı. Ezici hayal kırıklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Senden nefret ediyorum! Artık bu oyunu oynamayacağım. Hiçbir şey bu cehenneme değmez!"

Kadın çırpındı ama adam onu daha önce pek çok kez yaptığı gibi kolaylıkla bastırdı. Onun kendisini her zaman bu kadar zayıf ve savunmasız hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Maximus Hennessy'nin babam olması yeterince kötü değildi, tıpkı onun gibi birini seçme talihsizliğini de yaşadım!" Yüzünden acı gözyaşları süzüldü. "Hayal kırıklığı yaratan bir kız ve daha da berbat bir eş oldum. Öyle ki, bunun için hâlâ cezalandırılıyorum. Benden daha ne istiyorsunuz? Tatmin olman için daha ne kadar acı çekmem gerekiyor?"

"Seni cezalandırmayacağım."

"Zaten cezalandırdın!"

"Özür dilerim."

Duymayı çok istediği ama duyacağını hiç düşünmediği bu iki kelime onu derinden yaraladı. Hıçkırıkların ağzından çıkmasını engellemek için dişlerini sıktı. Eğer başlarsa, asla duramayacaktı.

"Özür dilerim prenses."

Gürültülü, düzensiz ses tonundaki acı onu çözdü. Bedeni, taşıdığı dayanılmaz ağırlığın altında ezildi. Bütün sabah kendini toparlamak için elinden geleni yapmıştı ama artık işi bitmişti. Dün geceki savaşın kötü olduğunu düşünmüştü ama bugünkü kayıplar daha da kötüydü. İçinde bulundukları durumun gerçekliği o kadar ezilmiş ve umutsuzdu ki ileriye dönük bir yol göremiyordu. Çığ gibi büyüyen duygularına teslim olmuş, akıntıyı durduramayacak kadar bunalmıştı.

Roth onunla birlikte yere çöktü, o diz çöküp başını öne eğerek hüngür hüngür ağlarken üzerine çömeldi. Yüzünü onunkine yasladı ve ona sıkıca sarıldı, neden olduğu yıkım boyunca onu rahatlattı.

"Lütfen," diye hıçkırdı. "Lütfen bırak gideyim." "Bırakamam."

"Yapabilirsin! Gücünüzün yettiğini söylediniz. Bu kadar! Başka birini bul-"

"Başka kimse yok. Her zaman sendin."

Başını çılgınca salladı, duyguları etrafa saçılırken inledi. Bir kolunu serbest bırakıp asansöre doğru uzatana kadar adamın tutuşuna karşı direndi. "Buradan çıkmam gerekiyor."

Parmaklarını onunkilerin arasına soktu ve özgürlüğe uzanırken avucunu kavradı. "Benimle kal."

Ondan daha önce hiç duymadığı yalvaran sesi duymazdan geldi. Bu maskaralığa devam edemezlerdi. Birbirlerini öldürüyorlardı. Para, güç ve şehvet çarpıştığında neler olduğuna dair trajik bir ibret öyküsüydüler. Asansörün parlak kapıları, Roth'un iri cüssesinin, içindeki acıdan kaçmak için kendi içine kapanan bir çocuk kadar küçük görünen bir figürü çevrelediği gerçeküstü bir görüntüyü parıldayan altın renginde yansıtıyordu.

Kadın ağlarken ona sokuldu. "Beni aptal yerine koyduğunu düşündüm. Beni babandan kaçmak için mi yoksa başka erkeklerle ufkunu genişletmek için bir sıçrama tahtası olarak mı kullandığını düşünerek işkence çekiyordum."

"Sen hastasın."

"Belki." Elini yüzüne götürdü ve sakalını hassas avucuna sürttü. "Mirasın için beni terk etmedin mi?"

Öfkeyle kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır!"

"Baldwin gibi doğru bir geçmişten gelen biriyle evlenmeyi hiç düşünmedin mi? Babanın onayladığı biriyle?"

"Sana zaten
söyledim-" "Beni
şımartın."

"Neden ben...?" diye hararetle söze başladı ama adam elinin etli kısmını ısırınca durdu. "Hayır. Kendi çevremden biriyle evlenmeyi planlamıyordum."

"Şu anda bulunduğum seviyeye ulaşacağımdan şüphe ettiğin için benden vazgeçmedin değil mi?" Konuşurken sesi kötüleşti.

Bir başka gözyaşı dalgasına karşı gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Ve bana şantaj yapacak bir şeyi olduğunu bilmiyor muydun?"

Sesi o kadar sertti ki onu zar zor anlayabildi. "Hayır," diye fısıldadı.

Kollarını ona doladı ve her ikisini de teselli etmek için salladı.

"Bu nedenlerle ayrılmamış olabilirim Roth, ama başka nedenlerim vardı. Birçok başka neden."

"Biliyorum. Onlarla başa çıkabilirim. Beni çıldırtan hiçbir şey yapamadığımı diğerleriydi."

Adam yüzünü kavrayıp yanağından aşağı öpücükler bırakmaya başladığında nefesi kesildi.

"Anlaşmamızı bozuyorum. Beni dava et. Umurumda değil." Sesi kendi kulaklarına çaresiz geliyordu. Adam söylediklerini kabul etmeyince, "Beni dinliyor musun?" diye çıkıştı.

"Mm."

Bu erkeksi uğultu içini titretti. Bu çılgın alfa erkeğine karşılık vermekten başka bir şey bilmeyen bedenine lanet okudu. Fiziksel olarak mücadele etti, çünkü duygusal olarak dibe batıyordu ve tekrar içine çekilmesine izin veremezdi. Bu yanılttı. Adam onun için yanılttı. Her zaman öyleydi ve onu tekrar büyüğü altına almadan önce kaçmak zorundaydı.

Özgürlüğüne kavuşmak için umutsuzca bir hamle yaptı ve adamın kolları çözüldüğünde çok sevindi. İleri atılmak için çırpınırken, bir anda sırt üstü yere kapaklandı. Roth'un üzerine **çömelmesiyle** birlikte acımasız ışıklar tarafından kör edildi. Gözlerini açtı.

Bağırmak için ağzını açtı ama adamın yüzündeki geniş gülümseme onu sersemleterek sessizliğe gömdü.

Onu daha önce hiç gülümserken görmemişti. Tam olarak değil. Bu kadar içten değil. Yüzünü bir yabancınıninkine dönüştürmüştü. Karmakarışık saçlarıyla birlikte, Mo ve Johan'ın üstündeki neşeli ve kaygısız görünen adamı acımasız işverenleri olarak tanıyacıklarından şüpheliydi.

"Roth?"

"Bana her zaman inandın."

Yüzünü yana çevirdi, onun yüz hatlarını aydınlatan çocuksu şaşkınlığa dayanamıyordu. Bu onun içini parçalıyordu.

"Maximus'un bana şantaj yapacağını bilseydin, bunu yapmasına izin verir miydin?"

Ağzı çalışıyordu. "Ben... Bilmiyorum."

"Yapmazdın." Onun çenesinin kıvrımını öptü. "Maximus bu yüzden sana söylemedi. Senin kabul etmeyeceğini biliyordu."

"Bunu bilmiyorsun," diyerek adamın omuzlarını iterken boğazı düğümlendi.

"Şimdi anlıyorum. Sözümü tutmadığımda ve seni incittiğimde bile, ödeşmeye ya da beni cezalandırmaya çalışmadın. Sen kendini cezalandırdın."

Yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı ve kaçmak için karnının üzerine yuvarlandı ama adam sırtına inerek onu kısırdı. Yüzünü pelüş koşucuya gömdü ve adam onu duygusal olarak parçalara ayırırken kontrolü ele geçirmeye çalıştı.

"Benim olmaktan hiç vazgeçmedin, değil mi?"

Tırnaklarını halıya geçirerek tısladı. Eğer bu kadar tıkanmış olmasaydı, küçümseyici bir yorum yapabilirdi

Ona haddini bildirmek istiyordu ama bu şu anda onu aşıyordu.

"Bunu doğru yapacağız." Onun titreyen başını görmezden geldi ve boynuna ulaşmak için kapüşonunu çekiştirdi. "Bizi ayıran o kadar çok karşıt g   var ki. Bir süreliğine başardılar ama yine de başardık. Yeni bir başlangıç yapacağız."

"Bu işe yaramayacak." Sesi halı tarafından bastırılmıştı. "Hiçbir zaman olmadı. Biz şiddet yanlısı ve zehirliyiz."

"Kusurluyuz ve savaşta yara aldık," diye kabul etti kulağını yalarken. "Ama aynı zamanda daha bilge ve daha dayanıklıyız." Kalktı ve kendini ayarladı, böylece ereksiyonu onun kı ına baskı yaptı. "Yine de bu değişmedi. İhtiyaç. Her zamankinden daha kötü. Daha karanlık, daha güçlü, çok acı verici."

Adam ona karşı sallanırken ayak parmakları kıvrıldı.

"Sürekli i imi kemiriyor. Yıllardır orada duruyor - kimsenin dolduramadığı boş bir kuyu. Senin için de aynısı oldu, değil mi?"

Eşzamanlı fiziksel ve duygusal saldırıyı engellemek için umutsuz bir çabayla halı liflerini kavradı.

"Her şeye rağmen o sıcaklık hâlâ orada, bizi birbirimize bağlıyor. Bundan vazgeçmeyeceğim ve eğer kendine karşı dürüst olursan, sen de vazgeçmek istemezsin."

Kı ını kaldırma dürtüsüne karşı koyarken elleri yumruk oldu, böylece onun için hâlâ aptalca acı çeken o kısmına vurmak için daha iyi bir pozisyonda olacaktı. Bu  ılgınlıktı. O deliydi. Buradan gitmesi gerekiyordu.

"Ben gidiyorum."

Dudaklarını kızın kulağına değdirmek için eğildi. "Beni terk etmen konusunda ne demiştim? Öyle bir şey olmayacak,

Prenses. Artık her şeyi bildiğime göre, adını hatırlayamayana kadar seni içimde boğacağım."

Adam kulağını ısırduğunda nefesi kesildi.

"Roth." "Jamie ile uğraşıyorsun, bebeğim."

Kontrolünü kaybetti ve gözyaşlarına boğuldu. Dizlerinin üzerine çökene kadar alt kısmını kaldırırken kulağına mırıldandı, yüzü hala gömülüydü. Adam pantolonunu aşağı çekerken bir cereyan hissetti. Roth parmaklarını bacaklarının arasına sokmadan önce kıcını okşadı ve sonra kulağına fısıldarken etiyile oynamaya başladı.

"Ben sıçtım batırdım. Baban batırdı. Kız kardeşlerin sıçtı. Sen de sıçtın. Bitti artık. Yedi yılda çoğu çiftin bir ömür boyu yaşayacağından daha fazla şey yaşadık. Bunu atlatabiliriz."

İki parmağı içeri girdi. Sanki rahatlayan kendisiymiş gibi iç çekti.

"Senden bir şeyler istiyorum. Başka kimseden alamayacağım şeylere. Hayatım boyunca hayatta kalma modundaydım. Amacım kendimle geçmişim arasına mümkün olduğunca mesafe koymaktı. İlk milyonumu kazandığımda bir şeyler hissedeceğimi sanmıştım ama hiçbir şey hissetmedim. Başarılarımdan gurur duymadım, ne kadar ilerlediğimden tatmin olmadım. Daha yükseğe çıkmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden daha çok çalıştım ve baban gibi adamlarla omuz omuza olmaya başladım. Bir yerlere varıyordum. Sonra seninle tanıştım ve her şey değişti."

Boynunu kavradı ve onu yavaşça yukarı çekerek dört ayak üzerinde durmasını sağladı ve asansördeki yansımalarına bakmaya zorladı. Parmakları daha fazla kızın içinde sıırılsıklam olurken gülümsedi.

"Güzel bir resim oluşturuyoruz, değil mi prenses?"

Yavaşça içine girdi, her hissi dışarı çıkardı. O kadar sessizdi ki vücudunun onu açgözlülükle içine çekerken çıkardığı gıcırtıyı duydu.

Dudakları saç çizgisinde gezinirken "Nerede kalmıştım?" diye düşündü. "Ah, doğru ya. Dağınık bukleli, parmaklarında mürekkep lekeleri olan ve benim gibi bir canavara bile bir şeyler hissettiren bir gülümsemeye sahip bir üniversite öğrencisiyle göz göze geldim. Hikâyemi anlatışını daha önce hiç hissetmediğim bir tutku ve heyecanla dinledim. Bana bir arkadaş gibi davrandın, senin pahasına da olsa Langdon anlaşmasını kutladın. Hiç kimse bana güvenmezken sen bana güvendin. Sanki herkesin gördüğünü sen görmemiş gibiydin. Hayatımda ilk kez öfke, açlık ya da sabırsızlıktan başka bir şey hissettim. O kadar çok şey hissettim ki nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Hâlâ da bilmiyorum."

Adam arkasına geçerken gözlerini kapattı. İçinden bir ses kaçması için çığlık atsa da, adam kıcını öperken olduğu yerde kaldı. Adam fermuarını açarken bir tıslama duydu ve sonra kendini onun içine itmeye başladı. Sert ve acımasız olmasını bekliyordu ama Roth'un acelesi yoktu. Vücudunu kendi vücuduyla kapladı, elleri kalçasından boynuna doğru kayarak kapüşonun içinden göğsünü yoğurdu. Onu daha fazla istenmeyen sıcaklıkla boğmak için kavradı ve bıraktı.

"İnsanlar sana zarar verecek. Ben seni inciteceğim. Ama bu yüzden kendine zarar vermene izin yok. Beni anlıyor musun?"

Başını salladı.

"Söz ver bana."

Adam kabzasına kadar iterken dişlerini sıktı. "Söz veriyorum."

"Ben buna değmem. Kimse değmez."

Boynuna daha iyi erişebilmesi için başını eğdi. Nirvana'ya doğru ilerlerken bedenlerinin sesleri ve kesik kesik aldıkları nefesler küçük alanda daha da güçleniyordu. Adamın boğazını süsleyişindeki saygıyı ve hayranlığı hissetti; vücutları arasında var olan uyumu uzatmaya çalışırken onu neredeyse çaresizce kendisine tutuşunu.

Ruhuna ulaşmadan önce bağlantıyı kesmek için, onun yerine kendine odaklanarak klitorisini ovma için aşağı uzandı. Ama adam görmezden gelinemezdi. Elini kenara itti ve işi devraldı - ve doğruyu söylemek gerekirse, bu işte ondan daha iyiydi. Bir dakika içinde nefes alış veriş hızlanmıştı ve aceleyle hareket ediyordu. Yüksek bir inilti çıkardı ve yansımalarına bakmak için başını kaldırdı ve onun için için yanan bakışlarını yakaladı.

Adam ayağa fırladığında şaşkınlıkla doğruldu ve adam kapüşonunu başına geçirdiğinde bir çığlık attı. Adam onu ayağa kaldırdı ve öne doğru itti. Adam çıplak bedenini asansörün soğuk metal kapılarına yapıştırdığında nefesi kesildi. O şoka alışmaya çalışırken, adam ellerini başının üzerinde birleştirdi ve onu sikmeye başladı.

"Beni terk etmiyorsun," diye bağırdı. "Bizi buraya getirmek için yıllarca plan yapmak, Hennessy & Co. hisselerinden on milyonlarca dolar kazanmak ve annemin kalp krizi geçirmesi gerekti. Bu." Adam kendini o kadar derine itti ki kadın çığlık attı. "Cennete en çok bu kadar yaklaşabilirim. Senden vazgeçmeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Cevap vermek şöyle dursun, onun sözlerine bile konsantre olamıyordu. Dün geceden beri hâlâ şiş ve ağrılıydı. Zevk-acı dayanılmazdı ama buna değerdı çünkü... Evet, tam orası. Her zamanki aklını kaçırmısına neden olan o noktaya vuruyordu. Kaygan metali pençeledi ve başı geriye doğru eğildiğinde dudakları onunkiler tarafından yakalandı. Kız ona karşı ürperirken adam inledi.

"Benim sıram."

Onu belinden bükme için bir adım geri çekildi. Adam onu acımasız kapılara çarpmamak için kalçalarından kavrarken kadın da buna boyun eğdi ve yanağını asansöre bastırdı. Gözlerini kapattı ve duygularına çok ihtiyaç duyduğu bir rahatlama sağlayan bu cinsel dikkat dağınıklığını kucakladı.

Boşaldığında onu geriye çekti, böylece adam üzerine yığılmadan önce her damlasını içine çekti. Omurgası boyunca öpücükler kondurmadan önce onun nemli tenini okşadı.

Adam uzaklaştığında yerinde kaldı, nefes nefese kapıya dayandı, bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye hazır değildi. Adam onu temizlerken omzunun üzerinden baktı ve Burberry'nin altlarını kullandığını görünce doğruldu. Adam kapüşonuna bir şey yapamadan kadın tekrar içine girdi. Roth gömleğini içine soktu ve pantolonunun fermuarını çekerken o da lekeli eşofmanlarına baktı. Bunu bilerek mi yapmıştı? Şimdi nasıl gidecekti? Lekeli bir eşofmanla ya da kukusunu zar zor örten bir kapüşonla lobide vals yapamazdı.

"Bana bakacak mısın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve artık vücutlarının bastırılmasından dolayı lekelenmiş olan asansöre baktı

Buna karşı. "Değişen bir şey yok."

"Her şey değişti. Bunu telafi etmem için bana bir şans ver."

"Benimle beni cezalandırmak için evlendiğini söyleyemezsin ve seksin bunu düzeltmesini bekleyemezsin. Sözleşmemizi bozuyorum."

"Bunu geride bırakmalıyız." "Ben de bunu yapıyorum!"

"Kaçmak sorunu çözümüyor."

"Bu felaketten kurtarılacak bir şey yok." "Buna katılmıyorum."

Adam başka bir şey söylemeyince ona baktı ve onu çıplak alt yarısına bakarken buldu. Gözleri karanlık ve açtı.

"Hâlâ damlatıyorsun."

Kalçalarını birbirine bastırdı ve üzerini yeterince örtmese de ceketini çekiştirdi. "Bu senin hatan."

"Hepsi değil. Ben sana dokunmadan önce bile ıslanmıştın." Adam ona doğru yöneldiğinde, kadın elini kaldırdı.

"Dur, Roth." Tabii ki onu dinlemedi. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için beynini zorlarken geri çekildi. "Ben bunu istemiyorum! Sadece sakın bir hayat yaşamak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorum, sen de öyle."

Bir duvara çarptığında yönünü değiştirmeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Adam ellerini onun iki yanına koydu.

"Seni mutlu edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Kadının şaşkın ifadesi adamın gözlerinin kısılmasına neden oldu. "En çok ne zaman mutlu oldun?"

Ağzını açtı.

"Dürüst ol," diye emretti.

Kızın ağzı kapandı. Acı dolu anılar aralarındaki havada parıldarken birbirlerine baktılar. Kadın yavaşça başını salladı.

"Gerçek değildi," dedi kısık sesle.

Eğilip alnını onunkine dayamadan önce gözlerini kapattı. "Benim için olduğu kadar senin için de gerçektir. Ziyarete geldiğimde sana elimden gelenin en iyisini verdim -herkese verdiğimden daha fazlasını. O zamanlar seni ilk sıraya koyamıyordum. Kendimi bile ilk sıraya koyamadım ama bugün farklı."

"Biz aynı insanlar değiliz. Çok şey oldu. Çok fazla korkunç-"

"Sahip olduğumuz şeye geri dönemeyeceğimizi biliyorum, ama taklidi, maskaralığı hiçbir şeye tercih ederim."

Ses tonundaki öfke ve özlem kadının içini parçaladı. Ayakta durmaya çalışırken tırnakları avuçlarına battı. "Roth-"

"Bir zamanlar benimle olmak için her şeyden vazgeçerdin. Şimdi ise kaçmak için her şeyden vazgeçmeye hazırsın." Gözlerinin içine bakarken onun yanağını okşadı. "İzin ver geçmişini telafi edeyim. Sana söz verdiğim şeyi yapmama izin ver."

Gözleri yaşardı. "Bu riski göze alamam. Hiçbir şeyim kalmadı."

"Seni doldurmama izin ver." Bir eli yan tarafında gezindi. "Benden ihtiyacın olanı al. Para, kaynaklarım. Ne istersen, senindir."

"Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

"Belki de bundan bahsediyorsundur."

Gezinen eli, orta parmağı onu mızraklamadan önce tümseğini okşadı.

"Konu bu olduğunda, ben senin emrindeyim."

"Seksten bahsediyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, adam kalıntıları kalçalarından aşağı damlayacak şekilde masaj yaparken.

"Her şey hakkında konuşuyorum," diye ısırıldı. "Beni suçluluk hissetmeden istemeni istiyorum. Aletimi ağzına almanı, adımı inleyişini dinlemeyi. Hiçbir şey kıyaslanamaz. Bu ayrıcalık için milyonlar öderdim ve ödedim de. Mezuniyetinde kollarıma atlayan, bana doyamayan ve beni başka biri, daha iyi biri olabileceğime inandıran kızın hayaletine sahip olmak için ne pahasına olursa olsun ödeyeceğim." Eli kızın amından ayrılıp kıcını avuçladı. "Bana bu yılı ver."

Aralarındaki manyetik çekimle savaşırken elini adamın gömleğinin içinde döndürdü.

"Güvenli, sakın bir hayat yaşamak istiyorsunuz ama yönetmek için yetiştirildiniz. İstersen toplumu kasıp kavuracak beceri, bilgi ve deneyime sahipsin." Sesi alçaldı, derinleşti. "Sen benim gibi bir adamın kollarında olmak için doğmuşsun. Arzularını yerine getirebilecek bir adam, hatta saklamaya çalıştığın dile getirilmemiş arzularını bile. Yine de işlerin öncelikli olduğu zamanlar olacaktır, ama sana zaman ayırabilirim. Sana zaman ayırabilirim..."

Adam iş içermeyen tek bir aktivite bile saymakta zorlanırken, kadın ona kuşkuyla baktı. "Umutsuz vakasın."

Kaşlarını çattı. "Çiftler sevişmekten başka ne yapar?"

"Normal çiftler randevuya çıkar, seyahat eder, sarılır, umutlarını ve hayallerini paylaşır." Onun bunlardan herhangi birini yaptığı düşüncesi

bu şeyler gülünçtü. "Roth, sanmıyorum..."

Dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Bunu yapabilirim. Sana bunu kanıtlamama izin ver."

Adamın enerjisi aklını başından alıp mantıklı düşünmesini zorlaştırırken çaresizce yüzünü başka yöne çevirdi. Onun kendisini bu çılgın maskaralığa devam etmeye ikna etmesine izin veremezdi. Yapmak zorundaydı-

"Senden istediğimi alacağım."

Başını çevirdi. Adam ona amansız, kırpışmayan obsidyen gözlerle baktı.

"Seni istediğim yere getirmişken parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin vermeyeceğim." Onun poposunu kavradı. "Seni manipüle ettiğim için bana kızgın mısın? Bir pislik olduğum için mi? Bunu bana ödet. Benden faydalanan."

"Ne?"

Eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı ve homurdandı, "Kullan beni."

Bunun neden rahmini sıkıştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne istersen, senindir."

Gerildi. "Bir şey var mı?"

Onun ses tonuyla doğruldu ve dikkatle ona baktı.

"Sınırlarımı biliyorsun."

"Ailem hakkında elinizde bulunan kanıtları görmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Adam geri çekildi, belli ki kadının isteği karşısında şaşırılmıştı.

Adam kıpırdamayınca, kadın kolunu tuttu. "Roth?"

"Dosyalar ofisimde."

Adam onu kucağına aldığı anda nefesi kesildi. Otomatik olarak kolları adamın boynuna, bacakları da beline dolandı.

çıplak kıcını avuçlarken.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız prenses."

Gözleri asansörün önünde toplanmış pantolonundan adamın yüzüne kaydı. "Ne?"

"Ailenize ne olacağını umursamadığınızı kanıtlamak için daha çok çalışmanız gerekecek."

Gözleri parladı. "Kendim görmem gerek."

Onu büyük odada ayağa kaldırdı. "Burada bekle."

Tüm bu olup bitenler karşısında biraz şaşkınlıktan öte, onun uzaklaşmasını izledi. Ellerini birbirine doladı. Kalmayı kabul etmemişti ama adam ailesi hakkında topladığı bilgileri ona göstermek istiyordu. Neden kanıtları ortaya çıkarıyor ve onları önceden uyarmasına izin veriyordu? İtaat etmesinin bir nedeni olmalıydı, sadece onu memnun etmekten daha fazlasını elde edeceği bir şey olmalıydı, ama ne?

Elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. Bu adam onu çıldırtıyordu. Yirmi dakika içinde yardım çığlıkları atmaktan onunla seks yapmaya geçmişti. Kaia'nın şüphelendiği gibi onu mahvetmeyi planladığını itiraf etmişti ve bir şekilde bu bombayı bir kenara itip onu kalmaya ikna etmeyi başarmıştı, böylece ona karşı kurduğu komployu telafi edebilecekti. İnanılmaz biriydi. Onunla kalamazdı, bu bir ölüm cezası ya da daha kötüsüydü. Ama nasıl yapabilirdi ki...

"Al."

Roth kollarında üç kalın klasör ve omzunda beyaz bir havluyla yaklaşırken döndü.

"Nereye istiyorsun?" diye sordu.

Yıllardır ailesini izlediğini hatırlamadan önce dosyaların büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Kadın

Yakut rengi nergis zambağı vazosu ve dut dallarıyla dolu yüksek masayı işaret etti.

Dosyaları masanın üzerine koyduğunda, "Ne...?" diye sordu.

Adam onu tekrar temizlemek için havlunun kenarını bacaklarının arasına bastırırken kızın sesi kesildi. İşi bittiğinde havluyu katladı ve sandalyenin üzerine koydu.

"Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var," dedi huysuzca bir öpücük çalarken. "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

Ağzı gevşeyerek onun uzaklaşmasını izledi. Onun bu kadar kolay uyum göstermesi şüphe uyandırıcı ve biraz da endişe vericiydi ama cevaplar elinin altındayken bunun üzerinde durmayacaktı. Pantolon almak için yatak odasına koşmalıydı ama fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

Üzerinde kız kardeşinin tam adı olan Ariana Elise Hennessy-Khan'ın yazılı olduğu ilk dosyayı eline aldı. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Ariana'nın iki yıl önce geçirdiği apandisit ameliyatı hakkındaki kısa ve öz rapor bu değildi. Bir doktor OxyContin reçetesi yazmış ve Ariana ile ilişkisini kesmeden önce reçeteyi bir yıl boyunca artan dozlarla uygulamıştı. Jasmine, Ariana'nın satıcısıyla buluştuğu tarihleri, saatleri ve hatta hava durumunu bile listeleyen ayrıntılı "gözlem raporlarını" gözden geçirdi. Her rapora fotoğraflar eşlik ediyordu. Ariana'nın modaaya uygun satıcısı sosyetik birine benziyordu, bu da genellikle Midtown ya da Yukarı Doğu Yakası'nda buluştukları için faydalıydı.

Ariana bu yıl iki kez bir terapist ve bir danışmanla randevu ayarlamıştı. Roth'un dün gece bahsettiği gibi, her ikisinde de Rami şehir dışındaydı. Kız kardeşi Maximus öldüğünden beri terapistini görmemişti. O görmüştü,

Ancak, geçen hafta Hennessy Tower'dan sadece birkaç blok ötedeki Bloomingdales'te bayisiyle buluşmak için zaman ayırdı.

Jasmine, bir özel dedektifin ya da onlardan oluşan bir ekibin kendisini takip ettiğinden habersiz olan kız kardeşinin son fotoğraflarını karıştırdı. Bu büyük bir mahremiyet ihlaliydi ama Roth'un yaptığını herkes yapabilirdi - rakipler, basın, hatta Maximus bile. Roth'a göre, evliliklerini terk ettiğinde babası onu korumuştı, bu yüzden yerini tespit edememişti. Maximus sorunlu olan o olduğu için mi kız kardeşlerine değil de sadece ona odaklanmıştı? Onun hakkında, eve getirdiğı erkeklerin fotoğraflarını da içeren ayrıntılı raporlar mı almıştı? Babasının romanlarında onun seks maceralarını okuması başka bir şeydi, gerçek hayatta onun ahlaksız davranışlarını görmesi bambaşka bir şeydi. Her ne kadar geçmişte kalmış ve Maximus çoktan gitmiş olsa da, içini kaplayan bu utanç duygusu onu rahatsız ediyordu.

Rami Khan'ın dosyalarına geçti ve dosyasının kapağının içine iliştirilmiş fotoğrafı inceledi. Daha önce hiç görmediğı bir Rami'ydi bu; beyaz kısa şortu ve kalın, çatlak gözlükleriyle kameraya bakıyordu. On iki yaşından büyük olamazdı, kolunu kendisinden çok daha uzun boylu bir çocuğa dolamış, kocaman gülümsüyordu. Notlara göre fotoğraf, Rami'nin arkadaşı Anil ile birlikte büyüdüğü Delhi'de çekilmişti. Üniversiteden sonra ülkenin bilişim merkezi Bengaluru'ya taşınmışlar ve kendi yazılım şirketlerini kurmuşlardı.

Jasmine, Rami ve Anil arasındaki kişisel e-postaları taradı; bu e-postalar şirketin geleceğine yönelik hırs ve umutlar arasında büyük bir fark olduğunu gösteriyordu. Rami Amerika'daki Silikon Vadisi'ne taşınmak isterken, Anil burada kalmak istiyordu.

Hindistan ve Rami'nin başlangıçtaki vizyonlarından saptığını savundu. Şirket için bir rota üzerinde anlaşamadıklarında, Rami Anil'i şirketlerinden satın almayı teklif etti, ancak o reddetti.

Anil, değerleriyle daha uyumlu olan başka bir şirket kurdu. Destekçileri açıklanamaz bir şekilde çekilip Anil'i kendi parasıyla telafi etmeye zorlayana kadar her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Anil'in şirketi, müşterilerin sözleşmeleri feshetmesi, yüksek çalışan devir oranı ve bir yıllık maaş bordrosunu çalıp ortadan kaybolan bir muhasebecinin Anil'i korkunç mali sıkıntılar içinde bırakmasıyla garip talihsizliklerle dolu bir barajdan geçti. Kredi almak için bankaya gittiğinde reddedildi.

Anil, Rami'yi destekçilerine kendisini terk etmeleri için rüşvet vererek, çalışanlarını ve müşterilerini başka şirketlere yönlendirerek, hırsız muhasebeciye kefil olarak ve bankadaki bağlantılarının kendisine kredi vermemesini sağlayarak yeni şirketini sabote etmekle suçladı. Rami bu iddiaları reddetti ve paraya ihtiyacı olduğu için bir kez daha Anil'i şirketten satın almayı teklif etti. Anil yine hayır dedi.

Yazışmaları giderek düşmanca bir hal aldı, ancak Rami beş yıl önce gerçekleşen bir patavatsızlığı ifşa etmekle tehdit edince işler değişti. Rami'nin şantajına boyun eğmeyi reddeden Anil, karısına her şeyi itiraf etti ve bu da karısının onu terk etmesiyle sonuçlandı. Anil'in hayatı hırsızlık olayları, bir araba kazası ve son olarak kızının kaçırılmasıyla uğraşmaya devam etti.

Jasmine, Anil'in üç yaşındaki çocuğunun kaçırıldığını belgeleyen polis raporlarını karıştırdı.

Gecenin bir yarısı. Kaçıranlar iflas etmiş bir adamdan fahiş bir on milyon talep ettiler.

Jasmine, Anil fidyeyi ödemek için şirketteki hisselerini devrederken bir zamanlar arkadaş olanlar arasındaki son e-postaya baktı. Kaçırılma olayıyla ilgili olarak kimse tutuklanmadı ve para da hiçbir zaman geri alınamadı.

Rami, Anil'in haklarından vazgeçtiği hafta şirketi Amerika'ya taşıdı. Yazılımı devlet kurumlarından online perakendecilere kadar herkes tarafından kullanılmaya başlandı. Şirketinin halka açılmasından sonraki üç yıl içinde Ariana ile evlenmiş ve dünyanın zirvesinde yaşıyordu... En azından görünürde. Yarım düzine muhabir Anil'in izini sürdü ve şimdi milyar dolarlık olan şirketteki hisselerini devretmesinin nedeninin kızı için fidye ödemek olduğunu doğruladı.

Muhabirler polis soruşturmasının özensizliğini eleştirdi. Üçü, Anil'in kızını kurtarmak için tek seçeneğinin, iş ortağıyla süregelen bir husumetinin olduğu bir şirketteki hisselerini satmak olmasının garip bir tesadüf olduğuna dikkat çekti. Diğer üçü ise Rami'nin suçu işlediğinden şüphelenilen şiddet yanlısı bir yeraltı örgütüyle ve batan rakip şirketlerle olan bağlarını ima eden bir kaynaktan alıntı yaptı. Suçlayıcı ama ikinci derece kanıtlardı... araştırma raporlarından hiçbirinin yayınlanmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak. Muhabirlerin yarısına ödeme yapıldı, ikisi kovuldu ve Rami en son soruşturmanın gazetesini makale yayınlanamadan satın aldı.

Yasemin, Rami'nin dosyasını kapattı ve gözlerini ayırmadan manzaraya baktı. Başka koşullar altında olsa

terasa çıktı ve nadir bulunan güneş ışığında oturdu, ama hareket edemedi. Utangaç, içine kapanık kayınbiraderi ile bu dosyada anlatılan soğukkanlı piçi bir araya getiremiyordu. Aynı kişi olamazlardı.

Rami, iş ortağını şirketteki hisselerini satmaya zorlamak için üç yaşındaki bir çocuğu kaçırmak üzere haydutları kullanmıştı. Kulağa çılgınca geliyordu ama... eğer doğru değilse, neden bu makalelerin yayınlanmasını engellemek için bu kadar çaba sarf etmişti? Muhabirlerin kabul ettiği yüklü rüşvet offshore bir hesaptan ödenmişti. Herhangi bir belge olmasa da Rami'yle bağlantılı olduğunu varsaymak mantıklıydı. Onun dışında kimsenin itibarı bu makalelerden etkilenmeyecekti.

Rami'nin devlet kurumlarının veri tabanlarına ve dünyanın en büyük online perakendecilerinden bazılarına erişimi vardı. Eğer teröristlere para vermediyse (Roth'un şüphelendiği gibi), gelecekte çok kârlı bir iyilik yapabilirdi. Jasmine'in tırnakları masaya vurdu. Rami'nin teknoloji alanında çalıştığını biliyordu ama gerçekte ne iş yaptığı ya da servetini nasıl kazandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdi öğrendiğine göre akıllı sorularla dolup taşıyordu. Bunların çoğu Ariana'yla tanışmadan çok önce olmuştu. Rami kendi çocukları olduktan sonra değişmiş miydi?

Telefonunu aramak için ellerini cebinde gezdirdi, sonra çatışmaları sırasında mutfakta unuttuğunu hatırladı. İyi de olmuştu. Ariana'ya kocasının şirketin tüm kontrolünü ele geçirmek için eski iş ortağının hayatını cehenneme çevirdiğini bilip bilmediğini soramazdı. Rami'nin karısına sırrını açması pek olası değildi.

gizlemek için büyük çaba sarf ettiği bir şey hakkında. Ama Kye ve Bailey'nin en ufak bir risk altında olma ihtimali varsa, Ariana'nın bilgilendirilmesi gerekmez miydi? Ariana ve Rami, Colette ve Lyle'dan daha dostane bir evlilik yapmışlardı ama yine de babası tarafından ayarlanmıştı. Maximus iddialar kanıtlanmadığı için söylentileri reddetmiş miydi? Jasmine haber makalelerindeki tarihleri kontrol etti. Haberlerin çoğu Rami'nin hızlı yükselişi sırasında ortaya çıkmıştı ama ikisi geçen yıl içinde yapılmıştı.

Roth'un dün geceki kısa ve öz özeti, fotoğrafları, raporları ve lanetleyici e-postaları gözden geçirmekten daha kolay yutulur bir haptı. Birden Lyle'ın sırrını bilmediği için minnettar oldu. "Hayal kırıklığına uğramak" nasıl hissettiğini anlatmaya yetmiyordu. Ailesinde güvenilebileceği kimse yok muydu? Kağıt yığınınına baktı ve delice bir istekle kanıtları yakmak istedi, sanki bu her şeyi unutturacakmış gibi.

Roth, Rami'nin yok etmek için büyük çaba sarf ettiği özel e-postaları ve yayınlanmamış makaleleri ele geçirmeyi nasıl başarmıştı? Rami teknoloji işindeydi, kimsenin bulmasını istemediği şeyleri silebilirdi. Bu da Roth'un işe aldığı her kimse, aşılmaz olması gereken yazılımı geçersiz kılabilirdiğini kanıtlıyordu.

Colette Delphine Hennessy-Caruso'nun sırlarını ayrıntılı olarak anlatan son dosyaya göz attı. Colette'in günahlarını zaten biliyordu, o yüzden bu çok acı verici olmamalıydı. Zihinsel bant genişliği neredeyse maksimuma ulaşmıştı ama şirketin kötüye gidişiyle ilgili ayrıntıları öğrenmek için tek fırsatı bu olabilirdi... Klasörü kendisine doğru çekti ve çevirerek açtı.

On sayfa sonra dönüp Roth'un ofisinin bulunduğu koridora ters ters baktı. Babaları dizginleri ona devrettiğinden beri Colette'in CEO olarak aldığı her iş kararının ayrıntılarını içeren raporları nasıl elde etmişti? Yanağını yumruğunun üzerine koyup içeri dalarken nefesinin altından mırıldandı.

Jasmine, Colette'in iş yaptığı isimlerin ve şirketlerin yüzde seksen beşini tanıyordu ama yığının dörtte birini inceledikten sonra durakladı. Birkaç sayfayı geriye, birkaçını da ileriye doğru çevirdi ve rakamları dikkatle incelemek için durakladı. Yazacak bir şey aradı, kitaplıktan bir not defteri aldı ve bazı rakamları, tarihleri ve şirketleri not etti ve dondu kaldı.

Colette ne halt düşünüyordu?

Kız kardeşini körü körüne savunmuş ve Colette'in şirket üzerindeki kontrolünü kaybetmesinden birkaç kötü anlaşmanın sorumlu olduğunu düşünerek ona şüpheyile yaklaşmıştı. Ama öyle değildi. Colette düpedüz pervasız davranmıştı. Ariana neden onu böylesine yüksek riskli bir sözleşmeyi kabul etmekten alıkoymamıştı? Elbette, her şey onların lehine gitmiş olsaydı, talih kuşu konmuş olacaktı ama bunun yerine neredeyse her şeylerini kaybetmişlerdi. Colette'in sağduyu, istatistikler ve iyi öğütlerden başka bir şey tarafından yönlendirildiği açıktı. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Babalarının Colette'in sıkıntılarından haberdar olmamasına imkân yoktu. Diğer ülkelerdeki Roth'u takip edebiliyorsa, kızının büyük kayıplar yaşadığını bilmemesi için hiçbir neden yoktu, özellikle de bu kadar çok arkadaşı hissedar olmuşken. Maximus Colette'e olan inancını kaybetmiş ve bu yüzden mi onu son güveninin dışında bırakmıştı?

Jasmine kız kardeşlerini idolleştirmiş ve onları yanılmaz, ölümcül bombalar olarak görmüştü, sert burunlu iş adamlarına karşı kendilerini koruyabiliyorlardı ama şimdi... Artık onları gerçekte oldukları gibi görebiliyordu: insan, kusurlu, hata yapmaya eğilimli ve çoğu zaman duygularının kendilerini ele geçirmesine izin veriyorlardı.

Kız kardeşlerinin öğle yemeklerinde, Hennessy genel merkezinde, ayak işlerini yaparken, hatta başka ülkelerdeki toplantılara katılırken çekilmiş fotoğraflarını gözden geçirdi. Dosyanın en arkasındaki raporu çevirdi ve tarihe baktı.

Roth'un ilk raporu, boşanma belgelerini imzaladığı ayın tarihini taşıyordu.

BÖLÜM 8

Jasmine onun varlığını bir saniye önce hissetti. eli saçlarının altından kaydı ve ensesini sıktı.

"Kanıtlar yeterli mi?" diye sordu.

Eğer daha fazla kanıt sunarsa, jürinin müzakere etmesine gerek kalmayacaktı. İşini bitirir bitirmez geri dönmesine şaşırmamıştı. Ailesini gözetlemesine, telefonunu dinlemesine ve New York'taki çatı katındaki kameralara dayanarak, büyük odanın da muhtemelen hileli olduğunu biliyordu. Kararı duymak için geri dönmeden önce dosyalara bakması ve kendi sonuçlarına varması için ona zaman vermek üzere izin istemişti.

Roth'un kanıtlarla oynadığına ve ailesinin bu kadar korkunç seçimler yapmadığına inanmak cazip geliyordu ama araştırması göz ardı edilemeyecek kadar kapsamlı ve titizdi. Ayrıca, şahsen doğrulayabileceği ayrıntılar ve bağlantılar vardı, bu da onu diğer verilerin onaylı ve doğru olduğuna inanmaya yönlendirdi.

"Bu düzeyde bir gözetleme ile seni takip etmekle suçlayabilirler," dedi, bakışları bir şey yerine manzaradaydı.

Adam onun yanına bastırdı.

"Mahkemeye neden onların nerede olduklarını araştırma ihtiyacı hissettiğimi göstermekten mutluluk duyarım." Başparmağıyla kızın boynunun yan tarafını okşadı. "Öğrendiklerinle ne yapacaksın?"

"Ariana'yla konuşmam gerek." "Ne hakkında?"

Öğrendiklerini kimseyle paylaşmasına izin vermediğini fark ederek başını kaldırdı. "Bağımlılığının devam etmesine izin veremem. Kendini, ailesini ve şirketi tehlikeye atıyor."

Roth başını sallayınca rahatladı.

"Colette'i bu işe karıştırmadan önce Ariana'yla konuşacağım."

Böyle bir konuyu açmanın rahatsız edici ve tatsız olacağı kesindi ama başka seçeneği yoktu. Colette'in Ariana'nın bağımlılığını öğrenmesi halinde onu kovma ihtimali çok yüksekti ve bu gerçekleşirse Colette, Polara'yı doğurduktan bir ay sonra CEO'luk görevine geri dönmek zorunda kalacaktı. Colette'in zor doğumu ve yüksek stres seviyeleri düşünüldüğünde, en büyük kız kardeşini mümkün olduğunca uzun süre bebek mutluluğu içinde tutmak istiyordu. Ancak Ariana'yla bağımlılığı konusunda yüzleşmek onu temizlenmeye zorlamak için yeterli olmazsa, Colette'e söylemekten başka çaresi kalmayacaktı.

"Peki ya Rami?" Roth sordu.

Dosyasını okumadan önce Yasemin eniştesine güvenmekte tereddüt etmezdi. Rami her zaman nazik ve mantığın sesi olmuştu ama şimdi bildikleriyle, Ariana'nın müdahalesine onu dahil etmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başladı. Kendisinin

Colette'i taklit ederek kocalarını dışarıda bırakıyor ve sorunlarını kız kardeşlik içinde çözmeye çalışıyordu ama Rami'nin geçmişini okuduktan sonra ona karşı temkinli davranmaktan kendini alamıyordu. Ariana'yı kocasına açılmaktan alıkoyan utançtan başka bir neden olabilir miydi?

Jasmine sırrı konusunda Ariana'yla yüzleşmekten çekinmezdi ama Rami'nin şiddet yanlısı bir yeraltı dünyasıyla ilişkisi -kendi adına suç işledikleri için muhtemelen iyilik borçlu olduğu bir dünyayla- tamamen başka bir konuydu. Rami'nin geçmişine on metrelik bir sopayla dokunmaya hiç niyeti yoktu.

"Rami'nin organizasyonu ödemiş olması ve bekleyen bir borç olmaması mümkün mü?" diye sordu.

"Eğer bu grup düşündüğüm kadar akıllıysa, Rami'nin daha fazla güce ve nüfuza sahip olduğu daha sonraki bir tarihte yapacakları bir iyiliğin paradan çok daha değerli olduğunu biliyorlardı."

Elleri birbirine dolandı. "Sence Ariana biliyor mudur?"

"Hayır."

Yukarı baktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Rami ona söyleseydi, yargılanma korkusu olmadan bağımlılığı hakkında ona giderdi."

Adamın bu konuda muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Peki ya Kye ve Bailey?"

"Rami aptal bir adam değil. Kiminle uğraştığını, risklerini ve sonuçlarını biliyordu. Umarım her türlü olasılığa karşı hazırlıklıdır."

"Ya değilse?"

Kadının ensesini nazıkçe sıktı. "Gözüm üzerinde olacak."

Bir saat önce bu kulağa uğursuz gelebilirdi. Şimdi ise hissettiği tek şey ezici bir rahatlamaydı. Bakış açısının bu kadar çabuk değişebilmesi rahatsız ediciydi. Ailesini Roth'tan koruduğunu sanıyordu. Şimdi işler tersine dönmüştü.

Gözlerini dağ gibi yığılmış evraklara dikti. "Kaç kişiyi soruşturuyorsunuz?"

"Yeter."

"İş yaptığınız herkesi araştırıyor musunuz?" Başını salladı.

"Çalışanlarınız mı? Johan, Mo, Sarai?"

"Evet."

"Biliyorlar mı?"

"Johan ve Mo, evet. Sarai ile bu konuyu hiç konuşmadım ama eminim anlayışla karşılayacaktır."

"Grayson?"

"Evet."

"Tüm bu insanları araştırmak bir servete mal olmalı."

"Neye bulaştığımı önceden bilmek uzun vadede bana daha fazla tasarruf sağlıyor."

Yüzünü ona dönmek için sandalyesinde yan döndü. "Babamı gözetlemek için bir ekip tutmuş olmalısınız. Sana şantaj yaptığında kendi lehine kullanabileceğin bir şey mi buldun?"

İki kez göz kırpması memnuniyet vericiydi. Gözlerindeki sıcak onay ve hafif, alaycı gülümseme de öyle.

"Pembe gözlükler artık çıkıyor," dedi.

İçindeki gurur ateşini bastırdı. "Ne buldun?"

"Şüphelerim var ama somut bir kanıtım yok çünkü Maximus kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kullanıyor."

"Sadece ne yaptığını düşündüğünü söyle bana," dedi sabırsızca, belirsizliğe dayanamıyordu. Babasının yasadışı faaliyetlerinden bazılarını zaten biliyordu - damadının işine şantaj yapıp yok etmek, çevresinde bulunmaya layık görmediklerini kara listeye almak ve bölgesine tecavüz etmeye cüret edenleri silahlandırmak.

Roth onun saçlarını geriye doğru tararken, "Kafanı teorilerle doldurmak istemiyorum. Bildiğin günahlar yeterli."

Çift göz kırpma sırası ondaydı. Onu daha fazla duygusal travmadan kurtarmak için konuyu geçiştiriyordu. Bunu onun yanına bırakmamalıydı ama hâlâ raporlarda okuduklarının etkisindeydi. Sadece bu seferlik, bu işin peşini bırakacaktı.

"Kanıt eksikliğinin, teorilerinizi kendi yararınıza kullanmanıza engel olduğundan şüpheliyim," dedi.

Göz kapakları ısıltılı, yırtıcı gözlerinin üzerine düştü. "Bu onu sarstı. Bu kadarı yeterliydi."

Babası ve Roth cehennemde yaratılmış bir çiftti, birkaç saniyeliğine bile olsa her zaman üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

"Onunla nasıl bir anlaşma yaptınız?" Roth meraklı bir kaş kaldırdığında, onu taklit etti. "Şantajla bile olsa babamın istediğini yapmasına izin vermeyecek kadar iyi bir iş adamısın."

Elini masaya dayadı ve yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. Kız nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

düz bakışları. Adamın üzgün mü, gururu mu okşandı, kızgın mı olduğunu anlayamadı...

"Babanız uzlaşmaz yapısıyla tanınan parlak bir stratejistti. Bu ülkedeki her büyük şehre adını yazdırmayı başardı. O üstünlüğü ele geçirdiğinde benim herhangi bir pazarlık yapabileceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü sen sensin. Olasılıklar umurunda değil. Bir kavgadan geri adım atmazsın. Seni örnek almaya çalıştı. Ama sen onun en iyi çırağı oldun ve onu kendi oyununda yendin. Her şeyi kendi lehine çevirmeyi biliyorsun."

Konuşması sırasında gözleri parladı, ancak ifadesi nötr kaldı.

"Bana onunla pazarlık yaptığınız şartları söyleyin."

"Boşanma belgelerini imzalamazsam Grayson'a, William Davies'e ve edindiğim diğer değerli bağlantılara şantajımı göstermekle tehdit etti." "Bu herkesi benimle iş yapmaktan vazgeçirmezdi ama işleri daha da zorlaştırır ve gelecekteki anlaşmaları etkilerdi."

Nabızı düştü. Paylaşıyordu. Buna inanamıyordu. Göğsünde kutlama havai fişekleri patlarken yüz ifadesini yumuşak tutmaya çalıştı. "Peki karşılığında ne istedin?"

"ABD dışındaki işlerime karışmayı bırakacaktı."

Başını eğdi. "Colorado'da, öldüğü güne kadar devam ettiğini söylemişsiniz."

"Evet. Bana orada burada çelme takmaya devam etti, fark etmeyeceğimi düşündüğü rahatsızlıklar. Eğer birini altımdan çekip alabilseydi, çekerdi. Bunu bana zaman kazandırması olarak gördüm. Etrafımda dışarıdan satın alınabilecek ya da etki altında bırakılabilecek kimseyi istemem ama o hiçbir zaman tamamen müdahale etmekten vazgeçmedi. Kendine engel olamıyordu. İş dünyasında ilerlediğimi görmekten nefret ediyordu."

"Ve bu arada, aileme şantaj yapmak için onlara karşı bir dava açtın, ne olur ne olmaz diye..." Zihni motivasyonlar ve olasılıklar labirentinde gezinirken gözlerini onun gözlerine dikti. "Babam şantajınızı onlara iletir de çıkmaza girerseniz diye mi?"

Gözleri ani bir açıklıkla kısılmadan önce parladı. "Sözümü geri alıyorum," diye gürlledi onu koltuğun kenarına çekerken.

"Ne?" Ellerini adamın göğsüne dayadı ama bu onun ağzını derin bir öpücükle almasını engellemedi.

"İsteseydin, kız kardeşlerinin etrafında daireler çizebilirdin."

Kızmak bir yana, ailesini neden araştırdığını doğru bir şekilde anlamış olmasından memnun görünüyordu.

"Ama..." Kendini bir silkeledi ve koltuğa geri yaslandı. "Neden elindekileri onlara karşı kullanmıyorsun?" Bir elini kaldırdı. "Kullanmanı istediğimden değil ama Rami'yi ipte oynatılan bir kukla gibi oynatmaya yetecek kadar kanıtın var. Bir makalenin yayınlanmasından endişe ediyordu - elinizdeki şey açık ve kapalı bir dava. Ariana ve Colette de itibarlarını korumak için her şeyi yapacaktır."

Roth'un yıllar boyunca sessizce kanıt toplamış olması ve henüz sıkı çalışmasından para kazanmamış olması inanılmaz bir itidal göstergesiydi. Hennessy & Co. şirketinin çoğunluk hissedarı olmasına ya da ailesini ve toplumu iş için değil aşk için evlendiklerine ikna etmek için milyonlar harcamasına gerek yoktu. Neden Londra'da Davies'lerde akşam yemeğine katılmak için zaman ayırmış, düğün fotoğrafları için poz vermiş ve son evliliklerinin haberini basına vermişti? Gereksizdi. Bu klasörlerin içeriğine bakılırsa, ailesi onun emrettiği her şeyi yapardı. Öyleyse neden onlara istediğini yaptırmak için en uygun ve etkili yolu seçmemiştir?

"Onların gönüllü işbirliğini tercih ederim. Bu işleri kolaylaştırıyor."

Kadın gerildi. "Ne için işbirliği?"

"Bilirsin işte."

"Babamın ortaklarından intikam mı alıyorsun? Onlarla tek başına başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Cevap vermeyince gözlerini kıstı. "Ailemin sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

"Onların yardımına ihtiyacım yok. Sadece yolumdan çekilmelerini ve bana karşı çıkmamalarını istiyorum."

"Sen delirmişsin! Bu insanlar yıllardır tanıdıkları arkadaşları ya da akranları olabilir."

"Sana söyledim, iş dünyasında arkadaş diye bir şey yoktur, sadece gelip giden tanıdıklar vardır." Çenesinin altından şakacı bir şekilde onu kandırdı. "Güvenebileceğin tek şey ailendir."

"İşte bu yüzden benimle evlendin." İnanılmaz derecede şeytaniydi.

"Kapı bekçileri nesiller boyunca tartışmasız kaldılar. Onlara karşı çıkan herkesi devirirler. Bunu en iyi ben bilirim, değil mi?"

"Uğruna çok çalıştığınız her şeyi kaybedebilirsiniz."

"Benimle birlikte olman, kaderin benden yana olduğunu gösteriyor." Onun şakağını öptü. "Bunun için endişelenme."

Bu imkansızdı. Bu insanların ne kadar acımasız ve vicdansız olduklarını ilk elden biliyordu. Oyunlarının on mil yarıçapında bile olmak istemiyordu ama Roth istila edilmiş, düşmanca sulara hevesle dalıyordu, hem de çok az destekle ya da hiç destek almadan. Ama eğer babasıyla başa çıkabiliyor ve sadece onun sınavlarına katlanmakla kalmayıp galip gelebiliyorsa, diğer rakipleriyle başa çıkamaması için hiçbir neden yoktu. Yine de bu, aklı başında hiçbir adamın kalkışmayacağı kadar riskli ve gözü kara bir şeydi. Ama onu caydıracak hiçbir şey yoktu. İntikamını almak istiyordu ve her şeye rağmen onun misilleme yapma ve babası gibi adamlara hadlerini bildirme ihtiyacını anlıyordu. Onun güvenine ve iradesine sahip olsaydı, o da aynısını yapar mıydı?

Başını salladı ve elini Colette'in dosyasının üzerine koydu. "Benimle ilgili böyle bir dosyanız var mı?"

"Evet."

"İçinde ne var?"

"Doğumundan bugüne kadar toplayabildiğim her şey."

"Bana sorabilirdin."

"Yapabilirim." Adamın özür dilemeyen sesi kadının dişlerini sıkmasına neden oldu.

Bir dakika düşündükten sonra ağzından kaçırdı: "Philadelphia'daki buluşmayı sen mi ayarladın? İlk kez kahve içmeye gittiğimizde."

"Evet."

Gözlerini kaplayan hayal kırıklığını gizlemek için yere baktı. Bir yanı bunun çok büyük bir tesadüf olduğunu zaten biliyordu. Peri masallarına inanmak için çok yaşlıydı ama içinde küçük bir umut kırıntısı vardı ve o da az önce ölmüştü.

"Tanıştığımız gece hissettiğim kimyanın gerçek olup olmadığını görmek istedim. Eğer bir şey olmasaydı, seni takip etmezdim. Her şey orada biterdi. Bizim kaderimizde varmış prenses."

Adamın kolundaki korkunç çiziklere baktı ve boynunda adamın ellerinden ve ağzından kaynaklanan çeşitli izler olduğunu anlamak için aynaya bakmasına gerek yoktu. Bunlar olması gereken şeyler miydi? O etkilenmeye açık üniversiteli kıza şimdi onların bir görüntüsünü gösterebilseydi, akşam yemeği davetini kabul eder miydi? Tabii ki hayır. Ters yöne doğru koşar ve Ford cevap verene kadar onu tekrar tekrar arardı. Başka bir erkeğin ilgisini çekmek yerine aralarındaki resmi boşluğu doldurmak ve aralarında gerçek bir bağ kurmak için daha fazla mücadele ederdi.

Bir nefes üfledi. Bu ne burada ne de orada olan bir şeydi. Roth'un yüzüğünü takıyor, yasal olarak onun adını taşıyordu ve anlaşmalarını korumak için demir gibi sağlam bir evlilik sözleşmeleri vardı. Ama onu gerçek sözleşmelerine bağlayan hiçbir yasal belge yoktu: kız kardeşlerinin Hennessy & Co.'nun kontrolünü ellerinde tutabilmeleri ve şirketi eski ihtişamına kavuşturabilmeleri için onunla evlenmek. Bu anlaşmada kalmak için yeterli bir sebep miydi?

Roth saatli bir bombaydı. Şiddet yanlısı, gizemli. Onunla birlikte olmak, fırtına sırasında bir geminin pruvasında durmak gibiydi;

maceranın heyecanı, bilinmeyenin korkusu ve denize sürüklenmenin gerçek tehlikesi vardı. Gençliğinde onunla başa çıkabilmesinin tek nedeni, kişiliğinin gücünü geride tutmuş olmasıydı. Artık öyle değildi. Onun gerçekliği dehşet vericiydi.

Roth, hiçbir parçası olmak istemediği yüksek bahisli bir intikam, şantaj ve haraç oyunu oynuyordu. Çok geç olmadan buradan çıkmalıydı ama nereye kaçacaktı? Sığınağı Smokinli Park'tı ve şehre çok yakın olduğu için huzur bulamıyordu. Roth haftada birkaç kez gelip bir şekilde güvenliği ve kilitleri atlatarak beynini sikmekten çekinmezdi. Bu olmazdı. Eyalet dışına taşınmalıydı. Daha da iyisi, başka bir ülkeye.

"Gitmene izin vermeyeceğim."

Bakışlarını kaldırdı ve canavarla göz göze geldi. "Hâlâ çekip gidebileceğini düşünüyorsun. bir seçim. Sen yapamazsın," diye hava durumu hakkında yorum yaparken kullandığı aynı soğukkanlılıkla onu bilgilendirdi.

Çenesini kaldırdı. "Beni sonsuza dek kulende kilitli tutabileceğini, kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Bu fikirde haklılık payı var." Masanın üzerindeki elini kapatırken göz temasını kesmedi ve yumruğa dönüşmesini görmezden geldi. "Prenses, kendisine zarar gelmemesini sağlamak için onu dikkatle koruyan bir ejderhanın ilgisini çekti."

"Yine de, kendisine koruyucusu diyen canavar yüzünden en büyük tehlike altında olan o," diye espri yaptı.

Derinlerden bir şey yüzdü ve geri çekilmeden önce gözlerinin karanlık havuzlarından ona baktı.

"Ejderha çok az nezaket görmüş yalnız ve kıskanç bir canavar ama değişmeye çalışıyor."

Nemli havlunun üzerinde huzursuzca kıpırdandı. "Prenses kilitli kalmaktan hoşlanmıyor. Pencereden dışarı bakıyor, özgürlüğü özlüyor."

Başparmağını kızın beyaz parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Ejderha ona sadece hayalini kurduğu özgürlüğü verebilir. En çılgın hayallerinin ötesinde zenginlikler ve kalbinin arzuladığı her şeye erişim."

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi.

"Ejderha bu yolda pek çok savaş verdi ve pek çok şey kaybetti ama prensesi mutlu etmeye kararlı. Ne pahasına olursa olsun."

Aniden kuruyan boğazını kaplamak için yutkundu. "Ve eğer zamanını onunla kulede kilitli geçirirse istifinin geri kalanına ne olacak?"

Dilini kızın alt dudağında gezdirdi. "Onun istifindeki en değerli şey o. Geri kalan her şey önemsiz."

Bu söz üzerine kalbinin yerinden fırlamasını görmezden geldi. "Bir prens onu kurtarmak için ortaya çıkarsa ejderha ne yapar?"

Adam kızın dudağını ısırarak sarsılmasına neden oldu. "Yakılacak."

Mo ve Johan'ın bir kurtarma operasyonu düzenlediğinden bahsediyordu ama başka bir etiket kullanmalıydı. "Peki ya gitmek için yalvarırsa?"

Kızın elini tuttu ve parmaklarını açmaya zorladı, avucundaki hilal izlerini inceledikten sonra elini kaldırdı

elini ağzına götürdü. Adam tenindeki girintileri yalayıp geçerken parmak uçları seğirdi.

"Onu kendisiyle birlikte ininde kilitli kalmaya ikna etmek için yaratıcı yollar bulacaktır."

Elini geri çekti ve kaşınan avucunu uyluğunun üzerinde gezdirdi. "Bildiklerimden sonra sana nasıl güvenilebilirim?"

"Kız kardeşlerine yardım edeceğimi söylediğimde bana güveniyor musun? Yeğenlerinize göz kulak olacağıma söz verdiğimde?" Ona karşı çıkması için zaman tanımak amacıyla durakladı. Karşı çıkmayınca da bir elini sandalyesinin arkasına, diğerini de masaya koydu. "Yani ailen konusunda bana güveniyorsun ama kendine güvenmiyor musun?"

Her zamanki gibi, onun argümanlarını kesiyor ve doğrudan meselenin özüne iniyordu -kendisine bile itiraf etmediği bir gerçeğe. Güvenmediği o değildi, kendisiydi. Bir zamanlar bu adamı her şeyin ötesinde sevmiştii ve onu tekrar o noktaya getirebileceğinden korkuyordu - gerçekleri görmezden geliyordu çünkü aşk onu kör ve aptal yapıyordu. Adamın uyandırdığı duygular, coşkulu yükselişler ve ruhunu yok eden alçalışlar onu korkutuyordu. Aralarındaki kimya her zamankinden daha güçlüydü. Şu anda bile, aralarındaki havada vızıldadığını hissedebiliyor, onları ten tene olmaya ve çok az kişinin deneyimlediği o bağımlılık yaratan çılgınlığa düşmeye çağırıyordu. O normal, sakın ve mantıklı olmak istiyordu. Adam bundan çok uzaktı.

"Beni yok edeceksin," diye fısıldadı.

Onun yanağını okşadı. "Kendimi yok etmeden seni yok edemem."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani buradan başlıyoruz." Kadın başını sallayınca adam hırladı: "Eskiden olduğum adamdan hiçbir şey görmüyor musun? Şansını denemeye degecek bir şey yok mu?"

Nefesi kesildi. "Bilmediğim o kadar çok şey var ki."

"Herkesten daha çok şey biliyorsun," diye karşı çıktı.

"Ama hala sırrının ne olduğunu bilmiyorum."

Eli bir taş gibi yere düştü ve yüz ifadesi nefret ettiği o tanıdık kayıtsızlığa dönüştü.

"Çok dikkatli ve metodiksin. Babamın sırrınızı tesadüfen öğrendiğini söylüyorsunuz. Arkanda kanıt bırakacak biri değilsin, peki o diskin içinde ne vardı?"

Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Bunun, kendisini arzu ve korkudan zayıf düşüren korkutucu yüzü okşamak için uzanmasına engel olmasına izin vermedi.

"Diskte araştırma raporlarının dosyaları var mıydı?" Gözleri masanın üzerindeki evraklara kayd, sonra tekrar ona döndü. "Yoksa bir video muydu?"

Güneş ışığı gözlerine vuruyor, onları obsidyen paralar gibi parlatıyordu. Hâlâ onun hayatında gördüğü en büyüleyici gözlere sahip olduğunu düşünüyordu. Onu kaç kez ışığa baktırırsa baktırsın, kahverengiden eser kalmıyordu. Gözler, içine bakan herkese sadece kendilerinin bir yansımasını gösteren, nadiren de sahibinin düşüncelerini yansıtan dipsiz havuzlardı.

"Etrafınızdaki herkes hakkında her şeyi bildiğinizden emin oluyorsunuz. Onların en karanlık sırlarına vakıfsın. Gerçek seni bilen var mı?" Elini adamın boynunda gezdirdikten sonra kalbinin üzerine koydu. "Bana ne yaptığını söyleyecek misin?"

"Gereken bu mu?"

Kadın dondu kaldı. Adamın eli kızın elini kapadı, bastırdı, böylece yüzü soğukkanlı ve sakin kalırken kalbinin gümbür gümbür attığını hissedebildi.

"Bunu bana karşı kullanmayacağına güvendiğim zaman sana söyleyeceğim."

"Sen...?" gömleğini avuçlamadan önce boğuldu. "Söz veriyorum-"

"Tutamayacağın sözler verme," dedi, önceki geceki sözünü ona geri atarak. "Bundan kurtulmak için onu kullanmaktan çekinmezsin. Seni suçlamıyorum, ama bizi buraya getirmek için yaptığım onca şeyden sonra, beni dört yıldır hapiste tutan silahı teslim etmeyeceğim."

Özgürlüğünü kazanmak için sırrını ona karşı kullanırmıydı? Muhtemelen. Gelecekte ona söyleme imtiyazı mucizevi bir şeydi... Tabii bunu onu yatıştırmak ve sahte bir umut vermek için söylemiyorsa.

"Olabildiğince açık ve dürüst oldum," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Bilmeseniz daha iyi olacak şeyler." Kız alınganlıkla sertleşince ona sert bir bakış attı. "Baban sana her şeyi anlatmadı. Lyle ve kız kardeşlerin de anlatamaz. Ama anlatabildiklerimi paylaşacağım. Senin de aynısını yapmanı istiyorum." Kız kaşlarını çattığında, "Biz bir bütünüz. Kız kardeşlerine, Lyle'a ya da başka birine bir şey olursa bana gelmeni istiyorum. Ben ilgilenirim."

Ailesini ispiyonlamak için ona koşmayı hayal bile edemiyordu ama tartışmayacaktı.

"Bana kalacağını söyle."

Kalbi boğazına doğru fırladı. Otomatik olarak bakışlarını kaçırdı ve geri çekilmeye başladı. "Sanmıyorum..."

Onu yerinde tutmak için kalçalarını kavradı.

"Gitmek için, bana bir şans daha vermemek için her türlü nedenin olduğunu biliyorum ama sana şunu söyleyeyim. Seni Colorado'da gördüğüm an, intikam planlarım pencereden dışarı çıktı. Gözlerinin içine baktım ve teninde beni her zaman çıldırtan o kokuyu aldım ve birdenbire tadının hala aynı olup olmadığını öğrenmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmadı."

Karnı taklalar atarken gözleri onunkilere dikilmişti.

"Bana bir gece teklif ettin ama ilk yükümü boşaltmadan önce bunun yeterli olmayacağını biliyordum ve olmadı da. Seni takip etmeme ve babanla iş yapma şansımı yok etmeme neden olan aynı delilik tüm gücüyle geri geldi. Seni sistemimden çıkarabilmem için burada olman gereken zamanı bana vermek için ne gerekiyorsa yaptım prenses."

"Ve bir yıl dolduğunda saplantının sona ereceğini ve normale döneceğini düşünüyorsun," dedi düz bir tonda.

"Daha fazlasını ister misin?" Parmak eklemlerini kızın şişmiş boğazında gezdirdi. "Hayatının her yönünü kontrol eden benim gibi bir adamla mutlu olabilir misin? Senden talep edeceğim şeyler, kim olduğum için seni feda etmek zorunda bırakacağım şeyler..." Başını iki yana salladı. "Zaman sınırı ikimizin de iyiliği için. Geçici olduğunu ve fazla bağlanmamızı engellediğini bilirsek birlikte geçirdiğimiz zamanın değerini daha iyi anlarız."

Parmakları kadının kalçalarına saplandı. Sanki fazladan temasa ihtiyacı varmış gibi onu bir santim daha yaklaştırdı.

"Senden kurtulmak için bir yılım var, böylece asla sürdüremeyeceğim o sakın hayatı yaşamana izin verebilirim. Bir yılınız var mı?"

Anlaşma mı?"

Tereddüt etti.

"Jasmine."

"Ve bir yıl dolduktan sonra aileme şantaj yapmayacak ya da onları tehdit etmeyeceksin," dedi endişeyle.

"O sözü zaten verdim."

"Bana tekrar söz ver," diye talep etti.

Yüz ifadesi değişti. Canavar eğildi ve tısladı, "Ben söz veriyorum, sen de bana her şeyi veriyorsun. Bir ayağını kapıdan dışarı atamazsın ya da seni kızdırırsam gitmekle tehdit edemezsin. Hayallerimi gerçekleştirmem için bana bir yıl ver, ben de seninkini gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapayım."

"Rüyan mı?" dedi belli belirsiz.

"Seninle ilk seferinde iyi niyetle evlendim. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünmüştüm ama bunun böyle sürmeyeceğini bilmeliydim. Onun yerine bir yılla yetineceğim. İkimiz de bu anlaşmadan faydalanırız ve sonra yollarımızı ayırırız. Anlaştık mı?"

Bu sözün büyüklüğü kanını dondurmuytu. Artık her şeyi bildiğine göre yeniden söz vermesini istiyordu. Eğer giderse onun emeğinin meyvelerini yakabilir ve tüm sistematik planlarını tartışmalı hale getirebilirdi. Bu onu düşmanlarının peşinden gitmekten alıkoymazdı ama kısa süren ikinci evliliklerine dair söylentiler onun muzaffer geri dönüşüne leke sürerdi. Eğer anlaşmalarından vazgeçerse, Roth Hennessy & Co.'yu yok eder miydi? Rami ve Lyle'a şantaj yapar mıydı? Rami, Roth'tan kurtulmak için yine yeraltı dünyasını mı çağıracaktı? Bu düşünce zincirini daha kök salmadan engelledi.

Onun için herkesten daha önemli olduğunu iddia etmesine rağmen, hala çok fazla art niyet vardı

söz konusu ilişkileri olduğunda. Adamın takıntısının ne kadarının kendisinden ya da onun aracılığıyla gelen avantajlardan kaynaklandığından emin değildi. Adamın neler yapabileceğini bile bile kendini ona teslim etmek aptalcaydı. Bu onun pes edip çekip gitme şansıydı.

Adamın parmaklarıyla oynamasına aldırış etmedi ama sağ yüzük parmağının dibinde tanımadığı bir bant hissettiğinde yere baktı. İçindeki her şey durma noktasına geldi.

Sade bir altın kordonun üzerindeki tek karatlık prenses kesim pırlanta parıldıyordu, tıpkı vitrinde gördüğü zamanki gibi. Onu parmağına taktığı gün yaşadığı sevincin ve boşanma evraklarıyla birlikte zarfa koyarken hissettiği umutsuzluğun bir yankısını hissetti.

"Sakladın mı?" Buna inanamıyordu.

"Evet."

"Neden?"

"Bir hatırlatma olarak."

Yukarı baktı. "Neyin?"

Hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Aralarında bir şey açıldı. Kırılğan, narin ve dayanılmaz derecede acı verici bir şey. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Başını salladı ama adam bu hareketi durdurdu ve alnını onunkine yasladı.

"Evet de."

İki seçeneği vardı: Topuklarını kazmak ve gelgiti geri tutmaya çalışmak ya da teslim olmak, tsunamiyi sürmeye çalışmak ve zirveye çıkmak. Zorluklar ya da güçlükler olmayacağı ya da kendisinin

kırılma noktasına kadar itilmişti. Neden zihninin gerisindeki küçük bir ses acının ve zevkin buna değeceğini fısıldıyordu? Roth geçmişi telafi etmek istiyordu. Ciddiydi, bunu gözlerinde görebiliyordu. Kalkanını indirmiş, onun farklı bir yönünü görmesine izin vermişti. Bu tanıdığı adam değil, maskenin ardındaki yeni adamdı. Ona güvenmek tüm mantıklı düşüncelere aykırıydı ama risk almaya değerdi, değil mi?

Kendine pay çıkarıyordu. Ailesinin başına gelenleri görmesine izin vermiş, bu da onun gözlerini varlığından bile haberdar olmadığı tehlikelere açmıştı. Onlara yardım edeceğine ve koruyacağına yemin etmişti. Roth onun düşüşü müydü yoksa hepsini kurtaracak mıydı? Onun müttefiki olmak düşmanından daha güvenliydi ama ne pahasına? Akıl sağlığına, kesinlikle. Muhtemelen kalbi, ama bu uzun zaman önce kaybedilmişti.

"Ben kalıyorum, sen de götlük yapmayı bırak," diye ilan etti.

"Her şeyi berbat edeceğim," dedi yavan bir şekilde, "ama bunu telafi edeceğim."

"Bana söz ver, Roth."

"Ailen benden güvende." Adamın gözleri kadının ağızına kaydı. "Peki ya senin sözün?"

"Kalacağım." Sözlerini geri alamadan hızlıca söyledi. Ne önemi vardı ki? Onun izni olmadan hiçbir yere gitmiyordu. En azından şimdilik.

Adam onu kendine doğru çekip harap ettiğinde nefesi kesildi. Korkusunu ve kararsızlığını bir kenara bırakıp adamın kendisini sürükleyip götürmesine izin verdi ve hem yıkıp hem de aynı vahşilikle koruyabilen bu gücün tadını çıkardı. Adam doğrulduğunda, bacakları ona sarılmıştı.

Nefes nefese birbirlerine baktılar.

"Buna pişman olmayacaksın." Alçak ses tonu duygusallıkla yankılanıyordu. Kadının bacaklarını belinden çözüp geri adım atmadan önce ona bir öpücük daha verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bir kez daha ıslanman gerek."

"Neden?"

"O kadar yorgunsun ki titriyorsun ve koltuğun üzerinde kayıyorsun. Ağrın var, değil mi? Bir banyo daha yaptıktan sonra yatacaksın."

Jasmine üzüntüsünden kendini yirmi dört saat içinde üçüncü kez onun omzunun üzerinde buldu. "Ne zamandan beri yorgun ve ağrılı olmamı umursuyorsun?"

"İkinci bir şansım olduğu için önemli." Hafifçe kıcını okşadı. "Ve hazinemdeki mücevherle ilgileneceğime söz verdim."

Uzun adımları sayesinde ana banyoya gitmek onun için bir dakika yerine saniyeler sürmüştü. Onu küvetin yanında ayaklarının üzerine yatırdı, alnından öptü ve muslukları açtı. Kapüşonlu tişörtü başından çekti, bu da onu çorapları dışında çıplak bıraktı. Saçlarının arasından ona baktı, şaşkıındı ve onun bu haline nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Onu izlerken yakaladı ve tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Sırıtmadan önce onu incelerken başını yana eğdi. "Seni ıslattıktan sonra yatakta yiyeceğim. Boğulacak kadar rahatlamamı istemiyorum." Kendini ona doğru bastırdı, böylece onun

geri adım atmadan önce ereksiyon oldu. "Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Sen banyoyu bitirmeden dönmüş olurum."

Adamın arkasından bakakaldı. Adam onu duygusal olarak hırpalamış, onunla dalga geçmiş ve sonra da çekip gitmiş miydi? Bu ne biçim bir ilişkiydi böyle? Bunu istediğinden emin değildi.

"Beni orgazm etmene ihtiyacım yok! Bunu kendim de yapabilirim!"

"Dikkatli ol," diye omzunun üzerinden seslendi.

"Depp!"

Almanca lanetinin ne anlama geldiğini hatırlamış olmalı, çünkü kahkahası ona geri yankılandı.

BÖLÜM 9

Jasmine, Roth'un evinin mutfak penceresindeki koltuğa tünemişti.

432 Park Avenue'deki çatı katında, iki eliyle dumanı tüten bir fincan kahveye sarılmıştı. Güneşin doğmasına saatler vardı ama o tamamen uyanıktı. İsteyerek değil. Bunun bir nedeni Avrupa'da üç hafta geçirdiği için iç saatinin durmuş olmasıydı. Diğer kısmı ise Roth'tu. Uyandığında göğsü yanıyormuş gibi hissediyordu. Regl olmasına günler kalmıştı, bu yüzden meme uçları çok hassastı - New York'a dönerken uçakta Roth onu ellemeye devam ettiğinde bundan bahsetmişti. Görünüşe göre, adam bunu bir ret değil, davet olarak görmüştü. Bu sabah, ona saygı gösterirken onu yere yatırmış ve çılgına çevirmişti. Meme uçlarıyla oynanmasından zevk alan bir kadın olmuş muydu hiç? Hiç olmamıştı ama yirmi dakika önce buna çok yaklaşmıştı.

Onun mutfağa girmeden önce geldiğini duydu. Saçı ve sakalı duştan dolayı nemliydi. Ofis için kayrak grisi bir takım elbise giymişti ve ona uygun bir palto onu olduğundan daha da iri gösteriyordu

öyleydi. Kıyafetleri ne kadar sofistike olursa olsun, Roth her zaman bir iş adamından çok bir gangstere benziyordu.

Doğruca ona doğru geldi, fincanı elinden alıp bir kenara koydu ve yüzünü kaldırıp onu derinden öptü. Kalbi kelimenin tam anlamıyla çırpındı.

"Seni uyandırmak istememiştim."

Tek kaşını kaldırdı. "Göğüslerimi emerken uyuyacağımı mı sandın?"

Sakalı seğirirken, ağzı kızın görmeye alışmaya başladığı yarım bir gülümsemeyle çarpıldı. "Gelmeni sağladıktan sonra uyumaya devam edeceğini düşünmüştüm. Saat sabahın üçü."

"Kalkmışsın," diye işaret etti.

"Ben hep ayaktayım. Egzersiz yaptım ve duş alacaktım ki seni geceliğini beline kadar çekmiş ve göğüslerini dışarıda gördüm. Dayanamadım."

"Yapabilirdin."

"Hayır,

yapamazdım."

Adamın eli göğsüne inip yoğurduğunda tısladı. "Göğüslerimle oynamayı bırakacak mısın?"

"Hayır," dedi tekrar, yüzünü onun boynuna yasladı ve içine çekti. "Benim gibi kokuyorsun."

"Sen gittikten sonra duş

alacağım." "Bana

katılmalıydın." "Kahveye

ihtiyacım vardı."

Homurdandı ve kahvesini kapıp bir yudum almadan önce ona bir öpücük daha verdi.

Adam yüzünü buruşturduğunda, "Hiç öğrenmiyorsun," diye azarladı.

Adam kahve cezvesine gidip bir fincanı iki yudumda içerken, kadın fincanını geri alıp kalçasına yerleştirdi.

Onun şaşkın bakışlarını yakalayınca omuz silkti.

"Gitmem gerek." Mutfak adasına dalgın dalgın baktı.

İtiraf etmeliydi ki, defterleri, kalemleri, harici sabit diski, kabloları ve dizüstü bilgisayarıyla dağınık görünüyordu.

"Bir ofise ihtiyacın var," dedi.

"Ben iyiyim."

"Seç a Oda. Bir iç mekan tasarımcı olabilir
Yardım süslersin."

Parmakları fincanı sıkıca kavradı. "Bir ofise ihtiyacım yok."

Telefonunu çıkardı. "Sarai'ye tasarımcıların çalışmalarından örnekler göndermesini söyleyeceğim."

"Roth."

"Ne?" dedi dalgınca telefonunda gezinirken. "Bugün Şükran Günü."

Kaşlarını çatarak ona odaklandı. "Ne günü?" "Şükran Günü. Çalışanlarınız bugün çalışıyor mu?" "Neden çalışmasınlar ki?"

"Bu bir tatil," dedi yavaşça. "Tatilin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Bütün gün arka arkaya toplantılarım var. Bunu planladığımızda kimse bir şey söylemedi."

Tabii ki yapmadılar. Anlaşılan Berlin'deki işlerini neden hızlandırdığını unutmuştu; Lyle'a tatili Jasmine'in ailesiyle geçirebileceklerine dair verdiği sözü tutmak için. Yasemin ona yeniden bağlandığından beri enerjisi bir üst seviyeye çıkmıştı. Biraz manikti -doyumsuz, hiperaktif, uyuyamayan. Lyle'a kendi odasına gitmesini emretmek zorunda kalmıştı.

toplantılar, çünkü onun gezinmesi onu korkutuyordu. Kendini bir iş çılgınlığına kaptırmıştı. Londra'da bulundukları üç gün boyunca sekiz saatten fazla uyuduğundan şüpheliydi. İhmal edilmiş hissetmediğinden emin olmak için sık sık araması endişe vericiydi. Onunla birlikte olmak için işini bir kenara bırakmaya hazır olan bu özenli Roth'la ne yapacağını bilmiyordu. Roth tam tersini istiyor gibi görünürken, o umutsuzca dinlenmeye ve düşünmek için zamana ihtiyaç duyuyordu.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yazmak." Ve akşam yemeği için Colette'e gitmek. Bundan bahsetmeyi planlıyordu ama adamın yoğun programı saat ondan önce ya da sonra dönmeyeceğini gösteriyordu.

New York'a döndüklerinde, adam havaalanından doğrudan ofise gitmiş (kadının da onayıyla), kadın ise 432 Park Avenue'ye teslim edilmişti. Bir yanı başka bir çatı katına kapatıldığı için kızgın olmalıydı ama haftalarca bavullarla yaşadktan ve alışılmadık şeylerin norm haline gelmesinden sonra burası evi gibi gelmişti. Yine de bunu Roth'a söylemeyecekti.

"Bu şekilde çalışamazsın," dedi mutfak adasını göstererek.

"Evet, yapabilirim."

"Herkesin en iyi işini yapmak için kendine ait bir alana ihtiyacı vardır," dedi dalgınca, telefonunda bir şeyler okurken gözlerini kısarak.

Çatı katındaki bir odayı sahiplenme ve oraya kendi damgasını vurma düşüncesi Jasmine'i huzursuz ediyordu. Çok kalıcı gibi geliyordu.

"Gitmem gerek."

Öpücük istemedi; sadece çenesini kavradı ve istediğini almak için ağzını kaldırdı. Acele etmedi. Adam öpücüğü kesip ona bakmadan önce elini adamın ceketine sardı.

"Tamam mı?" diye sordu.

Son birkaç gün içinde bunun, onu terk etmeden önce kendisinden bir şey isteyip istemediğini sorma şekli olduğunu fark etmişti.

Adam her sorduğunda yaptığı gibi, "Evet" diye cevap verdi.

Ona bir öpücük daha verdi ve arkasını dönmeden önce parmaklarını sağ elinin üzerinde gezdirdi.

Sağ yüzük parmağındaki alyansa bakmadan önce onun kapıdan geçişini izledi. Dört gün önce taktığından beri hiç çıkarmamıştı. Adamın ona bir tılsım gibi dokunmaya başladığını fark etti. İki alyans takmak tuhaftı, özellikle de zevk ve tarz olarak daha farklı olamayacakları için. Sağdaki sade, geleneksel yüzük ve soldaki uğruna birinin boğazını kesebileceği modern afet... Birbirleriyle çelişiyorlardı ama sade olanı bir kenara koyacak gücü kendinde bulamıyordu.

Sarai, Jasmine jete bindiği anda yüzüğü fark etmişti. Yasemin bunun ilk evlilik yüzüğü olduğunu söylediğinde Sarai gözyaşlarına boğulmuş ve kendini sakinleştirmek için jetin arkasına gitmişti. Sarai yüzüğün yeniden ortaya çıkışının önemini anlamış görünüyordu. Jasmine, Maximus'un ona söylediği yalanlardan ve romanlarında belgelenen sadakatsizlikten sonra Roth'un yüzüğü sakladığına inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Yüzüğü uzun zaman önce çöpe atması gerekirken, onu bir hatıra olarak saklamıştı. Neyin hatırası olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Çatı katının kendisine ait olduğundan emin olduktan sonra Jasmine fincanını doldurdu ve ışıkları söndürdü. Şehirde ayak parmağını yere vurmadan dolaşmasına yetecek kadar aydınlık vardı. Pencere kenarındaki koltuğa çekildi ve manzarayı seyre daldı. Orgazm sonrası parıltıdan mı yoksa Şükran Günü için zamanında dönmüş olmasından mı emin değildi ama yumuşak ve... mutlu muydu? Kahvesini yudumlarken başını iki yana salladı. Mutlu olmamalıydı. Her şey mükemmel olmaktan çok uzaktı ama büyük bir kısmı bunu umursamıyordu. Anı yaşıyordu.

Roth'un New York'a dönüş uçuşu sırasındaki davranışları Mo, Johan ve Sarai'nin dikkatini çekmişti. Değişmiş bir adamdı, meşgul ve sabırsız olmak yerine düşünceli ve sevecendi. Sarai'nin geçmişte hep kaçındığı yanına oturmuştu. Uyuklamadığı zamanlarda onun her yerindeydi - ya da kucağında oturduğundan ya da ona bindiğinden emin oluyordu. Onu iki kez banyoya götürmüş ve o gece yatağa girdiğinde bir sonraki seyahatleri için yatak odası da olan bir jet satın aldığını söylemişti.

Olabileceğini bilmediği bir Roth'tu. İlişkilerinin ilk dönemlerinde bile ciddi ve mesafeli tavrını korumuştı. Onun değişmesini hiç beklememişti. Onun bu şakacı, hoşgörölü yanı huzurunu kaçırıyordu. Bunun yeni Roth olduğuna inanmak istiyordu ama artık New York'a döndüklerine göre rutinlerine, alışkanlıklarına ve konfor alanlarına geri döneceklerinden korkuyordu. Roth çoktan yoğun iş programına geri dönmüştü ve bu onu başlangıçta mutlu etmişti ama... bu ne kadar sürecekti?

Tam zamanlı bir e e sahip olmanın yeniliğinin azalması, gelen telefonların kesilmesi ne kadar sürer?

Gözlerini kapadı ve endişesini iradesine bıraktı. İki eliyle sarılma, aralarındaki kırılğan bağı besleyerek güzel ve canlı bir şeye dönüşmesini sağlama dürtüsü, fincanını parmak boğumlarına kadar kavramasına neden oldu. Roth verdiğinde, on katını geri vermek istiyordu. A ırına kaçmaktan, Roth'un ilgisini fazla abartmaktan korkuyordu. İlk evlendiklerinde birlikte çok az zaman geçirdikleri için birbirlerine karşı sağlıksız bir hayranlık duymaları mümkündü. Şimdi her gün birbirlerinin etrafında olacaklar, kimyaları bozulacak ve onları birbirlerine sıkıca bağlayan görünmez bağlar sonunda gev eyip düşecekti.

Kariyerleri ve yürümeleri gereken ayrı yolları vardı. Basından, röportajlardan, dergi kapaklarından çekinmiyordu. Bu anlamda babası gibiydi - medyanın kendisini kullanmasına izin vermek yerine onu kullanıyordu. Roth Wall Street'te ve yüksek sosyete de öne çıkmak istiyordu. Ba ından beri amacı buydu. O ise bu yaşam tarzıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor ve huzurlu kırsal kesimi tercih ediyordu. Elinden geleni yapıyor, Roth'un tatlılığının ve birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkartıyor, çok yakında sona ereceğini biliyordu.

İ   ekti. Geçici evliliğinin durumu ne olursa olsun, hâlâ yapması gereken i ler vardı. D n Londra'da yazdıklarını okumu tu: Rex ve Juliet'in Londra'daki ilk gecelerinde Roth'la ofisinde yaptıkları tatsız kavganın versiyonunu.

"Elimi oynadım. Beni ne kadar içeri alacağını görmek istedim. Bu kadar yardımsever olmanı beklemiyordum."

O sahneyi okumanın tüm güvensizliklerini tetikleyeceğini ve her şeyi yeniden sorgulamasına neden olacağını bilmeliydi. Roth'un iki aramasını görmezden gelmiş ve onu kontrol etmek için ofisten çıktığını söyleyen bir mesaj aldığı anda pişman olmuştu. İyi olduğunu söylemek için aradığında, Roth sorunun ne olduğunu öğrenmek istemişti. Kadın yalan söylemiş ve telefonunu kaybettiğini söylemiş, adam da ona "Bunca zamandır yanıdaydın. Aramalarımı izledin ve görmezden geldin."

Lanet kameralar. Sürekli gözetim altında olmaya alışabilecek miydi? Yarı doğru söylemişti: Çalışıyordu ve dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Adamın ikna olmadığını anlayabiliyordu ama o akşam yataktayken konuyu tekrar açana kadar üstelemedi. Ona işle, diğer bir deyişle alter egolarıyla meşgul olduğunu ve bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti.

Eski sevgilisiyle bu mantık evliliğine kilitlenmişken serinin bir sonraki kitabını nasıl yazacaktı? Londra'da yazdıklarını bir kenara bırakıp uzlaşma hikâyesini çıkarabilirdi ama o zaman ne olacaktı? Bir önceki kitapta Juliet'in babasıyla ilişkisini onarmasına odaklanılmış, ciddi duygusal tonları dengelemek için araya renkli seks maceraları serpiştirilmişti. Beşinci kitabın final olmasını planlamıştı ama yıllar boyunca ciddi bir ilişki kuramayan Juliet için uygun bir son düşünemiyordu, tıpkı gerçek hayatta kuramadığı gibi.

Yinelenen tek karakter, uygunsuz anlarda komik bir rahatlama için ya da eski karısını kontrol ederken eğlenceli bir anekdotla araya giren Rex'ti. Jasmine ve Roth Colorado'da yeniden bir araya geldikten sonra, Rex yıllardır olmadığı kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkmış ve Juliet'in onu otoyolun kenarında mahsur bırakmasına neden olan bir yüzleşmeye zorlamıştı. Jasmine Londra'dayken, sahneye devam etmişti. Rex başladığı işi bitirmek için Juliet'in evine gelmiş ve her zaman yasak bir konu olan geçmişlerini gündeme getirmişti. Ardından Juliet'in onu aldattığını öğrendikten sonra koyduğu tüm sınırları aşmaya devam etmiş ve platonik ilişkilerini yeniden fiziksel bir ilişkiye dönüştürmüştü.

Juliet ve Rex birlikte olmak için mi yaratılmışlardı, yoksa Juliet güvenine ihanet etmemiş ve böylesine çalkantılı bir geçmişi olmayan bir adamla yeni bir başlangıcı hak ediyor muydu? Onun aksine, Juliet'in bir seçeneği vardı ve kendi yolunu izlemek zorunda değildi.

Babasının ölümünden sonra yazma girişimleri sırasında, servet kazanmış ve ikinci bir şans isteyen eski bir sevgilisini geri getirmeyi düşünmüştü. Ama belki de yepyeni bir karakteri tanıtmak daha iyiydi. Ama bir ilişkiye sıfırdan başlamak ve bir düşünle bitirmek klişeydi. Juliet'in cinsel özgürlüğü ve birlikte olduğu erkekler düşünüldüğünde, bu yeni aşk ilgisini diğerlerinden farklı kılacak şey neydi? Juliet'i zor kazandığı bağımsızlığından vazgeçmeye kim ikna edebilirdi? Altın kalpli sarışın bir Adonis mi? Uzun boylu, esmer, yakışıklı, kahramanca bir geçmişi olan ve kabuğundan çıkıp hayallerinin erkeği olmak için biraz şefkate ihtiyacı olan bir yabancı mı? Jasmine yüzünü buruşturdu. O

okuyucularının hararetli itirazlarını şimdiden duyabiliyordu. Juliet ve Rex'in oyunun sonu olması konusunda kararlıydılar. Sarai'nin çıldıracağından bahsetmiyorum bile. Roth'un kişisel asistanı dizinin Jasmine'in gerçek hayatından neden bu kadar saptığını anlamayacaktı. Sarai kurgusal sonun nedenini ancak boşandıktan sonra kitabı yayınlarsa anlayacaktı.

Göğsü sıkıştı. Daha birkaç gün önce gitmesine izin vermesi için ona yalvarmışken, gerçekten de sonlarından korkuyor muydu? Böyle bir tutku -bunaltıcı, beyaz-sıcak-sonsuza kadar devam edemezdi. Kendi kendine bu saplantılı duyguların geçeceğini söyleyip duruyordu. Kendilerini sürdüremezlerdi. Bu iyi bir şeydi, çünkü her şeyi tüketiyordu ve başka pek bir şeye izin vermiyordu.

Fincanını bir kenara bıraktı ve zihnini düşünmesi gereken tek şeye yönlendirdi. Kariyerine yön veren dizi üzerinde çalışamayacaksa ne yazacaktı? Herkes finalin her an yayınlanmasını bekliyordu ve onun elinde hiçbir şey yoktu.

Zihni problemin üzerinde dönüp dururken çatı katına doğru yürüdü. Artık geçimini sağlamak için yazmak zorunda değildi ama yazmak her zaman para kazanmanın bir yolundan çok daha fazlası olmuştu. Yazmak ona bir ses ve gerçeklik çok sert olduğunda kaçabileceği zihinsel bir sığınak vermişti. Juliet altı yıl boyunca onun dayanağı olmuştu. Gerçek hayatta yaklaştırmaya korktuğu hedefleri fethettiği kurgusal bir dünyaya dalmak, ona aynı şeyi yapma cesareti vermişti. Hennessy (ya da Roth) isminin ağırlığını taşımadığı ve kendisi olabileceği bir yere çekilmeye ihtiyacı vardı.

Hikayeler onun cam kafesinin duvarlarının ötesindeki insanlarla bağlantı kurma yoluydu. Kurguda, ailesinin kabul edemediği bencil, umursamaz, muhtaç yanlarını gösterebiliyordu. İzleyicilerine onların (ve kendisinin) umutsuzca istediği sonucu verememek, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda bir bölünme yarattı. İçini dökmek, Juliet'e aktarmak istediği o kadar çok şey vardı ki ama bunları sayfaya dökemedi. Cesaret edemiyordu. Durumunu analiz etmeye başlarsa, çok yakından bakarsa, çözüldü. Tek seçeneği, hayatıyla hiçbir ilgisi olmayan bir projeye geçmekti.

Okuyucuları aklını kaçıracaktı ama başka ne seçeneği vardı ki? İçten içe Rex ve Juliet'i bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu ama inatla babasının ölümü ve Roth'la aralarındaki son gelişmeler konusunda tarafsız olabileceğine inanmıştı. Gerçek şu ki, tanıdığı tek ebeveyni kaybetmenin, beklenmedik mirasını almanın, Roth'un hayatına zorla yeniden girmesinin ve ailesiyle ilgili tüm ifşaatların yarattığı travma yüzünden o kadar hamdı ki, bunları sindirmeye başlayamadı. Geçmişte aldığı kararların ve şu anda içinde bulunduğu koşulların sonuçlarını ve yansımalarını, bunlar hâlâ evrim geçirirken gözden geçiremezdi. Tek çaresi, Juliet ve Rex'le başa çıkabilecek kadar güçlenene kadar kendini başka bir projede kaybetmekti. Kendi kaderini öğrenmeden Juliet'in kaderine karar veremeyeceğine dair kötü bir his vardı içinde.

Bornozunu düşün dışına bıraktı ve Roth'un havada asılı duran kokusuyla dikkati dağıldı. Onu içine çekti ve kokusunun ona verdiği sıcaklık ve rahatlık hissinden rahatsız oldu. Onu arzulamak istemiyordu. Şimdi bile,

Araları iyiyken, onu engelleyebilmek ve duygusal olana dokunmadan fiziksel bağlantılarının tadını çıkarmak istiyordu.

Spreyin altına girdi ve suyun endişelerini yıkadığını hayal etti. Her şeyi önceden tahmin etmeye çalışmak sadece kaldıramayacağı gereksiz sıkıntılara neden olacaktı. Başka bir hata yapmamaya çalışmaktan o kadar yorulmuştu ki. "Doğru" olanı yapmaya çalışmaktan. Her şeyi Roth'un halletmesine izin verecekti. Ne olursa olsun, hayatta kalacaktı. Daha önce bir kez başarmıştı.

Makyajını yaparken Noel müziği eşliğinde şarkı söylüyordu. Bayram neşesiyle havalara uçuyordu. Johnny ve Penelope ile hasret giderirken seyahatlerinde aldığı hediyeleri paketleyerek verimli bir gün geçirmişti.

Bavullarını boşaltmış ve Roth'un bunu hizmetçinin yapabileceğini söyleyen mesajını görmezden gelmişti. Utanmadan onu izliyor olması ve bunu saklamaya bile çalışmaması onu kızdırmalıydı ama okuyuculardan gelen iki iç açıcı mesaj moralini düzeltmiş ve onu arayıp dertleşmek yerine çatı katında hoplayıp zıplamasını sağlamıştı. Arka arkaya toplantıları olduğunu söylememiş miydi? Onu takip edecek zamanı olmamalıydı.

Telefonundan saati kontrol etti ve lanet okudu. Johan ve Mo'ya geç kalacağını haber vermeliydi. Makyaj masasına doğru eğilip dikkatlice göz kalemi sürdü ve gözünün ucuyla büyük bir gölge gördüğünde neredeyse kendini bıçaklıyordu.

"Lanet olsun! Burada ne halt ediyorsun?" diye patladı.
Roth kravatını çözerken kaşlarını kaldırdı. "Ben burada yaşıyorum." "Biliyorum, ama..." Roth'un yüzünü yakalamasıyla yüzünü çevirdi.
beline sarıldı ve onu öpmeye çalıştı. "Bir dahaki sefere biraz gürültü yap! Bana neredeyse kalp krizi geçiriyordun."

"Bunu unutmayacağım." Onun yüzünü tuttu ve gömleğini çıkarmaya başlamadan önce istediği öpücüğü aldı.

"Saatlerce dönmeyeceğini sanıyordum."
Pantolonunu indirirken, "Başka bir işim var," dedi.
"Ah." Sesi biraz gergin çıkmıştı. Bakışlarının düşmesine izin vermemek için kendini kontrol etmesi gerekti.
"Bugünün Şükran Günü olduğundan bahseden oldu mu?"

"Hayır."
Burnunu çekti. Herkes ona tatilde çalışmanın bir suç olduğunu söylemekten çok korkuyordu.

Döndü. Bu kez, adam duşa doğru yürürken kışına hayran hayran bakmaktan kendini alamadı. Roth camın arkasından ona baktığında, doğruldu ve makyajını bitirmek için aynaya döndü.

"Sarai size ofisinizde çalışabilecek tasarımcıların portfolyolarını gönderdi mi?" diye seslendi.

Dişlerini sıktı. "Evet." "Bir tasarımcı seçtiniz mi?" "Bir ofise ihtiyacım yok!"

"Misafir odasında unuttuğunu fark edene kadar bir saat boyunca o defteri aradın."

Elini kalçasına koydu ve onu görüş alanından çıkaran buğulu cama dik dik baktı. "Nereden biliyorsun

Bu mu? Bütün gün toplantılarda değil miydin?"

"Çoklu görev yapabilirim. Size yardımcı olması için personelden yararlanmalısınız." "İşleri kendi başıma yapmamın bir sakıncası yok," dedi.

rimelini avucunun içinde tokatladı. "Nasıl delege edileceğini öğrenmen gerek."

"Günde on sekiz saat çalışan adam söylüyor bunu," diye alay etti.

"Eskiden yirmi kişi çalışırdım. Neyin aktarılabileceğini bilmeniz gerekir, böylece sadece sizin yapabileceğiniz şeyleri yaparsınız."

Aynada yüzünü buruşturdu.

"Bunu gördüm." Bir havlu kaptı ve boynuna dolamadan önce saçlarını ovaladı. "Elinizdeki kaynakları kullanın. Onlar bunun için var."

Kadın bir cevap vermeyi düşünmeden, adam banyodan çıktı.

Başını iki yana salladı. Roth, kıyafetlerini yerleştirmek ve hediyelerini paketlemek gibi sıradan işlere ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Hayatının pek çok yönü onun kontrolü dışındaydı. Eğer personel kıyafetlerini kaldırırsa, nerede olduklarını bilemezdi. Bu kadar değişimden sonra güvenli bir yer ve yuva yaratmaya çalışıyordu. Bunu ona açıklamayı düşündü ama anlayacağından şüpheliydi.

Adam banyoya yeniden girdiğinde, kadın boğucu kahverengi bir ruj sürüyordu, pantolonunu çıkarmış, yeni bir gömlek ilikliyordu. Onunkinin karşısında duran makyaj masasına gitti. Dudaklarını birbirine sürttü, aynada onu izlerken dişlerini fırçaladı ve kapıya yönelmeden önce saçını ve sakalını taradı.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi.

Kafasını çevirdi. "Affedersiniz?"

Durakladı. "Ailenle akşam yemeği yemeyecek misin?"

"Evet."

Manşetini çekti. "O zaman ben de öyleyim."

"Başka bir nişanınız olduğunu sanıyordum."

"Bugün Şükran Günü. Bu bir aile tatili, değil mi?"

"Ama sen..." diye mırıldandı ve sonra başını salladı.

"Ailemin seni beklediğini sanmıyorum. Çalışmak zorunda olsaydın anlayışla karşılarıydı."

"Katılabilmek için son randevumu yeniden planladım."

Akşam yemeğinin saat kaçta olduğunu nereden bildiğini sormak için ağzını açtığında bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark etti. "Paparazzilerin soğukta ailemle yemek yiyip yemediğini görmek için bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden...?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve bir elini makyaj masasının üzerine koydu. "Biz evliyiz."

"Bunu biliyorum."

Çenesini kavradı ve delici bakışlarından kaçamaması için yüzünü kaldırdı. "Gitmemi istemiyor musun?"

"Senden bunu beklemiyordum. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Bu sefer her şeyin farklı olacağını söylemiştim."

"Ama..."

Doğrulmadan önce onu öptü. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Adamın geri çekilişine bakakaldı. O ve ailesi en son bir araya geldiklerinde Thea'yı boğmuştu. Eğer Lyle'la Portekiz'de karşılaşması ne beklemeleri gerektiğinin bir göstergesiye, bu akşam yemeği gergin ve rahatsız edici olacaktı.

Artık Ariana'nın bağımlılığını, Rami'nin geçmişini ve Colette'in kötü iş kararlarını bildiğine göre, onlarla normal bir şekilde nasıl etkileşime gireceğinden emin değildi. Planı her zamanki gibi aynıydı: yetişkinleri görmezden gelmek ve çocuklara odaklanmak. Polara'nın ne kadar büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyordu ve Kye ile Bailey'nin hediyeleri karşısındaki tepkilerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Roth'u da işin içine katınca, sakın bir gece geçirme planları suya düşmüştü. Kız kardeşlerine Roth'un yemeğe geleceğini mi mesaj atmalıydı, yoksa onun da kendisine eşlik etmesini mi bekliyorlardı? Onu davet etmeye niyetli olsa da, reddedeceğini varsaymıştı. Ailevi şeylerden hoşlanmazdı ve bayramları, dönüm noktalarını ya da yıldönümlerini pek sevmezdi. Geçmişte ona doğum günü ya da Noel hediyesi göndermemesini söylemişti -bu talimatı göz ardı etmişti- o halde neden ailesiyle Şükran Günü yemeği yeme zahmetine katlansındı ki? Yine de görünüşü korumak zorundaydı. Lyle Lizbon'da sergiledikleri yeni evliler gibi davranmalarını beklerdi.

Yansımasına baktı ve dönüşümden memnun kaldı. Giyinmek için dolaba yönelmeden önce yanaklarının elmacıklarına fazladan allık ekleyebilmek için kendini gülümsemeye zorladı. Roth takım elbise giymişti ama geceyi yeğenleriyle geçireceğini bildiği için Jasmine rahat, şık ve biraz da seksi, uzun kollu, yüksek yakalı siyah bir elbise tercih etmişti. Zaten çok kısa olduğu için elbisenin yırtmaçlı olmasına gerek yoktu. Kız kardeşlerinin fıtık olmaması için siyah tayt giymiş, kıyafetini diz üstü kalın botlar ve koyu gri bir paltoyla tamamlamıştı. Son dokunuş ise annesinin kolyesiydi; zarif bir altın zincir üzerinde elmas bir kolye.

Roth oturma odasında, dizinin üzerinde dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu. Gözleri onun üzerinde gezindi ve elindeki büyük paketlere odaklanmadan önce ısındı.

Kaşlarını çattı. "Bütün bunlar da ne?" "Hediyeler."

"Noel'de değiliz."

Burnunu havaya kaldırdı. "Hediye almak için illa Noel olması gerekmiyor." Her şeyi aldığından emin olmak için eğildi ve adam kalçalarını kavrayana kadar hareket ettiğini fark etmedi.

"Hediye alacak mıyım?"

Daha önce ona hediye verme girişimlerine verdiği tepkiyi düşünürken, bu konuyu açmasına şaşırmişti.

Yüzünü ona döndü. "Hediyeleri hiç sevmezdin." "O zamanlar onların değerini bilmiyordum."

Gözleri Roth'un üzerinde gezindi, görünüşünü inceledi. Roth, bir iş adamına yakışır şekilde görünmesini sağlamak için özel müşteriler tutuyordu. Doğum gününde ona Macy's'de bulduğu kravatları göndermek için ne kadar ısrarcı olduğunu düşününce yanakları kızardı. Evet, hediyelerinin o kadar da özel olmadığını tahmin edebiliyordu. Birkaç saat içinde istediği konfora sahip bir jet alabilen bir adama ne verebilirdi ki? Artık kocasına bel bağlayan beş parasız bir üniversite öğrencisi değildi. Onun emrinde milyonları vardı ama adamın milyarları vardı. Kıyaslanamaz. Bugün ona Kopenhag pazarından aldığı kıyafetleri rafların arkasına tıktırmış ve bağışlamayı planlamıştı. Kocasını test etmeyecekti.

Onu bunları giymeye zorlayarak onu memnun etmek için yeni bir istek.

"Bana ne istediğini söylemen gerekecek," dedi utancını gizlemek için yarım bir gülümsemeyle. "Sana istemediğin bir şey almak istemem."

Kaşlarını çattı, gözleri düşünceli bir şekilde kızın yüzünde gezindi.

"Buna gelmek istediğine emin misin?" diye sordu onun dikkatini dağıtmak için. "Olabilir..." Elini ileri geri hareket ettirerek içine girebilecekleri potansiyel tatsız ortamı ifade etti.

"Bana alışmak zorundalar," dedi saçlarını omzuna atarken. "Senin de öyle."

Öyle olsun.

Geri adım attı. "Gitsek iyi olur."

BÖLÜM 10

Lobiye indiklerinde, nasıl olduğunu anlayamadan irkildi. Asansör birçok kez diğer sakinleri almak için durdu. Anlaşılan bütün bina akşam yemeği için bir yere gitmeye çalışıyordu. Roth bir köşeye çekildi ve kız da onun önüne geçti. Babasının iş ortaklarından biri olan Bay Pearson, karısının söylediği bir şey üzerine kahkahalarla güldü ama onları görür görmez gülümsemesi kayboldu. Asansöre ilerlemedi ama karısıyla birlikte kapının hemen önünde durdu. Lobiye ulaştıklarında Bayan Pearson, kocasının peşinden gitmeden önce ona okunamayan bir bakış fırlattı. Jasmine bu küçük alışverişi nasıl karşıladığını görmek için Roth'a baktı ama o her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

Lüks arabalardan oluşan bir geçit töreni binanın önünde sıralanmıştı. Mo bir Bentley'in direksiyonundaydı.

Dikkatini çekmek için Roth'un kolunu kavradı. "Yürüyebilir miyiz?" Roth ona bakınca, "Sadece bir blok ötede," dedi. Ailesiyle yüzleşmeden önce düşüncelerini toparlamak için birkaç dakika kullanabilirdi.

Roth arka kapıyı açmak için bekleyen Johan'a doğru yürüdü. Johan'ın kaşları havaya kalktı, sonra yüzü profesyonel bir vurdumduymazlığa büründü. Roth'un uzattığı iki paketi de aldı ve Mo ile konuşmak için eğilip onu takip etti.

Roth ona elini uzattı. Elini tutmadan önce kısa bir süre göz göze geldiler. Park Avenue'ye doğru ilerlerken arkasına baktı ve Mo'nun Johan'ın yanında volta attığını görünce şaşırdı. Bentley direksiyonda başka bir şoförle köşeyi dönerken her ikisi de hediye dolu çantalardan birini tutuyordu.

Kaldırımlar insanlarla dolup taşıyordu ama Roth kalabalığın arasından süzülerek ilerlemedi, insanlar da doğal olarak ona yol verdi. Herkes gecenin soğuğuna karşı sıkı sıkıya sarınmış olsa da Jasmine bu sezonun moda trendlerine dair edindiği izlenimleri not etti. Bir gazete bayisinin önünden geçerken gazete ve dergileri taradı ve Business Weekly'nin kapağında tanıdık yüzler görünce bir an duraksadı. Roth'a göstermek niyetiyle başını kaldırıp baktı ama onun kalabalığı dikkatle incelemesi dergi kapağını unutmasına neden oldu.

İlk kez, Roth'un kendisini hafif bir gezinti için olması gerekenden biraz daha sıkı tuttuğunu fark etti. Roth müşteri yerine bir koruma gibi davranıyordu. Babası güvenlik tutmuştu ama Roth'un sıkı gözetiminin yanında bu hiçbir şeydi. Önceki güvenlik ekibini kandırmayı başarmıştı ama Mo ve Johan asla gardlarını düşürmüyorlardı... tıpkı patronları gibi. Aktif bir tehdit varmış gibi davranıyorlardı.

Doğu 56. Cadde'den sağa döndüklerinde "Silahlı mısınız?" diye sordu.

"Evet."

Bir adımı kaçırdı, ayağını toparlayabilmesi için onu duraklamaya zorladı. "Bir şey bağladığını görmedim."

Elini sırtına götürdü ve oradaki şişkinliği hissetmesine izin verdi. "Dolapta, ayakkabılarımın arkasında bir kasa var. Ayak bileğimde de bir kılıf var."

"Her zaman böyle hazırlıklı mısın, yoksa Colette'lere gideceğimiz için mi silahlanma ihtiyacı hissettin?" Şaka yapmaya çalıştı ama bir aile yemeği için üzerinde birden fazla silah olması onu rahatsız etmişti. Silahlı olmak Roth ve annesi için ikinci doğaydı. Kaia'nın bir tüfeği çoğu kadının süpürgeyi kullandığı kadar kolay kullandığına tanık olmuştu. Ama burası New York'tu ve silah yasaları Amerika'nın kırsal kesiminden çok farklıydı. "Ofise giderken silah taşıyor musun?"

"Evet."

Kadın onu durdurdu. "Evet, ofise gittiğinizde silahlıydınız ya da evet, kız kardeşime silah getirmeyi gerekli mi gördünüz?"

Adam onun gözlerini aradı. "Sana söyledim, öyle ya da böyle her zaman silahlıyım, yani ikisine de evet."

Mo ve Johan onları yalnız bırakmak için birkaç adım ötede durdular.

"Lizbon'da sizi tehdit edenlerin sadece Lyle ve babam olmadığını söylemişsiniz. Tehlikede misin?"

"Zenginliği ve gücü olan herkes hedefdir. Bunu biliyorsunuz."

Onun elini sıktı. "Soruma cevap vermiyorsun."

Tekrar hareket etmesini sağlamak için kolunu omzundan geçirdi. "Tehditler var," diye onayladı. "İşimi şansa bırakmam."

"Mo ve Johan işte seni gölgeliyor mu?"

Dikkati dağılmış bir halde kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır. Bir yere gitmek istersen diye senin emrindeler. Neden?"

"Onlara benden daha çok ihtiyacın yok mu?"

Bir yaya geçidinde durduklarında onu kendine yaklaştırdı. "Benim kullandığım ayrı bir ekibim var ve sizin için de ikinci bir ekip kuruyoruz."

"Ne var? Neden? Neredeyse hiç dışarı çıkmıyorum."

"Mo ve Johan birincil korumalarınız olacak, ancak etkinlikler için veya seyahat ettiğimizde daha fazla adama ihtiyacımız olabilir. Size çatı katındaki silahlarımı göstereceğim, böylece onlara aşina olursunuz ve atış yapmak için zaman buluruz."

Bu, ona silah kullanmayı öğrenmesini ikinci kez önermesiydi.

Madison Bulvarı'nı geçerlerken ona ters bir bakış attı. "Sence bu akıllıca mı?"

"Ne?"

"Bana silah kullanmayı öğretmek ve bir silah deposuna erişim sağlamak mı? Beni çok kızdırıyorsun."

Gözleri parlıyordu. "Tek uzmanlığım silahlar değil."

Ne demek istediğini sorgulayamadan Hennessy Tower'ın kapıcıları onu fark etti. Yüzlerinde gülümsemeler belirdi ama Roth'u gördüklerinde bu ifadeler değişti.

"Şükran Gününüz kutlu olsun," dedi.

Başlarıyla onaylamalarına rağmen, Roth'la birlikte döner kapıdan geçerken adamlar gözlerini dikip önlerine baktılar.

Lobideki ana cazibe merkezi, üç kat yüksekliğinde yükselen devasa bir Noel ağacıydı. Tabanın etrafında dolaşan insanlar, en alt dalların altına istiflenmiş parlak hediyelerle aynı boyuttaydı. Asılı süslerin ve parıldayan ışıkların altından asansörlere doğru yürüyorlardı. Roth'un tepkisini görmek için başını kaldırdı ve yüzündeki acımasız ifadeyi görünce neşeli ruh halinin dibe vurduğunu hissetti.

New York silüetinin vazgeçilmezlerinden biri olan Hennessy Kulesi, ailesinin kalelerinden biriydi ve şimdi o da kulenin büyük bir kısmına sahipti. Yaptıkları anlaşmanın büyüklüğü Jasmine'in midesini bulandırdı. Beş yıl boyunca yıkmaya yemin ettiği ve şimdi de restore etmeye yemin ettiği şey buydu. Bunun için ona nasıl kızmamıştı? Yoksa onun ailesiyle ittifak kurarak elde edebileceği faydaların intikam ihtiyacını karşılamaktan daha büyük olduğunu görecektik kadar pragmatik miydi?

Onun bakışlarını hissedince, ona doğru baktı. "Ne oldu?"

Yalan söylemeyi düşünemedi asansörün kapıları açıldı. Bir adım öne çıktı ve operatörün kim olduğunu görünce gülümsedi.

"Terry!" Yaşlı adama sarıldı. "Neden tatil gününde çalışıyorsun? Senin herkesten kıdemin yok mu?"

Terry onun omzunu sıvazladı. "Gençlerden birinin yeni bebeği oldu, ben de onun yerine bakmaya gönüllü oldum. Gidiyor musun?"

Bayan Hennessy-Caruso'nun
katına mı?" "Evet."

Rozetini kaydirdi ve uygun katı seçti. "Babanız kızlarının kutlama yaptığını bilmekten mutluluk duyacaktır..." Sonunda Roth'u fark etti. Cümlesini bitirmeden öne doğru bakmadan önce gözleri parladı.

Görünüşe göre, personel güncel olayları takip ediyordu. Terry ya Roth'u o meşhur sürtüşmelerinden hatırlıyordu ya da gazetelerde onun aileden biriyle evlendiğini ve artık Hennessy & Co. ile yakından ilgilendiğini okumuştı.

Neyse ki yolculuk sadece on beş saniye sürdü. Kapılar Colette ve Lyle'in altın rengi fuayesine açıldığında, Terry'nin kolunu sıktı.

"Seni görmek güzeldi Terry," dedi. "Mutlu Şükran Günleri."

Terry başını eğdi ve çıkabilmeleri için kenara çekildi.

Mo ve Johan kapılar kapanmadan önce hediye torbalarını teslim ederek korumalarını lobiye geri götürdüler. Roth sessizlik içinde boyalı tavanı, mini şelaleyi ve koi havuzunu inceledi. Ofis ortamında iş yapmak başka bir şeydi, ama eski ezeli düşmanlarınızla yemek masasına oturmak bambaşkaydı.

"İstediğine emin misin...?" diye söze başladı ama adam sözünü bitirmesine izin vermedi. Elini kızın sırtına koydu ve onu öne doğru itti.

Akan suyun sesi gelişlerini gizliyordu, bu yüzden köşeyi dönüp büyük oturma odasına girdiklerinde ailesinin haberi yoktu. İki ay önceki gelişinde olduğu gibi, altın renkli şöminenin önünde uzanmış, Jasmine'e

Lyle ve Colette'in zarif evinin neredeyse tanınmaz halde olduğu gerçeğini kavramak için yeterli zamanları yoktu. Ariana, Colette'in Polara'nın ilk tatilini ekstra özel kılmaya çalıştığını söylerken yalan söylemiyordu.

Fındıkkıran temalı Noel ağacını çevreleyen, al ve gümüş süslemeli gerçek boyutlu balerinler vardı. Pembe-beyaz şeker kamışları, zencefilli kurabiye adamlar ve perilerden oluşan bir çelenk şömineyi süslüyordu. Pastel bir Noel harikalar diyarına benziyordu. Yeğeni sallanan bir ata binmiş, ellerini havaya kaldırarak sanki ata biniyormuş gibi yapıyor, yeğeni ise balerinlerin duruşunu taklit etmeye çalışıyor ve onları ilk fark eden kişi oluyordu.

"Minnie Teyze!"

Bailey, mor kadife bir elbise ve tayt giymiş, saçında bir fiyonkla ona doğru koşuyordu. Jasmine elindeki paketi bıraktı, böylece bu kadar küçük biri için oldukça güçlü olduğunu deneyimlerinden bildiği yeğenini yakalayabilecekti. Çarpışmaya hazırlıklı olmasına rağmen yine de sendeledi. Bailey tüyleri diken diken eden bir çığlık atıp onu coşkuyla boğarken Roth onu sabitledi.

Jasmine bir çığlık duydu ve aşağı baktığında yeğeni Kye'ın kollarını havaya kaldırarak kucağa alınmayı talep ettiğini gördü. Ona uzanmaya çalıştı ama kolları, kardeşinin kafasına tekme atma tehlikesiyle karşı karşıya olan Bailey ile doluydu. Kye öfkeli bir çığlık attı ve Roth'a doğru ilerledi, kalçalarına vurdu ve sanki bir gezintiye çıkmaya çalışıyormuş gibi zıpladı. Roth sanki yürümeye başlayan çocuk tehlikeliymiş gibi geri çekildi.

"Kye!"

Ariana oğlunu kucağına aldı ve küçük çocuğu kalçasına koydu. Kye protesto için geriye doğru eğildi. Oğlunun itirazlarına aldırmadan

Ariana Roth'a belirsiz bir gülümseme verdi.

"Mutlu Şükran Günleri."

Bailey, Jasmine'in onu yere bırakmasına yetecek kadar sakinleşirken Roth da karşılık olarak hoş bir söz söyledi.

"Hediyeler mi?" Bailey paketin üstünden çıkan hediyeleri görünce ciyak ciyak bağırdı.

"Sana gezimizden hediyeler getirdim. Yemekten sonra onları açabilirsin."

"Yaşasın!" Bailey bağırdı ve kendini Roth'a attı, belini sıktı ve aceleyle "Şükran Günü'nün kutlu olsun" dedi.

Roth'un tedirgin yüz ifadesine bir bakış bile Jasmine'in kontrolsüz bir kahkahaya boğulmasına yetti. Silah taşıyan ve güçlü elitlerle kafa kafaya vermekten çekinmeyen büyük, kötü kurt çocuklardan korkuyordu. Ona acıdı ve kolunu beline doladı.

"Isırmazlar," diye alay etti.

Misilleme olarak onun kışını çimdikledi.

Hâlâ kıkırdarken, etkileşimlerini yakından izleyen kız kardeşine döndü. "Selam, Ari."

Ariana'nın güzel yüzü hemen aydınlandı. "İkinizin tatil için zamanında dönebilmenize sevindim."

Rami karısının yanına geldi ve hırpalanan oğlunu ondan aldı. Kye koyu rengi, saçları ve gözleriyle babasına çekmiş, Bailey ise açık tenli, annesinin kendine has mavi gözleri ve babasının koyu renk saçlarına sahipti. Jasmine her iki çocuğun da ebeveynleri gibi uzun boylu olacağını şimdiden söyleyebiliyordu. Rami ve Kye'ın aynı kazak-yelekleri giydiklerini fark ettiğinde sırtıttı.

Rami, Jasmine'e dönmeden önce Roth'un elini sıktı. "Evine hoş geldin."

Rami'nin yanağını öptü ve Kye şaşırtıcı bir güçle yüzünü kavrayıp kendi öpücüklerini talep ettiğinde başladı. Kye'ın zevkle çılgılık atmasına neden olan yüksek sesli şaplaqlarla karşılık verdi. Ariana oğluna insanların yüzünü tutmanın ya da öpücük istemenin kibarlık olmadığını söylemeye çalıştı ama nasihatleri kulak arkası edildi ve kız kardeşinin geniş gülümsemesi onun üzölmekten çok eğlendiğini gösteriyordu.

Jasmine ceketini hizmetçiye uzatırken Roth'a küstah bir bakış attı. Lizbon'da ona hiçbir erkeğin dokunmasını istemediğini söylemişti. O sırada akrabalarının da buna dahil olduğunu söylemişti. Kadın sessizce Roth'a bunu ailesinin önünde sorun haline getirmesi için meydan okudu.

Ceketini çıkarırken onun bakışlarını üzerinde tuttu ama belindeki silahı gizlemek için ceketini çıkarmadı. Onu kendine çekti ve başını eğerek, "Bu durumda bir istisna yapacağım," dedi.

Homurdandı

. "Minnie."

Lyle yaklaşırken Jasmine başını çevirdi. Lizbon'daki sözlerinden ya da davranışlarından memnun olmasa da, çocukların mutlu ve bulaşıcı ruh hali kin tutmasını zorlaştırıyordu.

"Şükran Gününüz kutlu olsun," dedi ve ona sarıldı.

Lyle elini Roth'a uzatarak, "Gelebilmenize sevindim," dedi.

Belli ki ailesi Roth'u bekliyordu ve toplu olarak bu işi medeni bir şekilde halletmeye karar vermişlerdi. Her zaman olduğu gibi, Roth bunu yüzşüzce ortaya dökmekte ve ailesiyle yüzleşmekte haklıydı.

Colette kucağında küçük bir kundakla oturduğu kanepeden el salladı. Jasmine hemen uyuyan Polara'ya bakmak için yanına koştu. Polara artık yeni doğmuş bir bebek değildi. Yanakları pembe ve dolgundu ve tombul bir yumruğu Colette'in parmağını kavramıştı. Jasmine, Bailey gibi çığlık atmamak için elini ağzına kapatmak zorunda kaldı. Polara krem rengi dantel ve tül bir elbise giymiş, Fındıkkıran temasına uygun bir saç bandı takmıştı.

"Muhteşem bir kız," diye fısıldadı Jasmine.

Colette gururla, "Ve o dünyadaki en uslu bebek," dedi.

"İki tane olana kadar bekle." Ariana'nın gözleri odanın içinde birbirlerini kovalayan ve balerin heykellerinden birini devirmekten kıl payı kurtulan çocuklarını takip etti.

"Daha fazlasını planlamıyorum."

Ariana kaşlarını kaldırarak Colette'e baktı. "Sence Lyle bir taneyle tatmin olur mu? O her zaman büyük bir aile istemiştir."

Colette ona düz bir bakış attı. "Bu ona bağlı değil, değil mi?" "Evlilik sözleşmenizde kaç tane çocuklar?"

Jasmine sertleşti.

"Sanmıyorum. Bence sadece bir varisten bahsediyor. Bu yaşta doğal yollardan hamile kaldığım için şanslıyım. Kırk yaşındayım, yirmi değil." Colette gevşek bir daire çizerek konuşan adamlara baktı. "Belki de sözleşmeyi gözden geçirmeliyim."

"Kesinlikle araştırmalısın." Ariana Jasmine'e döndü ve onu bir kez daha süzdü. "Harika görünüyorsun. Görünüşe göre balayınız ikinize de iyi gelmiş."

Beklenen hoş sohbetler yapılırken, Jasmine kız kardeşleri dışında herkese sarıldığının ya da öptüğünün farkındaydı. Hiçbir zaman şefkatli olmamışlardı ama son haftalarda sık sık kurdukları iletişimin bu çekingenlik duvarını yıkacağını düşünmüştü. Görünüşe göre öyle olmamış. Kız kardeşleri hâlâ resmi ev sahibesi rolünü oynuyor, gözlerinden akan soruları dile getirmek yerine kibar ve anlamsız sohbetler ediyorlardı.

Ariana'nın siyah taytlı ve topuklu etekli takımını ve Colette'in siyah culottes'ını ve bol kazağını içine çekti. Rollerı değişmişti.

Rutinlerini bozmaya kararlı bir şekilde, "Ofise gittin mi?" diye sordu.

Ariana bu ani soru karşısında şaşırmış görünüyordu ama hemen toparlandı. "Evet. Birkaç saatliğine içeri girdim."

Colette'in kaşları birbirine yaklaştı. "Birkaç saat mi? Bir şeyi iki kez kontrol etmen gerektiğini sanıyordum."

"Bir şey diğereine yol açtı. Nasıl olduğunu bilirsin." Colette ona bakmaya devam edince Ariana elini salladı. "Bir şey yok. Her şey kontrol altında."

Bu garip duraklama sırasında Jasmine kız kardeşini inceleme fırsatı buldu. Ariana'nın buz mavisi gözleri berrak ve uyanıktı ve herhangi bir ilacın etkisi altında olduğuna dair bir işaret göstermiyordu. Kız kardeşi yetkin ve gösterişli görünüyordu ki dosyasında okudukları düşünöldüğünde bu rahatlatıcı bir şeydi. Bütün bunların büyük bir yanlış anlama olduğuna inanmak istiyordu. Ariana'nın sağlıklı ve normal göründüğünü görmek içini rahatlatmış ve müdahaleyi başka bir zamana erteleyebileceği konusunda ona güven vermişti.

Konuşmayı gayri resmi tutmaya kararlı bir şekilde Colette'e "Annelik hayatına nasıl alışıyorsun?" diye sordu.

Colette isteksizce gözlerini Ariana'dan ayırdı. Colette'in kız kardeşine işle ilgili sorular sormak istediği açıktı ama bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyordu. "İyi gidiyor," dedi. "İster inanın ister inanmayın, aslında çok fazla boş zamanım var, bu yüzden babamın dairelerini halletmeye karar verdim."

Hep birlikte yukarı baktılar.

Binanın en üstteki iki katı Maximus'un Smokinli Park'a çekilmeden önceki ana ikametgâhıydı.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Şu ana kadar sadece bazı şeyleri gözden geçiriyor ve ilk iş anlaşmalarını okuyordum." Colette kocasına kaçamak bir bakış attıktan sonra alçak sesle, "Zamanımı daha iyi değerlendirmeyi tercih ederim. Eğer Lyle'in istediği olursa, altı ay boyunca ofisten uzak kalacağım."

Eğer Jasmine dikkatle izlemeseydi, Ariana'nın tedirginlikle parmağını yana salladığını fark etmeyecekti.

"Altı ay mı?"

Colette, Ariana'nın gergin ses tonunu fark edemeyecek kadar Lyle'a odaklanmıştı. "Sağlığım konusunda endişeli ama iyi uyuyorum, doğru besleniyorum, egzersiz yapıyorum. İşten bu kadar izin almak gereksiz, sence de öyle değil mi?"

Jasmine ve Ariana birbirlerine baktılar ama ikisi de cevap vermedi.

"Ve çalışma saatlerimi azaltabilirim. Ya da babamın bize yaptığı gibi Polara'yı ofise götürebilirim."

Jasmine, "Şimdi bu konuda herhangi bir karar vermene gerek yok," dedi ve konuyu değiştirdi. "Ziyaretçileriniz var mı?"

Annen Estelle gibi Polara'yı görmeye mi geldin? Bu onun ilk torunu, değil mi?"

Colette'in yüzü karardı. "Evet, bu onun ilk torunu ve hayır, henüz ziyaret etmedi." Parmağını Polara'nın yanağında gezdirerek, "Ona doğum yaptığımı bildiren bir mesaj bıraktım. Telefonlarıma cevap vermedi ama elmas küpeler, bir sanat eseri ve bir kumbara gönderdi."

Ariana'nın şaşkın ifadesinden, bunun onun için de yeni bir haber olduğu anlaşıyordu.

"Elmas küpeler mi?" Jasmine sordu. "Onlar aile yadigarı mı?"

"Hayır."

Colette'in sert ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki bu sanat eseri nedir?"

"Görünüşe göre ünlü bir sanatçıya ait." Colette onlara garip bir bakış attıktan sonra, "Bu bir balon-köpek heykeli," dedi.

Jasmine yüzünü asmamak için kendini zor tutarak sordu: "Nerede? Bence dekorunuzun geri kalanıyla harika bir uyum sağlardı."

Colette ters ters baktı. "Ve kumbara bir ton ağırlığında. Altından yapılmış ve Swarovski kristalleri ve elmaslarla kaplanmış."

"Kurnazca," diye yorum yapınca Ariana kıs kıs güldü.

"En azından Polara'yı tanıdı." Ariana bacak bacak üstüne attı.

kollarını göğsünde birleştirdi. "Annem Kye ve Bailey ile iki kez buluştu. Ne kadar büyük bir büyükanne olduğunu kanıtlamak için paparazzileri on dakikalık buluşmayı belgelemeleri için davet etti. Basına yalan söylüyor ve onlarla her gün konuştuğunu söylüyor."

Her ikisi de Maximus'a tek başına velayet vermiş olan kız kardeşlerinin anneleriyle ilişkilerinin pek iyi olmadığını biliyordu ama şimdiye kadar hiç eleştiri duymamıştı.

"Tatillerini anne tarafıyla geçirip geçirmediğini hep merak etmişimdir," diye söze girdi Jasmine.

Colette ve Ariana ona aynı küstah ifadeyi verdiler.

"Ailem Los Angeles'tan nadiren ayrılır," dedi Ariana sıkı sıkıya. "Doğu Yakası'na sadece bir film için basın toplantısı yaptıklarında ya da Moda Haftası veya Met Gala için geldiklerinde giderler."

"Üvey kardeşlerin şimdi ne yapıyor?"

"Kız kardeşlerimden biri yeni Bond kızı. Annem her gün sette altı numaralı şanslı kocayı arıyor."

"Ya sen Colette? Normalde tatillerde ne yaparsınız?"

"Anne tarafımla ilgili bir şey yok. Lyle'in ailesi yakın ama çoğu İtalya'da. Genellikle Noel ya da Yeni Yıl için oraya gideriz. Bu yıl buraya geleceklerini umuyorum."

Jasmine doğruldu. "İyi bakamadım ama yemin ederim büyükbaban Cecil'i ve kardeşini Business Weekly'nin kapağında gördüm."

Colette, Polara'nın giysilerindeki kırıksıklıkları düzeltti. "Büyükbabamın Lawrence'ı şirketinin CEO'su olarak atayacağına dair söylentiler var. Henüz resmen açıklanmadı."

Ariana irkilerek dikkat kesildi. "Estelle'i aradın mı?"

"Telefonlarıma cevap vermiyor. Sanırım bu söylentilerin doğru olduğu anlamına geliyor."

"Ama Estelle seni Cecil'in şirketini yönetmeye hazırlasın diye babama bıraktı! Lawrence bir şeyi yönetmek hakkında ne bilir ki? On iki yaşında falan değil mi?"

"Yirmi yedi."

"Aynı şey!"

Colette tek omzunu silerken ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Büyükbabamla son konuştuğumda, Hennessy & Co'nun durumunu göz önünde bulundurarak yetkinliğimi sorguladı."

Ariana'nın elleri yumruk oldu. "Eğer o olmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı! Bu anlaşmaların kurşun geçirmez olduğunu söylemişti."

Jasmine doğruldu. "Büyükbaban kötü iş tavsiyeleri mi verdi?"

Colette kızardı. "Babamla anlaşamadıklarını biliyordum ama aralarındaki rekabetin bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Hennessy & Co'yu felce uğratmaya çalıştığını anlamam çok uzun sürdü. Beni yanlış yola sürüklediğini anladığımda milyonlar kaybetmiştik."

"Colette bu kadar çabuk farkına varmasaydı, o felaketten hiçbir şey kurtaramazdık." Ariana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayakkabısının burnuna vurdu. "Çekincelerimiz vardı ama Cecil Colette'in fazla muhafazakâr davrandığını söyledi. Babam da bunu destekledi ve biz de kabul ettik."

"Babam tüm bunlar hakkında ne dedi?" Jasmine sordu.

"Hiçbir şey." Colette kendine özgü inci dizisini parmakladı. Bu geceki, ağaçtaki süslerle uyumlu yumuşak bir pembeydi. "Büyükbabamın ne yapmaya çalıştığını bildiğinden eminim ama beni uyarmadı. Sanırım o istedi

nasıl başa çıkacağımı görmek için." Colette boğazını temizledi. "Bana bıraktığı mektupta benim zayıf muhakeme yeteneğimden bahsetti."

Jasmine'in nabızı hızlandı. Üçü de Maximus'tan son uyarılar ve tavsiyeler içeren mektuplar almıştı. Babaları mektupta Roth'tan uzak durmaları uyarısından başka ne yazmıştı?

"Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi Ariana şiddetle. "Neden büyükbabana güvenmeyesin ki? Şirketi kaybetmedin, bu yüzden Cecil bu reklamı yapıyor ve Lawrence'ı CEO yapacakmış gibi davranıyor. Sadece azminle bile Cecil'in şirketinin yönetim kurulunda olmayı hak ediyorsun. Çoğu kişi şimdiye kadar pes etmiş olurdu. Sen yerini hak ettin ve yasal tecrübesi olan tek kişisin. Cecil ve annen bunu biliyor."

"Teyze?"

Bailey bir koala gibi Jasmine'in bacağına sarıldı ve hediye paketine özlemle baktı. Jasmine sırtıttı ve parmaklarını Bailey'nin ipeksi saçlarında gezdirdi.

"Hediyeleri ağacın altına koymama yardım etmek ister misin?"

Bailey koşmaya başlamadan önce ellerini havaya kaldırdı. Jasmine kız kardeşinin hararetli tartışmasından sıyrıldı ve çocuklar her bir hediye sallayıp içlerinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken ağacın yanında diz çöktü. Bailey Kye'a bir bulutun neden bir kutuya sığamayacağını açıklamaya çalışırken, Jasmine minyatür pembe fındıkkıranlar, pastel pointe ayakkabılar, şekerlemeler ve taşlarla süslenmiş Noel ağacına hayranlıkla baktı.

Ellerinin üzerine yaslandı ve botlarını birbirine vurdu. Demek Colette'in kötü durumunun bir açıklaması vardı.

iş kararları. Büyükbabası onu sabote etmişti. Ailelerindeki erkeklerin nesi vardı da kızlarını ve torunlarını sürekli manipüle edip sınıyorlardı? Kadın oldukları için mi bu şirketleri yönetmek için gereken özelliklere sahip olduklarından şüphe ediyorlardı, yoksa erkek varislerine de aynı şekilde mi davranacaklardı? Dış güçlerle savaşmak zorunda olmaları yeterince kötüydü. En büyük düşmanlarının kendi kanlarından olduğunu bilmiyorlardı.

Omzunun üzerinden bakarak, kayınbiraderleriyle baş başa kalan Roth'u kontrol etti. Rami ve Lyle onun söylediklerini dikkatle dinliyorlardı. Colette'in dosyasında Cecil'in bu işe karıştığından neden bahsedilmemişti? Yoksa Roth yaptığı feci hatanın nedenini bir kenara bırakıp sadece sonuca mı odaklanmıştı? Bu düşünce tarzını bir dereceye kadar anlıyordu ama büyükbabana güvenemiyorsan kime güvenebilirdin ki?

Hizmetçi yemeğin beş dakika içinde hazır olacağını söylediğinde, Colette Polara'yı çocuk odasına götürmek üzere ayrıldı. Ariana ellerini yıkamaları için çocuklarını topladı. Lyle bir telefon görüşmesi yapmak için izin isteyince Rami, Ariana ve Roth'a resmi yemek salonuna kadar eşlik etti.

"Çocuklar haftalardır seni sorup duruyor," dedi Rami.

"Seyahatlerimizden keyif aldım ama geri döndüğüm için mutluyum." "Ve bir süre daha burada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Sanırım öyle."

Rami başını eğdi ve ona tuhaf bir gülümseme verdi. "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"

Gergin bir kahkaha attı ve gözlerini kaçırdı. "Beni görmezden gel. Jet-lag oldum ve hâlâ uykumu alamadım."

"Baba!" Bailey içeri girer girmez bağırdı. odaya götürüyor.

Rami kızının yanaklarını okşarken, onun heyecanlı gevezeliklerini dikkatle dinliyordu. Bailey'nin babasını parmağında oynattığı çok açıktı. Yasemin ayrıntılı raporu kendisi okumamış olsaydı, yumuşak dilli kayınbiraderinin istediğini elde etmek için böylesine acımasız taktikler kullanabileceğine milyon yıl geçse de inanmazdı. Değişmiş miydi, yoksa o parçası uykuda, gerektiğinde yeniden ortaya çıkmayı mı bekliyordu?

Kalbi ağırlaşarak, geleneksel Şükran Günü yemekleriyle dolu masanın önünde duran Roth'a doğru yürüdü. Bunu nasıl yapabiliyordu - böylesine karanlık işler yapabilecek insanlarla sohbet edip iş yapabiliyordu? Onlara nasıl güvenebilirdi? Güvenlik önlemleri mantıklıydı. Silahlı olma ihtiyacı da öyle. Şüpheli olmakta ve potansiyel iş ortaklarını araştırmakta haklıydı, böylece gafil avlanmayacaktı... Oh kahretsin. Gerçekten de kocası gibi düşünmeye başlamıştı.

Güven tazelemek için ona doğru eğilme dürtüsüne direndi. Gerçek tehlikeye ve risklere rağmen kendinden o kadar emin, o kadar sakindi ki. Sıkı çalışma ve adanmışlıkla üst kademelere ulaşan hiç kimse yok muydu? Herkes başarıya ulaşmak için ruhunun bir parçasını mı satmıştı?

Endişelerini zihninin karanlık köşelerine itti. Geçmişin bu aydınlık ve şenlikli havayı bozmasına izin veremezdi. Bu gece her şey yolundaydı. Kimse kötü davranmıyordu.

Hepsi birbiriyle iyi geçinmek ve birbirlerini iyi hissettirmek için çaba sarf ediyordu. Rami'nin geçmişi şu ana kadar bekleyebilirdi. Neye kadar, gerçek bir tehdit ortaya çıkana kadar mı?

İ geçirdi ve yüzünde tuhaf bir ifade olan Roth'a bakmadan önce yeşillikler ve mumlarla güzelce hazırlanmış masayı inceledi. "Bir sorun mu var?"

"Reklamlara benziyor." "Neye benziyor?"

Uсталıkla sergilenen yiyecekleri işaret etti. "Böyle yemekleri filmlerde ve reklamlarda görmüştüm ama gerçek hayatta hiç görmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sonunda gözlerini yaygıdan ayırdı ve ona baktı. "Daha önce hiç şükran Günü kutlamamıştım. Bu tam da hayal ettiğim gibi."

Göğsü kilitlendi.

"Min."

Herkes yerini almıştı. Lyle masanın başında oturuyor, Bailey ise diğerk uca yerleşiyordu. Jasmine yeğeninin yanında her zamanki yerini almış, Roth da Rami'nin yanındaki koltuğ oturmıştı. Lyle kızı ve bu vesileyle bir araya gelebildikleri için içten bir minnettarlıkla dolu kısa bir dua ederken, Roth'a baktı. Roth'un gözlerinin kapalı ve başının eğik olduğunu görünce hayrete düştü. Roth onun elini sıktığında yerinden sıçradı. O nasıl...?

Bailey yüksek sesle, "Teyze, gözlerin kapalı olmalı," diye fısıldadı.

Lyle duasını bitirdiğinde herkes güldü. Kız kardeşleri onu azarlar gibi yaptı, bu da çocukların kıkırdamasına neden oldu.

Herkes tabaklarını hazırlamak için yemek masasına geçtiğinde, daralmış gözlerle Roth'a döndü.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana baktığını her zaman anlarım."

"Şarap, hanımefendi?"

Roth yemeğe doğru ilerlerken, havada asılı duran garsondan bir bardak Pinot Noir aldı. Şükran Günü'ne hiç katılmamış mıydı? Dürüst olmak gerekirse, Thea olmasaydı pek çok bayramı kutlamazdı. Ama her zaman davet eden arkadaşları, komşuları ya da sınıf arkadaşları olurdu. Kiliseler, toplum merkezleri ve diğer kuruluşlar tatil için toplantılar düzenler ya da yemek dağıtırdı. Peki ailesi neden katılmamıştı? Kaia'ya karşı mantıksız bir öfke duydu. Neden kendilerini izole etmişler, Roth'un toplumun geri kalanıyla bağ kurma şansını elinden almışlardı?

Düşünceleri, tabağını kesin bir gümbürtüyle masaya koyan Roth tarafından bölündü. Tabağının her santimi küçük yemek tepecikleriyle kaplı olmasına rağmen, bunlar birbirine değmeyen yığınlar halindeydi.

"Her şeyden biraz var mı?" diye sordu.

Başını salladı, yüzü ciddiye ama gözleri hevesliydi. "Benim yapmamı ister misin...?" Eliyle arkasındaki yemek masasını işaret etti.

Ona bir tabak hazırlama teklifi üzerine hızla ayağa kalktı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben hallederim." Adamın normal yemek porsiyonlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hissediyordu.

Bu aile yemeği, katıldığı son yemekten tamamen farklıydı. Ortam neşeli ve kaygısızdı. Kendini bunun çocukken hayalini kurduğu türden bir aile buluşması olduğunu düşünürken buldu ve şimdi

Nihayet bir yetişkin olarak bunu deneyimleyebiliyordu. Roth'un ailesiyle dostça sohbetini dinlemek gerçeküstü bir şeydi. Sanki düğünlerinin ertesi günü Smokin Parkı'nda yaşadıkları olay hiç olmamış gibiydi.

Sohbet, iş konusuna değinmekle birlikte, tek bir konu etrafında dönmüyordu. Bunun en büyük nedeni Lyle'dı; Lyle konuları çeşitlendirmek ve eğlendirmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Roth kendisine özel olarak hitap edilmedikçe konuşmuyordu, kayınbiraderleri de ona kendini dahil hissettirmek için bunu yapıyor gibiydi.

Bir ara Colette ile Lyle arasında geçen uzun ve samimi bakışları yakaladı. Kız kardeşi kocasının koluna dokunmak için uzandı; bir şeye ihtiyacı olduğu için değil, temas kurmak istediği için. Jasmine Ariana'nın gözlerini yakaladı ve başını ıslıl ıslıl parlayan Colette'e çevirmeden önce kendi gözlerini de genişletti. Ariana gülümsedi, kızları doğduğundan beri ciddi bir dönüşüm geçiren çift için açıkça mutluydu. Buz kraliçesi ortadan kaybolmuştu. Lyle Lizbon'da tam bir pislikti ama şimdi daha çok kendisi gibi görünüyordu. Aslında çok sık takındığı o sert kaşları ve omzundaki çip yoktu. İyi dinlenmiş, hayattaki payından gerçekten memnun bir adam gibi görünüyordu. Görünüşe göre Roth'un katılımı ona evliliklerinde şüphelendiğinden daha fazlası olduğuna dair güvence vermişti, bu yüzden gardını indiriyor ve anın tadını çıkarıyordu. Göz göze geldiklerinde Jasmine Lyle'a sırttı ve karşılığında bir göz kırpması aldı. Lyle ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ona inanmak istiyordu ama... ne saklıyordu?

Tabağına baktı ve doğurgan zihni ona iğrenç fikirler sunmadan önce bu düşünceyi kovmak için yoğun bir çaba sarf etti. Lyle'la aralarındaki sessiz iletişimi fark edip etmediğini anlamak için Roth'a baktı. Aralarında romantik bir şeyler olabileceğini düşünmüş olması onu hâlâ utandırıyordu ama... Roth'un dehşete düşmüş ifadesi, bakışlarını önlüğüne patates püresi ve sos dökmüş olan Kye'a çevirmesine neden oldu. Ariana oğlunun yarattığı karmaşadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kye neşeyle yüzünü hindiyle doldururken Roth şaşkındı ve açıkça endişeliydi. Jasmine gülmemek için kendini zor tuttu ve ona yeni en iyi arkadaşları Fallon ve Coleman'dan bahsetmek isteyen Bailey'e döndü.

Roth üçte bir için yemek masasına geri döndüğünde, kız kardeşleri sırtırken erkeklerden iyi huylu bir azar işitti. Tatlı geldiğinde Kye neredeyse komaya girmişti. Roth, Ariana'ya bir uyarıda bulunarak kız kardeşine yürümeye başlayan çocuğu sandalyesinden düşmeden yakalaması için zaman verdi.

Roth'un gözleri hiç boş durmuyordu. Sürekli olarak ailesinden yemek masasını ve bardakları dolduran sağduyulu personele doğru hareket ediyorlardı. Onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Caruso'ların gösterişli evi ile büyüdüğü mütevazı A-çerçevesi arasındaki zıtlık daha farklı olamazdı ama Roth hiçbir rahatsızlık ya da belirsizlik belirtisi göstermiyordu. Kendine güveni en başından beri sarsılmazdı. Onun ailesini hâlâ düşmanı olarak mı görüyordu? Müttefik mi? Piyonlar mı? Ailesini bu kadar yakından incelemesinin nedeni onları birer birey olarak görmeye başlaması mıydı, yoksa geçmişteki hataları yüzünden fikirleri sonsuza dek lekelenecek miydi?

Bailey Fransızca konuşmaya başladığında Roth'un kafası döndü. Görünüşe göre, yeğeninin farklı diller konuşabildiği gerçeği raporuna dahil edilmemişti. Bailey onun kendisini izlediğini gördü ve o ana kadar kendisini açıkça görmezden geldiği için ilginin tadını çıkardı. Yeğenine biraz hava atmak ve akıcılığını ve kelime dağarcığını test etmek için, Jasmine Almanca'ya geçmeden önce birkaç dakika konuştular. Bailey hiç vakit kaybetmeden onu takip etti ama iki dakika sonra yeğeni inisiyatifi ele aldı ve Hintçe'ye geçti. Jasmine olduğu yerde durdu ve Ariana'ya böcek gözlerle baktı, bu da kız kardeşini güldürdü.

"Bizden bir adım önde olacak."

"Birden fazla," dedi Ariana hayıflanarak. "Öğrenmeye çalışıyorum. Çok yaşlı olduğum için mi yoksa bildiğim diğer dillerden çok farklı olduğu için mi bilmiyorum ama çok zorlanıyorum. Kye bile dili benden daha iyi kavırıyor." Ariana kızına sert bir bakış attı. "Benden bir şey kaçırmaya çalıştıklarında etrafımda kullandıkları dil bu."

Bailey annesine kirpiklerini kırptırdıktan sonra Fransızca'ya dönerek Jasmine'e eskiden bir yelkenlide yaşayan bir öğretmenden bahsetti. Jasmine balkabaklı cannoli ve truffles yerken ve lezzetli sıcak kahvesini yudumlarken onu dinledi. Akşam yemeğinde yaptığı gibi, Roth da her tatlıdan bir tane seçmişti. Jasmine her birinden bir ısırık alacağını düşünmüştü ama sonunda hepsini yedi ve hatta balkabaklı turtadan ikinci bir dilim daha aldı. Lyle ve Rami bu kez onunla alay etmediler; sadece bu kadar çok yemesinden etkilendiler ve ona egzersiz rutinini sordular.

Kardeşinin aksine, Bailey uyanıktı. Tabaklar kaldırılır kaldırılmaz hediyeleri açma zamanının geldiğini ilan etti. Bu, ağacın yanında kız kardeşine katılmadan önce temizlenmesi gereken Kye'ı canlandırdı.

Herkes şöminenin etrafına yerleşirken, Jasmine çocuklara hediyelerini açmadan önce yetişkinlere hediyelerini dağıttırdı. Çocuklar uzun sakallı ve şapkalı çıkık burunlarına dayanacak kadar aşağıya çekilmiş cüceler karşısında histerik bir şekilde kıkırdadılar. Ariana ve Colette hemen şekerlemelere daldılar ve Jasmine'in onlar için aldığı vişne likörü ve tatlı şarabı incelediler. Rami ve Lyle, Johnny'nin Lizbon şehir merkezinde seçmesine yardım ettiği deri ayakkabıları ve eldivenleri denediler. Herkes onun Johnny'den aldığı sevgili Portekiz'inin baskılarına hayran kaldı. Kız kardeşleri hangi baskıyı istedikleri konusunda tartışmaya başlayınca çok memnun oldu.

Colette, Polara'nın hediyelerini -Jasmine'in Londra'dan aldığı kıyafetler, üzerinde yıl yazılı Yule kalp süsü, örgü battaniye ve kız kardeşinin bebeği olmadan önce değerini bilemeyeceğinden şüphelendiği diğer ıvrır zıvırlar- ayırmaya başladığında duygulandı. Bailey, Frederiksborg Kalesi'nin kar küresi karşısında ciyaklarken ve Kye ona aldığı resimli kitapları karıştırmaya başlarken Colette ona sulu bir gülümseme verdi.

Sessiz bir çığlık duyulduğunda Colette yerinden sıçradı ve Polara'ya bakmak için koridora koştu. Bailey kar küresini annesine gösterdi ve parıltıyı ve karı harekete geçirmek için şiddetle salladı.

"Çok güzel." Ariana Bailey'ye sert bir bakış attı. "Ona dikkat etmelisin. Bunu yapabilir misin?"

Bailey onu göğsüne bastırdı. "Çok dikkatli olacağım." "Teyzene teşekkür et."

Bailey altın sehpanın etrafında uçtu. Yeğeni kendini ona doğru fırlatırken Jasmine güldü.

"Onu sonsuza dek seveceğim!" Bailey hararetle ilan etti.

"Sen icabına bak, ben sana daha fazlasını getiririm," dedi ve Bailey'nin çıkardığı tiz çığlık karşısında irkildi.

Jasmine yanında oturan Roth'a baktı. Belli ki Bailey'nin aşırı coşkusu onu şaşırtmamıştı. Kendini biraz kötü hissederek Bailey'nin kulağına fısıldadı: "Hediyeler için amcama da teşekkür etmelisin. Beni Danimarka'ya o götürdü."

Bailey hayal kırıklığına uğratmadı. Saldırıya hazırlıklı olmayan Roth'un üzerine atıldı ve Bailey kollarını onun boynuna doladığında gözle görülür bir şekilde sarsıldı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Bailey aralarına girmeden önce mırıldandı.

Roth bir heykel gibi kıpırdamadan oturup önüne bakarken, Bailey melek gibi bir gülümsemeyle Jasmine'e baktı ve ondan kar küresindeki şatoyla ilgili bir hikâye uydurmasını istedi. Jasmine fantastik bir şeyler bulmak için zihnini yoklarken Ariana'nın endişeyle kaşlarını çatarak onları izlediğini gördü ve kız kardeşinin dikkati kiraz likörü şişelerinden birini taşıyan Kye tarafından dağıtıldı.

Colette Polara'yla birlikte odaya geri döndüğünde, Jasmine yeğenine sihir, umut ve kalp acısıyla dolu bir hikâye anlatmayı bitirmişti. Bailey'nin gözyaşlarını sildi.

"Bu sadece bir hikâye, bebeğim. Kendine daha mutlu bir hikâye uydurabilirsin," dedi ve içten içe kendini azarladi. Çok uzun zamandır gerçekler hakkında yazıyordu, peri masalları bile kasvetliydi. Artık nasıl mutlu son yazacağını biliyor muydu?

"Sorun nedir?" Colette önlerinde durduğunda sordu.

Jasmine yüzünü buruşturarak, "Sonsuza dek mutlu olma konusunda iyi bir iş çıkaramadım," dedi ve kollarını bebeğe doğru uzattı.

Colette Polara'yı teslim etmeden önce Bailey'e sempatik bir bakış attı. Jasmine bebeği kollarına yerleştirirken Colette'in Roth'a baktığını gördü. Jasmine onun bakışlarını takip edince, Roth'un rahatsızlığından habersiz olan Bailey ile arasına mesafe koymak için sandalyenin koluna doğru eğildiğini gördü.

"Gel, Bailey. Teyzenle amcana biraz yer açalım," dedi Colette ve elini yeğenine uzattı.

Bailey, Jasmine'e yürek tellerini sızlatan kederli bir bakış attı.

"Başka bir hikaye düşüneceğim. Daha mutlu bir şey," diye söz verdi.

Bailey koltuktan zıpladı ve hediye yığınınına gidip onları koltuğa dizmeden önce kar küresini bebeğinin saçını okşar gibi okşadı.

Jasmine kucağındaki mükemmel bebeğe odaklandı. Polara'nın mavi gözleri açıldı ve odanın her yerinde hareket ediyordu. "Merhaba bebeğim," diye mırıldandı ve yüzünü eğerek Polara'yı okşadı.

burnunu Polara'ninkine dayadı. Masumiyet kokusu Jasmine'in duyularını sararak başının dönmesine neden oldu. Bebeklerin bir

Tüm yetişkinlik sorunlarını önemsiz göstermenin bir yolunu bulmuştu. Ya haftada birkaç kez Colette ve Lyle'ı ziyaret ederek ihtiyacını giderecek ya da hastanenin doğum servisine girmenin bir yolunu bulacaktı. Bebekleri kucaklamak bir iş miydi? Eğer öyleyse, mesleğini değiştirebilirdi. Saatlerce oturup her küçük hareketi izleyebilir ve başka bir şey yapma ihtiyacı hissetmezdi. Polara çabucak yaşlanacaktı - Yasemin bunu Bailey ve Kye'ı izleyerek biliyordu. Her dakikası çok değerliydi.

Bebeğin minyatür ama mükemmel yüz hatlarına baktı. Polara Maxine. Bu minik bebeğin büyüyünce bir dinamo olacağından hiç şüphesi yoktu. Lyle ve Colette tam anlamıyla güçlü bir çiftti. Polara da muhtemelen ailesinin izinden gidecek ve hesaba katılması gereken bir güç olacaktı.

Bakışları balerin heykellerinin yanında pirouette yapmaya çalışan Bailey'e kaydı. Öte yandan Bailey sonunda bir aktris ya da sanatla ilgili bir şey olabilirdi. Jasmine, Rami ve Ariana'nın biraz daha hoşgörölü davranarak kızlarının kendi yolunu seçmesine izin vereceklerinden şüpheleniyordu.

Kye kuzenine bakmak için üzerine atlamadan bir saniye önce Polara'yı yolundan kaldırdı. "Nazik ol," diye uyardı.

Kye Polara'ya beş saniyeden daha kısa bir süre baktıktan sonra dikkati Roth'a kaydı. Yeni yürümeye başlayan çocuk ona merakla baktı. Roth bir yabancı ve babasından çok farklı olduğu için bu anlaşılabilir bir durumdu. Küçük çocuk korkmak yerine büyülenmiş gibiydi. Roth, küçük kollarını dizlerine dayamış olan çocuğu görmezden geldi. Ne zaman

Bir tepki alamayan Kye kendini Roth'un kucağına atmaya çalıştı.

"Kye!" Ariana ileri atıldı ve oğlunu kucağına aldı. "Özür dilerim," diye özür diledi Roth'tan, o da önemli bir şey olmadığını belirtmek için elini salladı.

Ariana Kye'ı yanındaki kanepeye oturttu. Sürünerek boş yemek odasına doğru koşması beş dakikadan az sürdü. Colette hizmetçiyle bir şey hakkında sohbet ederken Ariana içini çekip peşinden gitti.

Kye koşarak odaya geri döndüğünde babasının yanına gitti. Rami konuşmaya ara vermeden oğlunu kucağına aldı. Birkaç dakika boyunca Kye memnun görünüyordu. Cücesiyle oynarken adamların konuşmalarını dinledi ama çok geçmeden babasının yanındaki minderlerin üzerine çıktı. Ardından koltuktan sıçradı ve bir mıknaş gibi Roth'a doğru ilerlemeye başladı.

"Kye!"

Ariana'nın ses tonu Rami ve Lyle'in konuşmasını durdurdu. Ariana oğlunu Roth'tan uzaklaştırırken kimse yorum yapmadı. Jasmine'in önünden geçerlerken Ariana'nın mırıldandığını duydu, "Az önce ne dedim ben? Sana onun yanına gitmemeni söylemişim."

Jasmine, Ariana'nın söylediklerini duyup duymadığını anlamak için Roth'a baktı ama onun dikkati, Guy'dan satın aldığı Reed & Sons şirketi hakkında kendisini sorgulayan Lyle'daydı.

Roth, Lyle'a haftalar önce verdiği belirsiz cevabın aynısını vererek, "Ben her şeyden çok üzüm bağlarının bulunduğu araziyle ilgileniyorum," dedi.

Eğer bebeği kucağında olmasaydı, Jasmine parmağını boğazında gezdirecekti. Bunun yerine Lyle'a ya anlamadığı ya da kasıtlı olarak görmezden geldiği sakinleştirici bir bakış attı.

"Peki ya arazi?" Lyle bastırdı.

Bailey Polara'nın başına bir öpücük kondurdu ve bu da bebeğin mızızlanmasına neden oldu. Bailey tekrar Roth'la aralarındaki noktaya yönelip kanepeye tırmanmaya başladığında Ariana'nın keskin sesi tüm konuşmaları durdurdu.

"Bailey!"

Bailey dönüp sert bir ifadeyle kendisini çağıran annesine baktı. Tereddütle Ariana'ya yaklaşmadan önce babasına belirsiz bir bakış attı ve Ariana eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Küçük kız annesinin elini tutmadan önce Jasmine'e üzgün bir bakış attı. Ariana yavrusunu koridorda gözden uzak bir yere götürdü.

"Polara'yı ben alayım. Beslenmesi gerekiyor," dedi Colette garip bir sessizlik içinde.

Jasmine bebeği teslim etti ve Colette'in Ariana'nın peşinden gitmesini izledi.

"Lizbon'dan ayrıldığından beri Johnny ile konuştun mu?" Lyle ona sordu.

"Evet, bugün. İyi durumdalar," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Roth, Aleixo'yla birlikte ziyaret edebilmeleri için jeti kullanmalarına izin vermeyi teklif etti."

Lyle Roth'a düşünceli bir bakış attı. "Çok cömertsiniz." "O Jasmine'in bir arkadaşı."

"Ve senin," diye araya girdi ayağa kalkmadan önce. "Bana bir saniye izin verin."

Koridorda ilerledi ve Polara'nın çocuk odasının açık kapısından bir adım ötede durdu.

"Onun iyiliği için uğraşıyorum Colette, ama beni ürkütüyor. Babam onunla yemek yediğimizi duyunca mezarında ters dönmüştür. Paha biçilmez bir müttefik olduğuna şüphe yok ve artık çoğunluk hissedarı olduğu için samimi olmak zorundayız. Ama Hennessy & Co'yu elde tutmak için çocuklarımın hayatını riske atmaktan çekiniyorum."

"Ari," dedi Colette baskıcı bir ses tonuyla.

"Bize nasıl baktığını görüyor musun? Tüyler ürpertici. Orada hiç duygu yok. Ona nasıl dayanıyor bilmiyorum. Çocuklarımın onun yakınında olmasını istemiyorum. Eğer çocuklarıma Thea'ya yaptığı gibi zarar verirse, yemin ederim hiç tereddüt etmem..."

BÖLÜM 11

Jasmine kendini yere bıraktığında Riana aniden durdu " kapı çerçevesine yaslandı. Kız kardeşinin öfkeli ifadesi, gözlerini kaçırmadan önce anında karardı.

"Ne yapmakta tereddüt etmezdin, Ari?" Jasmine'in yumuşak tonu kaynayan öfkesini gizliyordu.

Neyse ki Kye ve Bailey yaklaşmakta olan fırtınadan habersiz, çocuk odasının diğer ucunda oturmuş bir program izliyorlardı.

Ariana bir elini eteğinin üzerinde gezdirirken boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bunu duymanı istememiştim."

"Yapmadığını biliyorum."

"Minnie," diye başladı Colette teselli edici bir tonda, Jasmine odaya doğru ilerlerken, bakışları Ariana'ya sabitlenmişti.

"Sen gerçekten düşünmek Roth olabilir zarar a çocuk?" diye sordu.

Ariana çıkıntılı dışarı onu Çene. "Neden olmazdı. O mu? Yaşlı bir kadına saldırdı."

"Ari!" Colette'in yüksek sesi ağlamaya başlayan Polara'yı korkuttu. Hızla bebeği düzeltti ve ona sert bir bakış attı

ortanca kız kardeşi. "şükran Günü'ndeyiz. Bunun zamanı değil-"

"Yaptıklarını tasvip etmiyorum," diye araya girdi Jasmine, bağırmmak için harcadığı çabayla sesi titriyordu. "Ama Thea o telefonda konuşurken hapşırdığı için saldırmadı. Babamın dört yıl boyunca onu kontrol etmek için kullandığı şantajı ona teslim ediyordu. Gafil avlandı ve aşırı tepki gösterdi. Bu münferit bir olaydı ve sizin onun çocuklara saldıracağını düşünmenizle hiçbir ilgisi yok."

"Onu öldürebilirdi. Kalıcı hasar vermemesi bir mucize. Kye ya da Bailey'nin yaptığı bir şeyin onu tetiklemesi riskini göze alamam. Onlar çocuk. Gürültücü, dağınık ve öngörülemez olacaklar."

"Bunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Onlara hayvanmış gibi bakıyor, çocuklar hakkında ne biliyor bilmiyorum. Sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi Bailey ile temastan kaçınmaya çalıştığını gördünüz mü? Yemek boyunca Kye'a nasıl baktığını? Onun nesi var böyle?"

"Onun hiçbir sorunu yok." Colette aralarına girmeden önce kız kardeşine doğru yürümeye başladı. Mırıldanan Polara'nın görüntüsü Jasmine'i kırmızı bulanıklığından çıkardı. Ne kadar cazip olursa olsun, çocuklarının önünde kız kardeşine saldıramazdı. Colette'in yanından geçerek kendinden emin görünen ama bebek gözleri geniş ve temkinli olan Ariana'yla göz teması kurdu. "Çocuklarla hiç deneyimi yok, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Onlardan her şeyden daha çok korkuyor!"

Ariana ona küçümseyen bir bakış attı. "Onun için daha ne kadar bahane uyduracaksın? Davranışları tuhaf ve normalin yakınından bile geçmiyor. Bunu neden kabul edemiyorsun?"

"Ariana!"

Colette'in sesi kadar dehşete düşmüş görünüp görünmediğini görmek için ona bakmadı. Gözleri, pembenin yakışıksız bir tonunda kızarmış ve haklı bir öfkeyle kabarmış olan Ariana'ya kilitlenmişti. Barışçı Ariana görünürde yoktu. Görünüşe bakılırsa, bunu içinden atmak için uzun zamandır bekliyordu ve söyleyeceklerini söylemekte kararlıydı.

Ariana elini kaldırarak, "Seni incitmeye çalışmıyorum ama hepimiz biliyoruz ki söz konusu o olduğunda kör ve umursamazsın. Başka yükümlülüklerin ve sorumlulukların olmasına rağmen bir ilişkiye atladın. Babam seninle yüzleştğinde, hatanı düzeltmek yerine, babama inat Roth'la evlenerek hatanı daha da derinleştirdin. Yaptıklarının bize nasıl kötü yansıdığını ve dürüstlüğümüzü nasıl sorgulattığını hiç düşünmedin. Sonunda hata yaptığını kabul edip babamdan yardım istemeden önce üç yıl boyunca bu evliliği sürdürdün. Ama babamın vefatından birkaç hafta sonra tekrar ateşe atladın! Kendisini Hennessy & Co'nun çoğunluk hissedarı yapıyor, böylece hepimiz onun insafına kalıyoruz ve sen onunla tekrar evleniyorsun, ancak babamın ona şantaj yaptığını keşfediyorsun." Ariana ellerini havaya kaldırdı. "Uyanman ve bu adamın senin için doğru kişi olmadığını ve hiçbir zaman da olamayacağını anlayan için kaç tane kırmızı bayrağa ihtiyacın var?"

"Bu kadar yeter."

Colette'in buz gibi azarı Ariana'nın öfkesini dindirdi ama korkmadı.

"Bana katılıyorsun, Colette. Ona ne yaptığını merak ederek çok endişelendin."

Ariana gözlerini kısarak Jasmine'in çoğunlukla örtülü vücuduna baktı. Boğazındaki solmakta olan morluklar zonkluyordu.

"Şu anda bize yardım ediyor ama bunun ne kadar çabuk değişebileceğini hepimiz biliyoruz. Tavsiyesine karşı çıkarsak ne olur? Kurulu bize karşı mı kullanacak?" Ariana parmaklarını saçlarında gezdirdi, aniden bitkin görünüyordu. "Başka bir hata yapmayalım diye tuzakları aramak için o kadar çok zaman harcıyorum ki. Kime güveneceğimi ya da bir sonraki darbeye nasıl hazırlanacağımı bilememekten çok yoruldum." Ariana kendini bir silkeledi ve omuzlarını bir general gibi geriye atarak tedirgin edici mavi bakışlarını Jasmine'in üzerinde sabitledi. "Ona gerçekten güveniyor musun?"

"İstiyorum."

Sözlerinin güvenle dolu olması önemli değildi. Ariana hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Babamın Roth'a ne hakkında şantaj yaptığını biliyor musun?"

Gerçeği itiraf etmek içini acıtmıştı ama yalan söylemeyecekti. "Hayır."

"O zaman ne yaptığını bilmeden ona nasıl güvenebilirsiniz?"

Ariana az önce dinlenmeye bıraktığı tüm şüphelerini yeniden canlandırıyordu. Yumruğunu arkasına sakladı. "Ve sanırım sen ve Rami birbirinizden sır saklamıyorsunuz?"

Ariana gözle görülür biçimde gerildi. "Kocamı bu işe karıştırmayın."

"Benimkini sorgulamak istiyorsunuz, o zaman sizinkini de denkleme dahil edeceğiz. Soruya cevap verin. Rami'nin senden bir şey sakladığını düşünüyor musun?"

"Tabii ki hayır!"

"Yanılıyorsun" kelimeleri dilinin ucunda geziniyordu. Ateşe ateşle karşılık vermek istiyordu ama kelimeler bir kez ağzından çıktığında onları geri alamayacaktı. Rami'nin iddiaları patlayıcı nitelikteydi ve hafife alınacak şeyler değildi. Çocuklarının önünde böyle bir suçlama yapmak affedilemezdi. Yine de dayanamayıp ekledi: "Ve sanırım senin de dolabında hiç iskelet yok?"

Ariana ona acıyan bir bakış attı. "Mesele Roth'la ilgiliyken bunu bizimle ilgili hale getirmeye çalışıyorsun. Sen bile onun normal olmadığını kabul etmek zorundasın. O şiddet yanlısı, kinci ve-"

"Neyin normal olup olmadığını kim söyleyebilir? Babamın normal olduğunu mu düşünüyorsun? Colette'in çıkarıcı büyükbabasının, narsist annelerinizin ya da görücü usulü evliliklerinizin normal olduğunu düşünen var mı?"

Kye ve Bailey'nin artık televizyon izlemediklerini, koltuklarında dönüp dinlediklerini görünce kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. Öfkesini dizginlemek için harcadığı çaba gözlerinin yaşarmasına neden oldu, bu da onu daha da kızdırdı.

"Roth'un hataları var ama değişmeye ve işleri yoluna koymaya çalışıyor. Bu gece buraya hoş karşılanmayacağını bilerek geldi ama yine de onu ofis dışında da tanıyabilmeniz için bunu yaptı. Ve evet, benimle her şeyi paylaşmıyor. Babam da paylaşmazdı. Eğer yaptığı şey

Babam neden bana söylemedi ki ondan uzak durayım? Neden bunu bir sır olarak sakladı?"

Colette ve Ariana bakışlarını değiştirdiler. Görünüşe göre bu onların hiç aklına gelmemiştir ama Ariana meramını anlatmayı bitirmemiştir.

"Roth hakkında ne düşündüğünüzden bağımsız olarak, onlara zarar verebileceğini düşünseydim gerçekten çocukların yanında olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

Bunu takip eden sessizlik onu çabucak kesti. Eve dönüşün ve birlikteliğin tüm sıcak, bulanık duyguları kayboldu ve yerini çok tanıdık bir acıya bıraktı. Tam da ilerleme kaydettiklerine ve gerçek bir kardeşlik bağı kurduklarına inanmaya başlamışken, en başa dönmüşlerdi. Sanki babalarının cenazesine geri dönmüşler, kız kardeşleri koridorun bir tarafında, kendisi ise diğer tarafındaymış gibi hissediyordu. Tanıdık dışlanmışlık sırtına saplanmış bir bıçak gibi hissediyordu. Kız kardeşlerinin kendisi hakkında iyi şeyler düşünmediğinden hep şüphelenmişti ama yeğenlerini isteyerek riske attığına inanmak midelerini bulandırıyor.

"Özür dilerim Minnie," dedi Ariana.

Cevap vermedi, ama içten içe ölüyor olmasına rağmen gülümseyerek çocuklara doğru ilerledi. Kye ve Bailey'nin sandalyeleri arasında dizlerinin üzerine çöktü. Sarılmak istemesine gerek yoktu. Kye hemen ona sarıldı

-Kollarını boynuna, bacaklarını beline doladı. Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, onu bir yandan diğer yana salladı, onu bir daha ne zaman göreceğinden emin olmadığı için varlığını içine çekti.

"Uslu bir çocuk ol, tamam mı?" diye mırıldandı. Kye başını salladı ve onun kucağından indi.

Gözlerinde yaşlar olan Bailey'e döndü. "Gidiyor musun?"

Zeki yeğeni ona kendini kaybettirecekti.

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Evet."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Ariana arkasından bir yerden. "Herhangi bir kaza olmaması için çocukları ondan uzak tutacağımdan emin olabilirsiniz."

Yüzü buruşurken, yeğenini kollarının arasına aldı ve yüzünü Bailey'nin ince, ipeksi saçlarına gömdü. Roth'un bu akşamki tek amacı ona aile toplantısında eşlik etmek ve ilk Şükran Günü'nü yaşamaktı. Samimi, saygılı ve en iyi şekilde davranmıştı. Yine de tuhaf ve tehlikeli biri olarak etiketlenmişti - çocukların korunması gereken biri çünkü aptal teyzeleri onun canavar olduğunu göremiyordu. Tecrübelerine göre, çocuklar en iyi karakter yargılayıcılarıydı ve eğer onun kötü olduğunu hissetselerdi Roth'a uzak dururlardı. Bunun yerine, onun peşinden gitmişlerdi.

Ariana'nın Roth hakkında tedirgin hissetmeye hakkı olsa da, varlığının her zerresi onun bir çocuğa zarar verebileceği fikrini şiddetle reddediyordu. Bu geceki davranışları -geldiklerinde Kye'dan geri çekilme şekli ve Bailey kanepede aralarına girdiğinde içgüdüsel olarak ona alan açma ihtiyacı- onların ne kadar kırılgan olduklarının farkında olduğunu ve istemeden de olsa onlara zarar vermekten korktuğunu gösteriyordu.

Roth özünde kendisiydi, sığ sosyal etkileşimlere ve cilalı yüzlere alışkın olan ailesinin daha rahat hissetmesi için sahte bir kişiliğe bürünmek istemiyordu. Roth'un çocukları bu şekilde izlemesi

Ariana'yı fena halde korkutan şey, her şeyi nasıl analiz ettiğiydi - eksiksiz, tereddütsüz bir odaklanma ile.

Kız kardeşlerinin, özellikle de kocaları masum çiçekçiler değilken, ortağını kötölemesine izin vermezdi. Hepsinin saklayacak bir şeyleri vardı, ancak Ariana kibirli bir şekilde kimsenin onun günahlarını ortaya çıkarmayacağını ve Rami'nin hiçbir günahı olmadığını varsayarak kınamakta acele ediyordu. Kız kardeşleri Roth'un en kötü anından iyi anına bakmayı reddediyordu. Kendini affettirmek için ne yaparsa yapsın, kız kardeşleri sadece görmek istediklerini görecektlerdi.

Ve Roth'un kinci olmak için her türlü hakka sahip olduğu gerçeğini rahatlıkla görmezden geliyorlardı. Babam yıllarca ona kazık atmış ve bağlantılarının çoğunu da aynı şeyi yapmaları için harekete geçirmişti. Buna rağmen Hennessy & Co. şirketini yok etme planlarını rafa kaldırmış ve kendisine hiçbir iyiliği dokunmamış bir imparatorluğun yeniden inşasına yardım ediyordu. Kız kardeşlerini tekrar yola sokuyordu ve çabaları şimdiden olumlu bir etki yaratmaya başlamıştı

-Kız kardeşleri bunu kabul etmezdi. Ariana aktif bir şekilde tuzak arıyordu ve henüz bulamamıştı ama yine de Roth'a şüpheyi yaklaşıyordu. Keşke kız kardeşleri de Roth'un kendileri hakkında benzer bir düşük ve güvensiz görüşe sahip olduğunu bilselerdi.

Ayağa kalkmadan önce Bailey'e, "Yakında görüşürüz," dedi.

Yanından geçerken kız kardeşlerine bakmadı. Tartışma isteğiyle göğsü sıkışıyordu ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Kız kardeşlerinin olayları onun bakış açısından görmelerini ya da fikirlerini değiştirmelerini sağlamayacaktı; bu sadece onun küçük bir velet olduğu imajını pekiştirecekti. Colette, Ariana'nın

fikrini söylemesini engellemeye çalışmıştı, söylenenlere katılmadığı için değil

barışı korumaya çalışıyordu. Jasmine bir kez daha kendi ailesinde dışlanmıştı. Öyle olsun. En azından onu olduğu gibi kabul eden Roth'u vardı, hataları ve her şeyiyle.

"Jasmine, bekle."

Colette'in çağrısını duymazdan geldi ve büyük oturma odasına girmeden önce gözlerini ovuşturdu. Roth onun yüzüne bir kez baktı ve ayağa kalkarak Rami ve Lyle'ın etrafta dönmesine neden oldu.

"Gidiyoruz," dedi.

Roth'un gözleri ona doğru ilerlemeden önce omzunun üzerinden geçti.

"Ne oldu?" Lyle talep etti.

"Hiçbir şey." Parmak uçlarına kalkarak onu yanağından öptü. "Bu gece bizi ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Ama-"

Rami'ye sertçe sarıldı. "Seni görmek güzeldi."

Geri uzandı ve Roth'un eli kendi elinin etrafına dolandığında dengesinin sabitlendiğini hissetti. Colette ve Ariana koridorda yan yana duruyorlardı. Colette endişeyle incilerini parmaklarken, Ariana'nın huzursuz elleri takım elbisesini düzeltiyordu.

Sessiz bir vakarla, "Şükran Gününüz kutlu olsun," derken onların gözleriyle karşılaşmadı.

Bu ifadedeki ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Colette ona doğru uzandı ama temas kuramadan durdu. Bu garip an, elinde paltolarıyla çıkagelen hizmetçi tarafından bozuldu. Jasmine kendisinininkini giymek için durmadı ama koluna geçirdi ve asansöre doğru yürüdü. Köşeyi dönmeden önce Lyle'ın "Ne oldu böyle?" dediğini duydu.

Midesi düğüm düğüm olmuş bir halde asansörün düğmesine bastı. Roth telefonda konuşuyordu ama damarlarında dolaşan kanın sesinden hiçbir şey duyamıyordu. Hepsinin içindeki iyiyi ve kötüyü kabul ediyordu ama bu her iki taraf için de geçerli değildi. Eşini seçtiği için ona güvenilmemeliydi ama babaları eşlerini seçmişti ve bu onları nereye getirmişti? Rami kendine has bir kötü adamdı ve Lyle... Kaşlarının arasındaki zonklayan boşluğu ovuşturdu. İçlerinde en kötüsü o olabilirdi.

Asansör açıldı. Terry'nin profesyonel gülümsemesi onu gördüğünde kayboldu. Görünüşe göre maskesi üzerinde çalışılması gerekiyordu. Roth'un gazabına göğüs gererek onun omzunu sıvazladı. Asansör aşağı inerken kimse tek kelime etmedi. Lobiye vardıklarında kadın kapıya doğru yürüdü ama Roth onu durdurdu.

"Gitmek istiyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Mo iki dakika uzaklıkta." Adam ceketini ondan aldı ve ona yardım etti.

Roth ne olduğunu sormadı ve bunun için minnettardı. Bailey'nin kar küresindeki parıltılar gibi kız kardeşinin yarattığı fırtınayı yatıştırmaya çalışırken başını öne eğdi. Telefonu çaldığında kaskatı kesildi.

Mo arabayı kaldırıma çekerken Roth, "Gidelim," dedi.

Arka koltuğa eğildi ve Hennessy Tower'dan uzaklaşana kadar rahatlamadı. Telefonu tekrar çaldığında Lyle'ın aramasını reddetti ve kapattı. Kolunu cama dayadı ve titrek bir nefes aldı. Bir şeyler ters gitmeden tek bir aile yemeği bile yiyemezlerdi. Belki de kız kardeşleriyle bağ kurmaya çalışmaktan vazgeçmeliydi. Belki de birbirlerinden uzak durmaları en iyisiydi.

Hayatlarının çoğunu bu şekilde geçirmişlerdi. Neden kendini onların eleştirilerine ve alaylarına maruz bıraksındı ki?

Roth'un telefonu çaldı. Göz ucuyla onun telefonu cebinden çıkardığını gördü. Telefonu elinden almayı düşündü. Bu müdahaleci düşüncesini gerçekleştiremeden ses aniden kesildi. Adam telefonunu da kapatırken başını çevirdi.

Koltuğa doğru yığıldı. "Teşekkürler."

Roth başını salladı ve araba yavaşlarken başını kaldırıp baktı. El ele 432 Park Avenue'nun lobisini geçtiler. Hâlâ normalden daha kalabalıktı ama bu kez dikkatler onu rahatsız etmemişti. Çatı katına çıkan boş bir araba yakaladılar ve kadın yatak odalarına giden koridora döndüğünde durdu, çünkü adam onu bırakmamıştı. Sorgulanmaktan korkarak başını eğdi ama adam hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Yavaşça onu kendine çekti ve yüzünü ona çevirdi. Duygularını kontrol altına aldığı anda Jasmine başını kaldırdı. Ariana'yı iliklerine kadar ürperten korkutucu bakışlar yıpranmış sinirlerini yatıştırdı. Roth'un etkileyici figürüne bakarken, ona karşı korumacı hissetmenin ne kadar gülünç olduğunu fark etti. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ve savaşlarında ona ihtiyacı yoktu. Yine de, nankör ve hak sahibi kıçlarına yardım etmekten başka bir şey yapmamışken kız kardeşlerinin ona iftira atmasına izin vermeyecekti. Söylemesi gereken şeyler aklından geçerken, yüzünü onun göğsüne gömdü.

Kolonyasının temel notaları - tütsü, amber, sedir ve sandal ağacı - onu sakinleştirdi. Elleri adamın ceketinin içine girdi ve yanlarına doğru ilerledi. Roth haklıydı. Kız kardeşleri

onu hak ediyordu. Roth parayla pazarlık yapmak isteseydi mirasından vazgeçebilirdi. Bunun yerine, çok daha değerli bir şeyi feda etmişti. Neyse ki işler onun lehine sonuçlanmıştı ama bu, en başta bu sorumluluğu üstlenmemesi gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Sevdiklerine her zaman aptalca sadık kalmıştı, bu duygular karşılık bulmadığında bile. Bu onun en büyük kusuruydu.

Başını kaldırdı ve doğrudan ruhunu gören o siyah safir gözlere baktı. Kalbi titreyerek uzandı ve Roth'un ensesini kavradı. Roth hafif baskıya boyun eğdi ve eğildi, gözleri tetikteydi, kadın parmak uçlarında yükselip dudaklarını onunkilere bastırdı. Elini Roth'un kıllı yanaklarında gezdirdi ve öpücüğü derinleştirdi, bağlantı, güvence ve rahatlık için çaresizdi. Adamın tadı kahve ve balkabağı turtasıydı. Tadı ev gibiydi.

Her zaman yanlış anlaşılmış, dışlanmış, hırslı ve aşırı başarılı ailesinde bir gariplik olarak görülmüştü. Ailesinin onun arkasından dedikodusunu yaptığını biliyordu. Bu onların rutinini ilk kez bozuyordu. Kendisi hakkında ne düşündüklerini duymak, dayanıklı olduğunu sandığı bir şekilde onu incitmişti.

Roth öpücüğü devralmadı ama onun verdiklerini kabul etti, bir kez daha ona her şeyi vermek istemesine neden olan bir sabır ve özen gösterdi. Dilinin cesur hamlesini onaylayan bir mırıltıyla kabul etti ve saçlarını kavradığında kısık bir homurtu çıkardı.

Roth'a neden tutulduğu bir sır değildi. Cesareti, azmi ve ham zekâsı, babasının dünyasının yapaylığıyla lekelenmemiş, onu bir pervane gibi ateşe çekmişti. O

kayıp ve yalnız bir kızın saçmalıklarını dinlemek için zaman ayıran tek kişiydi. Ona baktı ve bir kadın gördü - uğruna hayatını riske atacak kadar arzuladığı bir kadın. Ona kabul edildiğini, arzulandığını, mutlu olduğunu, yaratıcı olduğunu, güçlü olduğunu, yetenekli olduğunu ve güvende olduğunu hissettirmişti. Ailesi söz konusu olduğunda, asla karşılayamayacağı koşullar ve beklentiler vardı.

Kadın kollarını adamın boynuna doladığında, adam onu kucağına aldı ve yatak odasına doğru ilerledi. Onu ayağa kaldırdığında, yatağın ayak ucuna oturması için ısrar etti. Adam tereddüt etmeden kabul etti. Bu baskın adamın ona boyun eğmesi Ariana'nın açtığı yaraların acısını hafifletti.

Elbisesini yukarı kaldırıp onun kucağına oturdu ve yüzünü kavrayıp dudaklarını tekrar almadan önce paltosunu çıkarmaya zahmet etmedi. Onun kendisinden beslenmesine izin verdi. Teşvik etti. Ve ağzı çenesi boyunca ilerlediğinde, ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi.

Kendini onun içinde kaybetti. Yirmi üç yaşındayken onu baştan çıkaran cazibeli delilik, şimdi onu tüketen şeyin yanında hiçbir şeydi. Aralarındaki kimyanın daha da ateşlenebileceğini düşünmemişti. Yanılmıştı. Artık birbirlerinden çekinmiyorlar ve arzuyu birbirlerini alt etmek için bir silah olarak kullanmıyorlardı, bu başka bir şeye dönüşmüştü. Daha başka bir şeye. Acımasız çekimiyle onu dehşete düşüren bir şey. Tek tesellisi Roth'un da aynı dürtünün etkisi altında görünüyormuş olmasıydı. Bunun geçici olduğunu, kaçınılmaz olarak ayrılacaklarını bilmek her etkileşimi özel kılıyordu. Onlar sonsuza dek birlikte olmaya karar vermiş ve birbirlerini hafife alan insanlar değillerdi.

Cenneti deneyimlemişlerdi ve o dönemin ne kadar geçici olduğunu biliyorlardı. Hayatın onlara çelme takmak ve planlarını paramparça etmek gibi vefasız bir alışkanlığı vardı, bu yüzden zamanlarının sınırlı olduğunu bilerek anın tadını çıkardılar ve tıkındılar.

Kravatını ve ardından gömleğinin düğmelerini çözdü, ortaya çıkardığı her santimin tadına baktı. Elini adamın çıplak göğsünün üzerinde gezdirdiğinde, kalbinin avucunun altında güm güm attığını hissetti. Adam onu istiyordu. Emin olduğu tek şey buydu ama ikisi de bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Roth ve babası gibi erkekler ilişkilerini sürdürmekte iyi değillerdi. Kovaladılar, fethettiler ve evlendiler çünkü sahip olma ihtiyaçları kim olduklarının bir parçasıydı. Ancak, her iş adamı gibi, ilgilerini kaybettiklerinde ya da paralarının karşılığını aldıklarında varlıkları ellerinden bırakıyorlardı. Maximus'un Colette ve Ariana'nın anneleriyle evlilikleri iki yıldan fazla sürmemişti. Söylentiler doğruysa, annesi üç ay bile dayanamamıştı. Roth fantezilerini gerçekleştirdikten ve ittifaklarından istediğini elde ettikten sonra ilgisi azalacaktı. Verdikleri mühlet onu Roth'un ilgisizliğinden koruyordu.

Gömleğini araladı ve ağzını onun boynuna yapıştırdı. Adam sarsıldı ve bacaklarının arasındaki boşluğu titreten bir inilti çıkardı. Daha fazlasını duymak istiyordu. Onun çaresiz, nefes nefese ve inleyerek, kendisini çılgına çeviren bu sesleri tutamayacak kadar kendinden geçmiş olmasını istiyordu. Danimarka'da ona verdiği morlukla çok gurur duyuyordu. Ona saklamakta zorlanacağı bir tane verecekti.

Roth onu durdurmaya çalışmadı. Aksine, parmakları kızın saçlarına kaydı ve onu damgalarken kendisine doğru tuttu.

Şimdilik, o onun kocasıydı. Kocasıydı. Onun kötü davranışlarını cesaretlendiren tek kişi. Onu kalıpları kırmaya ve kendisi olmaya teşvik etti. Şimdi, doğru ve dar yolda yürümeye geri dönemezdi. İstemiyordu da. Kız kardeşlerini ve ilişkileri hakkında düşündüklerini siktir et. Kız kardeşleri aşk için değil, şefkat için çabalıyordu. Öfke nöbetleri geçirmiyorlardı, sadece geçici kızgınlıkları vardı. Ne yüksek ne de alçak. Hayatları dikkatle kontrol ediliyordu. Tutku, arzu, risk ve saplantı olmadan hayat neydi ki?

Beş yıl sonra ilk kez kendini bıraktı. Zihni keder, akılsız şehvet, intikam ya da öfkeyle dolu değildi. Her şeyi bloke etti ve ona odaklandı. Onun hayvani sıcaklığına, pürüzsüz tenine, kas ve yara izlerinin dalgalanmalarına. Paltosunu, ceketini ve gömleğini çıkardığında, adamın silah kılıfını bir kenara koyduğunu belli belirsiz fark etti. Vücudunda aşağıya doğru ilerledi, diliyle göğüs kaslarının izini sürmeden önce yaka kemiği boyunca ısırды ve sonra göğüs ucunu yaladı. Tüm hava ciğerlerini terk ederken göğsü genişledi. Bir meme ucuna baskı uygularken diğerini ağzıyla yaladı. Adam titredi ve sarsıldı. Ona karşı tepkilerini kontrol etmiyordu; saf bir şekilde tepki veriyordu. Dürtü, ve o fed kapalı O. Sesler . erkek

Onu severken takdir odayı doldurdu.

Kadının ağzı göğsünden ayrılıp kabarık karnına doğru ilerlediğinde, adamın nefes alması durdu. Diz çökerek adamın açık kalçalarının arasına girdi ve kemerini çözdü ama onu rahatlatmak için fermuarını indirmede. Bunun yerine zamanını onun karın kaslarının izini sürerek geçirdi ve adam ellerinin üzerinde geriye yaslandığında onaylarcasına mırıldandı, böylece kalbinin içeriğini keşfedebilecekti. Aşağıya doğru ilerlerken

Ellerini kalın kalçalarına götürdü ve başparmaklarını çıkıntının her iki yanına sürttü.

"Jasmine."

Onun tenine karşı mırıldandı. "Evet, bebeğim?" "Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir," diye uyardı.

"Ama sen sıradan bir adam değilsin, değil mi?" Dolunay bulutlarla oynuyor, yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu.

"Daha fazlasını kaldırabilirsin, değil mi?"

Onunla dalga geçmek için, zorlanan fermuarının üzerinden öptü. Adam sözsüz bir teslimiyetle başını geriye atmadan önce acımasız bir küfür savurdu.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı.

Kaskatı kesildi. "Bana bir daha uslu çocuk dersin zamanın dolar ve seni çığlık atana kadar dört ayak üstünde beceririm."

Sırılsıklamken pek bir tehdit oluşturmuyordu ama ona işkence etmeyi bitirmemişti.

Fermuarını dikkatlice aşağı çekti ve pantolonunu ve boxer külotunu çıkarabilmesi için kıcını kaldırdığında sırttı. Pantolonu sağ bacağındaki bilek kılıfına takıldı. Hızla çözdü, ayakkabılarını çıkardı ve çorapları da dahil olmak üzere tüm giysilerini bir kenara fırlattı. Onu içine çekmek için durakladı. Yatağa uzanmış, karamsar ay ışığında yıkanan adam eski bir savaşçıya benziyordu. Bakir, savaş yaraları olan, sınır tanımayan, hınzır. O çırılçıplakken kendisinin kat kat giyinmiş olması tenini kaşındırıyordu. Ceketini silkmek ve üzerindeki elbiseyi kafasına geçirmek istiyordu ama o katlanmak zorundaysa, kendisi de katlanmak zorundaydı. Sonunda ikisi de kazanacaktı.

"Sana ne demeliyim?" diye sordu alçak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla, ellerini onun sıcak teninde gezdirirken.

"Neyi sevdiğimi biliyorsun." Kadın ellerini onun zonklayan sikinin etrafına kapattığında bir bakire gibi sarsıldı. "Ah, siktir."

Adamın sikinin ucunu yaladı ve prekum ile kaygan olmasına şaşırmadı. "Bebeği seviyorsun." Kızın dili dalgınca yaladıkça adamın bacakları huzursuzca kıpırdadı. "Jamie'yi seviyorsun."

Destek için ellerini kullanmadan ayağa kalktı, bu da çekirdek gücünün bir göstergesiydi.

"Tekrar."

Bir an için adamın isimden mi yoksa onun sikine saygı göstermeye devam etmesinden mi bahsettiğinden emin olamadı ama zarları attı. "Jamie."

Çenesini kavradı ve yüzünü gümüş ay ışığına doğru çevirdi. Başparmağı alt dudağının üzerinde gezinerek yapışkan prekumu ağzına itti. Dili hepsini aldığından emin olmak için bir tarama yaptığında, sert ifadesi hafifçe yumuşadı.

"Evet. Yatak odamızda bana Jamie diyorsun," diye mırıldandı.

Sonra ekledi, "Ya da nerede sevişirsek."

"Peki ya bebeğim?"

Parmakları kızın yüzünde büküldükten sonra geri çekildi. "Ne zaman istersen bana böyle seslenebilirsin."

"Sadece erkek değil," diye alay etti.

"Ben çocuk değilim. İlk cinayetimi işlediğim yedi yaşımdan beri bir erkeğim. Bana kocan, erkeğin diyorsun, asla bir çocuk değilim."

"Tamam bebeğim," dedi ve onu ağzına aldı.

Adını haykırdı ve bu tekila shot'ı gibi kafasına gitti. Yatağa geri döndü ve tamamen ona teslim oldu. Kendini ona uzanmaktan alıkoyarken kasları büküldü ve

Ellerini kendine saklamak için söylenmemiş bir kural. Adamın kıvranışını, ellerinin çarşafın içinde kıvrılışını ve terledikçe teninin parlayışını görünce büyülenmişti. Ona çok güzel karşılık veriyordu. Hevesli, istekli, utanmaz. Hayalindeki erkek. Daha önce hiç böyle bir kısıtlama göstermemişti. Kadın onu ödüllendirdi, ilk evliliklerinin ilk günlerinden beri yapmadığı gibi ona taptı. Boşalmaya yaklaştığında ağzını çekti ve onun gergin kalçalarını okşadı. Adam yumruklarını yüzüne bastırıp küfrettiğinde gülmemek için dudağını ısırıldı.

"Beni ne kadar istiyorsun?" diye mırıldandı. "Biliyorsun," diye hırladı.

"Öyle mi?"

"Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum," diye tükürdü. "Sadece seni tatmak için her şeyimi feda ettim."

Sesi kızgın geliyordu. Dizine iffetli bir öpücük kondurdu. Adam vurulmuş gibi sarsıldı.

"Benimle işin bitti mi?"

"Seni seviyorum," dedi sahte bir incinme tonuyla, parmaklarını kaygan karnının üzerinde gezdirirken ve başparmağını iç uyluğunun üzerinde gezdirmeden önce çıkık sikinin etrafında geniş bir mesafe alırken, bunun onun için yatıştırıcı olmaktan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. "Biliyorsun, senin bana yaptığın gibi."

"Bana ne istediğini söyle," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben de sana vereceğim."

"Benim için akılsız olmanı istiyorum," diye ilan etti ayağa kalkıp dar elbisesini yuvarlayarak onun üstüne tırmanırken. Onun kaya gibi sert aletinin üzerine yerleştğinde, elleri

kalçalarını kavramak için ceketini bir kenara bıraktı. "Adımı haykırmanı istiyorum."

"Lanet olası adını iki kez haykırdım," diye homurdandı.

"Bu iyi bir başlangıç, bebeğim," dedi kadın, "Bu iyi bir başlangıç.

Hareket et.

Adamın dişlerini birbirine kenetlerken çıkardığı tıkırtıları duydu. Elleri hareket alanını kontrol etmek için kalçalarında esnedi, ama vahşi bir zıplama yapmayacaktı - sadece onu aklından çıkaracak ince bir ileri geri.

Onun orgazmla savaşımasını izlemek onu çok etkilemişti. Adamın sert boyu boyunca sürtünürken taytının nemli kasıklarını hissedebildiğinden emindi. Çıplak, ten tene olmak istiyordu ama biraz daha dayanabilirdi, değil mi? Onun yavaş, erotik sürtünmesini izledi, dudakları hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. İki kez durdu, böylece kontrolü elinde tutabildi. Üçüncüsünde, kırıldı.

"Jasmine."

Karmakarışık ses tonundaki yalvarış neredeyse onu boşaltacaktı. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Onun rızasını duydu ve hemen harekete geçerek onu altına aldı. Kıcını yatağın kenarına yerleştirdi. Kalçalarını kaldırdı, taytını aşağı çekmesini bekliyordu ama adam zahmet etmedi. Kalçalarını ayırdı, sırlıklam olmuş taytını yırttı, tangasını kenara itti ve içine girmeye başladı. Onun ani, acımasız istilasına uyum sağlamaya çalışırken ayakları pedal çevirdi. Elleri uyluklarının arkasından kıcına doğru kaydı ve dibe vururken sıktı.

"Cennet."

Adamın saygılı tonu onu gülümsetti.

"Benim pis meleğim," dedi hırıltılı bir sesle. "Beni memnun etmek ve bana işkence etmek için yaratıldı. Benim yeryüzündeki cennetim."

Ellerini onun iki yanına koydu ve gözlerini yaşartacak kadar yumuşak bir öpücük için eğildi. Bu onun geçmişinin bir tekrarıydı - onun içinde boğuluyordu, böylece önemli olan tek şey oydu.

"Seni incitmeye çalışmıyorum ama hepimiz biliyoruz ki söz konusu o olduğunda kör ve umursamaz oluyorsun."

Ariana'nın kesik sesi coşkusunu yarıp geçti. Kız kardeşinin tiksintisini duymamaya çalıştı ama içindeki gerçekçi ses devreye girerek ona Ariana'nın söylediği hiçbir şeyi ciddiye almaması gerektiğini hatırlattı. Erkekler sancılar içindeyken her zaman kastetmedikleri şeyler söylerlerdi. Çok yakında yine yalnız kalacaktı.

Bir umutsuzluk dalgası şehvetini söndürdü. Öpüşmeyi kesti ve nefes almak için yüzünü yana çevirdi.

"Jasmine?"

"I..." Yüzünü karanlığa doğru çevirdi, böylece yüz hatlarını şekillendiren keskin duyguları göremedi. Mahcup bir halde, yer açmak için adamın omuzlarını itti. Adam kımıldamadı. "Özür dilerim. I..."

"Bana bak."

Yapamadı. Adamın altından çekilmeye çalıştı ama adam ağırlığını vererek kendini olabildiğince derine gömdü ve ona ateşli bir seks seansının ortasında olduklarını hatırlattı.

"Jasmine."

Bir elini yanan gözlerinin üzerine koydu. "Özür dilerim. Kafam çok karışık."

"Sana ne söylediler?"

"Önemli bir şey değil." Kıpırdandı. "Yapabilir misin-?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle. Ailene yardım edeceğime söz verdim ama bizim zararımıza değil. Aramıza girerlerse, değer verdikleri her şeyi yerle bir ederim."

Kolunu indirdi, Ariana'nın onun kendilerine sırt çevirmesiyle ilgili endişeleri zihninde çınlıyordu. "Söz vermiştin."

Yüzündeki nemli saç tellerini fırçalarken kızgın gözleri onun kasvetli ifadesini katalogladı. "Seni mutlu edeceğime de söz verdim. Seni en çok incitenlere yardım etmemi isterken bunu nasıl yapacağım?"

"Belki onlardan vazgeçtiğim ve sana elinden geleni yapmanı söylediğim bir zaman olacak, ama henüz o noktada değiliz." Adam konuşmaya çalıştığında parmağını ağzına götürdü. "Başka olaylar olmayacak. Gelecekte birlikte çok fazla zaman geçireceğimizden şüpheliyim."

Onun şaşkınlığını ve yükselen gerginliğini hissetti.

"İşyerinde onlarla olan ilişkilerinizi etkilemeyecek. Geçmişle ve beni nasıl gördükleriyle ilgili bir tartışmaydı." Onun düşmanca yüzünü okşadı. "Hak etmedikleri halde onlara yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunu senin için yaptım."

"Biliyorum." Onu öptü ve o da karşılık vermeyince dilini üst dudağındaki yara izi boyunca gezdirdi. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Gözleri çarpıştı, tutuştu. Yavaşça kalçalarını döndürerek kızın ayak parmaklarının kıvrılmasını sağladı.

"Yanımda uyuduğunda bana borcunu ödüyorsun. Sana dokunmama izin verdiğinde, beni tatmin ettiğini gördüğümde karşılığını veriyorsun. Seni gülümsetmek için bir servet harcayacağım. Ne için?"

Alacak mı? Mücevherler, arabalar, bir ada? Hayalin ne prenses? Söyle bana, ben de gerçekleştireyim."

"Sen benim rüyamsın."

Bulutlar ayı gizleyerek odayı karanlığa gömdü ve onun itirafına verdiği tepkiyi gizledi. Yüzünün tanıdık çizgilerini takip etti, ayırık dudaklarına ve parmak ucuyla kalın kirpiklerine dokunduğunda gözlerinin hâlâ açık olduğuna dikkat etti.

"Tanıştığımız anda benim ideal kahramanım oldun. Uzaklara gittiğimde bile karakterine veda edemedim. Ona ihtiyacım vardı çünkü sen yoktun. Sen benim kahramanım ve en sevdiğim kabusumsun, hepsi bir arada. Hayallerimi gerçekleştirmek için ihtiyacın olan tek şey benimle olmak. Tek istediğim sensin."

Üzerinde asılı duran bedenin bir tahta gibi kaskatı olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Çok mu şey söylemişti? Utanç içini yakıp kavurdu.

"Bu, anlaşılmamıza sadık kalmayacağım anlamına gelmiyor. Bunun geçici olduğunu biliyorum-"

Kadın elini geri çektiğinde, adam elini kavradı ve dudaklarına bastırdı.

"Ne olursa olsun, ben hep yanında olacağım."

Çakıllı sesi ve elini sıkıca tutuşu ona ciddi olduğunu söylüyordu. Umutsuzca ona inanmak istedi. Bulutların dağılması için uygunsuz bir andı ve onun parıldayan gözlerini ortaya çıkardı.

"Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Adını bilmeden önce bana sahiptin," dedi gözyaşlarını silerken. "Benden boşandıktan sonra bana sahip oldun. Neden bu kadar kızgın olduğumu sanıyorsun?"

"Sana ait olduğumu söylüyorsun." demeden önce adamın yüzünü inceledi.

Yüzündeki tüm yumuşaklık kayboldu.

"Biliyorsun." "Bu her iki taraf için de geçerli mi?"

Sen bana ait misin?"

Aleti kızın içinde zıpladı ve gözleri kutsal bir ateşle yandı. Ariana ona bakan canavardan çığlık atarak kaçabilirdi ama ona sarıldı.

"Jamie?"

Sorusuna tepki verirken vücudu gerildi, kasları onun etrafında esnedi.

"Sen bana mı aitsin?"

Adam konuşmadı ama kadın cevabın yüzünün her acımasız çizgisine damgalandığını gördü. Kaskatı kesilmişti, hareket etmiyordu, nefes alış veriş sığıdı. Elleri şimdi soğuk terle kaplı olan vücudunda gezinirken göz kapakları aşağı indi.

"Beni kırmaya çalışıyorsun." Sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki kelimelerini anlamak zordu.

Ona sokuldu. "Kırılmıyoruz. Birbirimizi onarıyoruz, unuttun mu?"

"Ben düzeltilemem."

"Ben de yapamam." İkisini de rahatlatmak için onu öptü. İkisi de eşit derecede zarar görmüş iki kırık, kayıp ruhtu. O kadar ki, hiçbiri diğerini iyileştiremezdi. "Sadece bana verebileceğini ver. Bu yeterli olacaktır."

"Jasmine."

Ona sert bir öpücük verdi. "Beni tekrar bir araya getir." Kalçalarını kaldırdı. "Düzelt beni, Jamie."

Adam doğrulup geri çekilince bir an panikledi, sonra adam ayağını kaldırıp botlarını çıkardı. Onu soyamak için acele etmedi, tamamen kalkmış ve damlayan sikini görmezden geldi. Çıplak kaldığında, tıpkı onun kendisiyle yaptığı gibi ağzını onun üzerinde kullandı. Sadece kendisi kalana kadar onun endişelerini ve korkularını yok etti. Kadın onun yarısı kadar bile disiplinli değildi. Tehdit etti, bağırdı, yalvardı, pençeledi ve savaştı. Adam merhametliydi ve içine girmeden önce boşalmasına izin verdi. G noktasına öyle bir vurdu ki, zihni bedeninden koptu. O Jasmine Roth değildi. Jasmine bile değildi. O sadece bir varlıktı; kullanılmak, boşaltılmak ve yeniden doldurulmak için cinsel dürtüleri olan bir varlık. Adam haklıydı. Onun için ilahi bir şekilde yaratılmıştı. Bunu iliklerinde hissediyordu.

Orgazmı her şeyini alıp götürürken göz kapaklarının arkasında beyaz bir ışık parladı. Roth da onunla birlikte boşaldı, üzerine yığılmadan önce adını haykırdı, güçlü vücudu ter içinde kalmıştı.

"Jamie," diye mırıldandı.

Adam, kadının nefes alabilmesi için üzerinden yuvarlandı ve onu arkadan kaşıkladı. Yanağını adamın pazusuna dayayan kız, adamın eli üzerinde gezinirken mutlu bir şekilde mırıldandı. Doygun, memnun ve uykuluydu.

"Ne zaman seninle olsam, beni başka biri olabileceğime inandırırıyorsun," dedi saçlarına doğru. "Böyle şeylere inanmak benim için tehlikeli."

Cevap vermedi.

"Senin için her şeyi yaparım prenses. Tek yapman gereken istemek."

Yanağını okşamak için arkasına uzandı ve avucuna bir öpücük kondurdu.

Nefes alış verişı düzleşmeden Roth uykuya daldı. Jasmine kendini uyanık kalmaya zorladı, gecenin karamsar gökyüzünü izlerken, sanki çok değerliymiş gibi kucağa alınma hissini özömsedi ve Roth onun elinden kayıp gitmesinden korktu. İşler zorlaştığında hatırlamak için bu anı hafıza bankasına kazıdı. Aralarındaki her şey mükemmeldi. Keşke bu şekilde kalabilseydi... Zihnindeki umutlu romantik ile acımasız gerçekçi düello ederken iç çekti. Onu sevmiyordu ama sevildiğini hissettiriyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Kayan bir yıldız gökyüzünde süzölürken, ağzı hayali bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerini kapadı ve bir dilek tuttu.

BÖLÜM 12

Jasmine pencere kenarındaki koltuğa bağdaş

kurmuş oturuyordu, başı

Bir kitabın üzerine eğilmiş, büyük bir polar battaniye etrafında toplanmıştı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı, hikâye görkemli, yıkıcı doruk noktasına ulaştığında dizine vurarak. Battaniyeyi avuçladı ve son sayfalara doğru hızla ilerlerken bastırılmış bir çığlık attı. Sonra son sayfaya baktı ve orada yazılanlara inanmayı reddetti. "Hayır!" diye feryat etti, kitap göğsünde yayılırken cama doğru yığıldı, uçuşuma baktı, perişan ve derinden sarsılmıştı.

Johanna Ledger'ın son kitabı Sarai'nin vaat ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Ballad of Deception, ikinci şans, zoraki yakınlaşma, yavaş yanan ve öfkeli düşman-aşk üçgeni, onu duygusal olarak tükenmiş ve uyuşmuş bırakmıştı. Sarai uçakta kitabı öve öve bitirememiş ve Johanna'nın yıllardır yazdığı en iyi hikâyelerden biri olduğunu söylemişti. Jasmine buna biraz şüpheyile yaklaşmıştı ama şimdi kitabı okuduğuna göre, yüzde yüz

kabul etti. Yıllardır bir kitaba kendini bu kadar kaptırmamıştı.

Johanna Ledger, Jasmine'in hayatta olduğundan daha uzun süredir yayıncılık yapan bir kara romantizm efsanesiydi. Jasmine Johanna'nın kitaplarıyla genç bir kızken tanışmıştı. Johanna'nın hayatını değiştirdiğini söylemek abartı olmazdı. Bu hikâyeler onu sadece romantizm türünün karanlık yönleriyle tanıştırmakla kalmamış, aynı zamanda bugün olduğu gibi bir yazar olmasını da sağlamıştı. Johanna'nın kitapları aynı zamanda onun rotasını kalıcı olarak değiştiren ve Roth'un daha sonra ortaya çıkardığı sapkınlıkların tohumlarını atan bir ilişkiye atılmasına da cesaret vermişti.

Minnie Hess olarak, gerçek hayatından hiçbir şey ödünç almadan saf kurgu yazdı. Ailesi takma adını bildiği için çok cinsel, çok olumsuz, çok şeytani şeyler yazmamaya özen gösteriyordu. Ama Thalia olarak yazmaya başladığında, tüm çekingenliklerini bir kenara bıraktı. Johanna Ledger ona hatalarını ve yanlışlarını kucaklayıp sayfaya dökme cesareti vermişti. Karanlık arzuları, acıları, korkuları. İçinden döküldü ve okuyucularla bağlantı kurdu çünkü otantik, savunmasız ve ilişkilendirilebilirdi.

Johanna'dan çok etkilendiği için, eserlerinin Johanna'ninkilerle gruplandırılması kaçınılmazdı. Hikâyeleri benzer olduğu için değil, belirli bir okuyucu kitlesini cezbeden aynı ham sertliğe sahip oldukları için. Johanna Ledger ile aynı cümlede anılmayı hak etmiyordu ve bu nedenle okuyucular kitaplarını aynı listelere koyduklarında her zaman gurur duyuyordu.

Johanna gençlik yıllarında üretkendi, hit üstüne hit çıkarıyordu, ancak politik ve sosyal gelgitler değişmeye başladığında, çalışmaları ağır bir şekilde eleştirildi ve kabul edilemez bulundu. Johanna hikayelerini sulandırarak kitleler için daha kabul edilebilir hale getirerek adapte olmuştu. Ama Ballad of Deception eski işlerine bir geri dönüştü. Johanna yumruklarını çekmemişti. Hayır, okuyucuyu boğazından yakalamış ve Jasmine'i huzursuz, yoksun ve daha fazlası için çaresiz hissettiren rahatsız edici bir kâbusun içine itmişti. Onun naçizane fikrine göre, bu Johanna'nın şimdiye kadar kaleme aldığı en iyi şeydi. Özür dilemeyen, taviz vermeyen ve vahşi hikâyesi Jasmine'in boğazını düğümlemişti. Johanna böylesine acımasız bir başyapıt yazmak için neler yaşamıştı?

Eleştirilere bakmak için telefonunu eline aldı ve tartışmalar ve halktan gelen tepkiler karşısında şaşırmadı. Tanrıya şükür ki Johanna'nın kitabının perakendecilerden toplatılmasını engellemek için mücadele eden okurlar vardı. Şapkasını ringe attı. Mücadeleye geç kalmıştı ve Johanna'nın kitlesinin bir kısmına sahip değildi ama çakıl taşları bile dalga yarattı. Çabucak, kendi kitabıyla ilgili soruların çığ gibi büyümesine yol açacak olsa da, okurlarına Ballad of Deception'ı tavsiye eden bir gönderi yaptı. Düşüncesizce Johanna Ledger'ın hesabına baktı ve doğrudan mesaj düğmesine tıkladı. Parmakları titredi. Kahramanına hiç mesaj atmamıştı ama kitabın etkisindeydi ve en sevdiği yazarı cesaretlendirme ihtiyacı, Johanna'nın gelen kutusunu dolduracak başka bir mesaja ihtiyacı olmadığını söyleyen zihninin arkasındaki sestten çok daha ağır basıyordu.

"Ballad of Deception'ı yeni bitirdim ve nutkum tutuldu. Gençliğimden beri sizi okuyorum ve çıkardığınız her şeyi yuttum, ama bu... İşte bu yüzden yazar oldum. Birinin kalbini sökmek, acı için bana teşekkür etmelerini ve daha fazlası için yalvarmalarını sağlamak. Hikâyelerinizi yaratma şekliniz gerçek bir sanat. Muhtemelen bunu binlerce kez duymuşsunuzdur ama inanılmazsınız ve hâlâ yazdığınız için çok minnettarım. Kitaplarınızın satışını devam ettirmek için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Kendini sorgulamadan önce gönder tuşuna bastı ve hemen pişman oldu. Aman Tanrım. Psikopat bir hayran gibi konuşuyordu. Öyleydi ama...

Çılgına dönmesine fırsat kalmadan ekranda Sarai'nin adı belirdi ve Jasmine'in endişesi bir çıkış yolu buldu.

"Sen!" diye bağırarak ayağa fırladı. "Bana yalan söyledin!"

"Ben mi yaptım?"

"Bana Ballad of Deception'ın bir serinin ilki olduğunu söylememiştin."

Sarai kıkırdadı. "Nasıl olsa okuyacaktın."

"Mesele bu değil," diye homurdandı.

"Sosyal medyada kitabı tavsiye eden paylaşımınızı gördüm. Yemek ister misin? Dışarıda işlerimi hallediyorum. Roth toplantılara takıldı, o yüzden biraz boş vaktim var. Balkabaklı chai latte ister misin?"

"Evet, aman Tanrım," dedi hararetle ve koridordan yatak odasına doğru aceleyle ilerlerken Mo ve Johan'a mesaj atabilmek için Sarai'nin sesini hoparlöre verdi. "Nerede buluşmak istersiniz?"

Telefonu Sarai'nin yüzüne kapatmadan önce giysileri çoktan dolabın zeminindeydi. Günlerce rahat terler giydikten sonra kot pantolon ya da başka bir şey giymek dayanılmaz olurdu, bu yüzden kloş etekli krem rengi bir kazak elbiseye uzandı. Rahat ve yumuşaktı ve diz boyu botları ve karamel rengi paltosuyla birlikte oldukça şıktı. Saçını taramak ve şık görünüp görünmediğine bakmak için banyoya girdi.

Günlerdir çatı katından çıkmamıştı. Binada birden fazla restoran varken ve canının istediği her şey (kitaplar) bir saat içinde teslim edilebilirken buna gerek yoktu. Günde bir ya da iki kitap yutarak okuma alemine dalmıştı. Kitaplara karşı her zaman doymak bilmez bir iştahı vardı. Başkalarının yemek ve suya ihtiyacı olduğu gibi onun da hikayelere ihtiyacı vardı. Edebi ihtiyaçlarını karşılayamazsa, hayatındaki renkler solmaya başlıyordu. Zihni macera, romantizm ve fantezi istiyordu. Şu anda kafası çok iyiydi. Onunla aynı kitap zevkini paylaşan, konuşabileceği birinin olması tam bir hediye idi.

Asansörün önünde dururken çantasının, telefonunun ya da cüzdanının yanında olmadığını fark etti. İçinden mırıldanarak yatak odasına koştu. Hızla geri döndüğünde Johan'ın onu beklediğini gördü.

"Merhaba!" dedi coşkuyla, adam sarsıldı ve ona temkinli bir bakış attı.

"Merhaba," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

Kolunu onun koluna doladı ve onu asansöre doğru çevirdi. "Gelmiş geçmiş en iyi kitabı bitirdim!"

Kitabı hakkında konuşmaya o kadar hevesliydi ki, adamın tuş takımına yazdığı kodu görmeye çalışmadı. Kadın

Gökyüzündeki hapishanesinde kapalı kalmaktan son derece memnun.

Johan ona lobide eşlik ederken kolunu kurtarmaya çalışmadı. Kız onun yanında sekti. Ancak dışarı çıktıklarında, artık sonbahar olmadığını ve ne kadar sevimli olursa olsun mini bir elbise giymek yerine kat kat giyinmesi gerektiğini zorla hatırlattı. Acımasız kış havası paltosunu ve elbisesinin gevşek kablo örgülü kumaşını kesiyor ve dişlerini çıplak bacaklarına geçiriyordu. Aceleyle Bentley'e gitti.

"Kulağa ilginç geliyor. Kitabı okumam gerekebilir," dedi Johan arka koltuğa geçerken.

"Hangi kitap?" Mo sordu.

"Okuduğum en iyi kitap," diye bağırdı Jasmine, ön koltukların arasından eğilip omzunu okşarken. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?"

Johan yanındaki koltuğa kayarken başparmağını omzunun üzerinden salladı. "İkinci takımını eğitiyorsun."

Kaldırımından uzaklaşırlarken arka camdan bakmak için döndü. Siyah bir SUV arkalarından trafiğe girdi.

"Onları ne yapmaları için eğitiyorsunuz?"

Parmaklarını oynatmaları için mi?" "Sessizliğin tadını çıkarmaları için."

Öne doğru döndü ve ısıtılmalı koltuklar için minnettar bir şekilde emniyet kemerini bağladı. "O kadar da kötü değilim."

"Hayır. Sen rüya gibi bir müşterisin. Talepkâr değil, uyumlu." Koyu renk gözleri dikiz aynasına kayd ve onun hoşnutsuz bakışlarını fark edince eğlenerek kırıştı. "Sabaha kadar gece kulüplerinde eğlenmek, alışveriş yapmak ya da ikimizin de ölümüne neden olabilecek ilişkiler yaşamak yerine okumayı tercih ediyorsun."

"Böyle bir müşteriniz mi vardı?"

"Çok fazla. Zenginlerin ve güçlülerin şımarık eşlerini ya da kızlarını takip etmek yorucu, nankör ve monoton bir iştir."

"Gururum mu okşansın yoksa gücensem mi bilemiyorum." "Gururun okşansın," diye önerdi Johan.

"Bilmenizi isterim ki, diğer güvenlik ekibimi atlatmayı başardım," dedi burnunu havaya kaldırarak.

"Evet. Bize bu konuda bilgi verildi ve gelecekte böyle bir şeyin olamayacağı söylendi."

Biraz yumuşayan Jasmine, "İkinci ekibin fazla olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

Mo başını sallamadan önce bakışlarını dikiz aynasından yine ona çevirdi.

"Neden?" diye sordu, adamın ayrıntı vermeyeceğini anlayınca.

Johan başını ortağına doğru çevirdi. Yüz ifadesini görebilmeyi isterdi ama koltuk başlığı engel oluyordu. Mo trafik ışıklarında durduğunda sessizdi. Konuşmadan önce söyleyeceklerini tartıyor gibiydi.

"Kocanız varlıklı bir adam," dedi. "Evet," diye onayladı kadın.

"Siz zengin bir kadınsınız."

Gözleri kısıldı.

Tek omuzunu silkti. "Zenginlikle birlikte güç, güçle birlikte de düşmanlar gelir."

"Benim düşmanım yok."

"Buna inandığınız için güvenliğe ihtiyacınız var."

Aniden öne doğru sarsıldı ve emniyet kemeri kilitlendi.

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Sağ tarafa baktı. "Buradayız."

Johan kapıyı açarken Mo'ya, "Bu konuşma daha bitmedi," dedi.

Kaldırıma adım attığında Johan beklemesini işaret etmek için koluna dokundu. İki adam siyah cipten inip komşu dükkâna doğru ilerlerken Jasmine arkasına baktı. Yönlerine bakmadılar ve takım elbise tercih eden Mo ve Johan gibi giyinmemişlerdi. Bunun yerine, bu adamlar gündelik sokak kıyafetleri giymişlerdi. Beyaz bir hava üfledi ve gökyüzüne bakmadan önce ayaklarını yere vurdu. Hava durumunu kontrol etmemiştir ama mevsimin ilk karı yağacak gibi görünüyordu.

Johan kafeyi işaret ettiğinde, oyalanmadı. Kendisi için kapıyı açan adama teşekkür etti ve Life & Coffee'ye adımını attı. İlk fark ettiği şey kahve barının üzerindeki asma yeşillik ve çıplak tuğla duvarlardı. Köşede yıpranmış deri bir kanepe ve alanın izin verdiği kadar küçük masa vardı. Sarai duvara yaslanmayı başardığı bir yerden el salladı. Jasmine de el salladı ve Johan'ı arkasına alarak tezgâha doğru ilerledi.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Benim için endişelenme."

Arkasına baktı ve ekstra korumalarının kafeye girmedğini gördü. Kaldırımda takılıyorlardı. "Onlara kahve getirelim mi?"

"Ben onlarla ilgilenirim."

Akçağaçlı latte ve fıstıklı kruvasan sipariş etmek için tezgâha doğru ilerledi. Garip bir kombinasyondur ama yatıştırması gereken güçlü bir tatlı arzusu vardı. Bu arayışında yalnız olmadığını fark ettiğinde

Sarai'nin önünde bir tabak büyük, yapışkan kurabiye ve balkabaklı chai latte olduğunu gördü.

"İyi zaman geçirmişsiniz," dedi Sarai, devasa bir kitap rafıyla bölünmüş odanın arka yarısını kontrol etmek için masalarının önünden geçerken Johan'a selam vermeyerek.

"Trafığı onlardan daha iyi yöneten birini hiç görmemiştim," dedi ve gözlerini kapatarak sıcak içkisinden aldığı ilk yudumun tadını çıkardı.

"Bu onların uzmanlık alanı."

Gözlerini açtığında Sarai'yi zencefilli kurabiye kemirirken buldu. "Trafığı yönlendirmek onların uzmanlık alanı mı?"

Sarai'nin iri kahverengi gözleri Johan geri geri giderken onu takip etti, görünüşe göre hipsterların ya da takım elbiseli adamların hiçbirinin suikastçı olmadığından emindi. "Onlar taktik uzmanları, direksiyon başında yetkinler, tıp eğitimleri var ve yüksek madalyalı askeri kariyerleri oldu..." Sarai elini salladı. "Bilirsiniz, her zamanki gibi."

Jasmine fincanını yere bıraktı. "Hayır, bilmiyorum."

"Detaylar hakkında endişelenmeyin. Bu onların işi. Yani." Sarai çenesini ellerinin üzerine koydu. "Bana Ballad of Deception hakkında ne düşündüğünü söyle."

Eğer kitap zihninde bu kadar taze olmasaydı, Sarai'nin konuyu değiştirmesine izin vermezdi. Ama hikâyeyi tartışma ihtiyacı, Mo ve Johan'ın nitelikleri hakkındaki merakının önüne geçmişti. Onu iki gün boyunca perçinleyen ve iç yaralar almasına neden olan son takıntısının heyecanlı bir analizine girişti.

"Ve şimdi bir devam filmi var!" Sarai ona sert bir bakış attığında yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, ikiyüzlüyüm ama bu

Bu benimle ilgili değil, Johanna Ledger ve onun sapkın zihninin geceleri beni uyutmamasıyla ilgili." Sarai bakmaya devam edince iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ve kollarını kavuşturarak koltuğunda kamburlaştı. "Beni rahat bırak."

"Sözü açılmışken, yazıların nasıl gidiyor?"

"Yazmıyordum. Sadece okuyordum," dedi ayakkabısı zıplarken.

"Bu iyi bir şey. Ballad of Deception gibi kitaplar kendi çalışmalarınıza ilham verecek, değil mi?"

Jasmine uzun bir kahve yudumuna sığındı ve kruvasanını bitirdi. Sarai bugün özellikle belden kuşaklı siyah bir kazak-yelek, beyaz uzun bir kol ve ayak bileği botlarına tam oturan siyah bir pantolonla şık görünüyordu.

Sarai sessizliği bozmayıp ona bakmaya devam edince pes etti. "Juliet'in kitabını yazabileceğimi sanmıyorum."

Sarai'nin gözleri parladı. "Neden olmasın?"

"Roth'la aramızdaki şu şey..." diye başladı ama kız arkadaşıyla değil, onun çalışanıyla konuştuğunu hatırlayınca durdu.

"Ne olmuş ona? Her şey mükemmel görünüyor." Sarai, Jasmine'in sağ elinde duran ve henüz çıkarmadığı orijinal evlilik yüzüğünü işaret etti. "oğu gün saat yedide ofisten çıkıyor, dün ise saat altıda! Kimse buna inanamıyor. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Yanaklarının biraz ısındığını hissetti. Neden bir ergen gibi kızarıyordu ki? "İyiyiz." Tekrar düşündü ve "Harika" diye düzeltti.

Gerçek bir evli çift gibi davranıyorlardı; Roth birlikte yemek yiyebilmek için uygun bir saatte işten çıkıyordu. Sonra, Roth ofisine çekilirken

Oyun zamanının geldiğine karar verene kadar bir kitaba sarıldı. Son iki gecedir, Johanna Ledger'ın kitabını bırakması için onu ikna etmek için ekstra ikna edici olması gerekiyordu. İki orgazmdan sonra tekrar kitap okumaya başlamasına bozulmuştu, bu yüzden başını kucağına koyması için onu ikna etti ve uyuyana kadar saçlarını okşadı. Bu hafta, evliliklerinin ilk ayında geçirdiklerinden daha fazla zaman geçirmişlerdi. Cennet gibiydi. Daha fazlasını isteyemezdi.

"Eğer ilişkinizde her şey yolundaysa, bu Rex ve Juliet için de aynı şeyi yazmanızı kolaylaştırmaz mı, yoksa işler böyle yürümüyor mu?" Sarai bir yazarın zihnini anlamaya çalışırken biraz perişan görünüyordu.

Maximus'un şartlandırması onu tereddüt ettirdi. Ona ve kız kardeşlerine aile dışından kimseye sır vermemeleri öğretilmişti. Zaaflar silah olarak kullanılabilirdi, bu yüzden kendi öğütlerini tutmayı öğrendiler... Bakın bu onları nereye getirmişti. Ariana bir bağımlıydı, Colette bir işkolikti ve bir hayal dünyasında yaşıyordu.

Ailesinin onu hiç anlamamış olmasının başkalarının da anlamayacağı anlamına gelmediğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Dünyanın dört bir yanından okuyucular Juliet'in kötü durumuyla empati kuruyordu. Etten ve kemikten insanların onu olabilecek en kötü şekilde görmekte ısrar etmesi onun şansıydı. Kendisini olduğu gibi kabul eden insanlar bulmasının zamanı gelmişti.

Oraya varıyordu. Johnny, Penelope, Kira ve maalesef Daiyu'dan (açıkça görmezden geliyordu) haber almadığı bir gün bile geçmiyordu ve sonsuza dek mutlu yaşamaya kararlı bir kadının karşısında oturuyordu. Sarai, Jasmine'in huysuz doğasından hiç rahatsız olmamıştı. Her şeyi ağırdan alıyor ve

Jasmine'in hayatının hem profesyonel hem de kişisel yönlerini bildiği için eşsiz bir konumdaydı. Onun ikilemini anlayabilecek biri varsa o da Roth'un kişisel asistanıydı.

Sarai'nin zencefilli kurabiyesinin son çeyreğini de kaptı ve temkinli bir şekilde gardını indirdi. "Roth'un hayatıma geri dönmesi ve bizim yeniden evlenmemiz olayı çok..."

"Beklenmedik mi?"

Yılın abartısı ama... "Evet. Babam vefat etti ve beş yıl sonra ilk kez birbirimizi gördük ve..." Elleri havada dolaşarak o zamandan beri olan her şeyi içine aldı. "Çok gerçek, çok taze, çok gözümün önünde. Hiçbirini sindirme ya da uyum sağlama şansım olmadı. Başıma gelenleri olduğu gibi yazamam. Bu şekilde olmuyor. Genelde geçmişe bakarak yazarım. Daha fazla alana ihtiyacım var, daha fazla..."

"Zaman mı?"

Başını salladı. "Çok fazla."

"Peki, ne yapacaksın?"

Masadaki kırıntıların tozunu boş tabağına aldı. "Bazı eski projeleri bitirmeyi düşünüyordum."

Sarai parladı. "Hangi projeler? Minnie Hess olarak yazmaya geri mi dönüyorsun?" Sarai iki elini de masanın üzerine koydu. "Bilgisayarında kimsenin görmediği hikâyelerin mi var?" Yan masada oturan bir adamın sıçramasına neden olan bir çığlık attı. "Merak etmeye dayanamıyorum. Elinizdekileri okuyabilir miyim?"

Jasmine, Sarai'nin hiper enerjisi tarafından hırpalanırken geri çekildi. "Beni korkutuyorsun."

Sarai bunu duymazdan geldi ve koltuğunda zıpladı. "Demek istediğim, Thalia Crane'in bir sonraki kitabının

Ertelendi, ama ne olacağına dair bir ipucum olduğu için başa çıkabilirim." Sarai ellerini birbirine vurmada önce ona abartılı bir göz kırptı. "Ama Minnie Hess olarak yaptığın işleri de seviyorum, yani üzerinde çalışacağın şey buysa, bu yine de bir kazanç. Yayınladığınız her şeyi okudum. Yazdığın ve benim elime geçmemiş bir şey olduğunu bilmeye dayanamıyorum."

"Okumadığın bir sürü şey var," diye mırıldandı ve Sarai oturduğu yerden kalkmaya başladığında elini kaldırdı. "Onlar sadece hikâye parçaları, okunmaya hazır kitaplar değil! Sakin ol."

Sarai gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Benimle alay etmemelisin. Konu sen ve Johanna Ledger olunca aklım pek başımda olmuyor. Siz benim en sevdiğim yazarsınız."

Jasmine dudaklarından birkaç santim ötede bir kurabiye ile durakladı. "Ben senin en sevdiğin yazarlardan biri miyim?"

Sarai tek gözünü açarak ona ters ters baktı. "Şaşırdın mı? Okuduğum her yazar için böyle psikopatlaştığımı mı sanıyorsun?" "Evet mi?"

Sarai iki gözünü de açarak ona tiksintiyle baktı. "Kitaplara kafayı takmış olabilirim ama ikimiz de biliyoruz ki okuduğun, hoşuna giden ve hemen unuttuğun hikâyeler vardır, bir de tam buraya isabet edenler vardır." Sarai göğsüne, kalbinin üzerine dokundu. "Ve bizi asla terk etmezler. Roth bana yazar olduğunu söylediğinde elbette ilgimi çekti. Elime geçen her şeyi okurum, telefon rehberlerini ve uçaklardaki o sinir bozucu broşürleri bile." Sarai küçümseyici bir el salladı. "Pek çok insan alfabeyi bildiği için büyüleyici bir öykü yazabileceğini sanıyor. Ama sadece konuşabiliyor olmanız şarkı söyleyebileceğiniz anlamına gelmez. Ve şunu fark ettim,

En eğitimliler en kötü yazarlar olma eğilimindedir, çünkü yaratıcılık ve hayal gücünden yoksundurlar."

Jasmine kendini başını sallarken buldu, çünkü o da benzer bir sonuca varmıştı. Yazmak hâlâ bir sanattı, bu da öznel ve kusurlu olduğu anlamına geliyordu. Okulda başarılı olan ve yapıya, kurallara ve parametrelere ihtiyaç duyanlar yaratıcı çabalarda zorlanıyorlardı çünkü çizgilerin dışına nasıl çıkacaklarını bilmiyorlardı. Duygularına dokunmak veya sezgilerini takip etmek yerine teknik yönlerle odaklanma eğilimindeydiler.

Sarai açıkça, "Minnie Hess olarak yaptığınız iş için yüksek beklentilerim yoktu," dedi. "Fantastik romanınızı okuduğumda hoş bir sürpriz oldu. Aynı yazarları okuduğumuzu ve muhtemelen benzer etkilere sahip olduğumuzu söyleyebilirim." Sarai elini salladı. "Ama Thalia olarak yaptığın iş beni başka bir yere götürdü. Kendini bıraktığını söyleyebilirim. Kitabınızı elime almadan çok önce Thalia Crane hakkında bir şeyler duymuştum. Seni sık sık Johanna ile karşılaştırıyorlar ama kahramanın hile yaptığını duydum, bu yüzden uzun süre Rex ve Juliet'ten uzak durdum. Okuyucular bunun beni caydırmamasını söylediler ve ana karakterlerin hala bir ilişkisi olduğunu ve muhtemelen sonunda birlikte olacaklarını söylediler." Jasmine gözlerini devirince Sarai sırıttı. "Sanat hayatı taklit eder diye bir söz yok mu? Eğer öyleyse, hayallerimin erkeğini yazmaya başlamalıyım ki ortaya çıksın."

"Kulağa çok tuhaf geliyor," diye itiraz etti Jasmine, gerçi dizinin gerçek hayatta gerçekleşen bazı olayları önceden haber vermesinin ne kadar tuhaf olduğu konusunda o da benzer düşüncelere sahipti.

"Tuhaf değil, büyülü. Bir peri masalı gerçek oldu."

"Öyle olmadığımızı biliyorsun."

"Siz modern bir peri masalının gerçekçi versiyonusunuz ve bazı açılardan bu onu daha da iyi yapıyor."

Sarai aniden ayılınca Jasmine gerildi. "Ne oldu?"

Sarai, "Cevap vermek zorunda değilsiniz ama hep merak etmişimdir..." demeden önce etrafına bakındı.

"Evet?"

Sarai masaya doğru eğilerek, "Kitapta Juliet, Rex'i aldatırken yakaladığı için onu terk ediyor. Hep merak etmişimdir, Roth gerçekten...?"

Jasmine fincanındaki son latteyi döndürdü. "Evliliğimizi farklı ülkelerde geçirdik. Beni bir ilişkisi olduğuna inandıracak şeyler yaptı."

"Ama yapmadı," dedi Sarai düz bir ses tonuyla. Bu bir soru değildi.

"Öyle diyor."

"Ona inanıyorsun, değil mi?" Sarai talep etti.

Başını sallarken elini kucağına götürdü. Sarai'yi dikkatle izliyor, bu bilgiye vereceği tepkiyi bekliyordu. Sadık kişisel asistanı intikam seksi konusunda Roth'un adına alınganlık gösterecek miydi? Ama Sarai kızgın olmaktan ziyade düşünceli görünüyordu.

"Onu terk etmek için sadakatsiz olduğunu düşünmenin dışında başka nedenleriniz de mi vardı?" Sarai sordu.

"Evet."

Sarai başını salladı ve düşüncelerini paylaşmadan içkisini bitirdi.

"Onu kaç kadınla birlikte gördün?" Kendini durduramadan soru ağzından çıkıverdi. Mahcup olan Jasmine yüzünü bir elinin içine aldı.

ve diğeriini kaldırdı. "Hayır, bana söyleme. Sormamalıydım."

"Onu hiç kimseyle görmedim."

Başını kaldırdı. "Hiç mi?"

Sarai başını salladı.

Sarai'nin masum yüzüne baktı ve gözlerini kıstı. "Onun için yalan söyler miydin?"

"Evet."

"Onun için yalan söyledin mi?" "Evet."

Cevaplarında hiç tereddüt yoktu. Hatta Sarai'nin sesi düpedüz neşeliydi.

"O zaman sana neden inanayım?" Sarai ona tuhaf tuhaf bakınca, "Ne?" diye tersledi.

"Roth..." Sarai dudaklarını büzdü.

"Biliyorsun..." "Hayır, bilmiyorum," dedi sınırcasına.

Sarai doğru kelimeyi bulmak için tavanı aradı ve sonunda "O farklı biri" demeye karar verdi.

"Söylemiyorsun," dedi Jasmine. "Hiç fark etmedim."

"O zaman kadınları kadın olarak görmediğini bilmelisin." Gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İşine o kadar odaklanmış ki kimsenin cinsiyetini fark ettiğini sanmıyorum. Onlar onun için sadece insan. İşçiler, personel, çalışanlar, meslektaşlar. Ona asılan kadınlar gördüm. Onları görmezden geldiğinde zoru oynadığını düşünüyorlar. Onun ilgilenmediğine inanmayı reddediyorlar, bu da onları daha agresif yapıyor. Bir keresinde bir toplantıyı yeniden planlamıştı çünkü erkekler ondan bir tepki almak için soyunmanın eşiğinde olan bir kadın tarafından dikkatleri dağıtılmıştı. Eğer yapmasaydım

Evli olduğunu bilseydim, ya gizli saklı ya da aseksüel olduğunu düşünürdüm. Thalia Crane'e rastladığımda, sesinizi ve yazım tarzınızı Minnie Hess olarak tanıdığımda ve hikayenin sizin ilişkinize dayandığını fark ettiğimde yaşadığım şok bu yüzden. Geçmişiniz hakkında her bir karakterin kimi temsil ettiğini bilecek kadar bilgim vardı - kız kardeşleriniz, babanız, vesaire. Ama kitaplarda anlattığınız adamı patronumda göremiyordum." Sarai masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini güçlü bir şekilde kavradı. "Ta ki siz Colorado'da yeniden bir araya gelene kadar. O canlandı. Seni gerçekten görüyor. Onun için kayıt yaptırıyorsun. Üç yıldır onunla birlikteyim ve hiç kimseye ilgi gösterdiğini görmedim. Etrafındaki herkes birkaç hafta içinde yarattığın farkı görüyor. Kendimizden geçtik."

"Biz mi?" dedi zayıf bir sesle.

"Ofistekiler onun program değişiklikleri hakkında konuşmadan duramıyor. Yeniden evlendiğinizden beri davranışları eşi benzeri görülmemiş."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Bizi bir arada tutmak için yalan söyler miydin?"

"Evet, ama bu durumda buna gerek yok. O her zaman senin oldu."

Bu onu içten içe ısıtırken bile, evliliklerinin şartlarını ve babasının ona şantaj yaptığını itiraf etmek gibi tehlikeli bir dürtüye kapıldı. Sarai'nin bu konudaki görüşlerini duymayı çok isterdi ama kişisel asistanı zaten ilişkilerinin iç işleyişi hakkında çok fazla şey biliyordu. Gerçek hayatının ne kadarının beşinci kitapta yer alacağından emin değildi ve bazı olay örgüsü noktalarını her zaman kurgu olarak nitelendirebilirdi. Sarai'nin bundan haberi olmayacaktı,

Eğer kişisel anlaşmalarının detaylarını kendine saklarsa.

Sarai'nin Roth'u bir kadınla görmediğini duyduğuna sevinmiş olsa da, bu onun kimseyle birlikte olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece ciddi bir ilişkisi olmadığı anlamına geliyordu. Bunu, onun yoğun iş programını düzenleyen kişisel asistanından saklayamazdı. Onun beş yıldır seks yapmadığına inanmayı reddediyordu. Tanıştığı erkekler arasında en güçlü seks dürtüsüne sahip olan oydu. Sınırdan bir bağımlıydı. Sarai'nin onun asexual ya da eşcinsel olduğunu düşünmesi için kadınlarını sır olarak saklamak için büyük çaba sarf etmiş olmalıydı. Neden bu kadar ketum davranmıştı? Fahişeleri ya da üst düzey eskortları tercih ettiği için mi?

Kendini zihinsel olarak sarmalın içinde hissetmeye başladığında, "Toplantılarının çoğuna katılıyor musun?" diye sorarak dikkatini dağıttı.

"Hepsi değil ama çoğu."

"Yasadışı bir şey yapıyor mu?"

Sarai'nin açık ifadesi değişmedi ve "Bence bunu onunla konuşmalısın" dedi.

Diplomatik, kaçamak bir cevap bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramadı. "Anlıyorum."

Sarai onun elini sıktı. "Ne olursa olsun, o seninle ilgilenecektir. Sadece ona güven." Sarai'nin telefonu çaldığında, cebinden çıkardı ve içkisinin son kısmını da bitirdi. "Geri dönmem gerekiyor."

"Seni bırakmamı
ister misin?"

"Sakıncası var
mı?" "Tabii ki
yok."

Tabaklarını geri verdiler ve çöplerini attılar. Jasmine düşüncesizce tezgâha yanaştı. Elinde kahverengi bir poşetle Sarai'nin yanına döndüğünde onu salladı.

"Roth için sıcak kurabiyeler."

Sarai sırttı ve onunla kollarını birleştirdi. "Onu hiç kurabiye yerken gördüğümü sanmıyorum."

O da bilmiyordu ama... "Bunlara nasıl karşı koyabilir?"

Sarai şakacı bir şekilde kalçasıyla ona vurdu. "Eğer bunları ona verirsen, eminim yiyecektir. Gelip bir merhaba demelisin. Bu arada, ofisiniz için hangi tasarımcıyı işe almak istediğinizi bana hâlâ söylemediniz."

"Hayır," dedi sıcak, loş ışıklı kafeden çıkıp gürültülü, dondurucu dış mekana doğru giderlerken.

"Hayır, ne? Portföylerinden hiçbirini beğenmediniz mi?"

"İç mimara ihtiyacım yok. Sadece bir masa ve sandalye sipariş edeceğim. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Roth rahat bir ofise sahip olmanızı istiyor, iç karartıcı bir odacığa değil."

"Roth her zaman istediğini elde edemez," dedi Sarai Bentley'in karşı tarafından binmek için arabanın etrafını dolanırken sesini yükselterek.

"Kocanı tanımıyor musun?" Sarai kendini bağlarken sordu.

"Beni bir ofis tasarlatmaya zorlayamaz."

Sarai başını sallayıp telefonunu çıkarmadan önce ona uzun uzun baktı. "Çok tuhaf şeyler için yaygara koparıyorsun."

Jasmine, Mo ya da Johan'ın kıs kıs güldüğü ön koltuklara baktı. "Gerçekten mi çocuklar?"

Sarai, "Gönderiniz trend oldu," diye duyurdu.

"Ne postası?" Jasmine, Ballad of Deception için yaptığı kitap önerisini hatırlamadan önce sordu. "İyi ya da kötü bir trend mi?"

"Güzel."

Kendisi de görmek için telefonunu çıkardı ve ne kadar çok yorum olduğunu görünce şok oldu. Beklendiği gibi, gönderisinin amacını görmezden gelen ve bir sonraki kitabı için bir çıkış tarihi talep eden birkaç kişiden fazlası vardı. Ayrıca epeyce nefret eden de vardı. Onları hiç tereddüt etmeden engelledi. İnsanlar onun ve eserleri hakkındaki görüşlerini belirtme hakkına sahipti ve yorum bırakmakta ya da grupta veya mesaj panolarında onu ölesiye tartışmakta özgürdüler, ancak sırf tartışma yaratmak için ya da ilgi çekmek istedikleri için grubunda hakaret içeren yorumlar yapanlara karşı çizgiyi çekti.

Yorumlara cevap verdi ve birçok okuyucunun Ballad of Deception'ı zaten okumuş olduğunu görünce heyecanlandı. İkinci kitabın yönü hakkında epeyce ilginç teori vardı.

Telefon ekranından başını kaldırmayan Sarai'ye "Bunu duydu mu?" diye sordu.

"Tabii ki. Var olan her tartışma forumundayım." "Roth sana bu kadar zaman ayırırken günde on dört saat çalışmak?"

"Neredeyse on ikiye düştü, gerçek izin günleriyle birlikte, sayende." Sarai konsolun üzerinden uzanarak onun omzunu okşadı. "Sen başımıza gelen en iyi şeysin."

Johan yolcu koltuğundan, "Katılıyorum," dedi.

Bir saat içinde ikinci kez kızardı. Johnny ile birlikteyken hissettiği aynı aidiyet duygusu

Aleixo onu içine çekti. Babasının güvenliğı ona bir an önce teslim edip kurtulmak istedikleri bir paket gibi davranmıştı. Hiçbiri onu tanımaya çalışmamıştı. Mo ve Johan, Roth'tan çok büyük olmasalar da endişeli amcalar rolünü üstlenmişlerdi. Roth'un evlerinden birinde kilitli olmadığı zamanlarda her adımında onu gölgelemelerine rağmen onlar tarafından boğulduğunu hissetmiyordu. Öne doğru eğilip kollarını Johan'a dolama dürtüsü güçlüydü ama direndi. Sürdüğü sürece arkadaşlıklarının tadını çıkaracaktı. Umarım yıl bittikten sonra da arkadaş kalmak isterlerdi...

Morali bozulduğunda, başka bir sosyal medya platformuna geçerek dikkatini dağıttı. Bildirimlerini taradı ve bir çığlık attı. Mo etrafına bakınıp tehdidi ararken araba savruldu. Johan elinde bir silahla dönüp duruyordu.

"Ne oldu?" Mo seslendi.

"Johanna Ledger mesajıma yanıt verdi," diye nefes aldı.

"Ne?" Sarai çığlık atarak iki adamın da ellerini kulaklarına kapatmasına neden oldu. Emniyet kemerini çözdü ve Jasmine'in ekranını görebilmek için kendini konsola dayadı.

"Thalia, kitabımı dinleyicilerine tavsiye ettiğın ve tatlı mesajın için teşekkür ederim. İlk kitabınız Breaking Tradition'ı yayınladığınızdan beri yükselişinizi izliyorum. Kaç kez okumam gerektiğini söylediler sayamıyorum. BoD'un devam kitabına başlamadan önce onu alacağım. Desteyiniz için teşekkür ederim ve BoD'un bazı perakendecilerde sansürlenmesi konusunda bir şey yapılabilirse, size haber vereceğim

Biliyorum. Sizin için de yapabileceğim bir şey olursa haber verin. Sonunda sizinle bağlantı kurmak güzeldi. -JL"

Sarai onu hafifçe sallarken Jasmine mesaja anlam sızca baktı. "Kim olduğumu biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor! Sen ünlüsün!"

Elinde tabancasıyla hâlâ koltuğunda dönmekte olan Johan aniden öne doğru döndü ve "Ağlıyor," diye mırıldandı. "Ağlamıyorum," dedi bir gözyaşını silerken.

"Aman Tanrım,

Çıldıracağım."

"Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?" Mo sordu.

"Tüm dünyadaki en sevdiğim yazar az önce bana mesaj attı."

Sarai koltuğuna geri yaslandı. "Bugün harika bir gün olmaya başladı. Keşke tartışma panolarına az önce neler olduğunu anlatabilseydim. Oyundaki en büyük yazarlardan ikisi sonunda çarpıştı. Eğer bir konuda işbirliği yaparsanız ölebilirim."

Lanet olası idolü az önce onun adını söylemişti. Aslında takma adını, ama Jasmine'in bir parçası hâlâ Thalia'nın kendisinin en iyi versiyonu olduğunu düşünüyordu - kendine güvenen, pozitif, kararlı, nazık, bağışlayıcı. Gerçek hayatta ise aşırı analiz yapıyor, çok fazla bocalıyor ve itiraf etmek istemediğinden daha fazla kendinden şüphe ediyordu.

Johanna'nın mesajını tekrar okudu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Okurlar tarafından takdir edilmek başka bir şeydi, bir akranı tarafından, özellikle de Johanna'nın kalibresinde biri tarafından takdir edilmek bambaşka bir şeydi. O güne kadar gerçek hayatta başka bir yazarla tanışmamıştı. Sosyal medyada kendi türündeki yazarlarla gelişigüzel sohbet ediyordu ama herhangi bir arkadaşlık geliştirmemişti çünkü onu kapaktaki bir isimden

öteye taşıyıp gerçek bir insana dönüştürecek konferanslara katılmıyordu

olmak. Kitap konferanslarına davet edilmeyi reddetmişti çünkü takma adının ailesiyle ilişkilendirilmesine izin veremezdi. Şu ana kadar bu kararından pişmanlık duymamıştı. Kibar sohbetlerin ötesine geçmek ve Johanna'ya ilham kaynağı, yazarlığı ve bu sektörde uzun ömürlü olmak için tavsiyeleri hakkında sorular sormak istiyordu. Onun-

"Buradayız."

BÖLÜM 13

Johan kapıyı açarken gözlerini kaydırdı, arabadan inmek için onun elini tuttu ve soğuk hava çıplak bacaklarına saldırdığında irkildi. İçgüdüsel olarak, nerede olduğunu hatırlamadan önce korunmak ve ısınmak için ona doğru eğildi. Ailesinin üç nesildir hâkim olduğu lanet olası Finans Bölgesi'ndeydi ve buraya yerleşen son milyarderle yeni evlenmişti. İhtiyacı olan tek şey buydu - korumasıyla bir ilişkisi olduğu söylentilerini başlatmak. Roth buna bayılırdı.

Doğruldu ve caddenin karşısındaki babasının binasına bakmak için döndü. Hennessy genel merkezinin bulunduğu orta kısma bakmak için gözlerini gölgeledi. Ariana'nın sıkı çalıştığından emindi.

Felaketle sonuçlanan Şükran Günü yemeğinden bu yana dört gün geçmişti. Rami, Lyle ve Colette, Ariana'nın duygularını paylaşmadıklarını söylemek için ona ulaşmışlardı ama kız kardeşinin köşesinden gelen sessizlik sağır ediciydi. Kendi kendine bunun önemli olmadığını söylese de, yine de aklının bir köşesini kemiriyordu. Ne yapacağını prova etmek yerine

kız kardeşine söylemek istediği şeyi söyleyememiş, kendini kurgunun fantastik sularında kaybetmişti. Eğer kitap içindeki karmaşayı bastıracak kadar büyüleyici değilse, yoluna devam etti.

"Kurabiyeleri unutma!" Sarai arabaya yaklaşırken seslendi.

"Ah." Jasmine arka koltuktaki paketi ve unuttuğu telefonunu almak için aceleyle kapıyı yeniden açtı. Çantasını omzuna attığında Mo ve Johan kaldırıma çıkmış, ikinci ekipten bir kişi de Bentley'in sürücü koltuğuna oturmuştu. İkinci ekibin gündelik sokak kıyafetleriyle çok fazla dikkat çekeceğini fark etmeden önce değişim hakkında soru sormak için ağzını açtı. Mo ve Johan hiç vakit kaybetmediler.

Bu saatte kaldırım takım elbiseli adamlarla tıklım tıklım doluydu. Nedense küçük grupları oldukça dikkat çekiyordu. Bentley'den mi, Mo ve Johan'ın açıkça onun koruması olmasından mı, yoksa onu tanıdıklarından mı emin değildi. Sarai bu ilgiden etkilenmedi ve binaya girerken bir telefon görüşmesi yaptı.

"Evet, ayın on altısına almamız gerekecek. Bizi öğleden sonra 3:15'e ayarlayabilir misiniz? Bu ideal olur. Hmm. Saat 14:45'te bitmesi gereken bir randevusu var. Çok yaklaşmış olabiliriz. Bay Thompson'ın randevusunu bize uyacak şekilde değiştirebilir misiniz? Minnettar ol u r u m . 3:15

Bay Roth'un onunla en erken ayın 16'sında görüşebileceğini, aksi takdirde yeni yıldan sonrasını planlamamız gerekeceğini söyledi. Evet, anlıyorum. Konuştuğumuz gibi bunu takvimine ekliyorum. Teşekkürler, Lora. İrtibatta olacağım." Sarai asansörün düğmesine bastı ve kapılar açılmadan önce bir telefon görüşmesi daha yaptı.

Asansöre bindiklerinde Mo ve Johan, Jasmine'e bir köşeye geçmesini işaret ettiler. Neredeyse bir düzine erkek aynı asansöre binmeye çalışırken Yasemin buna mecbur kaldı. Kırk beşinci kata yaklaştıklarında Sarai telefon konuşmasını bitirdi. Adamlardan biri ona doğru eğilip bir şeyler mırıldandı. Sarai başını salladı ve kapı açılırken, "Bana e-posta gönder. Bunu halledeceğiz."

Mo geçebilmesi için adamları kenara çekti. "O bir Hennessy değil mi?" diye mırıldandı biri.

"En genci," diye cevap verdi bir başkası.

"Yine onunla mı birlikte?"

"Duyuru birkaç hafta önce gazetelerde yer aldı."

"Yaşlı adam öldükten sonra ortaya çıkması çok komik..."

Kapılar kapandı ve Jasmine'in konuşmanın geri kalanını duyması engellendi. Mo ve Johan'ın yan bakışlarını hissetti ama tanıdık bir resepsiyon alanına girerken yüz ifadesini yumuşak tuttu. Sarai beyaz bir masanın arkasında iki kadınla konuşuyordu. Resepsiyon görevlilerinin arkasındaki duvar, bir otel lobisi gibi güzel çiçek aranjmanlarıyla süslenmişti.

"Bu Jasmine, Bay Roth'un karısı," diye duyurdu Sarai.

Resepsiyon görevlileri ona kibarca gülümsedi, ancak gözleri üzerinde gezinirken, bir parça bile makyaj yapmadığının farkındaydı. Gözleri de Ballad of Deception'ı okumaktan ve arabadaki son çıldırışından dolayı şişmişti.

"Onu ziyarete geldi," diye devam etti Sarai. "Saat on biri hâlâ geçiyor mu?"

"Evet. Yarım saat önce içecek bir şeyler aldık."

Sarai başını salladı ve yakındaki bir konferans odasının cam duvarlarından bakan Jasmine'e döndü,

bir toplantı yapıyordu. "Buraya daha önce gelmiş miydiniz?"

"Evet, ama gece geç saatti ve doğruca ofisine gittim."

"Colorado'da değerini kanıtladın. Kulübede geçirdiğimiz zaman bana, ona verdiklerinden hoşlanan bir fahişeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı." Kötü anıyı bir kenara bırakıp bunun geçmişte kaldığını hatırladı ama hamile Colette'in bütün gün Roth'un kendisine beş dakika ayırmasını beklediği bekleme alanına bakmaktan kendini alamadı.

"Sana etrafı göstereyim." Sarai, Jasmine ile kollarını birleştirdi ve onun sert vücut dilini görmezden geldi. "Burada kırk iki çalışan var."

Jasmine gözlerini kırıştırdı. "New York'a geldiğinden beri o kadar çok kişiyi işe mi aldı?"

"Hayır. Çoğu zaten onun emrindeydi ama farklı bölgelere dağılmışlardı. Artık New York onun merkezi olduğu için herkes başka bir yere taşınıyor. Saat farkları ya da seyahat organizasyonu konusunda endişelenmek yerine koridordan yürüyerek ofislerine gitmek harika bir şey. Bunun için teşekkür ederim."

Roth'un New York'a yerleşmesiyle hiçbir ilgisi yoktu - Colorado'da yüz yüze gelmeden önce taşınmıştı - ama Sarai'yi buna ikna etmeye çalışmak zaman kaybıydı. Roth'un asistanı ne isterse ona inanacaktı.

Roth'un çatı katlarına damgasını vuran iç mimar, onun genel merkezinde farklı bir yaklaşım benimsemişti. Ofis havadar, aydınlık ve zarifti, Jasmine Ariana'nın takdir edeceğini bildiği modern bir sofistikeliliğe sahipti. Tasarımcı camı pırıl pırıl parlayan

Ahşap ve dramatik ışıklandırma harika bir etki yaratmış. Ofis beklediğinden iki kat daha büyüktü ve o kadar çok yeşillik vardı ki Roth'un tüm bitkilerle ilgilenmesi için tam zamanlı bir bahçıvan tutup tutmadığını merak etti. Ofisin Roth'un zevklerine göre değil, çalışanlarının zevklerine göre tasarlandığı açıktı.

Bir dinlenme odası lüks bir kafeye dönüştürülmüştü; yumuşak caz müziği çalıyor, süslü bir espresso makinesi olan bir kahve barı ve çikolata-kahverengi koltuklar vardı. Önlerinde dizüstü bilgisayarlarıyla masalarda oturan bir avuç insan belli ki yemek için değil çalışmak için oradaydı. Ofisten ayrılmadan sınırsız kafeine ve kahve dükkânı havasına erişim sağlamak, Roth'un çalışanlarını kesinlikle motive ve üretken tutacaktır.

Sarai'nin tüm özelleştirmeleri göstermesiyle tura devam ettiler. Roth'un bu taşınmanın kalıcı olmasını istediği açıktı. Londra'da hâlâ başka bir ofisi olduğunu sanıyordu ama Sarai'ye göre her şey burada yapılacaktı. Boşandıktan sonra pek karşılaşmayacaklarını düşünüyordu ama ofisinin konumu ve seyahatin az olması, yollarının kesişme olasılığını son derece yükseltiyordu. Gelecekte nasıl bir etkileşim içinde olacaklarını hayal edemiyordu ve Sarai onu çalışanlarıyla tanıştıırken bunu düşünecek zamanı yoktu.

Neyse ki etkileşimler kısa sürüyordu. Ondandır istenen en fazla şey bir el sıkışma ya da kibar bir gülümsemeydi. Sarai sık sık durduruluyor ve daha onlar sormadan herkesin tam olarak ne istediğini biliyor gibiydi.

"Evet, e-postanızı gördüm. Turu tamamladıktan sonra size geri döneceğim. Bay Roth'un eşi Jasmine'e ofisi gezdiriyorum."

Ofis nispeten sessizdi; telefonlar anında yanıtlanıyor, sesler alçak bir mırıltıya dönüşüyor ve bilgisayar tuşlarının ritmik dokunuşları duyuluyordu. Bu kadar çok faaliyetin olduğu bir ofis için alışılmadık bir durumdu. Yine de Roth'un gereksiz gürültüden nefret ettiği biliniyordu ve çalışanlarının çene çalmaya vakti yoktu; Jasmine'in çok az uyuduğunu bildiği işkolik patronlarına ayak uydurmak için canla başla çalışıyorlardı. Eşit sayıda kadın ve erkek var gibiydi ve dünyanın dört bir yanından geliyor gibiydiler. Sarai ile birlikte kapı yerine buzlu camdan sürgülü duvarları olan geniş ofislerin önünden geçerken, birden fazla çalışanın İngilizce dışında bir şeyler konuştuğunu duydu.

Sarai turu bitirirken açıkça, "Bundan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Sadece içine giriyorum. Tasarımcının zevki kusursuz."

"Ama senin tarzın değil?"

Sarai'nin uyumlu kıyafetine elini çırpmadan önce kendini işaret etti. "Benden daha stil sahibisin."

Sarai başını yana eğdi. "Etrafta ev ofisiniz için duvarların dışında konseptler bulabilecek eksantrik tasarımcılar arayacağım."

Jasmine bunu nasıl karşılayacağını bilemediği için yüzünü buruşturdu. "Zahmet etmeyin."

Sarai onu görmezden geldi ve koridorun sonundaki yönetici odasını işaret etti. "Onu nerede bulacağını biliyorsun."

"Toplantısını bölmek istemem."

Roth'un çalışanlarının koşturması ailesinin ofislerini fazlasıyla andırıyordu ve Jasmine'e hayatının bu bölümüne ait olmadığını hatırlatıyordu. Penelope'yi bir iş yemeğini bölmekten vazgeçirmeye çalışmasının üzerinden çok zaman geçmemiştir ve şimdi aynı şeyi ona haber vermeden yapıyordu. Özel hayatında güvenmeye başladığı adamın iş yerinde de aynı şekilde davranacağını garanti yoktu. Burası onun alanıydı. Dikkatinin dağılmasını hoş karşılamazdı, özellikle de birlikte akşam yemeği yiyebilmek için işten erken çıkmışken.

Çantasından bir torba kurabiye çıkardı ve Sarai'ye uzattı. "Bunları ona verebilirsin. Onu sonra göreceğim."

Sarai ona tuhaf bir bakış attı. "Burada olduğunu ve onu görmek için uğramadığını öğrenirse nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Rahatsız etmediği için mutlu muydu? En başta neden uğrama zahmetine girdiğini mi merak ediyordu? Geri adım attı ve Mo'ya çarptı.

Sarai saatine baktı. "Saat beşten beri arka arkaya toplantılar yapıyor. Şu anda ihtiyacı olan şey tam olarak sensin. Kaçırmamam gereken bir konferans görüşmem var. Sana sonra yetişirim."

Ve Sarai onu orada öylece bıraktı.

Eğer Jasmine'e kalsaydı, kuyruğunu kıstırıp kaçardı. Eski alışkanlıklar zor ölür. Ama Johan koridorda adım adım ilerleyince bu seçeneği elinden alındı. Mo, sanki onun kaçmak üzere olduğunu hissetmiş gibi kolunu tuttu. Kadın dişlerini sıktı.

dişlerini sıktı ve o geçerken bilgisayarlarından başlarını kaldıran ya da konuşmalarını kesenlere gülümsemek için kendini zorladı.

Tamam, bu cidden çok garipti. Ya Roth kendini kaybedip onu meslektaşlarının önünde azarlarsa? Ya da daha kötüsü, onu soğuk bir şekilde kovar ve ona ayıracak zamanı olmadığını söylerdi. Bu yeni bir şey olmazdı ama kaydettikleri ilerlemeyi aşındırırdı. Roth, çoğu erkek gibi, iş ve özel hayatını ayrı tutmayı severdi. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Eğer üzgünse, hemen kendini affettirirdi.

Kâğıt kurabiye torbasını can havliyle tutarken buruştu. On beş dakika önce kurabiyeler iyi bir fikir gibi görünmüştü. Şimdi ise kendini aptal gibi hissediyordu. Johan'ın ceketinin arkasından tuttu ve kapıyı çalmak için elini kaldırdığında onu bir adım geriye çekti.

"Bence gitmeliyiz."

Eğer olsaydı, sarı kaşları saç çizgisine çarpardı. Mo sabırsız bir ses çıkardı ve başının üzerinden uzanarak sert bir çift vuruş yaptı. Kapı açılırken adamın karnına homurdanmasına neden olacak kadar sert bir dirsek attı.

Tanımadığı bir adam kapı aralığını doldurmuştu. Onlara öyle bir bakış attı ki, Jasmine Johan'ın yanına yaklaşıp "Roth burada mı?" diye sordu.

Adam kapıyı tamamen açmadan önce bir süre onu inceledi.

Saray gibi ofis tıpkı Jasmine'in hatırladığı gibiydi; pırıl pırıl beyaz zeminler, devasa espresso masası ve

Milyon dolarlık manzara, alçakta asılı duran bulutlar nedeniyle bugün biraz daha az etkileyiciydi.

Yan tarafta bir tepsi içecek vardı. Roth ayaktaıdı, bir eli masanın üzerindeydi ve bir planın üzerine eğilmişti. Yanında bir adam durmuş, kalemle bir şeyi işaret ediyordu. Başka bir adamın elinde telefon vardı ve not alıyor gibiydi.

"Roth?" diye seslenmeden önce tereddüt etti. Adam başını kaldırdı.

Midesi sıkışırken yüzüne bir glmsemi yerleştirdi. "Buralardaydım. Bir uğrayıp merhaba diyeyim dedim."

Doğrulurken yüzündeki yasaklayıcı ifade değişmedi.

Kurabiye poşetini havaya kaldırdı. "Sana bir şey getirdim."

Hepsi ona sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi bakıyordu. Avuçları terlemeye başladı. Elindeki kurabiye paketini kapıyı açan adama uzattı.

"zr dilerim. Blmemeliydim. Ben sadece..." Adam çantayı ondan almaya kalkışmayınca, arkasında duvar gibi duran Mo'ya doğru geri adım attı. "Bırakalım da işine dn. Sonra görüşürüz."

Roth masanın etrafından dolanıp uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi hızla kapatarak ona doğru ilerlerken sözünü kesti. Kapıdaki adam geri çekilirken endişesini gizlemeye çalıştı. Mo ve Johan'ın da aynı şeyi yaptığını hissetti ve kocası cehennemden çıkmış gibi ona doğru ilerlerken onu yalnız bıraktı. Adam dokunma mesafesine geldiğinde başını kaldırdı.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

Adamın ağzı onunkine değmeden önce sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Şaşkınlıkla homurdandı ve sonra dili ağzına girdiğinde nefesi kesildi. Rahatlamaktan sersemlemiş bir halde adamın yanlarını kavradı ve ona istediğini verdi.

Çok uzaklardan Johan'ın "Yeni evliler" dediğini duydu.

Roth öpüşmeyi kestiğinde gözlerini yavaşça kırıştırdı ve şaşkın bir şekilde "Merhaba" dedi.

Roth onun başının arkasını kavradı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Bunu sonra hallederiz."

Bu açık bir görevden almaydı. Şaşkın bir sessizlik ve ardından birkaç kıkırdama oldu.

"Bir dahaki sefere daha geniş bir zaman bloğu talep edeceğiz. Tasarımda bu kadar çok kusur olduğunu bilmiyorduk," dedi bir ses.

Roth, Jasmine'i kucağına aldı ve adamların çıkabilmesi için kenara çekildi. "Çözdüğünüzde bana e-posta gönderin."

"Olur. Memnun oldum Bayan Roth."

"Sen de." Sesi geniş bir göğse çarpıyordu. Kaba görünmemek için başını çevirip adamlarla göz teması kurmaya çalıştı ama Roth'un kolları onu çelik gibi sarmıştı. "Böldüğüm için özür dilerim. İstemeden oldu-"

"Özür dileyecek bir şey yok." Erkeksi ses alaycı ve eğlenceliydi. "İşten daha önemli şeyler de var, değil mi Roth?"

Kocası kelimelerle karşılık vermedi ama Yasemin'i duvara kapatıp yiyerek onayladığını ifade etti. Vücudu alevler içinde kalırken bile odadaki erkeklerin farkındaydı. Kaçmaya çalıştığında

Roth homurdandı ve hoşnutsuzluğunu göstermek için dudağını ısırdı. Elini adamın ceketinin içine soktu. Ne halt ediyordu bu adam? Bu, beklediği olasılıkların o kadar dışındaydı ki başı dönüyordu. Son adam da çıkarken gözleri sola kaydı. Mo, yüzünü çevirerek kapı koluna uzandı ve kapıyı çekti.

Roth onun çenesini kavradı ve onu ateşli bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seni öptüğümü görmeleri umurunda mı?"

"Bilmiyor musun?" Propriety, onun çirkin PDA'sından duyduğu baş döndürücü zevkle çarpıştı.

"Hayır, ben istediğimi yaparım," dedi ve ceketinin ön yarısını tuttu.

Ne yapmak üzere olduğunu tahmin edemedi, adam onları birbirinden ayırdı. Düğmeler uçuşurken ağzı açık kaldı. Siyah gözler kazak elbisesini taradı.

"Sıçtın prenses."

Adamın eli eteğinin altından kayarak iç çamaşırının köşebentini okşarken kadın kılını bile kıpırdatmadı. Yavaşça, sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı.

"Bu paltonun altında çıplak olman gerekiyordu."

"Öyle miydin?" dedi aptalca.

"Evet, ama bunu düzeltebilirim."

Bu, bacaklarından aşağı kolayca kaydırabileceği dantelli iç çamaşırını yırtmadan önceki tek uyarıydı.

"Hey!"

Kadın onu itti ama adamın bir görevi vardı. Elbisesini kafasına geçirmeden önce ceketini ve çantasını omuzlarından itti. Onu çırılçıplak soydu.

on beş saniyeden kısa bir süre içinde diz boyu çizmelerini ve sütyenini çıkardı. Adam sütyeninin ön kopçasını çözüp gevşek kolundan aşağı çekerken Jasmine şoktan uyuştu. Sütyenin odanın bir ucundan diğerine süzülüşünü ve masanın önündeki sandalyelerden birinin koluna inişini izledi.

"Dizlerinin üzerine çök."

Şeytani bakışları onu itaat etmeye zorladı. İtaat etmek istedi. Onu işe tercih etmesi, ona istediği her şeyi vermek istemesine neden oluyordu ama... Mo ve Johan kapının diğer tarafında mı duruyordu? Kapıyı çalmadan kimsenin onun alanına girmeyeceğini bildiği halde uzanıp kilidi çevirmek istedi. Masasının arkasındaki cam duvar renkli miydi, yoksa...?

"Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum prenses," dedi sert bir ses tonuyla ve kızın ürkek dikkatini tekrar kendisine çekti.

Derin bir nefes aldı. Evlerinin mahremiyetinde, hiç düşünmeden ona boyun eğdi. Nerede oldukları bir fark yaratmamalıydı. Sonuç olarak, onunla ilgileneceği konusunda ona güveniyordu. Soğuk mermerin üzerine diz çöktüğünde, adam eğildi ve ona ne kadar memnun olduğunu anlatan derin, uyuşturucu bir öpücük verdi.

"Sen Londra'ya geldiğinde çekip gittiğim için kendimi affettirme şansını beş yıldır bekliyorum," diye homurdandı. "Bana gelmenin aylar süreceğini sanmıştım. Seni orada gördüğümde gözlerime inanamadım. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam ediyorsun prenses ve şimdi bir başkasını gerçekleştireceksin."

Alçak hırıltısı onu ateşlendiriyordu. Vücudu karşılık verirken kalçalarını birbirine kenetledi. Pantolonunun fermuarını açıp onu çekerken gözleri müstehcen bir açlıkla parlıyordu.

aletini çıkardı. Adam kendini okşadı, bu da kadının ağzını sulandırdı.

Sorgulayan bir kaş kaldırdı. "Sahip olduğun şeyi talep edecek misin?"

Elini, memnuniyetle sıçrayan şaftının etrafına sararken ağzı kıvrıldı. Yan tarafını öptü ve mırıldandı, "İtiraf mı ediyorsun Jamie? Sana sahip olduğumu mu?"

"Sen söyle."

Meydan okuma kabul edildi. Tamamen ona odaklandı, onun fantezisini aşmaya kararlıydı. Taşaklarını çıkarabilmek için pantolonunu düzeltti, çok yakında içinde olacağını bildiği canavara dönüşen aletini okşarken onu okşadı.

"Siktir, Jasmine."

Elinin içinde kıvrınması için onu yalayıp okşarken hınzırca bir gülümseme takındı. Ne yazık ki çalışanları onun adını haykırdığını duymuyordu. Evdeki ofisi ses geçirmez olduğu için buranın da öyle olduğundan emindi. Öte yandan bu, istedikleri kadar gürültülü ve korkunç olabilecekleri ve korumalarının onu beklediği gerçeği dışında çalışanlarının hiçbir şeyden haberi olmayacağı anlamına geliyordu.

Sol tarafına doğru esen bir hava, daha önce sadece emişinin ve erkeksi tatmin homurtularının duyulduğu yerden gelen sesleri fark etmeden önce onu uyaran tek şeydi. Kadın duvara doğru geri çekildiğinde, Roth da onu takip etti ve kadının hazır olduğundan daha derine yerleşti. Tırnakları onun kaya gibi sert kalçalarına batarken öğürme refleksini kontrol etmeye çalıştı.

"Beni emmeye devam et," diye emretti.

Göz ucuyla kapının kırık olduğunu gördü. Bunun tek açıklaması kapıyı onun açmış olmasıydı ama neden? Acil bir ses çıkardı. Adam onun saçlarını okşayarak karşılık verdi.

"Seni böyle görmelerinden utanıyor musun? Dizlerinin üzerinde, sikimde boğulurken? Onunla boşalırken? Bana bak."

Akan gözler yukarı fırladı ve onun vahşi bakışlarıyla çarpıştı.

"Ne düşündükleri önemli mi? Seni böyle gören her erkek benim yerimde olmak için her şeyi yapar." Aleti yüzünden şişen yanağını okşadı. "Yoksa bizi ayaklarının dibinde amını yalarken, yüzüm sana bulaşmış halde bulmalarını mı tercih edersin?"

Bu görüntü kalbinin atmasına neden oldu.

"İstedğin bu mu prenses? Seyirci mi?"

Kalbi sıkışmıştı. Onu tehdit mi ediyordu, yoksa...? Konuşan adamların sesini fark ettiğinde konsantrasyonu bozuldu. Konuşan Mo ya da Johan değildi, ikisinin de farklı aksanları vardı. Çalışanları ya da Roth'un ortaya çıkmasının ne kadar süreceğini görmek için bekleyen toplantıdaki adamlar olmalıydı. Sesleri çok yakındı.

Roth onun ağzını sikmeye başladı. Şehvet, heyecan ve dehşetin kafa karıştırıcı karışımı üzerine çökerken, bacaklarını kavrayarak duvara yaslandı. İçindeki yoksun teşhirci, ofisten gelen sesler duyularına çarptıkça çılgına dönüyordu.

Kapının önünde biri olmadıkça boşluk belli olmazdı. Ama tek bildiği, adamın her an gelebilecek başka bir randevusu olduğuydu. Mo ve Johan hangi cehennemdeydi? Onları duyamıyordu ama

Yakınlarda olmalılar. Yan taraftaki sandalyelerde oturmuyorlardı, değil mi? Yakıcı panik ve sevinç dalgaları üzerine çöktü. Endişesini Roth'tan çıkardı, o da tısladı ve parmaklarını saçında birleştirdi.

"Siktir, prenses. Tıpkı ara sokaktaki o gece gibi ama bu sefer yabancılar tarafından keşfedilmeyeceğiz. İstedğin bu mu?" Kolunu duvara dayadı ve aç, akkor gözlerle ona baktı. "Senin tam teslimiyetini görmelerini istiyorum." Yüz ifadesi sertleşti. "Tek sorun, herhangi bir erkeğin boşalırken yüzündeki ifadeyi görmesi düşüncesi bende birini vurma isteği uyandırıyor."

Kapıyı bir çırpıda kapattı.

"Bir gün bunu sana vereceğim ama bugün benim," diyerek geri adım attı.

Nefesini içine çekti ve ağzını yokladı. Dudakları o kadar gerildiği için acıyordu. "Bana ne vereceksin?"

"Arzularını yerine getireceğimi söyledim, istemediklerini bile," dedi onu kaldırırken. "Keşfedilmekten ve birinin seni izlemesinden zevk alıyorsun. Muhtemelen Maximus'un seksi bu kadar tabu bir konu haline getirmesinden kaynaklanıyor."

Adam onu odanın diğer ucuna taşıırken omzuna vurdu. "Senden asla fantezilerimi şımartmanı ya da kökenlerini analiz etmeni istemedim!"

"Sen benim hayallerimi gerçekleştiriyorsun, ben de senin için aynısını yapıyorum, düşüncesi bile içimde birinin boğazını kesme isteği uyandırsa da."

"O zaman nasıl...?" Adam onu hepsinin üzerinde çalıştığı planın üzerine oturttuğunda sözünü yarıda kesti. "Ben istemiyorum

mahvet-"

"Bunu yapacağından emin olacağım."

Ceketini çıkardı ve silahını çıkarmak için belinin arkasına uzandı. Oturmadan önce çekmeceye attı ve sandalyesini öne doğru yuvarlayarak kadının bacaklarının arasına girdi. "Arkana yaslan ve yayıl."

Bacakları beklentiyle titriyordu. "Seni içimde istiyorum."

"Beni yakalayacaksın, ama önce, bu ofise ilk girdiğinde yapmam gereken şeyi yapacağım. Şimdi bebeğim, dediğimi yap."

Sızdığını hissettiğinde kalçaları birbirine kenetlendi. "Kağıtlarınız..."

"Benim için bir anlamı yok." Parmakları kadını yokladı ve kolayca içine girdi. Gözleri açgözlülükle parlıyor, kadının daha da sızmasına neden oluyordu. "Bunu istediğini biliyorsun."

Parmakları aletiyle ne yapması gerektiğini taklit ederken ayak parmakları kıvrıldı. Gözleri onun ötesindeki manzaraya giderken tepkisiyle savaştı. Çalışanlarının onları görmesi bir şeydi, ama etraflarındaki binalarda şehrin en etkili insanlarından oluşan binlerce potansiyel izleyici vardı.

"Pencereleriniz."

"Peki ya onlar?"

"Eğer biri görürse..."

"İstediğin bu, değil mi?"

Ayağını adamın omzuna koydu ve ona ters ters baktı.

"Ben ne zaman-"

"Buna gerek yok. Çalışmalarındaki satır aralarını ve az önce olanları okuyabiliyorum. Korkmuşsun ama aynı zamanda

açık."

"Sen..." Cümlesini tamamlayamadı çünkü adam iki parmağını kıvrarak ona ne söyleyeceğini unutturdu.

Onun dikkatinin dağılmasından faydalandı ve ellerini dizlerinin altına bağlayarak onu sırt üstü yatmaya zorladı. Daha fazla uzatmadan kalçalarını ayırdı ve ağzını onun üzerine koydu.

O kadar derine iniyordu ki sakalının ıslanacağını biliyordu. Bu onu endişelendirmemeliydi. Genelde endişelendirmezdi ama ofisindeydiler ve muhtemelen daha çok toplantısı vardı ve o lanet kapı hâlâ kilitli değildi. Roth endişelerini bir his çığının altına gömdü. Sanki tadı bağımlılık yapıyormuş gibi ondan besleniyordu; sanki ondan aldığı şeyle besleniyordu.

Sakallı çenesi aşırı uyarılmış etini sıyırdı. Gözlerini devirmekle tehdit eden o acımasız dilden uzaklaşmaya çalışırken acınası bir inilti çıkardı.

"Bu sesi çıkarmana bayılıyorum," diye homurdandı kadın kasılırken. "Sen hayatımda tattığım en tatlı şeysin. Bunu benim kadar arzuladığını söyle bana."

"Roth, lütfen." Adam onu cezalandırmak için kalçasını ısırdığında ciyaktı. Parmaklarını onun terli saçlarında gezdirmek için uzandı ve özür dileyerek kendini düzeltti: "Jamie, lütfen."

"Lütfen, ne?"

"Sana içimde ihtiyacım var."

"Yakında." Adam dudaklarını araladı ve üfleyerek kadının titremesine neden oldu. "Bunun için mi geldin? Bekleyemedin

Seni görmek için eve gelmemi ister misin?" Sesi alçak ve kabaydı.

"Ben... Ben
geldim..." "Ne,
prensens?"

Ağzı klitorisine kenetlenmeden önce "Sana bir ödül vermek için," dedi. "Aman Tanrım! Yapamam!" Başı şiddetle sola doğru sarsılırken, vücudunda zevkli zaplar meydana geldi. Tam uçurumun kenarına geldiğini düşündüğü anda adam geri çekildi.

Nasırlı parmaklarıyla klitorisini tıngırdatırken "Bir ikram," diye mırıldandı. "Evet, bana lezzetli bir ikram getirdin."

"Ben değilim. Tatlı, uh..." Adam onunla oynarken zihni kısa devre yaptı. Neden kafeden aldığı o yuvarlak pastanın adını bir türlü hatırlayamıyordu? Yarım saat önce çok güzel görünen çikolata parçacıklı o yapışkan şey... Şimdi, dilini kocasının ağzına sokmaktan ya da ona sakso çekmekten daha iştah açıcı bir şey düşünemiyordu. "Sen benimle dalga geçerken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye gürledi. "Mo bana mesaj attı, onları aramışsın. Nereye gittin?"

"BEN... BEN..."

"Evet?"

"Sarai ile gittim... Siktir!"

Kıkırdadı. "Odaklan, prenses."

"Odaklandığım tek şey senin beynimi sıkmen. Jamie, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Kadının amına doğru inledi, amı yağmalanmak için can atarken duvarları sarsıldı. Nemli sakalını kadının iç uyluğuna sildikten sonra ayağa kalktı ve

boğazının önünden tutarak onu oturma pozisyonuna çekti. Jasmine sallanıyor, arzudan sarhoş oluyor ve gelmekte olduğunu bildiği şey için sersemliyordu. Adam yavaşça içine girdi. Kadın kıpırdandı. Onu kaç kez içine aldığıнын bir önemi yoktu, küçük bir acı vardı, çünkü adam biraz fazla büyüktü. Eğer bir santim daha kısa olsaydı, daha rahat olurdu. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, kalçalarını pompaladı ve kızın bir tıslama ısırmasına neden oldu.

Roth'un bakışları birleştikleri yere dikilmişti. "Bundan daha iyi bir cehennem yok."

Kendisini yakalayan eli çekiştirdi. "Cehennem mi?"

Adamın tutuşu kadını kaskatı kesecek kadar sıkılaştı. "Cehennemin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum," dedi dudaklarına karşı. "Cennetin de ne olduğunu bildiğimi sanırdım ama sen beni yine yanılttın."

Kız cevap veremedi, adam onu masanın üzerinden savurdu, plan ve diğer birkaç kâğıt yere saçıldı. Onu cam duvara taşırken aletin üzerinde zıplattı ve ayaklarının üzerine koymadan önce ona tatlı bir öpücük verdi ve ondan uzaklaştı. Kız aşağıdaki caddeyi ve babasınıninki de dahil olmak üzere çevredeki binaları seyrederken, sikini kızın kıkına vurdu ve bir yanağına masaj yaptı.

"Camlar renkli mi?" diye sordu endişeyle.

"Fark eder mi?"

"Evet! Doksan beşinci kattaki çatı katında değiliz. İnsanlar görececek-"

"Kime aitsin?" diye bitirdi adam, kadının içine girip onu soğuk cama yaslarken. "Keşke Maximus hayattayken bu ofise sahip olsaydım. Seni tam burada sikerdim."

Her gün prensesiyle seviştiğimi ve ona yaptığım her şeyi sevdiğimi görsün diye. Ariana'nın, ortaklarının ya da senin çocukluk arkadaşlarının tanıklık etmesine razı olmak zorundayız."

Geri  ekildi. "Hayır!"

"Evet." Adam kadının omzunu, camı pen elemesine neden olacak kadar sert ısırdı. "Onlara sana kimin sahip olduğunu göstereceksin - sana kendini çok iyi hissettiren, seni her zaman, her yere götürmeme izin vereceksin. Sana ne istersem yapmama izin vereceksin, değil mi prenses?"

"Ben-"

Omuzlarını kavradı, böylece kendini olabildiğince derine yerleştirerek rahminin yanmasını sağladı.

Geri uzandı ve tırnaklarını adama batırdı ama adam rahat durmadı. "Roth!"

"şu lanet soruya cevap ver. Sana beni emmeni söylesem, seni arabada, jette, masamda istediğimi söylesem, ne dersin?"

"Evet, evet!"

"Ben de bunu duymak istiyorum prenses," diye kırıptı. "şimdi, lanet olası destek."

Kendisine söyleneni yaptı. Adam onu cama yapıştırıp sikmeye başladığında keskin bir belirsizlik hissi vardı. Kaba ve acımasızdı, sofistike havası dağılıyor, yerini canavarlığı alıyordu. Kavrayışı morartıcıydı ve boynundaki ve omzundaki aşk ısırıkları acının sınırındaydı, ama ona durmasını söylemedi çünkü parçalanmış tehditler ve iltifatlar kulaklarına müzik gibi geliyordu. Onu teşvik edeceğini bildiği için biraz mücadele etti. Hayal kırıklığına uğramadı. Adam tamamen çılgına döndü, onu öyle şiddetli sikerek teslim olmasını istedi ki gözyaşları

yanaklarından aşağı aktı. Acı, ilkel bir coşkuyla birleşmişti.

Kapısı kilitli olmayan ofisinde olmaları ve yüzlerce röntgencinin onun tam bir vahşi olduğuna tanıklık etmesi, zevkten başının dönmesine neden oldu. Korku filmlerini aratmayan bir çığlıkla orgazm oldu, yanakları ve göğüsleri dondurucu, acımasız cama bastırılmaktan uyuşmuştu. Roth elini duvara öyle bir kuvvetle vurdu ki, orgazmının ortasında bile duvara ya da kendisine zarar vermiş olabileceği endişesi vardı.

"Jamie?"

"Beni delirtiyorsun," diye nefes nefese kızın karışık saçlarına döküldü. "Bana yaptıklarını seviyor muyum yoksa nefret mi ediyorum bilmiyorum."

Adam ona doğru yığıldığında, kadın onları dik tutmak için iki elini cama dayadı. Adam inleyerek kendini olabildiğince derine bıraktı, sonra da kızın hassas, zonklayan tenine nazik öpücükler kondurdu.

"Tamam mı?" dedi kısık sesle.

Kelimeleri bir araya getiremeyerek başını salladı. Adam onu çevirdi ve kucağına aldı. Sanki kız ağırlıksızmış gibi davrandı. Pislik herifin biri ona, çok ağır olduğu için üstte olması gerektiğinden emin olmadığını söyleyecek kadar küstahtı. Dal değildi ama o kadar da büyük değildi. Ya da o söyleyene kadar öyle düşünmemişti. Söylemeye bile gerek yok, adamın kıcına tekme basmış ama bu olayı asla unutmamıştı. Neyse ki, kilosundan şikayet etmeyen bir adamla evlenmişti ve onu ikiye bölme konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Çıplak poposu soğuk bir şeyin üzerine düştüğünde, daha önce hiç fark etmediği özel bir banyoda olduklarını fark etmeden önce ona sarıldı. Ofisin aksine, loş ışıklıydı. Koyu renk taşla karışık ahşap dokunuşlar vardı, ona üst düzey bir spa'yı hatırlatıyordu. Cam bir duş, ahşap bir tabure ve bir dolaba açıldığını düşündüğü bir kapı vardı.

Yüzünü yıkamadan önce onu makyaj masasına yerleştirdi, dağınık saçlarını düzeltti ve onu temizlemek için bir havlu ıslattı. Başından sonuna kadar sessiz ve uysal kaldı; nefesi titriyor ve vücudu iyice kullanılmaktan karıncalanıyordu. Roth bezi duruladı ve görevine devam etti. Kadın onun yüzünü inceledi. Akli zaten çok uzaklardaydı. Seks sırasında bu kadar aşırı sabitlenmesi ve sonrasında bu kadar çabuk kopması onun için sarsıcıydı. Kollarını ona dolamak ve birkaç dakika daha yalvarmak istedi ama işe geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Zihni aralarındaki konuşmayı gözden geçirirken onun dalgın ifadesini inceledi.

"Gerçekten birinin bizi izlemesine izin mi vereceksin?"

Meşgul eli, bakışları onunkine yönelmeden önce durakladı. "İstediğin bu mu?"

Adamın sorusunun altında yatan gerginliği hissedince kaşları çatıldı. Omuz silkerek ve nazik bir gülümsemeyle havayı yumuşatmaya çalıştı.

"Buna ihtiyacım yok. Bu sadece bir fantezi. Rahat olmasaydın senden bunu istemezdim."

Bezi lavaboya fırlattı ve ellerini kadının iki yanına koydu.

"Bunu kaç erkekle yaptın?" Sarsıldı.

"Hiçbiriyle!"

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır!" Boston'daki erkekler umduğu kadar maceracı değildi. Onu yatıştırmak için elini göğsünde gezdirdi. "Seks hayatımızı olduğundan daha maceralı hale getirmek zorunda değilsin, tabii..." Onun yüzünü aradı. "Bu senin de denemek istediğin bir şey mi?" "Ne yaptın sen?" diye sorarken karnındaki düğümlenmeyi görmezden geldi. Cevap vermeyince, "Üçlü seks? Esaret?"

Roth sapık bir piçti ve yeniden bir araya geldiklerinden beri birçok cinsel fanteziyi gündeme getirmişti. Kontrol ve boyun eğme ihtiyacı onu doğal bir dom yapmıştı. Bu yüzden mi fahişeleri ya da eskortları tercih ediyordu?

Roth geri çekildi ve göğsünde tuttuğu elini havada asılı bıraktı. Kadın şaşkın bir sessizlik içinde Roth'un banyodan çıkıp kendisini makyaj masasının üzerinde çırılçıplak bırakmasını izledi. Keyifli neşesi kayboldu. Bu da neydi böyle? Onun sapkınlıklarını ve cinsel geçmişini sorabiliyordu ama kendi sapkınlıkları yasak mıydı?

Makyaj masasının üzerinden atladı ve yansımalarını inceledi. Tamamen sikilmiş görünüyordu: gözleri cam gibi, dudakları şişmiş, yanakları kızarmış, saçları darmadağınktı. Elbisesinin yakasının gizleyemediği birkaç kötü aşk ısırtığı vardı.

Yüzüne su sıçrattı, soğuk suyun canlı allığını ve şişmiş dudaklarını serinleteceğini umuyordu. Anlaşılan sinirlerine dokunmuştu ve o da taş duvarının arkasına çekildi. Ne bekliyordu ki? Roth bir hafta içinde değişmeyecekti... belki de hiç değişmeyecekti. İlişkileri on adım ileri, iki adım geri, üç adım ileri, sekiz adım geri gidecekti. Bunu kişisel algılamamalıydı. O böyle biriydi. En azından o

toplantısını böldüğünde onu kovmuştu. Bu bir ilerlemeydi... Sadece ondan istediğini aldıktan sonra onu kovmuş gibi hissetmemeyi diledi.

Dolabı açtı ve içinde fazladan bir şişe Roth kolonyası, fazladan diş fırçaları ve bir tarak bulunan bir dizi tuvalet malzemesi buldu. Açılmış diş fırçalarına uzun bir süre baktıktan sonra başını sallayarak bir tanesini aldı. Yansımasına meydan okurcasına baktı. Oraya gitmeyecekti.

Adamın gürleyen sesini duyduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O bu durumdayken kimsenin içeri girmesine izin vermezdi, bu da telefonda olduğu anlamına geliyordu. Bir sonraki toplantısının saatini mi ayarlıyordu? Onun zamanı kesinlikle dolmuştu. Saçlarına şekil vermek için tarağını kaptı ve solgun teninde bariz bir şekilde belli olan parlak kırmızı izleri kapatmaya çalıştı.

Roth cama yaslanmış, telefonu kulağına dayamıştı ki, kadın sadece botlarıyla çıkageldi. Aceleyle odayı geçip sandalyeden sütyenini kaptı ve kitaplığın önündeki yerden elbisesini aldı. Üzerini değiştirirken dalgınca kitapları taradı. Tam arkasını dönecekti ki üst raflardan birinde tanıdık bir kitap gördü. İki kez baktı ve Roth'la yüzleşmek için dönmeden önce daha iyi görebilmek için parmak uçlarına kalktı.

Masasının arkasında durmuş, telefonu hâlâ kulağında, onu izliyordu. Yüzü, düşünceleri ya da duyguları hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Minnie ve Thalia'nın çalışmalarını Benjamin Graham'ın The Intelligent Investor ve Philip Fisher'ın Common Stock and Uncommon Profits gibi yatırım kitaplarının arasına yerleştirmişti. Kitabının neon rengini görünce

Babasının arkadaşı olan saygıdeğer konuşmacı Les Nightingale'in Born Mindset kitabının yıpranmış bir kopyasının yanındaki pembe sırt, saygısızlık gibi görünüyordu. Roth'un neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi bunu sormanın sırası değildi.

"Evet, yakında görüşürüz" dediğinde kadın paltosunu giyyordu.

Sessizlik çöktüğünde yakasını düzeltti. "Saçından çekileceğim." İç çamaşırlarını, çantasını ve düşürdüğü kurabiye paketini almak için çömeldi. Kurabiyeleri onun masasına bırakmak niyetiyle döndü ve adamın kendisine doğru geldiğini görünce duraksadı.

"Bu ne?" diye sordu, buruşuk çantayı alıp açtı.

Şimdi ufalanmış olan kurabiyeleri incelerken, "Hiçbir şeye benzemiyor olabilirler ama gelmiş geçmiş en iyi kurabiyeler" dedi.

"Sözüne güveniyorum," dedi elini tutup onu kapıya doğru çekerken.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona yan gözle baktı. "Seninle eve."

"Saat iki bile değil," dedi, belki bilmiyordur diye.

"Saati söyleyebilirim."

"Ama senin başka randevuların yok mu?" Ve yalnız kalmaya ihtiyacı yok muydu? Banyoda öylece çekip gittikten sonra, onun da tıpkı kendisinin bir kitapla yaptığı gibi kendini işe kaptırmaya hevesli olmasını bekliyordu.

"Patron benim amına koyayım," diye tersledi, sesi her yönüyle asabi bir iş adamı gibiydi. "Ne istersem onu yaparım."

"Biliyorum, ama..."

Kapı açılıp personelin yaklaşık üçte birinin etrafta dolaştığı görülünce çenesini kapattı. Yakınlarda duran Mo, Johan ve Sarai'ye odaklandı. Üçü de pis pis sırtıyordu.

"Bugünkü diğer aramalarımı iptal et. Her şeyi yarın halledeceğim," dedi Roth sert bir şekilde.

Sarai sevincini gizleyemeyerek, "Evet efendim," diye mırıldandı. "Durun bakalım. İzin verin bunu sizin için yapayım..."

Sarai, Jasmine'in açık ceketini iliklemek için bir adım öne çıktı. PA'nın her düşmanın eksik olduğunu fark etmesi bir nanosaniyeden az sürdü. Ardından keskin bakışları Jasmine'in boynuna odaklandı. Görünüşe göre saçları Roth'un ısırıklarının saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmamıştı.

"Görünüşe göre küçük bir aksilik yaşamışsınız. Düzeltilemeyecek bir şey değil," diye cıvıladı Sarai ellerini birbirine kenetleyerek. "Günün geri kalanının ve kurabiyelerin tadını çıkarın!"

Jasmine ilk kez Roth'un asistanını öldürmeyi hayal etmiyordu. Duyma mesafesindeki bir grup insan bir ona, bir Roth'a, bir de Roth'un diğer elindeki lanetli kahverengi pakete bakıyordu.

Roth onu, kendisi için otomatik olarak ayrılan kalabalığın arasından çekip çıkarırken, "Yapacağım," dedi.

Koridordan aşağı doğru yürüdü. Kimse ona Sarai'ye seslendikleri gibi seslenmedi. Sanki herkes onun yaklaştığına dair uyarılıyormuş gibi, önlerinde sessiz bir sessizlik vardı. Resepsiyon alanında şüphe uyandıracak kadar çok sayıda insan vardı. Roth onlara başıyla selam verdi. Jasmine yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme yerleştirdi ve asansör saniyeler içinde geldiğinde rahatladı. Mo ve Johan da onlarla birlikte bindi.

Asansör iki kez durdu. İlk durakta, binmek için bekleyen üç adam gruplarını inceledi ve bir sonrakine yetişeceklerini söyledi. İkinci durakta, adamlar aniden aşağı değil yukarı çıktıklarını hatırladılar ve onlara el salladılar. Roth her iki etkileşimi de tuhaf bulmadı ve yollarına devam edebilmeleri için kapıları kapatmak üzere düğmeye bastı.

BÖLÜM 14

Lobiye geçerklen **H**eads döndü. Jasmine Saçlarıyla uğraşma dürtüsüne direndi ve bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklandı. Bu, çatı katından son kez makyajsız ayrılışıydı. Roth umursamıyor gibi görünüyordu ama herkesin onun tam bir cadaloz olduğunu düşünmesini istemiyordu. Ugh. Her şeyi yaptıracığı bir spa gününe ihtiyacı vardı; saç, tırnak, ağda...

Binadan çıktıklarında nefesini içine çekti. Neyse ki Bentley kaldırırında bekliyordu. Roth onu ön yolcu koltuğuna yönlendirdiğinde durakladı. Bir süre sonra, Roth'un sırtına hafifçe bastırmasına itaat etti ve eğildi.

Roth arabanın etrafında dönmeden önce Mo ve Johan'a sertçe, "Ben kullanacağım," dedi.

Jasmine ve korumaları pencereden birbirlerine bakarken direksiyonun arkasındaki adam dışarı fırladı. Mo kaşlarını kaldırarak sessizce neler olup bittiğini bilip bilmediğini sorguladı. Yasemin başını salladı. Tamamen denizdeydi.

Roth bir düğmeye bastığında Mo, Johan ve Roth'un önyükleme yaptığı şoför tanıdık bir SUV'ye doğru koşuşturdular, böylece araba ayarlandı

devasa boyutuna.

Roth tek kelime etmeden trafiğe girdi. Nadiren araba kullanırdı, çünkü işe gidip gelirken telefonlara cevap vermeyi, kitap okumayı ya da e-postaları yanıtlamayı tercih ederdi. Mo ya da Johan'ın duymasını istemediği bir şey mi söylemek istiyordu? Beklerken parmakları ceketini çekiştiriyordu.

"Havaya uygun giyinmemişsin," diye gözlemledi havalandırma deliklerini onun için ayarlarken.

"Çatı katından ayrılmak için acelem vardı." "Sarai ile buluşmak için mi?"

Botuna vurdu, masasında inleyip yalvarırken bu bilgiyi hatırlayabilmiş olmasına sinirlenmişti. "Mo'nun sana dışarı çıkacağıma dair mesaj attığını mı söyledin?"

"Bu bir protokol."

"Protokolünüz," diye düzeltti onu.

Ona şöyle bir baktı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Her hareketimi bilmenle mi?" Dürüst olmak gerekirse hayatını göz önünde geçirmemiş birini rahatsız edebileceği kadar rahatsız etmiyordu. Her zaman bir tür güvenlik önlemi vardı ama mirası aldıktan sonra kendi güvenlik ekibine sahip olması gerekli hale geldi. Mo ve Johan'ı herkesten daha çok seviyordu ama konumuz bu değildi. "Toplantılarınız sırasında kahve içmeye gittiğimin söylenmesini mi istiyorsunuz?"

"Döngüden haberdar olmak istiyorum." "Neden?"

Elini giysisinin altından geçirerek soğuk kalçasını kavradı. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden olmayayım ki?"

"Bu sadece bir önlem." Parmakları onun tenini okşadı. "Sarai ile buluşmana şaşırdım. Hiçbir şeyin seni Ballad of Deception'ı bırakmaya zorlayabileceğini sanmıyordum."

Doğruldu. "Kitabımın adını biliyor musun?"

Ona düzgün bir bakış fırlattı. "Son iki gündür yarıştığım kitabın adını unutmak zor. Ayrıca, ben bir okuyucuyum. Bu tür ayrıntıları kavramak bizim için otomatiktir."

Dudağı kıvrıldı. "Kurgusal olmayan şeyler okuyorsun."

Dudakları kıvrılırken sakalı seğirdi. "Çoğunlukla. Ama kurguyu seçıyorum." Onun kalçasını sıktı. "Bana kafayı takmış bir yazardan hoşlanıyorum."

"Sana takıntılı değilim, pislik herif!" dedi yüksek sesle, adamın elini bacağından ayırmaya çalışsa da başarılı olamadı. "Yeri gelmişken, neden ofisinizde benim kitaplarım var? Çok göze batıyorlar."

"Yani?"

"İnsanların onları fark etmesini mi istiyorsun?" Korkusunu gizleyemedi. "Roth!"

"İnsanlar kendilerini oldukları kişi olarak şekillendiren kitaplarla çevrelerler. Sizin kitaplarınız da en az Les Nightingale'inkiler kadar benim bir parçam. Sizi yazarken izlediğim bazı bölümleri okumak için kendimi sık sık onlara uzanırken buluyorum. Tanıdık geliyor ve sinirlendiğimde beni sakinleştiriyor. Ofislerimin her birinde bir set var." Kadın bir şey söylemeyince devam etti: "Kitabı bitirdiğin için Sarai ile görüştüğünü varsayıyorum. Bu ikinci şans, zoraki yakınlık, düşman-aşık üçgeni, yavaş yanma, kızgınlık ve yakınlaşmama hakkındaki kararın nedir?"

Ağız açık kaldı. "Sen... sen az önce bu mecazları Sarai'nin Kopenhag'da bahsettiği sırayla mı okudun?"

"Tabii ki."

Kahrolası fotoğrafik hafıza. "Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Okuyucularınız açıklamaktan mutluluk duydular."

Ona doğru fırladı. Şaka yapıyor olmasını umarak ellerini konsola dayadı. "Sen..."

"Kendimi evliliğinde neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışan utangaç bir dul olarak tanıttım," dedi şerit değiştirirken hiç utanmadan. "Onlara karımın en sevdiği diziyi okumanın nerede yanlış yaptığımı anlamama yardımcı olacağını düşündüğümü söyledim." Kadın ona ters ters bakınca, "Topluluğunuz çok sempatik ve misafirperverdi," diye ekledi.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı. Hangi okur kendisiyle aynı şeyleri okuyan bir adam istemezdi ki? Okurları Rex'in aralarında olduğunu bilselerdi, hep birlikte çıldırırlardı. "Kullanıcı adın ne?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Beni engelleyeceksin."

Haksız değildi ve kendisinin henüz bu adımı atmamış olması onu rahatsız ediyordu ama o çoktan atmıştı. "Zaten o kadar çok erkek olamaz."

"Ne kadar çok bilgisiz erkeğin cevap aradığını bilseniz şaşırırsınız ama bunu romantizm camiasında bulacaklarından şüpheliyim."

Elini salladı. "Kadınların gerçek hayatta ve kurguda ne istedikleri tamamen ayrıdır."

"Sen bu kuralın istisnasısın." "Ne demek istiyorsun?"

"Arzularınızı, fantezilerinizi ve korkularınızı sayfaya döktünüz çünkü kimsenin gerçek kimliğinizi keşfetmeyeceğini düşündünüz. Ama hayat, siz ne kadar saklamaya çalışırsanız çalışın, bazı şeyleri gün ışığına çıkarmanın bir yolunu buluyor."

"Buna güveniyorum," dedi kadın öyle bir inançla ki, adam gözlerini yoldan ayırdı.

Kadının kalp atışlarının hızlanmasına yetecek kadar uzun süre birbirlerine baktılar. Tam ona tekrar yola bakmasını söyleyecekken, adam bunu yaptı. Adam 6. Cadde boyunca ilerlerken, kadın içten içe onun çelik gibi sinirlerine lanet okudu.

"Göreceğiz," dedi soğukkanlılıkla, "Peki Johanna Ledger'ın son kitabı diğer çalışmaları arasında nerede yer alıyor?" diye sormadan önce.

"Yazarın adını da mı hatırlıyorsun?"

"Hatırlaması zor değil. Üniversitede ona adanmış koca bir rafın vardı."

Bugün onu çok şaşırtmıştı. "Herhangi birini okudun mu?"

Kızarmış yanaklarına baktı. "İçimden bir ses yapmam gerektiğini söylüyor."

"Yapma," diye uyardı. Eğer Johanna'nın kitaplarını okursa, onun sapkınlıklarının nereden kaynaklandığını bilirdi. Onun dikkatini dağıtmak için, "Bence Ballad of Deception şimdiye kadar yazdığı en iyi şey. Ama PC'ye uygun olmadığı için perakendecilerden toplatılma tehlikesiyle karşı karşıya." Adam kaşlarını çatınca, kadın onun kolunu okşadı. "'PC' politik olarak doğru anlamına

geliyor."

Elini yakaladı ve ağzına götürdü. "O bir aşk romanı yazarı. Neden eserleri politik olarak doğru olmak zorunda?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Bizler yazarız, makam için yarışan politikacılar değiliz."

Söylenecek bir konu bulduğu için minnettardı, böylece adamın dudaklarını avucunun içinde ileri geri hareket ettirmesine odaklanmak zorunda kalmayacaktı.

"Ballad of Deception şimdiden bir perakendeciden kaldırıldı ve insanlar kafalarını kışkırtıcıdan çıkarmazlarsa diğerlerinden de kaldırılabilir. Ne yazık ki, birkaç şiddet içeren, deneysel seks sahnesi yüzünden hala boneler takan ve incilerini tutan okuyucular var. Ayrıca karakterin içine sokulduğu bazı uygunsuz durumlardan da hoşlanmıyorlar." Serbest eli havayı yararak ilerledi. "Bu bir kurgu. Sınırları zorlamamız gereken yer orası. Gerçek hayatta fantezilerimizi başka nerede yaşayabiliriz ki? Sanat ve hikâyelerin insanları rahatsız etmesi, sohbeti kışkırtması gerekir. Yemin ederim, filmler ve müzik edebiyat dünyasından ışık yılı ileride. Son zamanlarda hiç rap dinlediniz mi?"

Trafik ışıklarında dururken "Gördüğümü söyleyemem," diye mırıldandı.

"Size bazı şarkılar çalacağım ve yazarların çok fazla yersiz tacize ve geri itilmeye maruz kaldığını fark etmenizi sağlayacağım. Bundan nefret ediyorum." İç çekti. "Her neyse, Johanna Ledger'a fangirl'lük yapmak ve kitabının sansürlenmesini önlemek için herhangi bir yardımım olup olamayacağını öğrenmek için mesaj attım."

"Ve?" Kadın durduğunda Roth sordu.

"Ve bana cevap yazdı." Buna hâlâ inanamıyordu.

"Neden olmasın ki? Onunla daha önce bağlantı kurmamış olmana şaşırdım. Sen bir yazarsın, o da bir yazar..."

"Biz aynı kategoride değiliz. O kocaman ve ben..." Bunu elinin tersiyle itti. "Kitabın etkisindeydim ve geçici olarak delirdim. Aksi takdirde ona asla ulaşamazdım. Beni duyduğuna inanabiliyor musun?" Başı yine döndü, yüzünü onun koluna gömdü ve küçük bir çığlık attı. "O benim kahramanım. Eğer onunla tanışsaydım, muhtemelen bayılır ya da ağlardım."

Roth kıkırdadığında, şakacı bir şekilde onun kolunu ısırdı ve köşede duran ve telefonunu onlara doğru çevirmiş bir kadını gördü. Onları kaydediyor muydu? Göz göze geldiklerinde ışık yeşile döndü ve Bentley süzülerek ilerledi.

"Araştırmamı ister misin?" Roth, kızın dikkatini tekrar kendisine çekerek sordu.

"Neyi araştıracaksın?"

"Perakendecilerin defterlerini tutuyor."

Nefesi kesildi. "Bunu yapabilir misin?" Yine o hızlı, düz bakış. "Sen de yapabilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Rami."

Anlamsızca baktı.

"Büyük çevrimiçi perakendecilerin çoğunda eli var."

Roth, perakendecinin içinde çalıştığı altyapıyı oluşturan programcıya gitmek isterken, o böyle bir çağrıyı yapan yöneticiye başvurmak için bir dilekçe başlatmayı düşünüyordu.

"Ailemden daha önce hiç böyle bir iyilik istememiştim."

Yazarlık kariyeri söz konusu olduğunda ailesinin bağlantılarını düşünmesine asla izin vermedi. Bunu kendi başına yapmak istiyordu; paranın onu ön plana çıkarmasına gerek kalmadan insanların eserlerini alıp hakkında konuşabilecekleri kadar yetenekli olduğunu bilmek istiyordu. Belki de bu şekilde düşünmek aptalcaydı. Babası da böyle düşünmüştü. Bağımsız olmak yerine geleneksel yoldan gitmesi için onu teşvik etmişti ama o kimsenin ona ne yazması gerektiğini, ne zaman teslim etmesi gerektiğini söylemesini ve başarısını onların standartlarına göre ölçmesini istemiyordu. Hepsinden önemlisi, ilgi odağı olmaya zorlanmayı reddediyordu. Yazarlık kariyeri kendisine aitti ve kimsenin başarısını ailesinin etkisine bağlamasını istemiyordu. Ama Johanna Ledger için...

Roth, "Eminim Rami bunu araştırmaktan çekinmez," dedi.

Yapacak daha önemli işleri varken ailesinden bir şey istemekten ve ilgi alanlarına dikkat çekmekten duyduğu nefretle savaşırken dudağını ısırıldı. "Yeterli sayıda yazar ve okuyucunun Johanna'nın etrafında toplanmasının yeterli olacağını umuyorum."

Kendi kulaklarına bile kuşkulu geliyordu.

"Bunu araştıracağım. Kitaplara erişimim olmasaydı bulunduğum yerde olamazdım. İnsanların ne okuyup okuyamayacağına birilerinin karar vermesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi içten bir samimiyetle.

Dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Olaylı bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

Rüya gibi bir iç geçirdi. "Harika bir kitabı bitirdim, idolümle konuştum, kahve ve kurabiye içtim ve sonra harika bir seks yaptım. Şikayet edecek hiçbir şeyim yok."

Avucuna doğru gülümsedi. "Sarai ile kahve içtin ve sonra bana mı geldin? Başka bir yere uğradın mı?"

Bu tuhaf soru kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Neden başka duraklara uğrayıp uğramadığımı bilmek istiyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Bu, bugünkü gözlem raporunda belirtilecek bir şey değil mi?"

"Evet, ama bunu sizden duymayı tercih ederim."

"Neden? Eğer benim raporlarım da Colette ve Ariana'nınki gibiyse, fotoğraf çektiler, ne sipariş ettiğimi not ettiler ve Sarai ile ne kadar konuştuğumu kaydettiler. Onlara kaç kez gülümsediğimi ya da güldüğümü saymalarını mı söylüyorsun?" Kadın elini çekti ama adam elini sıkıca kavrayarak onu esir aldı. "Bütün bu belgeler ne için? Bana güvenmiyor musun?"

"Bu güvenle ilgili değil."

"O zaman ne hakkında?"

"Bundan altı ay sonra, bir takipçi mektubu ya da bugün ne yaptığınıza dair fotoğraflar alabilirsiniz ve nereye gittiğinizi ve neden gittiğinizi hatırlamakta zorlanabilirsiniz. Önemsiz gibi görünen ayrıntılar dünyadaki tüm farkı yaratır. Kime çarptığınız, bardağınızı düşürmüş olabileceğiniz bir çöp kutusu... Her şey önemlidir. Başkaları hareketleriniz, güvenlik ekibiniz ve alışkanlıklarınız hakkında kendi gözlem raporlarını hazırlıyor olabilir. Herkesten bir adım önde ve her duruma hazır olmak niyetindeyim." Adam kadının şaşkın ifadesine baktı ve başını salladı. "Hiçbir fikrin yok."

"Peki ya sen?"

Dümdüz önüne baktı, yüzündeki çizgiler derinleşerek kara bir çatıklığa dönüştü. "Evet."

"Babam çok düşman edindi ama o bile böyle önlemler alma ihtiyacı hissetmedi" demeden önce bir dakika düşündü.

"Ben senin baban değilim."

"Bunun farkındayım," dedi sessizce, tüm sıcak ve bulanık duygular kaybolup yerini endişeye bırakmıştı. "Ne tür düşmanların var, Roth?"

Aklının başka bir yerde, kasvetli ve acımasız bir yerde olduğunu hissetmesine rağmen Mo ve Johan kadar verimli bir şekilde trafikte ilerliyordu.

"Roth?"

Onu tanımadı ya da gözlerini yoldan ayırmadı. "Ben de senin dünyanın bir parçasıyım. Bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Beni neyden korumaya çalışıyorsun?"

Eli direksiyonun üzerinde esnedi. "Sen benim dünyamın bir parçası olduğun sürece, yaptığım şey sana asla dokunmayacak."

Onun hayatında geçici bir demirbaş olduğunu hatırlatması, o anın zevkli samimiyetini bozdu. Bu kez elini çektiğinde, adam elini bıraktı. Elini kucağına koydu ve adamın dudaklarının verdiği hissi karıncalanan teninden sildi.

"Ben hata yapmam, Jasmine. Bu işi halledeceğim konusunda bana güven."

Dümdüz önüne baktı. Bariz olanı, yani daha önce bir kez hata yaptığını ve bunun kendisine şantaj yapılmasına neden olduğunu söylemedi.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladılar, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Roth 432 Park'a yanaştığında

Cadde, Johan kapının önünde belirdi ama kapıyı açmadı. Roth aracın yanına geldi ve elini uzattı. Jasmine elini tuttu ve lobiye yaklaşırlarken parmaklarını birbirine dolamasına izin verdi.

"Neden araba kullanmakta ısrar ettin?" diye sordu ön kapıdan geçerlerken. Günün bu saatinde herkes hâlâ işte olduğu için çok az ya da hiç hareketlilik yoktu. Asansörlerin önünde durduklarında kadın adamın elini sıktı. "Roth."

Yüz ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Zihninde her nereye gittiyse, orası pek de hoş bir yer değildi. Saçlarını geriye doğru taramak ve onu daha iyi bir ruh haline geri döndürmek için ona sarılmak istedi ama bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden ellerini kendine sakladı.

"Sana dokunabilmek için araba kullandım. Arka koltukta aramızda büyük bir konsol varken bunu yapamazdım."

O tepki veremedi asansörün kapıları açıldı. Çatı katına çıktıklarında Roth hafifçe önünde durmuş, asansördeki diğer tek kişi asansör operatörü olmasına rağmen kocasından çok bir koruma gibi davranmıştı.

"İyi günler Joe," dedi Jasmine çıkarken.

Adam başını eğdi ama Roth ile göz teması kurmadı. İçinden iç geçirdi. Muhtemelen en iyisi buydu.

Asansör kapıları kapandığı anda Roth onu serbest bıraktı. El değmemiş kurabiye torbasını yan masaya koydu ve koridordan geçerek ana süite doğru yürüdü. Kadın peşinden baktı, onu takip etmekle açıkça istediği alanı ona vermek arasında kaldı.

Kanepenin koluna tünedi ve gözlerini kısarak süzülen bulutlara baktı. Kendini bir çatı katında değil de bir uçağın penceresinden bakıyormuş gibi hissediyordu. Gökyüzü beyaz bir denizdi ve şehri gözden saklıyordu. Kar yağacaktı. Birden Tuxedo Park'taki kütüphanesinde olmayı ve ateş yakmayı diledi. Lüks ama sade çevreye baktı. Odanın içinde sürekli bir ısı akışı varken ateşe gerek yoktu ama Jasmine odun ve duman kokusunu özlemişti.

Oturma odası onun yokluğunda toparlanmıştı. Battaniyesi düzgünce katlanmış, boş tabaklar gitmiş ve dağınık kitapları düzgünce istiflenmişti. Görünmez personel onu Roth kadar yakından izliyor olmalıydı, binayı boşalttığı anda temizlik yapmaya hazırdı.

Güzel bir gündü. Hayır, diye düzeltti kendini, mükemmel bir gündü. Johanna Ledger'la konuşmak ve Roth'un ziyaretine verdiği coşkulu tepki, umutsuz ve sıkıntılı hissetmek yerine bulutların üzerinde olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama ne kadar anı yaşamaya çalışsa da, Roth'un sırları birlikte geçirdikleri zamana karanlık bir gölge düşürüyordu. Onunla birlikte olduğu süre uzadıkça, şantajının işle ilgili olduğuna daha fazla ikna oluyordu. Peki Roth neye tanık olmuştu da bu kadar sıkı güvenlik önlemleri almakta ısrar ediyordu?

Onun ağır ayak seslerini duyunca telefonunu çıkardı ve bir sosyal medya uygulaması açtı.

"Spor salonuna gidiyorum."

Başını çevirdiğinde adamın lacivert bir pantolon ve pazularını saran kömür rengi uzun bir kol giydiğini gördü.

geniş omuzları biraz fazla iyiydi. Sabahın erken saatlerinde spor yapmaya meyilliydi, bu yüzden onu nadiren böyle görüyordu. Bu nefis bir manzaraydı. Kısa bir süre önce sürülmüş olmasına rağmen, içindeki seks kedisi canlandı. Kendinden iğrenerek ona belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"İyi eğlenceler."

"Benimle gelmek ister misin?"

Gülümsemesi kayboldu. "Ve ne kadar formsuz olduğuma güldün mü?"

Kaşları bir araya geldi. "Neden güleyim ki?"

Adamın düz karnına ve belirgin kaslarına baktı ve bir elini kaldırdı. "Ben almayayım."

"Benim yaptığımı yapmak zorunda değilsin. İstersen koşu bandında yürüyebilir ya da kenarda oturabilirsin."

Adamın spor salonunun süsü olma konusundaki ısrarı karşısında biraz şaşırmıştı, özellikle de adamın hâlâ gergin olduğu belliyken. "Sana engel olmak istemem."

Dönüp kodu girmeden önce bir dakika boyunca ona baktı. Kapılar sanki asansör hiç ayrılmamış gibi hemen açıldı. Roth asansöre bindi ve o kadar çabuk yalnız kaldı ki.

Ana süite gitmeden önce adamın geri gelmeyeceğinden emin olmak için birkaç saniye bekledi. Kuvete girip hayallere dalmak güzel olurdu ama adamın sinirli ruh hali ona da geçmişti. Onun yerine düş alacaktı.

Gece ritüellerini yerine getirmek için makyaj masasına oturduğunda tedirginliğı oldukça azalmıştı. Krem sürmek ve saçlarına fön çekmek için acele etmedi. Makyaj masası parfümler, yağlar, saç ve makyaj malzemeleriyle doluydu.

cilt ürünleri, Roth'un ki ise temel ihtiyaçlar dışında çıplak kalmıştı. Roth'un bölgesine tecavüz etmemek için eşyalarını kendilerine ayrılan alanda tutmaya çalışmıştı. Kendi yatak odası ve banyosuna sahip olmayı tercih ederdi ama Roth personele dedikodu malzemesi vermemek için gerçek bir evli çift rolü oynamalarında ısrar etmişti. Anlıyordu, ama dağınıklık eğilimlerinin onun OKB'sini rahatsız edeceğinden endişeleniyordu.

Çocukken takıntılı bir şekilde temizdi. Maximus gibi bir babanın yanında düzenli, hızlı ve prezentabl olmak bir zorunluluktuktu. Ama kendi başına kaldığında, kendine biraz müsamaha göstermişti. Çoğunlukla hâlâ temiz ve düzenliydi ama okuma ya da yazma modundayken bunun bedelini çevresi ödüyordu. Bu hafta kendini unutmuştu. Oturma odasında, mutfakta ve hatta banyoda bile kitap bırakmıştı. Boş bardaklar her yerdeydi. Giysiler sandalyelerin üzerine örtülmüş ya da çamaşır sepetine atılmak yerine yere bırakılmıştı. Hiçbir zaman gerçek anlamda birlikte yaşamamışlardı ve aynı mekânı işgal ettikleri kısa süre içinde sekse boğulmuşlardı. Bu neredeyse on yıl önceydi. Artık farklı insanlardı.

Dolaba girdiğinde Jasmine, Sarai'yle buluşmak için üzerini değiştirirken yerde bıraktığı giysi yığınının artık orada olmadığını gördü. Onları temizlikçinin toplamış olmasını umuyordu ama Roth'un değiştirdiği ve kuru temizleme için ayrılmış alana koyduğu takım elbiseye bakınca kuşkuya kapıldı. Gelecekte bu kadar dikkatsiz olmamak için daha fazla çaba gösterecekti.

Eşofmanlarını ve kalın çoraplarını çekiştirdi ve dizüstü bilgisayarıyla yatağına tırmandı. Johanna Ledger'ın kitabını okudu ve tekrar okudu.

En sevdiği yazarla iletişim kurduğuna hâlâ inanamıyordu. Sohbeti devam etmek, Johanna'yla arkadaş olmak ve aralarındaki bağı güçlendirmek istiyordu ama tuhaf biri gibi görünmek de istemiyordu. Bunun yerine, dikkatini gönderisine gelen yorumlara yanıt vermeye verdi ve Ballad of Deception hakkında hararetli bir tartışmaya girdi. Sarai de katılınca kıs kıs güldü.

Seni gördüğüne sevineceğini söylememiş miydim?

Sarai'nin adı özel bir sohbette belirdiğinde gözlerini devirdi ve ilgili emojiyi gönderdi.

Bana ofiste yaptıklarının bir sonraki kitapta yer alacağını söyle!

Yanakları kızardı. Neden bahsettiğini bilmiyorum, diye cevap verdi.

Masum rolü yapma. New York'a dönerken uçakta sana doyamadı. Seni sıktıktan sonra neye benzediğini çok iyi biliyorum.

Utandı, eğlendi ve biraz da kendini beğenmişlik yaptı. Bir sorunun var.

Evet, buna aşırı aktif hayal gücü deniyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum - senaryolar üretmek mi yoksa her ayrıntıyı bilmek mi?

Neden bu senaryoları elinizdeki kitaba uygulamıyorsunuz?
yazıyor olması gerekiyordu?

Sarai'nin gönderdiği dilini dışarı çıkarmış emojiye sırtı ve iç mimarların listesini aldığı anda yüzünü buruşturdu.

Bir fikir edinebilmeniz için size web sitelerinin ve yer aldıkları TV şovlarının veya dergilerin bağlantılarını e-posta ile gönderdim

onlar ve çalışmaları için. Bu tasarımcılar alışılmışın dışında dışınıyorlar. Eminim ilerinden biri size de uyacaktır!

Jasmine listeyi görmezden geldi ve tartışmaya geri döndü. Okuyucuları beşinci kitap hakkında bilgi almak için başının etini yiyorlardı. Kısa bir i tartışmadan sonra, ciddi bir yazar tıkanıklığı yaşadığını ve bazı kişisel zorluklardan geçtiğini itiraf etti. Babasını kaybetmek, multimilyoner olmak ve eski sevgilisiyle yeniden evlenmek kesinlikle zorlayıcı olarak nitelendirilebilirdi. Okuyucuların çoğu anlayışlı, destekleyici ve sempatikti, ancak teslim etmediği için ondan vazgeçtiklerini söyleyen ve düzenli olarak yayınlamadığı için ne kadar kötü bir yazar olduğu hakkında atıp tutmaya başlayan birkaç pislik vardı.

Bu hesaplara atıp tutacakları bir platform vermek yerine onları engelledi. Daha fazla zamana ihtiyaı olduğu için özür dilemeyecekti. Hiçbir açıklama onları tatmin etmeyecekti ve eğer bir kitabı aceleye getirirse, onu tembel yazmakla ya da vasatın altında bir şey ortaya koymakla eleştirecek ilk kişiler yine aynı okurlar olacaktı. Hayatını kitleler tarafından kontrol edilerek yaşamayacaktı. Zaten hayatının çoğunu insanları memnun etmeye çalışarak geçirmişti. Başkaları için kendi istek ve ihtiyaçlarını bastırmak felaketin reetesiydi. Bilgelik ona kendini ilk sıraya koymayı ve huzurunu korumayı öğretmişti, bu dinleyicilerinin bir kısmını kaybetmesi anlamına gelse bile. Kalması için kimseye yalvarmaya niyeti yoktu. Onu takdir eden ve beklemeye istekli olanlar burada kalacaktı. Diğerleri siktirip gidebilir ve gereksinimlerini karşılayan başka yazarlar bulabilirlerdi.

Kendini sohbete o kadar kaptırmıştı ki göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görünce irkildi ve

dizüstü bilgisayarını göğsüne dayadı, sanki bu onu serseri adamdan koruyacakmış gibi. Roth terden sıırılsıklam olmuş saçlarını geriye atarken kaşlarını kaldırdı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye sordu.

"Tess ve Ren adında biri hakkında mırıldandığını duyacak kadar uzun ve o kişi kıcını öpebilir."

Gülmemek için dudağını ısırdı. Roth gülümsemedi. Aksine, gittiğinden daha sinirli görünüyordu. Antrenmandan sonra endorfinle dolu olması gerekmiyor muydu?

"Kızlarımla sohbet ediyorum."

"Okuyucularınız mı?" diye sordu gömleğini başına geçirirken.

Sergilenen yırtık vücuda bakarken zihni bomboş kaldı. Eğer kızları Rex'i ete kemiğe bürünmüş halde görebilselerdi, salyaları akmaya başlardı.

"Jasmine."

Gözleri adamın kalçalarında gülünç bir şekilde aşağıya sarkan pantolonundan kaşlarını çatmasına kaydı. "Ne?"

Başını salladı, açıkça sinirlenmişti ve banyoya doğru yürüdü. Yatak başlığına yaslandığı için, adam soyunurken onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Eğer bu kadar sinirli olmasaydı, duşta ona katılabilir ve onu keselemeyi teklif edebilirdi. Bunun yerine, onun yontulmuş vücudunu uzaktan seyretti ve gözden kaybolduğunda, bu sanat eserini ileride başvurmak üzere olabildiğince ayrıntılı bir şekilde tanımlamak için yeni bir belge açtı.

Onu bu kadar kötü bir ruh haline sokacak ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Onun bu şekilde kalmasını istemiyordu. Mutlu, sevecen bir Roth istiyordu. Bir ilham patlamasıyla odadan dışarı fırladı. Belki tatlı bir şeyler yemek onu neşelendirebilirdi. Ailesiyle geçirdiği Şükran Günü dışında Roth'un tatlı yediğini pek görmemişti ve beş yıldızlı aşçının lezzetli yemekleri hakkında hiç yorum yapmamıştı. Yemeklere gösterdiği tüm ilgiye rağmen tatsız olabilirlerdi. Yemek sadece beslenmek içindi, zevk için değil. Ama o bunu değiştirecekti.

Kadın odaya girdiğinde üzerinde gri bir eşofmanla yatağın yanında duruyordu ve göğsü açıktı.

"Bunun yemen gereken son şey olduğunu biliyorum ama çok güzeller. Bir tane denemelisin." Paketi ona uzattı ama adam almayınca gülümsemesi soldu. "Kurabiye sevmiyor musun?"

"Benim hiç olmadı."

"Hiç olmadı mı?" diye papağan gibi tekrarladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çocukken bile mi?"

"Evde hiç tatlı yoktu."

"Hiç mi?"

Adamın gözleri kısılnca patlamasından pişman oldu. Onun mütevazı bir başlangıç yaptığını biliyordu ama çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrendikçe kulağa daha da kötü geliyordu. Karnını doyurmak için avlanmak, toplumdan dışlanmak, babasını intihardan kaybetmek ve ardından böyle bir trajediyi atlatıp başarılı olacak kadar güçlü olduğu için ona kızan bir anneye bakmak. Ona sarılmak istedi ama bu jesti takdir etmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

Tüm manipülatif planlarına rağmen, Roth'un ondan istemediği tek Şey sempati duymaktı. Bu, ailesi söz konusu olduğunda kullandığı güçlü bir silahtı ama kendisi için asla. Korkunç gibi görünen çocukluğunun ayrıntılarını saklamak için elinden gelen her Şeyi yapmıştı. Eğer Kaia onun geçmişiyle ilgili birkaç ayrıntıyı bilseydi, Kaia ile konuşmaları çok farklı olurdu.

Yalnız bir  ocuk olduğu için hissettiği acıma duygusunu örtmek için gülümsedi. "Bugün senin şanslı günün. Evde her zaman tatlılarımız olacak. Sadece neyi sevdiğini öğrenmemiz gerekiyor."

Çantayı açtı ve ona uzattı. Adam tereddüt etti ama çantaya uzanıp bir parça kopardığında kalbi ısındı.

"Bu zencefilli kurabiye," dedi adam ağzına atarken. Beklentiyle bekledi ama adam bir Şey söylemeyince, "Belki  ikolatalı olanı daha çok seversin?" dedi.

Uzanıp ikinci kurabiyeyi almadan önce bir kez daha durakladı. Yine yorum yapmadı ve daha fazlasına uzanmadı.

"Belki de kurabiyeler sana göre değildir." Kendisi için bir parça zencefilli   rek alarak hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Sevdiğin bir tatlı bulana kadar denemeye devam edeceğiz. Herkesin suçlu bir zevki olmalı."

Bakışları onun üzerinde gezinirken, sıcaklık yayıldı. Diğer erkeklerden çok sıkılmış olmasına rağmen ona o kadar uyum sağlamıştı ki, ona vermeye tenezzül ettiği her Şeye o kadar açıktı ki. Onu entelektüel, fiziksel ya da duygusal olarak zorlamıyorlardı. Roth her kutuyu işaretledi. Bir parça kopardı

bir tur daha atmak isteyip istemediğini görmek için ona doğru adım atmak yerine çikolatalı kurabiye'nin tadına baktı ve yüzünü doldurdu.

"Biraz çalışacak mısın?" diye sordu.

"Hayır. Yarına kadar bekleyebilir." Boynunun arkasını kavradı ve başını yana eğdi.

"İyi misin?"

"Bir düğümüm
var."

"Benim yapmamı ister misin...?"

Adam yatağın ayak ucuna oturmadan önce bir süre ona baktı. Kadın onun yanında durdu ve elini onun elinin olduğu yere koyarak baskı uyguladı. Adamın başı hemen öne düştü.

"Daha sert," diye homurdandı.

Daha iyi bir kaldıraç için yatağa tırmandı ve onun alçak sesle homurdamasından memnun oldu. Yumruyu hissetti ve yoğurmaya başladı, yaptığı şey yanlış gelirse ya da canını acıtırsa bir şey söyleyeceğine güveniyordu. Adam hiçbir şey söylemedi; kadın onu biraz rahatlatmaya çalışırken öylece oturdu. "Diğer taraf," diye homurdaması dizlerinin üzerinde huzursuzca kaymasına neden oldu. O lanet hırıltı onu her zaman etkiliyordu.

Sonsuzluk gibi gelen birkaç dakikadan sonra Jasmine durakladı. Geri uzandı ve onun elini tuttu.

"Başparmaklarını buradan şuraya doğru gezdir." Adam kadının elini boynunun altından saç çizgisinin birkaç santim içine kadar sürükledi. Kız itaat ettiğinde, adamın memnuniyet dolu gürlemesi kızın sırtmasına neden oldu.

Bu basit hareketi tekrarlarlarken pencereden dışarı baktı ve sonunda karın yağdığını gördü. Sanki kendi kar kürelerinin içindeymişler gibi hissediyordu. Keşke tüm talepleri ve sorumluluklarıyla dış dünya var olmayı bıraksa,

burada birkaç gün kalıp sadece olabilirlerdi.

Roth ona yaslandı, kaslı vücudu izin verdiği kadar gevşemişti.

"Karnının üstüne."

"Ne?"

Sesi uyuşturulmuş gibiydi. Boynunun yan tarafını öptü, sonra da onu hiç sarsmayan şakacı bir çekiştirmeye geriye doğru itti.

"Bana masaj yaptın. İyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi." Adam kıpırdamayınca ellerini indirdi ve "Ya da bir telefon edebilirim" dedi.

Ayağa kalktı, döndü ve yatağın ortasına uzandı.

Tereddüt etti. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Belki de en iyisi yardım edebilecek bir profesyonel çağırmak-"

"Üstüme çık ve ellerini üzerime koy prenses."

Bu sevecenlik onun güvenini tazeledi. Adamın bacaklarına tırmandı ve kıcına oturdu. Onunla sevişmek için biraz zıpladı ve adam nefesinin altında bir şeyler mırıldandığında güldü.

"Bebek gibi davranma," diye azarlayarak adamın sırtının alt kısmına yerleşti ve ellerini kürek kemiklerine dayadı. "Tamam, ne yapacağım?"

Onun talimatlarını dinledi ve işe koyuldu. İsteddiği baskıyı elde etmek için vücut ağırlığının çoğunu kullanması gerektiğini fark etti. Ona sırtının anatomisini öğretti ve güçlü parmakları içeri girerken homurdandı ve tısladı. Tekrarlayan hareketlere ve kat etmesi gereken çok fazla alan olmasının zorluğuna kendini kaptırdı. Londra'da ona yaptığı masajdan bazı hareketleri hatırlıyordu. Keşfetmek ve kalbinin içeriğine dokunmak bir zevkti.

Kolları ağrımaya başladığında ve ter alnını kapladığında bile durmadı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama bir süre sessiz kaldıktan sonra yana kaydı ve gözlerinin kapalı olduğunu görünce gülümsedi. Saate baktı ve neşelenme isteğine direndi. Saat dördü geçiyordu. Belki bir kez olsun üç saatten fazla uyuyabilirdi. Onu daha da derinlere daldırmak için ellerini saçlarında gezdirdi. Dün gece ne kadar çabuk uyuduğuna bakılırsa, bundan çok hoşlanmıştı.

Uzaklaşmaya başladığında, adamın sesi onu durdurdu. "Üstüme uzan." Adam o kadar uykuluydu ki, onu duyabilmek için eğilmesi gerekti.

"Ne?"

Bir gözü açıldı. "Ben uyurken üzerime uzan."

"Sanmıyorum..."

"Hiçbir ağırlığın yok. Yüz kilo almış olsan bile seni terlemeden başımın üzerinde kaldırabilirim."

Ağırlığını umursamaması onu neşelendirmiş olsa da omzunu ürkütecek kadar sert ısırdı. Onun üzerine uzandı, yanağını okşadı ve kollarının yerleşimini taklit ederek kollarını onun kaslı, damarlı sırtının üzerine koydu. Adamın kokusunu içine çekti ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Adam sabun, erkek ve hafif bir sandal ağacı kokuyordu.

Dakikalar geçtikçe nefes alışları senkronize oldu. Adamın hayvani ısıısı kadının giysilerinden sızıyor ve kendini ateşin yanındaymış gibi hissetmesine neden oluyordu. Neredeyse bilinçsiz olmasına rağmen, enerjisi etraflarındaki havada titreşiyordu.

Uyumadığını, sadece süzüldüğünü bildiğinden,
"Bebğim?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Masaj hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

Londra'da bu beceriyi edindiğini söylemişti ama anatomi, vücut mekaniği ve fizyoloji bilgisi sıradan olamayacak kadar derindi. Roth'un masaj yapmayı yatak odasında çok sert kullandığı kadınlarla ilgilenmek için öğrendiği sonucuna varmıştı ama şimdi düşününce Roth'un sırf bu yüzden öğrendiğini göremiyordu. Parasını ödedikten sonra bir fahişeye ilgilenmek onun tarzı değildi. Onunla bizzat ilgilenmek yerine başka birine devretmesi daha muhtemeldi.

"Roth?"

"Her şeyi kendimiz yapardık. Evi onarır, avlanır, odun keserdik. Benden istediği kadar yardım edemeyecek kadar küçüktüm, bu yüzden annem kendi payına düşenden fazlasını üstlendi ve çok yaralandı. Hastane masrafları için paraları yoktu, ben de onu rahat ettirmek ve daha çabuk iyileşmesini sağlamak için elimden geleni yaptım."

Beklediği son şey onun çocukluğundan bahsetmesiydi. Karanlık bir şüphe zihninden süzüldü ve pençelerini karnının derinliklerine sapladı. Ona soru sormak için başını kaldırdığında, vücudunun artık gevşek ve yumuşak değil, gerginlikten kaskatı kesilmiş olduğunu fark etti. Cevaplara olan ihtiyacı her şeyden önemliydi, ama onun rahatlamasını ve rahat olmasını arzulaması daha büyüktü.

Dudaklarını adamın kulağına dayadı ve fısıldadı, "Fahişelerine masaj yaptığını düşünmeme izin verdiğin için sen bir pisliksin."

Adam kıkırdarken vücudu altında titrediğinde doğru seçimi yaptığını anladı. Sahte bir hırıltı çıkardı ve dişlerini onun omzuna geçirdi.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Kadın adamın vücudunda geziniyor, adam gülmeye başlayana kadar ısırmaya devam ediyordu. Bu kaygısız ses, cevap alamamanın bedelini ödemeye değerci.

"Buraya gel," dedi, sesi eğlenmiş ve hoşgörölüydü.

Adamın sırtına yaslandı ve çenesini omzuna dayadı. Adam ona bakarken eli saçlarına gömüldü.

"Hayatımda hiç fahişe kullanmadım," diye itiraf etti. Kızın kaşları çatıldı.

"Üç kadınla birlikte oldum. İlki Stanford'da bir profesördü. On altı yaşındaydım ve ne olduğunu anlayamadan ilişkinin ortasında kalmıştım. Bir sonraki sefer, hoşuma gidip gitmediğini görmek için olmasına izin verdim. Hoşlanmadığımı fark ettim ve bir daha olmasını engelledim. Sen benim ikincimdin. Üçüncüsü senden sonra oldu, boşandıktan sonra." Geri çekilmeye çalıştığında, eli onu yerinde tutmak için saçlarına dolandı. "Bitiremedim. Ondan bir ay sonra denedim. Aynı kadın. Neden tekrar teklif etti bilmiyorum. İlk seferin tekrarı gibiydi."

Kalbi kulaklarında gümbürdedi. "Sen..." Aklından geçen soruları ifade etmek için dönen düşüncelerini sıralayamıyordu.

"Senden önce cinsel dürtülerim yoktu." Bakışları kızın solgun yüzünde ve geniş ela bakışlarında gezindi. "Hayatıma girdin ve her şeyi alt üst ettin. Sen gittiğinde de düzelmedi. Denememe rağmen devam edemedim. Arzularımın tekil olduğunu ve senin etrafında döndüğünü öğrendim. Hayır

başka biri yapacaktır." Yüz ifadesi sertleşti. "Hayatımı geri istiyorum prenses."

"Ben... anlamıyorum."

"Bu saplantıyı tamamen ortadan kaldırmak için seni sistemimden çıkarmam gerekiyor."

"Peki ya yapmazsan?" Neden ona meydan okuduğundan ya da neden kırgın, dehşete düşmüş ve sevinçli hissettiğinden emin değildi.

Parmakları kızın saçlarından kaydı. "Senin iyiliğin için, umarım yaparım."

Yanağını çarşafıya dayayıp gözlerini kapatan ve atom bombasını attıktan sonra uyumaya hazırlandığı her halinden belli olan profesöre şaşkınlıkla baktı. "O profesör...?"

"Bu onun alışkanlığıydı. Kendimi kanıtladıktan sonra onu kovdurdum."

"Biz..." dediğimizde çok deneyimli görünüyordun.

Yüzünün görebildiği tarafı yüzünü buruşturdu. "Tecrübesi olan hiç kimse ilk seferinde benim yaptığım gibi davranmazdı. Vahşiydim. Kontrolden çıkmıştım."

"Ama bildiğim her şeyi bana sen öğrettin."

"Ne fanteziler kurduğunu görmek için kitaplarını okudum. İlk seferinde çuvalladıktan sonra kendimi affettirmek için kadınları memnun etmekle ilgili elime geçen her şeyi okudum. Şükürler olsun ki bundan kurtuldun. Kadınların yüzde doksanı polisi arardı. Kendimi böyle bırakamayacak kadar büyüğüm. Daha iyisini biliyordum ama duramadım. Çok kabaydım. Beni kovmalıydın, daha fazlasını istememeliydin." Başını salladı. "Hoşuna gitmesi mucizeydi. Bir izlenim bırakmaya kararlıydım - seni bana bağlamaya kararlıydım, böylece beni kovamaz ve Baldwin'e geri dönemezdin."

"Sen şeytani bir pisliksin," dedi ama sesi hiç sıcak değildi.

"Kızı aldım. Her şeye değdi." Son kelimeyi geveleyerek söyledi.

Adamın profiline baktı, aklından geçenleri düşünürken onun dalıp gittiğini hissetti. Üniversite profesörüyle aynı odada olsaydı, yırtıcı kaltağa saldırmaktan kendini alıkoyabileceğinden emin değildi. Profesör, entelektüel olarak olgun ama fiziksel ve duygusal olarak çağlar gerisinde kalmış bir gencin güvenini istismar etmişti. Düzinelerce erkekle birlikte olmuş ve hiç istismar edilmemişti ama Roth göğsünün yanmasına neden olmuştu.

Ve onun peşinden gelen kaltak. Hangi kadın onu boşaltmayı başaramadıktan sonra ikinci kez gönüllü olur ki? Ya onu ya da parasını çaresizce isteyen biri olmalıydı. Neden onu uyandırıp o kadının adını, numarasını ve adresini isteyerek canına okumak istiyordu ki? Yüzünü onun sıcak tenine gömdü ve içini kaynatan yersiz kıskançlığı uzaklaştırmaya çalıştı. Adamın bir yerine yüz kadınla yattığını duymak daha kolay olurdu. Gözleri suçluluk, rahatlama ve öfke gözyaşlarıyla doldu.

Cinsel deneyimlerini, sanki herkes on altı yaşında üniversite profesörü tarafından başlatılmış gibi rahat bir şekilde anlatması midesini bulandırdı. Profesör onun için seksi mahvetmiş miydi, yoksa annesinin bağımlılığından duyduğu tiksinti mi, o gelene kadar vücudunun ihtiyaçlarını bastırmasına neden olmuştu? Ona yapışmasına şaşmamalıydı. Zalimlikten başka bir şey olmayan bir dünyada kabul görmeye aç kalmıştı. Yaşadığı zorluklara rağmen başardığı şey

Zihinsel direncinin kanıtı. Ona kadar hiçbir zaman zayıflığına yenik düşmemişti. Ve bu, uğruna çok çalıştığı her şeyi yok etmişti.

Karın düşüşünü izlerken onu ve kendini rahatlatmak için koruyucu bir şekilde üzerine kapandı ve onu sıkıca sardı. Böylesine korkunç koşullar altında büyüyen ihmal edilmiş çocuğun, açıkça güvendiği bir otorite figürü tarafından ihlal edilen naif gencin ve tek suçu her ikisini de yok etmek için elinden geleni yapan bir zorbanın kızımdan şefkat ve bağlantı aramak olan adamın yasını tuttu. Eğer babası ilişkiyi öğrenmemiş olsaydı, belki de aralarındaki çekimin yeniliği geçecekti. Bunun yerine, Roth babasıyla savaşa çekilmiş ve şantaja uğramıştı, bu da onu sürekli aklının ön sıralarına yerleştirmişti.

Kadın şiddetle sarsılınca adam irkilerek uyandı. "Jasmine?"

"Şşş, üzgünüm. Uyumaya devam et," diye ısrar etti ve kendini sakinleştirmeye çalışırken parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Bir profesörle seks kaseti şantaja değerdi. Bir an için onun kendisine söylemeden anlatmış olabileceğini düşündü ama hayır. Olay hakkında çok sakin ve gerçekçiydi - Simokinli Park'ta Thea'ya verdiği tepkiye hiç benzemiyordu- bu da başka bir şey olması gerektiği anlamına geliyordu. Daha kötü bir şey. Midesi bulandı. Ergen oğlanlara fetiş duyan yetişkin bir kadından daha kötü bir şeyse, bilmek istemiyordu.

Roth ona bağlanmak istemiyordu. Kafasının içinde yaşamaya ve kimseyi nasıl etkilediğini umursamadan iş yapmaya geri dönmek istiyordu. Onun ısrarları

anlaşmalarına devam etmeleri birden mantıklı gelmeye başladı. Ona olan saplantısını açmak için fantezilerini doyurması gerekiyordu. Görünüşe göre, onun arzularını da yerine getirmeye karar vermişti, böylece peşinden gelen herhangi bir erkek onunla rekabet edemezdi.

Roth azimli bir adamdı, bu da amacına ulaşacağı anlamına geliyordu. Onu sisteminden çıkaracak ve hayatını geri kazanacaktı. Bir gün ona diğer herkes gibi davranacaktı. Görünmez, dikkatinin altında. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ona asla uzak tanıdıklarmış gibi davranamayacağını biliyordu. O onun ilkiydi ve ondan sonra kim gelirse gelsin, onun sonuncusu olacaktı. Hiç sevilmemiş, sevmeyi bilmeyen ve muhtemelen hiç sevmeyecek olan bir adama aşık olması onun şansıydı. Erkeği duygusal bir karmaşaydı.

Geniş omuzlarına öpücükler kondurdu, elleriyle koyu kadife teninin altında elik gibi hissettiren kaslarını okşadı. Adamın uyuduğunu ve kırık olduğunu bile bilmediği bir şeyi iyileştirmeye çalışmasına karşı çıkmayacağını bilerek onu sevdi. Verme ihtiyaı hayatı boyunca bastırđıđı bir dürtüydü. Kimse onun sevgisini ya da şefkatini istemiyordu; ne babası, ne kız kardeşleri, hatta ne de kocası. Erkekler sadece cinsel iyilik şeklinde geldiğinde ilgileniyorlardı. Roth'a sahip olduğu her şeyi verecekti, bu onu boşlukta bıraksa bile. Hayatında en azından bir kez gerçekten seilmeyi hak ediyordu, bunun ne olduğunu fark etmese bile. Farkında olmadan ona daha fazla zarar verdikten sonra, zaten çok acı çekmişti, bunu hak etmişti.

Geçmişten kalan acıları dindirmek için onun her santimetrekaresini ptğne ya da okşadığına ikna olduğunda

yanagını onunkine yaslamadan önce onun burnuna sokuldu.
Göz kapakları düşerken kendini koruyarak ona sarıldı.
Adamın elinin yumruk haline geldiğini fark etmedi.

BÖLÜM 15

Roth sarsıldı ve Jasmine'i derin uykusundan uyandırdı. O

Adam sırtüstü yatarken, kadın bir kolunu adamın ortasına, bir bacağını da kocaman kalçalarının üzerine atarak adamın yanına sokuldu.

"Bir tane daha mı?" diye homurdandı.

"Uyumaya devam et," diye gürledi, kendini ondan kurtarıp ayağa kalkarken.

"Bu üst üste dördüncü gece." Gözlerini kısarak komodinin üzerindeki saatin mavi rakamlarına baktı. "Neredeyse üç saat uyumuşsun. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Duşa gireceğim." "Ama-"

Onun yüzünü kavradı ve alnından öptü. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Duş aldıktan sonra spor salonuna gideceğim."

Gözlerini açık tutmak için mücadele ederken bileğini kavradı. "Bu senin her şeye çözümün. Belki de konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok. İş yerindeki projeyi tamamladıktan sonra daha rahat edeceğim."

Adam onu yorganın altına sokarken ona tutunamayacak kadar yorgundu. Adamın odadan çıktığını duymadı ama banyo kapısının kapandığını ve birkaç saniye sonra suyun sesini duydu. Adamın aldığı duşun buz gibi olduğunu bildiği için ürperdi. Lanet olası adam üç ya da dört saatten fazla uyumayı öğrenemezse kendini öldürecekti.

Yastıklarından birini kaptı ve ona sarıldı. Yatmadan önce onu yormak için elinden geleni yapmıştı. Vücudu doymuştu ve hoş bir şekilde ağrıyordu. Kendisine verdiği huzuru ona verememek ona acı veriyordu. Bu, son derece erken uyandığı dördüncü gündü, sanki acil bir şey hatırlamış ya da düşüyormuş gibi hissettiğiniz kâbuslardan birini görmüş gibi bedeni sarsılıyordu. Bu ani uyanışlara otomatik pilot tepkisi yataktan fırlamak ve spor salonuna gitmekti. Onun egzersize takıntılı olduğunu düşünmeye başlamıştı ama alternatifler düşünüldüğünde, bu sahip olabileceği en iyi bağımlılıklardan biri olmalıydı. Egzersizden sonra her zaman rahatlamış, yenilenmiş ve odaklanmış görünüyordu. İlk tanıştıklarında, kafasını boşaltmak için fiziksel bir çıkışa ihtiyaç duyduğundan bahsetmişti ve görünüşe göre bu bugün hala geçerliydi. İlk kez evlendiklerinde bu tuhaf özelliği fark etmemişti. Yine de birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi ve adam işlerini kurtarmaya çalışıyordu.

Kapalı göz kapaklarının arasından bir ışık parıltısı gördü. Roth gereksiz sesten nefret ederdi, bu yüzden telefonunu genellikle sessizde tutardı. Gecenin 2:30'unda kim onunla iletişim kurmaya çalışıyordu? Yatağın onun tarafına doğru süründü ve ekrandaki ismi okumak için telefonunu eline aldı.

Grayson Ward.

Yatağın onun tarafına uzanıp kokusunu içine çekerken Londra'daki saat farkını hesaplamaya çalıştı. Grayson, Roth'un endişelendiği projeye dahil miydi? Grayson sabahın köründe göletin öbür ucundan aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Normal iş saatlerine uyacak bir tip gibi gelmemiştir ona.

Tekrar uykuya daldı ama saçları yüzünden geriye doğru düzeltildiğinde uyandı. Gözlerini açmaya çalıştı ama sanki yapışmış gibi hissediyordu. Sabahlar hiçbir zaman ona göre olmamıştı ve bu... Bu sabah sayılamazdı. Bu şeytanın saatiydi.

Giysilerin hışırdadığını duydu ve sonra sessiz bir "Grayson" sesi duydu. Durakladı. "Ne oldu?"

Grayson konuşurken bir vızıltı sesi duydu. Bu Roth'un homurdanmasına neden oldu. Bunun Grayson'ın söylediklerinin iyi mi yoksa kötü mü olduğu anlamına geldiğini anlayamadı.

"Ofiste olduğumda hallederim." Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Hayır, ofiste değilim. Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Bir adamın bir şeyler bağırdığını ve ardından histerik kahkahalar attığını duydu.

"Git kendini becer."

Bu sayede Roth'un telefonu cebine attığını görmek için gözlerini açtı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak.

"Evet. Uyandırdığım için özür dilerim. Ben çıkıyorum." Ona sokulmak için eğildi. "Uyu prenses. Şimdi kalkmana gerek yok."

"Öylesin."

"Ben prenses değilim."

"Ben de öyle," diye karşılık verdi ve adam kıkırdadı.

"Sen benim güzellik uykusuna ihtiyacı olan prensesimsin."

Kolunu onun boynuna doladı. "Seni yatağa dönmeye ikna edemiyor muyum?"

Kendine engel olamıyormuş gibi göğsünü avuçladı ve sonra eğilip diliyle meme ucunu okşadı. "Eğer kalırsam, ikimiz de dinlenemeyeceğiz."

"Benim için fark etmez." Baştan çıkarıcı görünmeye çalıştı ama bir esnemeyle bunu mahvetti.

Doğruldu. "Uyu. Sonra görüşürüz." "Senin için endişeleniyorum," diye mırıldandı.

"Endişelenme. Ben iyiyim."

Yorganı çenesine kadar çekmeden önce çıplak omzunu öptü. Onun gittiğini duymaktan çok hissetti. Doğrulamak için gözlerini açamadı ama o varken çok belirgin ve baskın olan enerjisi, çıktığında odayı boş hissettirdi.

Yüzünü yastığa gömdü ve içten bir inilti çıkardı. Altı ya da yedi gibi uyandığı için kendisiyle gurur duyuyordu ama Roth tam bir köle gibi çalışıyordu. Bu kadar az uyurken her gün düzinelerce karar alarak milyar dolarlık bir şirketi yönetmeyi nasıl başardığını anlayamıyordu. Ve bu, vücuduna yaptığı fiziksel taleplerin de ötesindeydi. Zihinsel ve fiziksel olarak ne zaman dinleniyordu? Bir tatile ihtiyacı vardı... Kadın homurdandı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu interneti olmayan tropik bir adaya bıraksa muhtemelen delirirdi.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca orada yattı, vücudunun uyku ihtiyacı ile onun için endişelenmek arasında gidip geldi. Sonunda telefonuna uzandı. Mo ve Johan'a grup mesajlarında mesaj atarken telefonunu kol uzunluğunda tuttu.

Uyanık mısın?

Cevap vermezlerse kalkmanın bir anlamı yoktu. İçlerinden biri yanıt yazmaya başladığında baloncukların belirdiğini görünce memnun mu oldu yoksa hayal kırıklığına mı uğradı emin değildi. Onları uyandırdı mı, yoksa...?

Johan: Her şey yolunda mı?

Jasmine: Spor salonuna gitmeyi düşünüyorum.

Johan: Binadaki spor salonu mu?

Jasmine: Evet. Roth'un gittiği yer. Nerede olduğunu biliyor musun? Ben hiç gitmedim.

Johan: Evet, her gün geliyoruz. Şu an onunla birlikteyiz.

Jasmine: Tamam! Ona geleceğimi söyleme. Hazır olduğumda sana mesaj atarım.

Telefonunu elinden bıraktı ve gözlerini tavana dikti. Şehrin ışıltısı odayı aydınlattığı için ışığa gerek yoktu. Kalkmak için kendini zorlamadan önce gerindi. Genellikle o gittikten çok sonra uyanırdı ama akşamları onun emrinde olduğundan emin olurdu. Onu asansörde karşılamaya ve coşkuyla kollarına atlamaya başlamıştı. Bunu ilk yaptığında adam afallamıştı ama hemen toparlandı. Saniyeler sonra, adam yatak odalarına doğru iki adım atarken kız omzunun üzerinden atlıyordu. Bu yeni ritüeli onayladığını, çığlık atana kadar ona ağzıyla işkence ederek ifade etti.

Eklediği bir başka ritüel de Roth'un akşam yemeğinden sonra tadına bakması için günlük bir dizi tatlı istemektir. Her şeyi denemeye istekliydi ama şimdiye kadar sadece balkabağı turtası ve mochi adlı bir Japon tatlısını tercih ettiğini göstermişti.

Duşa girdiğinde Jasmine yüzünü spreye döndü ve suyun onu bu boyuta getirmesini diledi. Çok yorgundu ama Roth'un ona ihtiyacı olduğu hissinden kurtulamıyordu. Ona cinsel geçmişini itiraf ettikten sonra zaten berbat olan uyku alışkanlıklarının daha da kötüleşmesi tesadüf olamazdı. Her zaman uykusuzluk çeken biriydi ama uyanma şekli -tüm yatağı sarsan o şiddetli sarsıntı- savaş modundaki birininkine benziyordu. Kabuslar mı yoksa geçmişe dönüşler mi gördüğünden emin değildi ve bu konuda konuşmayı reddetmesine şaşırmamıştı. Geçmişini tartışma girişimleri de geri çevrilmişti. Bunu onunla paylaştığı için pişman olduğu belliydi ve profesörün onu yaralamadığında ya da üzerinde kalıcı bir etkisi olmadığında ısrar ediyordu. Kadın o kadar emin değildi.

Gri bir eşofman, tozlu gül rengi spor ayakkabılar ve makyajsız yüzünü ve gözlerinin altındaki koyu halkaları örtmek için bir şapka giydikten sonra kahve yapmak için çatı katına doğru yürüdü. Fincanı yarıladiğında daha uyanıktı, ancak sürekli esnemekten gözleri akıyordu. Son fincanı da bitirirken korumalarına mesaj attı.

Mo ona eşlik etmek için geldi. Jasmine asansöre adımını attı ve operatöre başıyla selam verdi, operatörün gözleri o geçerken üzerinde gezindi. Mo'yu zayıf bir gülümsemeyle selamladı. Gömleğinin yakası terden kararmıştı.

"Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bir arama yapmam gerektiğini söyledi. Johan onunla birlikte."

"Hepiniz gecenin bir yarısı egzersiz yapmak için mi uyanıyorsunuz?" "Onun programına alıştık."

"Programımda olduğunu sanıyordum."

"Sabah antrenmanlarını saymazsak öyleyiz. Binadayız, bu yüzden takımından birini aramak yerine ona eşlik etmemiz daha kolay."

Homurdandı.

"Ne yapıyorsun yukarıda?"

"Uyuyamadım. Her gün nereye gittiğini görebileceğimi düşündüm."

Bu kısmen doğrudu. Henüz kullanmadığı binanın olanaklarını merak ediyordu. Ama asıl neden, Roth'un akşam yemeğinden sonra egzersiz yapmaya başladığında ona katılması için başka bir davetiye göndermemiş olmasıydı. Bu yüzden, meseleyi kendi eline alıyor ve Roth istese de istemese de ona katılıyordu.

Asansörden çıktılar. Uzun koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve spor salonunun aksi yönüne doğru ilerlemeden önce tabelaları okudu. Mo da onu takip ederek kapalı havuzu inceledi.

"Bu benim tarzım bir antrenman."

Yetmiş beş ayak uzunluğundaki su altı ışıklı havuzda, dalması için yalvaran kristal berraklığında bir su vardı. Tavanlar iki kat yüksekliğindeydi, pencereler bol miktarda doğal ışığa ve şezlonglardan inanılmaz manzaralara izin veriyordu.

Çıkarken Jasmine spaya bir göz attı. Mo beklerken o da soyunma odaları, jakuziler ve masaj odalarında hızlı bir tur attı. Hiçbir şey kilitli değildi.

Sessiz, boş koridorlarda yürürlerken, "Neden bu saatte uyanık olduğunu biliyorum. İnsanlarla muhatap olmamak, yapmanız gerekenleri kesintiye uğramadan yapmanızı kolaylaştırır."

Mo homurdandı. "Bu saatte spor salonunda kime rastladığını bilsen şaşarsın."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki bir egzersiz seansını iş toplantısına dönüştürmeyi başarıyor."

Mo kıkırdadı. "Her şeyi kendi lehine çeviriyor. O mükemmel bir iş adamı."

Öyleydi. Evlilikleri bile kuralları, parametreleri, son teslim tarihi ve ödemesi olan bir iş anlaşmasıydı. Bunda bir hikmet görüyordu. Sınırları belirlemek daha iyiydi ama bunun birlikte geçirdikleri zamandan keyif almasını engellemesine izin vermeyecekti. Roth'un geçmişi hakkında konuşması son endişelerini de ortadan kaldırmıştı. Ona gerçek bir koca gibi davranmaya başlamıştı -evliliklerinin başında, her şey dağılmadan önce olduğu gibi. Bırakmak hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi. Bu kez incineceğini biliyordu ama bu sonucu da kabullenmişti.

İkisi de travma geçirmiş ve temkinliydi. Terk edilmiş, görmezden gelinmiş ve kovulmuşlardı ama birbirlerine tekrar şans vermeye hazırdılar. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, onun ilgisi sürekli olmuştu. Yemek yerken, o çalışırken okumak için evdeki ofisinde ona katıldığında, hatta gece uykuya daldığında bile. Değişen tavrı için bir açıklama istemedi, alanını işgal ettiği için onu azarlamadı ya da dokunuşundan çekinmedi. Kadının ona verdiklerini de kabul etmedi. Daha fazlasını talep etti. Eğer ona bir öpücük verirse, öpüşmek istiyordu. Eğer kadın

Ona doğru eğildiğinde kendini onun kucağında buldu. Eğer kadın onu soymak isterse, adam da aynısını ona yapıyordu... hatta daha fazlasını. Yine de fiziksel ya da zihinsel olarak geri çekildiği anlar oluyordu. Bunun aşırı duygusal yüklemekten mi kaynaklandığından, yoksa sakinleşmek ya da özümsemek için yalnız kalmaya mı ihtiyaç duyduğundan emin değildi. Buna alınmadı. Onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bazen kendisi de buna ihtiyaç duyuyordu.

Onu şaşırtmayı seviyordu. Bu hızla en sevdiği hobisi haline geliyordu ve bugün kendini yataktan çıkmaya zorlamasının nedenlerinden biri de buydu. Onun başka bir kutsal alanını işgal etmesine nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Mo ağır kapıyı onun için açtı. Spor salonuna adım attı ve gözlerini korumak için bir elini kaldırdı. Alan parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve en üst düzey ekipmanlarla doluydu. Saatin erken olması diğer milyarderleri zorluyor olmalıydı çünkü içeride sadece onunki vardı. Johan pencerenin önündeki koşu bantlarından birinde koşarken ona başıyla selam verdi. Roth bir matın üzerinde plank yapıyordu, vücudu bir tahta kadar düzdü, ağırlığı birbirine bastırdığı ön kolları ve ayakları üzerindeydi.

Kendini biraz yaramaz hisseden Jasmine parmak uçlarında ona doğru ilerledi. O yaklaştıkça, adamın başı yukarı kalkmaya başladı. Aralarındaki mesafeyi koşarak kapattı, adamın sırtına atladı ve kollarını boynuna doladı.

"İyi görünüyorsun bebeğim," diye mırıldandı.

Vücudunu tamamen sert tutarken onun ağırlığını kolayca kaldırdı. Spor salonunu taradığında, buraya nasıl geldiğini görmek için Mo ve Johan'a baktığını fark etmesi bir anını aldı.

"Bebek bakıcılarımı aradım. Başka türlü buraya nasıl gelebilirdim ki?" diye mırıldandı.

"Sana uyumaya devam etmeni söylediğimi sanıyordum." Terden sıırıslıkılam olmasına rağmen ses tonu eşitti, soluk soluğa değildi.

"Ne zamandan beri senin her dediğine itaat ediyorum?" diye alay etti.

Adam aniden sağa doğru devrildi ve kadın bacaklarıyla adama tutunarak yuvarlanmasını önleyemedi. Sırt üstü yere düştü ve adam üzerine çıktığında gözlerini kırptırdı.

"Dün gece söylediğim her söze itaat ettin."

"Bazen emirlere uymak ödülle birlikte gelir, ama gelmediğinde..." Bacağını onun kalçasına geçirdi ve yavaşça ona doğru eğildi. "Ne istersem onu yaparım."

Gözleri ısınmıştı. Başını eğdiğinde onunla yarı yolda buluştu. Onu yatakta bırakmadan önce vermesi gereken aç öpücüğünü aldı ve ilgiyle karşılık verdi. Dilini onun ağzına soktu ve terli saçlarını çekti.

"Patron."

Roth, kapı açılmadan bir saniye önce Johan'ın uyarısıyla başını kaldırdı. Kulaklık takmış uzun boylu bir adam içeri girdi. Koşu bandına doğru ilerlerken etrafına bakmadı ve hızlı, sabırsız hareketlerle bandı çalıştırdı. Anlaşılan o da bu saatte ayakta olmaktan memnun değildi.

Roth ona baktı. Tek kelime etmedi ama Roth'un çalışıp çalışmayacağına karar vermeye çalıştığını biliyordu.

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Dikkatini dağıtmaya gelmedim."

Adamın gözleri kısıldı, bu da onu güldürdü. Koşu bandındaki adam başını onlara doğru çevirdi. Hemen sustu, dikkatleri üzerlerine çekmek ya da bu saatte kutsal bir sessizlik içinde egzersiz yapmak için uyanan kimseyi rahatsız etmek istemiyordu.

"Sadece moral desteği için geldim," dedi onun altından sıyrılırken. "Koşu bandında yürüyeceğim."

Johan'a doğru ilerlerken ve onun yanındaki koşu bandına atlarken onu durdurmadı. Henüz uyanmamış olan şehre bakarak yavaş bir tempo tutturdu. Kulaklık getirmesi gerektiğini hemen fark etti. Spor salonu bir kilise kadar sessizdi; ara sıra birinin ağırlık kaldırırken çıkardığı homurtular, daha fazla adamın içeri girmesiyle açılan kapı ve Johan ile birkaç makine aşağıda tam gaz koşan adam dışında. Koşu bandını eğerek kırk dakikaya yakın bir süredir koşan Johan'ın yanında kendini tembel gibi hissediyordu. Akran baskısıyla kendi makinesini eğdi ve hafif bir koşuya başladı. Roth yanında belirip durdurma düğmesine bastığında kramp girmesine saniyeler kalmıştı.

Kemer yavaşladığında "Ne?" diye soluk soluğa kaldı. Yan tarafındaki dikişi tutmamaya çalıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Yürüyeceğini söylemiştin," dedi, belli ki hoşnutsuzdu, ona bir şişe su uzatırken.

"Koşmaya karar verdim." Ağgözlülükle yutkundu ve baldırına girmekte olan krampı durdurmak için ayağını döndürürken tırabzana yaslandı.

"Çok sert gidiyorsun."

"Günde iki ya da üç kez egzersiz yapan adam söylüyor bunu," diye takıldı.

"Ben bunun için şartlandım. Sen değilsin." "Yüzüme vurmana gerek yok."

"Yapmayacağım. Seni üzmem istemiyorum." Kadın kaşlarını kaldırıncaya, adam ona ters ters baktı. "Sana yaptığım şey yüzünden ağrımanı istiyorum, kahrolası bir koşu bandı yüzünden değil."

"Roth."

Üç koşu bandı aşağıda yürüyen adam yanlarına gelince döndüler. Kulaklıklarını boynuna asmak için aşağı doğru çekiştiriyordu. Koyu kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve düzensiz kahverengi saçları vardı.

"Bu senin karın olmalı," dedi yabancı aksanlı bir ses tonuyla ve kadının doğrulmasına neden oldu.

Görünüşe göre yabancı Roth'u iyi tanıyordu, çünkü Roth'un agresif duruşu ya da düşmanca sessizliği onu rahatsız etmemişti. Adam Jasmine'in koşu bandının sonuna geldi ve elini uzattı.

"Heinrich."

Bir adım öne çıktı. "Jasmine." Başını yana eğdi ve Almanca, "Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?" dedi.

Roth'a eğlenen bir bakış atmadan önce gözleri hafifçe açıldı ve ana dilinde cevap verdi. "Kocanla aynı şeyi yapıyorum. Herkesten mümkün olduğunca uzak duruyorum." Eklemeden önce ona düşünceli bir bakış attı, "Birleşik Devletler'de yeniyiz. Eşimin fazla arkadaşı yok ve sınırlı İngilizce konuşuyor. Onunla tanışabilir misiniz?"

Bu istek karşısında gözünü bile kırpmadı. "Tabii ki. Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Johan koşu bandından atladı. Johan ona baktığında gözleri Heinrich'in hâlâ tuttuğu eline kaydđ. Kadın aceleyle onu bıraktđ ve geri çekildi.

"Harika," dedi Heinrich, aniden İngilizceye dönerek. "Telefon numaranız nedir?"

Heinrich'e doğru ilerlerken kollarını Roth'un omuzlarına doladı.

"Tatlım," diye bağırdı. "Bu harika değil mi? Heinrich numaramı karısına iletcek, böylece kız kıza konuşmak için bir araya gelebileceğiz!"

Roth, pişmanlık duymadan sırttan Heinrich'in bir kol mesafesinde durduğunda Mo ortaya çıktı.

"Dokuzda görüşürüz," dedi Heinrich Roth'a ve Jasmine'e başıyla selam verdikten sonra ağırlıklara doğru ilerledi, kulaklıklarını tekrar takarken mırıldandı.

Heinrich'in telefon numarasıyla ilgili konuyu zorlamamış olmasına sevinmişti. Roth'un onun boğazına sarılacağını hissediyordu. Mo ve Johan da aynı fikirde gibiydiler; kılını bile kıpırdatmayan patronlarını izliyorlardı. Jasmine gerginliği azaltmak için koşu bandından atladı ve ona sarıldı.

"Gidelim," diye mırıldandı.

Roth onu gereğinden fazla sıkıca kendine doğru çekti ama kadın şikâyet etmedi. Onu çıkışa doğru götürdü, odaya dağılmış bir düzine kadar erkeğın hepsinin izlemek için döndüğünün farkındaydı. Belki de bu saatte spor salonu kutsal bir kardeşlik zamanıydı ve o bilmeden bu kuralı çiğnemişti.

Koridordayken, "Heinrich benden, pek konuşmayan karısıyla görüşmemi istedi.

İngilizce biliyor ve pek arkadaş edinemedi." "Bu nasıl senin sorunun oluyor?" diye çıkıştı.

"Öyle değil ama eşlerin bir araya gelip sosyalleşmesi beklenir."

"Senden bunu beklemiyorum."

"Biliyorum, ama iş ilişkinizin sürmesini istiyorsanız, bir noktada ofisin ötesine geçmeniz gerekir. Davetlerde erkekler iş konuşurken eşler birbirleriyle kaynaşır ve eğlenirler." Adam yorum yapmayınca kalçasıyla ona şakacı bir şekilde vurdu. "Eşlerin arkadaşlarıyla birlikteyken ne kadar faydalı bilgiler paylaşacağını tahmin bile edemezsiniz."

Asansöre bindiklerinde Mo ve Johan önlerinde durdular ve çatı katına ulaştıklarında kenara çekildiler.

Asansör kapıları kapanırken Roth'la yüzleştirdi ve onun gölgeli yüz hatlarını inceledi. "Almanca konuşmamın nedeni seni konuşmanın dışında tutmak değildi. Daha derin bir bağ kurmak için formaliteleri aşma fırsatı gördüm ve bunu değerlendirdim."

Aralarındaki boşluğu kapattı ve onun üzerinde yükseldi. "Onunla ya da herhangi bir erkekle derin ya da başka türlü bir bağ kurmaya ihtiyacın yok."

Kadın sertleşti. "Gelecekte iş ve networking için kullanabileceğiniz daha derin bir sosyal bağlantıyı kastetmiştim."

"Seninle yaşıtlarımla ilişki kurasın diye evlenmedim. Onları eğlendirmeni de beklemiyorum. Seninle kendim için evlendim. Tüm dikkatine ve buna sınırsız erişimine sahip olmak için." Adam onu bacaklarının arasından kavradı, bu onu ürküttü, böylece kadın

Asansör. Roth da onu takip etti ve yüzü kadınıninkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilirken bir elini kadının karnına koydu. "Senin tek yükümlülüğün bana karşı. Benim emrime amade olmak." Karanlıkta parlayan dişlerini hırlayarak gösterdi. "Başka erkeklerle konuşmandan, onlara gülümsemenden, onlara aşına olmandan hoşlanmıyorum. Bunlar benim. Her şey benim. Ben söylemedikçe seni güldüremezler, gülümsetemezler, hatta lanet eline bile dokunamazlar. Beni anlıyor musun?"

Öfkesi ona doğru yöneldi. Önünde gerçekleşen hızlı tanışma ile orantısızdı ama bunu belirtmeyecekti. Tıpkı gelecekte bir erkeğin elini sıkmayı reddetmesinin sonuçlarını açıklamayacağı gibi. Bunu daha sonra, o mantıklı davrandığında tartışabilirlerdi.

"Anlıyorum," dedi sakince.

Ceketini avuçladı ve yumruğunun etrafında döndürürken tısladı, "Erkeklerin sana bakışından nefret ediyorum. Keşke yüzüne yirmi dört-yedi dölüm bulaşsaydı da kime ait olduğunu bilselerdi."

Sahipleniciliği onu tahrik etmiş, endişelendirmiş ve biraz da incitmişti. Elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Seni asla aldatmayacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

Her şeyi berbat ettiğini hemen anladı. Elbiselerini kavrayan eli boğazına doğru giderken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Eğer denersen ne olacağını biliyor musun?"

Roth onun üzerine çömelmişken, şehir onun yüzünü aydınlatırken, Roth karanlıkta kalmıştı. Kalbi içinde tekliyor olsa da gözlerini yumuşak ve korkusuz tuttu.

Göğüs. Spor salonunda ona katılması nasıl bu hale gelmişti?

"Ne yapacağını bilmeme gerek yok, çünkü bu asla olmayacak. Başka kimseyi istemiyorum." Boğazını sıkmasına aldırmadan öne doğru eğildi, böylece mesafesini koruyacaktı. "Tek istediğim sensin."

Dudakları onunkilere değmeden önce onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Duş almam gerek."

Ona doğru uzandı. "Roth."

Onun dokunuşundan kaçınmak için yan çizdi. "Ofise gitmem gerekiyor. Geç kaldım."

Onun kaynayan öfkesinin tadını alabiliyordu. Etrafındaki havada çatırdıyordu. Öfkesini, tüm istenmeyen duyguları koyduğu karanlık derinliklere tıktırmaya çalışıyordu ama kadın buna izin vermeyecekti.

Adam koridora doğru ilerlerken, kadın arkasından yaklaştı ve kollarını adamın ortasına doladı. "Cezalandır beni."

Adam olduğu yerde durdu. Adrenalin damarlarında dolaşırken boğazı daraldı. Ateşle oynuyordu, azgın bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallıyordu ama öfkesini dindirmek için bir çıkış yolu bulma ihtiyacı, bu süreçte boynuzlanabileceği gerçeğinden daha ağır basıyordu.

"İstediyini biliyorum," diye fısıldadı.

"Seni affettim," dedi duygudan o kadar yoksun bir ses tonuyla ki doğru yolda olduğunu anladı.

"Ama bu öfkeyi ortadan kaldırmıyor, değil mi?" Onun terli omzunu öptü. "Beni nasıl cezalandırmak istiyorsun? Dizlerimin üstünde mi? Dört ayak üstünde mi?"

"Beni kışkırtma."

Sesi dışarıdaki hava sıcaklığı kadar soğuktu. Onu kendi karanlık yönlerinden korumaya çalışıyor olması, canavarını serbest bırakmaya daha da kararlı hale getirdi. Onun ortağıydı; eşitiydi. Bu, iyi ve kötüyü üstlenmek anlamına geliyordu. Ve bu kötü... bunu her ikisini de tatmin edecek bir şeye dönüştürebileceğini hissediyordu. Her ne kadar onun tatlı yanından hoşlansa da, onu ilk etapta çeken şey saldırganlığı ve sert yanlarıydı. Onun neler yapabileceğini biliyordu ve biraz tehlikeli yaşamak istiyordu.

"Ne istersen yapman için seni serbest bırakıyorum. Biraz acı çekme havasındayım." Onu kıskırtmak için dişlerini adamın pazusuna geçirdi ama adam kılını bile kıpırdatmadı. "Senin kirli fantezin nedir, Jamie?"

Yanıt yok.

"Neden kendini tutuyorsun?" Etrafına uzandı ve elini bulacağından şüphelendiği kaya gibi sert çıkıntının üzerinde gezdirdi. "Ağzın sulanıyor."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Bu sefer her şeyin farklı olacağını söylemiştim."

"Onlar farklı. Bunun için sana yalvarmamı istiyorsun."

"Kafamın içinde olup bitenlerin bir parçası olmak istemezsin."

Anında yüzü endişeyle buruştu. "Kabus gördüğün için mi? Sen...?" Uzaklaşmaya çalışan adamın yolunu kesmek için etrafından dolandı. "Konuş benimle."

"Konuşmak istemiyorum!"

Zehir patlaması neredeyse cesaretini kaybetmesine neden oluyordu. Hafifçe nefes nefese kalmış, ayaklarını germiş ve ellerini kavgaya hazırmış gibi yumruk yapmıştı. Kaçma içgüdüğü devreye girdi,

Ama onun vahŖi, çalkantılı bakışları kararlılığını pekiştirdi. Onu bu Ŗekilde bırakamazdı. Ona ihtiyaı vardı, sadece bunu bilmiyordu.

"Tamam, konuşmak yok," dedi ceketinin fermuarını açarken, ayakkabılarını çıkarırken ve pantolonundan sıyrılırken hafifçe. "Ne istiyorsun?"

Gözleri, ifadesiz yüzündeki tek yaşam belirtisiydi. Spor sütyeni, i amaşı ve çoraplarıyla onun üzerinde kayarken dolunaylı bir gecede okyanusun yüzeyi gibi parlıyorlardı.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle ve kendini kontrol etmekte zorlandığını söyledi.

Çenesini kaldırdı ve "Ya incinmek istersem?" derken sesinin sinirlerine ihanet etmemesine şükretti.

"Ne istediğinizi bilmiyorsunuz."

Alay etti. "Benim yanımda neredeyse bakir sayılırsın."

Başını yana eğdi. "Bir grup erkeği becermek seni benden daha dünyevi mi yapıyor sanıyorsun? Bir insanın diğerine yapabileceği en kötü Ŗeylerin gözümün önünde gerçekleştiğini gördüm. Ruhuma yerleşip hiç beklemediğim bir anda zihnimde oynamaya başladığında bile midemi bulandırdı. ekindim çünkü gördüklerimi eyleme dökersem bundan zevk alacağımı biliyordum." Gözleri kızarmış yüzünde gezindi. "Sana neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

İçi ürperse de bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve "Sana güveniyorum," dedi.

"Yapmamalısın," diye hırladı.

Pantolonunun üzerinden uzanıp sikini kavramak olması gerekenden daha fazla cesaret gerektirdi. Onun enerjisi gitti

Haywire, beklentiyle ıslanırken bile tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Onu zorluyordu ama o böyleyken kendini tutmayı öğrenmezse, zihinsel olarak nereye çekildiğini ve bu nöbetleri neyin tetiklediğini asla öğrenemeyecekti. Seğirmekte olan sikiinin dış hatlarını izledi.

"İhtiyacın olan şeyi neden kendinden esirgiyorsun? Ben istekliyim. Ne vermek istersen alabilirim. Hırpalanmak ve kurutulmak için havamdayım."

Parmak uçlarına kalktı ve adam onu uzak tutmaya çalıştığını hatırlamadan önce otomatik olarak eğildiğinde muzaffer bir gülümsemeyi ısırdı. Adam daha doğrulamadan kollarını boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Beni ele geçir, Jamie. Bana sahip ol."

Barbarca şehvet, ateşli bakışlarında öfke ve şüpheyile çarpıştı.

"Kullan beni," diye fısıldadı.

Savaşmayı bıraktığı ve şeytanlarını kucakladığı anı gördü.

"Dizlerinin üzerine çök."

BÖLÜM 16

Hiç tereddüt etmedi. Hevesle düştü, çekiştirerek gömleğini başının üzerinden yırtarken pantolonunu indirdi. Saçlarını kavradı ve acımasızca çekti, böylece ağzı bir nefesle açıldığında, büyük aletini içeri sokabildi. Gırtlığının arkasına geldiğinde geri çekilmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. İçgüdüsel olarak ellerini onun kalçalarına dayadı ve tüm gücüyle itti ama adam kıpırdamadı.

Ya savaşıacak, öğürecek, kusacak ya da rahatlayıp onu olduğu gibi kabul edecekti. Paniğini bastırdı, öğürme refleksini görmezden geldi ve burnundan nefes aldı. Teklif ettiği şey buydu - onun kendisini bencilce, merhametsizce kullanması. Kontrol Roth'tayken, artık düşünmek ya da ikinci bir tahminde bulunmak zorunda değildi; sadece olabilirdi. Ellerini bıraktığında, Roth gırtlaktan bir inilti çıkardı ve saçlarını okşadı.

"İyi kız. Sana verdiğimi al. Sikimde boğulduğunu duyayım. Erteleyemeyeceğim yükümlülüklerim olmasaydı, beni emmek istediğinde değil, günde birkaç kez boğazına boşalıyor olurdum."

Kafatasını kavradı ve ağzını sikmeye başladı. Zihnini kapattı, onun ilkel hükmetme ihtiyacını ve aynı derecede güçlü boyun eğme dürtüsünü tatmin etmesine izin verdi. Onun bu yanını hem arzuluyor hem de ondan aynı ölçüde korkuyordu. Bu gerçek Roth'tu, herkesin yüzeyin altında sinsice dolaştığını hissettiği canavardı. Acımasız ve hayvani biriydi. İşadamı bir kaplamaydı. Sadece onun canavarı saklandığı yerden çıkarabileceğini ve arzularını yatıştırabileceğini bilmek, kızın ciddi bir şekilde emmeye başlamasına neden oldu.

"Evet. Aynen böyle. Her şeyimi al."

Kızın yüzü adamın kabarık karnına yapışana ve tükürüğü göğsüne damlayana kadar kendini kızın içine soktu.

"Tut, bebeğim."

Titreşimlerin onun zonklayan sikini tüketmesine izin vererek inledi. Nefes alabilmesi için çekmeden önce kendinden geçerek titredi. Ona doğru yığıldı, öksürdü ve öğürmemeye çalıştı. Nefes almak için mücadele ederken bile, görüldüğünden emin olmak için onun horozunu okşadı. Adamın eli kadıninkini örttü ve ritmi bozulduğunda ona yardım etti.

"Buna senden ihtiyacım var," diye homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Çünkü aynı çarpık şekilde ona ihtiyacı vardı. Onu sınırlarının ötesine itmeye istekli bir adam istiyordu; onu öyle bir kullanacaktı ki mutluluktan içi boşalacaktı. Roth onun ahlaksız arzularını kendisinden daha iyi anlayan tek erkekti. Birbirlerinin içindeki boşluğu doldurmak için yaratılmışlardı, cennette yapılmış bir eşleşme... ya da cehennemde.

"Yukarı."

Kadın itaat edince, onu oturma odasına taşımadan önce sabırsızlıkla spor sütyenini ve iç çamaşırını çıkardı. Onu kanepenin geniş, kalın koluna doğru eğdi. Kız minderlerin üzerine yığıldı ve adamın eli kıkırda gezinirken kıkırını oynattı. Memnun bir şekilde iç çekti.

Tokat onu hazırlıksız yakaladı, öyle ki utanç verici bir yip sesi çıkardı ve kaçmak için kanepenin kolunun üzerinden atlamaya çalıştı. Adam onu sersemleten birkaç hızlı vuruş yaparken ağır bir el onu yerinde tuttu.

Roth onun zonklayan sağ yanağını yoğurdu. "Bunu daha önce de yapmıştık. O zamanlar ne yaptığımı bilmiyordum. Aynı noktaya çok fazla vurmamam gerektiğini bilmiyordum. İki gün oturamazdın."

"Dehşete kapılmıştın." Nefes nefese bir kahkaha attı ve beklentiyle korku arasında gidip gelirken huzursuzca yer değiştirdi. "Sana hissettiğinden daha kötü görüldüğünü söyledim ama iki hafta boyunca kıkırımı buzlamakta, krem sürmekte ve öpmekte ısrar ettin. Seni tekrar denemeye ikna edemedim."

"Yani, başka biriyle denedin."

Gerildi.

"Sen talimat verdin... Dixon mıydı? Nasıl şaplak atılacağını, çünkü senin tecrüben vardı, onun yoktu."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Gerçek adı Derek'ti."

Kıkırına inen tokat o kadar acıttı ki sol yanağı uyuştı.

Roth düz bir monoton ses tonuyla, "Unutulmaz biriymiş gibi görünüyor," dedi.

"O... o fena değildi," dedi dürüstçe, onu ısırıldığında tısladı ve diğer yanağına bir şaplak attı.

"Gerçekten cezalandırılmak istiyorsun, değil mi?" "Evet," diye fısıldadı.

"Uyumlu bir ruh halinde olduğum için şanslısın. Duruşunu genişlet."

Kız hemen itaat edince, adam onayladığını göstermek için kızın acıyan kışını öptü ve ardından kızın amına kadar yankılanan sert bir şaplak attı.

Birkaç kez şaplak yemişti ama Derek'le yaşadığı deneyim seriye dahil ettiği tek deneyimdi. Bu sık sık karşısına çıkan bir fırsat değildi. Bütün erkekler bundan hoşlanmıyordu. Çoğu birkaç hafif şaplakla yetiniyordu. Ona gerçekten zarar vermek isteyen sadece bir pislik vardı. Olaylar büyümeden onu durdurdu ve derhal kaldırma tekmeledi.

Yeni bir partnerle böyle bir şey söz konusu olduğunda her zaman biraz belirsizlik ve öz bilinç vardı. Eğer adam onunla ilgilenmiyorsa ya da onu ele geçirecek kadar alfa değilse işe yaramazdı. Ama bu Roth'tu. Onu, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyordu. Ne zaman iteceğini, ne zaman geri çekileceğini biliyordu ve belli ki araştırmasını yapmıştı çünkü tekniği kusursuzdu. Her birkaç tokatta bir, elini öyle bir açıyordu ki, çatırtı kadının ağrıyan çekirdeğine ulaşıyordu. Kendi başına acıdan hoşlanmıyordu, ama ödül buna değerse almaya hazırdı ve onu vızıldatan ve nefessiz bırakan bu yüksek kesinlikle buna değerdi.

Roth onun bir ritim içinde kaybolmasına izin vermedi. Onu o anın içinde, diken üstünde, bir sonraki darbeyi bekler halde tutuyordu. Zamanın ve şaplakların sayısını unutmuştu. Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, Roth masaj yaptı ve okşayarak acının azalmasına izin verdi.

daha fazlası için acıkmasına neden olan bir doz daha verdi. O kadar ıslaktı ki, iç uylukları kaygandı. Adamın dikkati dağılıp onunla oynamaya başladığında ve parmağını içine soktuğunda şaşırmadı.

"Ağrın var mı?" diye sordu huysuzca.

Kıcı yanıyordu. Başını salladı.

"Tamam mı?"

O kadar mutluydu ki gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Kendinden geçmiş." "Güzel."

Adam amını okşayıp parmaklarını serbest sıvılarıyla kaplarken titredi, ama adam yanlış deliği parmakladığında başı yukarı fırladı. "Roth?"

Sesi endişe doluydu. Bu sefer anal yapmamışlardı. Adam bir ton hazırlık ve ön sevişme olmadan yapamayacakları kadar büyüktü ve şimdi bunun zamanı değildi.

Geniş başparmağıyla kadının içine girerek kullanılmayan sinir uçlarını harekete geçirdi. Anında ayağa kalkmaya başladı ama o ağır el onu yerinde tutmak için geri geldi.

"Kıpırdamadan dur."

"Ama bu... Ben hazır değilim." Adamın başparmağı zorla içeri girerken kadının sırtı kamburlaştı. "Roth!"

"Ne istersem yapmakta özgür olduğumu söylememiş miydin?"

"Evet, ama-"

Endişe kaslarını öyle bir sıktı ki dişlerini kıran bir tokat yedi ve ter içinde kaldı.

"Bunun senin cezan olmasını mı istiyorsun?" diye hırladı. Kadın başını çılgınca salladı.

"O zaman kavga etmeyi bırak ve beni içeri al."

Adam başparmağını içinde gezdirirken rahatlamaya çalıştı, bunun kıcını almaya karar verirse olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Geri alamadığım tek şey bu. Bunu istiyordum ama erteledim. Artık değil. Benim olanı alma zamanı." Sesi düştü. "Bu benim, değil mi?"

"Evet mi?" O kadar sarsılmıştı ki bu bir soru gibi geldi ve kıcının zonklamasına neden olan bir darbe daha aldı.

"Şimdi benimle dalga geçmenin sırası değil. Senin sahibin kim?" "Sen."

Başparmağını tamamen kılıfına sokarken ona doğru eğildi.

"Bu doğru. Her santimi benim." Kız titrerken burnunu soktu. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı.

"O zaman bırak."

Başını öne eğdi. Kalbi devreye girip ikisini de yenmeden önce zihni ve bedeni üstünlük için savaştı. Teslimiyet içinde gevşediğinde, adam ensesini öptü.

"Aferin kızıma."

Yanağını yastığa dayamış, adam vücudunu okşarken ay ışığının aydınlattığı bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Acı ve kötücül zevkin kafa karıştırıcı bir karışımıydı bu. Kendini yakıcı hislerin bolluğunda kaybetti ve zihninin sürüklenmesine izin verdi, ancak parmaklarının yerini horozunun başı aldığı anda gerildi.

"Roth, sanmıyorum-"

"Beni alabilirsin. Daha önce de aldın." Bu biraz teselli oldu.

İçine girdi, yavaşça hareket ederek vücuduna uyum sağlaması için zaman tanıdı. Vücudunun gevşek kalmasını diledi ve rahatsızlıktan uzaklaşmak için doğum yapan bir kadın gibi nefesine odaklandı. Adamın istilasını kolaylaştıracak bir pozisyon bulmaya çalışırken bir ayağından diğerine geçti ama bir spazm sözde huzurunu bozdu.

Bir elini minderlere dayadı ve elini adamın sert karnına koymak için yarım döndü. "Bunu yapamam. Durmak zorundayız."

Durakladı ama geri çekilmedi.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Sanırım ihtiyacım var..."

Aleti daha da derine gömülürken sesi kesildi. Tırnakları adamın derisine battı.

"Roth, benden bu kadar. Yapamam-"

Adamın kalçalarını pompalamasına ve kaslarını onun amansız saldırısına boyun eğmeye zorlamasına hazırlıklı değildi. Tırnaklarıyla onu tırmıklamadan önce çaresiz, ağlamaklı bir çığlık attı. Bu, kolunu arkasına sıkıştırmasına ve yüzünü koltuk minderlerine sokmasına neden oldu. Ciddi bir şekilde mücadele etti, kıpırdandı, tekmeledi ve sonra merhamet için yalvardı, ama adam durmadı.

Sonunda taşaklarına kadar battığında, kadın tamamen hareketsizdi. Kıcı birden fazla yönden alev alev yanıyordu ve acıdan başı dönüyordu. Yanlış bir hareketin onun kontrolünü kaybetmesine neden olabileceğini bildiği için hareketsiz kaldı. Dayanılmaz acının azalmasını beklerken gözlerini sıkıca yumdu.

Roth, ölü bir ağırlık gibi yanına düşen kolunu serbest bıraktı. Minderler onun iki yanına çökerken, Roth onun yenilmiş halini örttü. Elleri onun üzerinde kayıyordu.

göğsünü avuçlamadan ve tomurcuklanmış meme ucunu sıkmadan önce.

"Sen benim için yaratılmışsın prenses. Beni mümkün olan her şekilde elde etmek için yaratılmışsın." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görmek için saçlarını yana taradı. "Karşı koyana kadar çok iyi bir sikiş bebeği oluyordun." Kulak memesini ısırdı. "Ama dövüşmene bayılıyorum. Zaferimi çok daha tatlı kılıyor." Adam ona sürtündüğünde, kız inledi. "O kadar güzelsin ki. Keşke herkes seni böyle görebilse. Boyun eğdirilmiş, sahiplenilmiş, benimsin."

Ona doğru sallanırken terli boynuna öpücükler kondurdu. Kız miyavlarken topuğu adamın kaval kemiğine çarptı. Vücudu hislerle aşırı yüklenmişti.

"Yanıyorum," diye nefes nefese kaldı.

Gerginlik kaslarını istila etti. "Bırak da söndüreyim prenses." Doğruldu ve kalçalarını kavradı. "Hazır mısın?"

"Roth-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedi. Çekti ve tekrar içine daldı. Kızın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve rüzgâr onu dışarı attı. Vücudu alevler içinde kaldı. Başına gelecekleri bildiğini sanıyordu ama bu, adamın onu aldığı diğer zamanlarla kıyaslanamazdı. Acımasızdı, gaddardı, neredeyse şeytandı. Onu yaşayan bir varlık gibi değil, bir nesne gibi kullanıyordu. Tüm gücüyle savaşırken minderleri devirdi, kopuk kopuk cümleler haykırdı ve adam onu deneyimlediği her şeyin ötesine iterken anlaşılmaz, moralsiz seslere gömüldü. Zihni, vücuduyla aynı anda titreşen siyah ve kırmızı sıçramaların olduğu beyaz bir levhaya dönüştü.

"Siktir!"

Kızın vücudu onun fışkıran sikini sağarken böğürdü. Onun üzerine katlandı, nefesini tutmaya çalışırken yüzü onunkinin yanına indi.

"Jasmine."

Çok uzaklardan onun adını söylediğini duydu. Ona geri dönmek için mücadele etmedi ama zihninin coşkulu bir boşlukta süzülmesine izin verdi. Bu orgazmdan daha iyiydi; neredeyse ruhani bir şeydi. Böyle bir düzleme ulaşmanın bedeli çok ağırdı. Bedeninden ayrılıp uçabilmesi için bir partnerin onu fiziksel olarak kırması gerekiyordu. Birisi sınırlarını zorladığında bu yere kısa ziyaretler yapmıştı ama bu ağırlıksız hiçliğe hiç ulaşmamıştı. Hiçbir düşüncenin olmadığı, sadece saf duyguların olduğu bir yerdeydi. Bu mutluluktan, dünyevi acılarından bir kopuştu ve mümkün olduğunca uzun süre bunun tadını çıkarmak istiyordu ama Roth davetsiz geliyordu.

Adam onunla konuşuyordu, ama bu ona saçma sapan geliyordu. Adam aniden doğruldu ve içinden çekildiğinde, acının parıltısı beyaz arduvazındaki kırmızı ve siyah lekelerin üzerine elektrik mavisi sıçradı.

Roth onu kollarının arasına almadan önce "Siktir," diye küfretti.

Adam çatı katında sinsice ilerlerken gözlerini kapalı tuttu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Onu rahat bırakmasını diledi. Adam kafayı bulmuştu. Şimdi onun için süzülme zamanıydı. Çevresiyle ilgili farkındalığının geri gelmesinden nefret ediyordu. Ana süitten geçerken çıplak ayaklarının mermerde ve sonra halıda çıkardığı ses ve ardından duşa girerken duyduğu boş yankı.

Onu itti. "Beni rahat bırak." Adamın onu ayağa kaldırmadan önce nasıl sertleştiğini fark edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Onun çenesini kavradı. "Bana bak."

Gözlerini açtığı anda, bu zor kazanılmış cennetle olan bağının kopacağını anlamıyor muydu? Neden onu rahatsız ediyordu? Onu görmezden geldi ve gözlerini kapalı tuttu.

Duş açıldı. Yıkanmanın şart olduğunu biliyordu, bu yüzden adam ağrıyan vücuduyla ilgilenirken ona tahammül etti. Ona yaslanmak zorunda kaldı çünkü uzuvları doğru çalışmıyordu. Neyse ki onu rahatsız eden ıslak çoraplarından kurtulmuştu.

"Yatak."

Sesi sarhoş gibiydi. O da hissetti. Hiçbir şey yorganın altına girip La La Land'e dalmaktan daha iyi gelmiyordu ama görünüşe göre Roth'un başka planları vardı. Onu duştan çıkardı ve ayağa kaldırmadan önce banyoya taşıdı.

Sarsıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu endişeyle, daha fazla akan suyun sesini kaydederken.

"İslanman gerek."

"İstemiyorum." Sesi acınası geliyordu ama şu anda yetilerini tam olarak kontrol edemiyordu ve görünüşe göre on yaşındaki haline dönmüştü.

Başının arkasını kocaman avucunun içine aldı ve yüzünü çıplak göğsüne bastırdı. Hâlâ orgazmdan iniyor olmalıydı. Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordu.

"Bir ıslatma seni daha iyi hissettirecektir. Bunu senin için yapmama izin ver."

Sesi tuhaf geliyordu ama başını kaldırıp nedenini göremeyecek kadar yorgundu. Sıcak suyun içine attığı yağlar havayı kokulandırıyor. Kollarını ona doladı ve küvet doldukça onu nazikçe bir yandan diğer yana sallarken ağırlığını aldı. Suyu kapattığında kadın yarı uykulu bir haldeydi.

Adam onunla birlikte küvete girdiğinde, su ona değdikçe yüzünü buruşturdu ve inledi.

"İyisin," diye mırıldandı, dudaklarını kızın şakağında gezdirirken. "İstediğim kadar sıcak yapamadım."

Onu sıcaklığa alıştırmak için birkaç kez daldırdıktan sonra çene derinliğine kadar onunla birlikte battı. İç çekti ve adamın geniş göğsüne yaslandı. Adamın eli vücudunda gezinerek, endorfin ve adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışan kızın kırılmış sinirlerini yatıştırdı.

Adam klitorisini ovmaya başladığında, kadın elini itti.

"Bunu sana vermeme izin ver," diye fısıldadı.

"İhtiyacım yok-"

"Buna ihtiyacım var."

Ne demek istediğini anlamamıştı ve onu durduracak enerjisi de yoktu, bu yüzden okşamasına ve okşamasına izin verdi. Vücudunun orgazm olamayacak kadar tükendiğini düşünüyordu ama ufukta başka bir ödül olduğunu hissettiğinde vücudu sımsıkı sarıldı.

"Roth," diye boğuldu.

Yüzünü onunkine yasladı. "İşte bu kadar. Benim için gel."

Kadın orgazmını kovalarken küvetin kenarlarından su akıyordu. Kadın kasılırken onu sıkıca tuttu ve başı omzuna yaslandığında dudakları çenesi ve boğazı boyunca gezindi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Hiç kimse ona böyle hissettirmemişti. O onun hem zalimi hem kurtarıcısı, hem efendisi hem de sadık hizmetkârıydı. Onu sert bir şekilde kullanıyor ama sonrasında rahat, huzurlu ve mutlu olmasını sağlamak için onunla ilgilendiğinden de emin oluyordu. Seks psikolojik bir oyundu ve kimse onun zihniyle onun kadar iyi oynayamazdı. Elini uzatıp adamın yanağını kavradığında kalbi dolmuştu.

"Teşekkür ederim."

Beline dolanan kol demire dönüştü. "Ne?"

"O yere ulaşmak için neye ihtiyacım olduğunu hep biliyordun." "Sana zarar vermedim mi?"

"Yaptın, ama buna ihtiyacım vardı."

İki kolunu da ona doladı ve yüzünü omzuna gömdü.

"Durmalıydım."

Ses tonundaki pişmanlık kadının kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Eğer dursaydın, şu anda bulutların üzerinde olmazdım." Ses tonu kasıtlı olarak umursamazdı. Ona hayatının en ufuk açıcı, özgürleştirici deneyimlerinden birini yaşatmıştı ve vicdan azabı krizine girerek bunu mahvediyordu.

"Söylediğin hiçbir şeyin beni durduramayacağı bir noktaya gelmeme izin veremem. Sana gelinceye kadar hayatımın her alanında çok disiplinliyim. Sınırlarım yok, kontrolüm yok. Her şeyi yapabilirim."

Onun gerçek sıkıntısını hissederek kalçasını okşadı. "Ben iyiyim, Roth."

"Bu sefer öylesin, ama bir dahaki sefere..."

"Biz yeni sevgili değiliz. Birbirimizin tercihlerini ve neyi kaldırıp kaldıramayacağımızı biliyoruz. Bazen sert ve acımasız olmayı sevdiğimi biliyorsun. Sen de öyle. Hükmedilmeyi, zorlanmayı sevdiğimi biliyorsun. Dövüşmeye ihtiyacım var ve benim için dövüşmene ihtiyacım var. İkimiz de kazandık."

Elleri banyo yağından kayganlaşmış vücudunda gezindi. "Bana teslim olman hoşuma gidiyor, ama mücadele etmen ve ehlileştirilmen daha çok hoşuma gidiyor." İçini çekti. "Ama bu tehlikeli. Benim ya da senin ne yapacağımızı asla bilemem."

"Sana
güveniyorum."
"Güvenmemelisi
n."

Ona karşı çıkmak için ağzını açtı ama adamın bir sonraki sözleri aklındaki her şeyi silip süpürdü.

"Ariana'nın çocuklarını benden uzak tutmaya hakkı var."

O kadar hızlı oturdu ki, su küvetin kenarından taştı. Dönmeye çalıştığında, etrafındaki kol yüzünü görememesi için sıkıldı. Banyodaki ışıklar en düşük ayardaydı, bu yüzden zaten pek bir şey göremeyecekti ama...

"Bunu nereden biliyorsun?" diye bağırdı, elleriyle konuşuyor ve her yere su sıçratıyordu. "Lanet olsun, Roth! Telefon konuşmalarımı dinlemeyi kes!"

"Beni savundun."

"Tabii ki yaptım! Sen bir çocuğa zarar vermezsin." "Nereden biliyorsun?"

Kıpırdamadan durdu. "Yapar mıydın?"

"Annem bana canavar diyor. Baban bana şantaj yaptı. Bak sana ne yaptım. Bana bir çocukla güvenir misin?"

"Evet!"

"Neden?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kaia hastanedeyken neden Colorado'ya geldin?"

Gerginlik kaslarını işgal etti. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Her şeyi. Annene yabancılaştın, onu yıllardır görmedin ama ihtiyacı olduğunda geldin. Neden?"

"Bunun kız kardeşinin öfkemi bir çocuktan çıkaracağımı düşünmesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Bu senin bir kodun olduğunu gösteriyor. Anneniz çocukluğunuzu cehenneme çevirmiş olsa da, iyileşirken ona bakması için bir hemşire tuttunuz. Bu bana bir canavar gibi gelmiyor."

Bu onu çevreleyen pek çok çelişkiden biriydi ama annesinin düşündüğü gibi empatiden tamamen yoksun olmadığını kanıtlıyordu. İhtiyaç duyduğu zamanlarda Kaia'nın ihtiyaçlarını karşılamış ve annesi bu duyguya karşılık vermese de ona karşı sadakatini korumuştur. Bu, onu hayal kırıklığı ve meraktan çılgına çevirse de rahatlatan bir gözlem idi.

"Lyle'in sırrını bana söylemeyeceksin çünkü o beni destekledi ve ben de ailelerini umursamasan da yeğenlerimi koruyacağına dair hayatımı ortaya koyarım çünkü onlar masum." Eliyle bir fiske hareketi yaptı ve düzinelerce damlanın suyu rahatsız etmesine neden oldu. "Ayrıca, onlardan ölesiye korkuyorsun."

"Affedersiniz?" Adamın küstah sesi kızın homurdanmasına neden oldu.

"Kye ve Bailey'den çok korkuyorsun. Onları inciteceğinden korktuğun için sürekli uzaklaşıyorsun. Seni görmezden geleceklerini umarak göz temasından kaçınıyorsun ama bu boşuna,

Çünkü dikkatinizi çekmek için ne gerekiyorsa yapmayı bir oyun olarak görüyorlar. Çocukların baş belası olduğunu düşünen pek çok erkekle birlikte oldum. Babam yanlış bir şey yapmadığımız ya da azarlanmamız gerekmediği sürece bizi fark etmezdi bile. Onlarla perçinlenmiştin. Kye'ın koltuğundan düşmek üzere olduğunu fark ettin. Bailey'nin farklı dillerde konuşmasını ve okul hakkında konuşmasını dinlemeyi seviyordun. Çocukları kendi ailelerinden daha iyi tanıyorsunuz. Senin onları önemseydiğini biliyorlar, bu yüzden senin üzerine titriyorlardı." Arkasına uzandı ve onun yüzünü kavradı. "Sen bir çocuğa zarar vermezsin, Roth. Sende böyle bir şey yok."

"İçimde ne olduğunu bilmiyorsun," diye gürledi.

Vücuduna kramplar girerken nefesi kesildi. Daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştirdi ve Roth devraldığında gülümsedi. Rahatlayana kadar onu yeniden düzenledi. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Senin hakkında yeterince şey biliyorum," dedi. "Yemin ederim asla-"

Tutmasını istemediği bir söz vermek üzere olduğunu hissederek eliyle ağzını kapattı. "Bunun bir daha olmayacağına dair söz verme çünkü olmasını sağlayacağım."

Ağır sessizlik ağzını buruşturmasına neden oldu.

"Beni düzeltmenin tek yolu beni kırmaktır ve çoğunun buna gücü yetmez." Onun yanağını okşadı. "Aynı şey senin için de geçerli. Sana musallat olan her neyse onu kovmak için o karanlık yerlere gitmene izin vermelisin." "Bir insanın diğerine yapabileceği en kötü şeyi gördüğünü söyledin. Bununla ne demek istedin?"

Elini kavradı ve nazikçe sıktı. "Bunun sana dokunmasını istemiyorum."

"Ben de sana dokunmasını istemiyorum!" dedi şiddetle. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Öylesin." Avucunu ve ardından her bir parmağının ucunu öptü. "Bu bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımcı oluyor. Keşke bu kadar yüksek bir bedel ödemek zorunda olmasaydın."

"Benim için zevkti."

İçini çekip ona sarılmadan önce paslı bir kıkırdama çıkardı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bu iyi bir başlangıç," dedi bir esnemenin ardından.

Onun omzunu öptü. "Yüz, prenses. Ben seninle ilgileneceğim."

Onun sözüne inandı ve iki farklı düzlemde süzüldü. Adamın bir ara onu küvetten çıkardığını belli belirsiz fark etti. Adam onu çabucak bir bornoza sardığı ve yatağa taşıdığı için cereyan hissetmedi. Yorganın altına girerken mutlu bir iç çekti.

Adam yanına kaydığında, "İş mi?" diye mırıldandı.

"Zamanım var."

Ona sarıldı ve uykuya daldığını hatırlamıyordu ama onun konuştuğunu duyunca uyandı.

"Bir şey çıktı."

Yüzeye çıkmaya çalışırken gözleri dalgalandı.

"Biliyorum. Randevuyu ertelememiz gerekecek." Bir duraklama. "Heinrich'le olan toplantımı da iptal et."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Roth cep telefonunu kulağına dayamış, yatak odasının kapısının yanında volta atıyordu.

"Onu gelecek yıl için ayarla. Umurumda değil." "Roth!"

Döndü, kadının uyanık olduğunu gördü ve hemen ona doğru geldi. "Nasıl hissediyorsun?"

Adamın güneşin altında durduğunu ve üzerinde bir eşofman altı ile bordo uzun kollu bir elbise olduğunu fark etti. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kaşlarını çattı ve kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ağrı kesiciye ya da yiyecek bir şeye ihtiyacın var mı?"

Onu itmeden önce ağzı açık baktı. "Deli misin sen? Ben iyiyim! İşine git!"

Adamın telefonundan gelen kıkırdamayı duyunca telefonu elinden kaptı. "Sarai?"

"Bir kahve randevusuna daha ihtiyacımız var," diye mırıldandı Sarai.

Bunu duymazdan geldi ve "Heinrich'le olan randevusunu iptal etme. Aslında, sende numarası var mı?" Roth telefonu ondan almaya çalıştığında yatağın üzerinde yuvarlandı. "Karıyla temasa geçeceğime söz verdim."

"Karisının numarasını alacağım. Onun numarasının sende olması için bir neden yok," diye tersledi Roth.

"Bir saat içinde ofiste olur," dedi Jasmine ve Sarai'nin kahkahası üzerine telefonu kapattı. "Grayson'la olan görüşmeni kaçırdın mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yaptın mı?"

"Telefonu buradan aldım."

Grayson'a ondan hoşlanmaması için daha fazla neden vermek istemiyordu. Grayson olmasaydı, babası Roth'u mahvetmeyi başarabilirdi. Bir gün arkadaş olabileceklerini umuyordu. Pek çok ortak noktaları vardı. Roth'ta kimsenin göremediği bir şey görmüşlerdi.

Ayağa kalktı ve hassas arka tarafı zonklayınca tısladı. Eğer orada durup onu izlemeseydi, yatağa yığılıp kalacaktı. Bunun yerine, canı çok yanmasına rağmen dik durmak için büyük bir gösteri yaptı. Kıcı şimdiye kadarki en kötü güneş yanığını almış gibi hissediyordu ve keskin, sürükleyici acı fazla bir şey yapamayacağı kadar kötüydü. Ama Roth'un hatırı için ellerini kalçalarına koydu ve "Gördün mü? Ben gayet iyiyim. Şimdi, işinizin başına!"

"Emin misin?"

"Evet!" diye vurguladı kızgınlıkla.

"Burada kalıp dinlenecek misin?"

"Evet."

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa-"

"Roth, bu binadaki yüz kadar dikkatsiz personel bir yana, beni memnun etmek için her şeyi yapmaya hazır küçük bir adam ordusu çalıştırıyorsun." Adamın gözleri kısılınca yüzünü buruşturdu. "Yanlış söyledim." Adam ona doğru yaklaştığında, kadın elini kaldırdı. "Ve sırf..." diye Heinrich'le görüşmeyi iptal edemezsin. Adam önünde durduğunda, kadın ne düşündüğünü şaşırdı.

"Çünkü mü?" diye sordu.

Ellerini salladı. "Çünkü aramızda hiçbir şey olmadı! Masumdu!"

Elini uzattı. Telefonunu uzatırken, iki hafta önce böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmeyeceğini fark etti. Bugün, ciddi bir yankısı olmayacağını bilerek yapmıştı. İnsanın bakış açısının bu kadar kısa sürede bu kadar değişebilmesi inanılmazdı.

Kadının çenesini kavradı ve onu gözünü kırpmadan kendisine bakmaya zorladı. "Programıma müdahale etme."

"Ama benim yüzümden randevunu iptal ediyorsun."

"Benimle taşak geçiyor. Hepsi öyle."

"Ne? Kim?"

"Siz ofisi ziyaret ettiğinizde birlikte olduğum adamlar dedikodu yayıyorlardı. Heinrich kasıtlı olarak beni kızdırmaya çalışıyordu."

Aman Tanrım. Bu adamların ne yaptıklarını bildiklerini umuyordu. Roth'un mizah duygusu yok denecek kadar azdı ve iyi bir eğlence olarak tasarlanmış olsa bile yemlenmekten hoşlanmayacaktı.

"Randevusunu iptal etmek durumu daha da kötüleştirecek." Adam kaşlarını çatığında içini çekti. "Peki. Ne istiyorsan onu yap."

Adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam kolunu tutunca kısa düştü.

"İyi miyiz?"

Dürtüsünü kontrol etmek acı verse de gözlerini devirmedi. "Evet."

Onun kendisine inanmaya karar verdiği anı biliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara, ben eve gelirim."

"Evet, evet. Şimdi, git."

Adam dolaba doğru yürürken onu izledi. On dakikadan kısa bir süre içinde giyinmiş ve gitmeye hazırdı. Dişlerini fırçalamanın ortasında olmasına rağmen bir öpücük çaldı. Çıkmadan önce dikkatsizce ağzını bir havluya sildi ve havada kolonyasının kışkırtıcı kokusunu bıraktı.

Yansımasına ve bornozuna damlayan diş macununa baktı ve başını salladı. Boku yemişti.

BÖLÜM 17

Telefonu çaldı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Ne yazık ki, bazı aramalar beklediği için telefonu kapatamıyor ya da sessize alamıyordu. Ona mesaj atan her kimse bekleyebilirdi.

Mutfak adası kâğıt ve klasör yığınlarıyla kaplıydı. Renkli yapışkan notlar ışıltılı kuvars tezgahı kaplıyordu. Roth giderek dağılan mutfağa girdiğinde, sonunda kendi ofisine ihtiyacı olduğu gerçeğini kabullenmişti. Sarai'nin kendisine gönderdiği listeden yetenekli bir iç mimar seçmişti. Ne istediğini konuştukları toplantı sırasında, sıkıcı bir müşteri olduğu için Cazandra'dan özür diledi. Mobilya açısından tek istediği bir masa, kitaplık, dosya dolabı ve muhtemelen bir koltuktu. Odanın kendi ofisi olarak kalıp kalmayacağından emin olmadığına, bu yüzden çok fazla değişiklik yapmamaları gerektiğine dair saçma bir hikaye uydurdu. Sarai (orada olmakta ısrar eden) ve Cazandra birbirlerine yan gözle bakmış ve ona bu işi halledeceklerini söylemişlerdi.

Neredeyse bir hafta boyunca uzaktan gelen delme ve vurma seslerini duydu. Ne halt ettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

ama büyük mobilya parçaları taşıyan ve boya kutuları taşıyan adamların yanından geçti. Sessiz olmak için ellerinden geleni yapsalar da, yarım düzine insanın uzaktan gelen mırıltısı onu biraz çıldırtıyordu. Etrafta bu kadar çok insanın olmasından nefret ediyordu ve gerçekten de huzur içinde çalışabileceği ve düşünebileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Berlin'de yaptığı o hırslı planlar, Whartons'tan danışmanlar kurulu ve sınıf arkadaşları görüşmek için onu takip ettiğinde geri dönmüştü. Bir randevuyu gönülsüzce kabul etmişti, bu da bir başkasına ve bir başkasına yol açtı. Birdenbire her gün bir, son zamanlarda ise iki ya da daha fazla randevusu olmaya başladı. İş toplantıları ve eski arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelme telaşı onu kurgusal sersemliğinden çıkarıp, şu anda üç yüz milyon dolardan fazla varlığı yönettiği gerçekliğe geri döndürüyordu.

Önce vergi ve emlak planlama avukatıyla görüşmüştü ve şimdi kendi vakfını kurmuştu. Bu haliyle, kendisine bir şey olması durumunda serveti yeğenlerine miras kalacaktı, ancak paranın bir kısmını değerli bir amaca tahsis etmeyi planlıyordu ve araştırması gereken hayır kurumları ve vakıfların listeleri vardı. Ayrıca CPA'ler, mali danışmanlar ve Whartons'tan birkaç sınıf arkadaşıyla da görüşmüştü. Bu, artık ona cevap veren diğer insanlardan gelen bitmek bilmeyen telefon görüşmelerini saymıyordu. Herkesi takip etmek için bir hesap tablosu oluşturmuştu ve kız kardeşlerinin Hennessy & Co. için bunu nasıl yaptıklarını merak ediyordu.

Bir raporu gözden geçirdi, altını çizdi ve gelecek hafta mali danışmanı ile yapacağı takip toplantısı için notlar aldı. Kız kardeşlerinden bir şeyler isteme isteğini bastırdı.

tavsiye. Bu yüzden danışmanları vardı. Bunu kendi başına da yapabilirdi. Ama bu onu ikinci ya da üçüncü bir görüş istemekten alıkoymuyordu. Milyonlarca doları ilgilendiren kararlar almak sinir bozucuydu, ama hiçbir şey yapmama endişesi daha da kötüydü. Yatırımlarını olduğu gibi tutsa da, daha kazançlı olabileceğinden şüphelendiği ama başarısız olma ihtimali daha yüksek olan bir şeye geçse de riskler vardı.

Whartons'tan arkadaşları harika bir bilgi kaynağıydı ve sektördeki haberleri, hisse senetlerini ve yeni kurulan şirketleri hızla öğrenmesini sağladılar. Melek yatırımcı olmak düpedüz pervasızlıktı ama kulağa son derece umut verici gelen birkaç küçük işletme vardı. Roth'un fikrini almak istiyordu ama o iş projesiyle meşguldü ve bu çizgiyi aşması gerektiğinden emin değildi. Gününü kendi şirketi için sayısız karar vererek geçirdikten sonra ondan mali tablolara ve iş planlarına bakmasını istemek doğru gelmedi, bu yüzden başka bir yerden danışmanlık istedi.

Son iki hafta zor geçmişti. Çılgın saatler boyunca çalışmaya geri dönmüştü. Onun iyiliği için projenin yakında biteceğini umuyordu. Sadece birkaç kez birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Yemekten sonra evdeki ofisine çekiliyor ve sabahın erken saatlerine kadar çıkmıyordu. Onu özlüyordu ama kendi programı birdenbire kendi başına bir hayata dönüştüğünden, o da hareket halindeyken ve kendi iş kararlarına gömülmüşken şikayet edecek durumda değildi.

Telefonundan gelen bir dizi ısrarlı çağrı, birisinin gerçekten bir şeye cevap istediğini anlamasını sağladı. Kendini telefondan ayırmadan önce birkaç not daha aldı.

raporunu aldı ve telefonunu bıraktığı ocağa doğru yürüdü.

Daiyu: Seninle konuşmam lazım!

Daiyu: Benden kaçıyor musun?

Yasemin gözlerini devirdi. Sayısız cevapsız aramadan sonra Daiyu sonunda ipucunu yakalamıştı. Bu defile konusunda sinir bozucu derecede ısrarcıydı ve bunu yapmasına imkân yoktu. Raporuna geri dönmek için telefona sırtını dönmek üzereydi ki başka bir mesaj belirdi.

Daiyu: Eğer beni aramazsan, Roth'la soyunma odamda ne yaptığınızı herkese anlatırım.

Dondu kaldı. Daiyu yapmaz... Yasemin telefonu kaptığı gibi küfretti. Daiyu yapardı. Bir yanı hikâyenin çoktan yayıldığını biliyordu. Arkadaşı azılı bir dedikoducuydu ve hayatını kurtarmak için sır saklayamazdı ama şimdiye kadar ilginç ayrıntılar basına sızmamıştı. Babasının ölümünün ve yeni evliliğinin hemen ardından böyle bir haber ne kendisinin ne de Roth'un ihtiyaç duyduğu bir sansasyona neden olabilirdi.

Daiyu ilk zil sesinin yarısında cevap verdi. "Nihayet."

"Şantaj mı, Dai? Gerçekten mi?"

"Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir," dedi Daiyu, tüm işiyle. "Neden zoru oynuyorsun? Moda Haftası'nda benim defileimde yürümek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstemiyorum," dedi şiddetle.

"Bayılacağın bu elbiseyi ben tasarladım," dedi Daiyu onun çıkışını görmezden gelerek. "Bence açılış görünümü bu olmalı. İlk provanız için hazır, bu yüzden

Ben arıyorum. Tadilat gerekiyorsa bir an önce yaptırmak istiyorum. Ne zaman gelebilirsin?"

"Asla."

Daiyu onun hırıltısını duymazdan geldi. "Gösteriyi gelinliğinle kapatma konusunda ne düşünüyorsun? Herkes onu bizzat görmek için can atıyor. Vogue'da yayınlanmadan önce tüm ihtişamıyla görmek kitleler için harika olacak."

"Kesinlikle

hayır."

"Jasmine."

Daiyu'nun uyarıcı sesi dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Tek istediğim eski bir dosttan küçük bir iyilik."

"New York Moda Haftası'nda yürümek küçük bir iyilik değildir." "Bu sadece podyumda küçük bir çalım. Sen bile gülümsemek zorundasın. Herkese senden aşağılarmış gibi davran. Eğlenceli olacak. Kasabanın konuşulan kişisi olacaksın."

"Şimdiden herkesin dilindeyim." Çoğu mezuniyetinden beri görmediği Whartons'tan arkadaşları, sosyal medyada paylaşım yapmamasına rağmen hayatındaki son gelişmelerden haberdar olduklarında bu cümle defalarca tekrarlanmıştı.

"Kesinlikle," dedi Daiyu keyifle. "Neden bu dalgaya binmeyelim? Bu yüzden evlendiniz, değil mi? Gündemde olmak için mi?"

"Bu yüzden değil..." Sözünü yarıda kesti ve burnunun kenarını sıktı. Tartışmanın bir anlamı yoktu. "Senin şovunu yapmıyorum ve meşgulüm, o yüzden-"

"Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme. Seni iğrenç bir şeyin içine sokacağımı mı sanıyorsun? Beni bundan daha iyi tanımıyor musun? Benim zevkim kusursuz değil mi?" Yasemin cevap vermeyince Daiyu, "Öyle değil mi?" diye çıkıştı.

"Evet, ama-"

"Şunu hayal edin. Gösterinin sonu. Sen ve ben el ele çıkıyoruz. En büyük eserim olarak gösterilen gelinliğini giyiyorsun. Kalabalık yavaş yavaş yükselmeye başlıyor. Alkışlıyorlar. Gül yaprakları dökülmeye başlıyor. Beyaz, tabii ki, böylece eteğini lekelemeyiz. Görmüyor musun, Jas? Bütün moda dergilerinin kapağında olacaksın, o an ölümsüzleşecek, böylece kadınlar seni sonsuza dek taklit edebilecek. Bunu istemiyor musun? Bana baştan çıkmadığını söyle."

Azıcık da olsa öyleydi ama önemli değildi. "İstesem bile yapamam."

"Ne demek 'yapamam'?"

"Gelinliğim mi?"

"Evet?"

"Biraz hasar vardı."

"Hasar mı?" Daiyu telaşlanmış gibiydi. "Ne tür bir hasar?"

Jasmine, dramatik ve huysuz sanatçıya taçlandığı ihtişamının yok edildiğini söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken dudaklarını büzdü. "Düğün gecemizde kendimizi biraz kaptırdık."

"Bir ya da iki yırtığı onarabilirim."

"Bu biraz daha..." Roth'un kopardığı şeritleri ve asla çıkmayacak lekeleri düşünürken elini salladı. Daiyu, Roth'un elbisesine ne yaptığını görse kriz geçirirdi. Aslında Thea'nın elbiseye ne yaptığından emin değildi, çünkü şehre geri getirmemişti. Thea'nın yerinde olsaydı, yırtık ve lekeli felaketi çöpe atardı. "Kapsamlı."

"Ne kadar kapsamlı?" "Tamiri mümkün değil."

"Sen..." Dai'nin sesi soluk soluğaydı. "Elbisemi mi mahvettin?" "Roth yaptı. Bir gelin fantezisi vardı."

"Öyle mi?" Dai'nin sesi keskinleşti.

"Tül eteği kullanarak..." Telefonu bip sesi çıkararak başka bir arama olduğunu işaret etti. "Dai, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

"Olmaz öyle şey! Gelin fantezileri hakkında konuşmaya başlayıp beni ortada bırakamazsın!"

Daiyu'nun feryadını duymazdan geldi ve aramaları değiştirdi. "Roth?" "Ariana'nın durumundan haberdar olmak ister misin?"

Durum nedir?" diye kaba bir şekilde sordu.

"Durum mu?" Jasmine yankıladı ve sonra anladığı için telefona daha sıkı sarıldı. "Evet."

"Yirmi dakika içinde bir damlası var. Bu bilgiyle ne yapmak istediğiniz size kalmış."

Kararını vermesi iki saniyeden az sürdü. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Mo'yu sana göndereceğim."

Mutfaktan hızla ana süite çıktı ve rekor bir sürede kot pantolonunu, botlarını, kazağını ve trençkotunu giydi. Yine de aceleyle oturma odasına girdiğinde Mo onu çoktan bekliyordu. Mo'nun işlerinin ne olduğunu bilip bilmediğinden ya da onun tedirginliğini hissedip hissetmediğinden emin değildi ama asansörde tek kelime etmedi. Telefonu çaldığında sessize aldı, Daiyu'nun onu geri aradığını görünce şaşırmadı. Arkadaşıyla daha sonra ilgilenecekti. Lobiden geçip Johan'ın beklediği arabaya doğru yürüdü.

"Roth sana nerede olduğunu söyledi mi...?" diye başladı ama cümlesini bitiremedi çünkü Johan başını salladı.

Arkasına yaslandı ve göğsündeki gerginliği görmezden geldi. Ariana ne halt düşünüyordu? Şirketler hakkında yaptığı onca araştırmadan sonra Hennessy & Co. şirketini daha derinlemesine incelemesi kaçınılmazdı. Bulduğu şey düpedüz endişe vericiydi. Hennessy & Co. pamuk ipliğine bağlıydı. Eğer Roth zamanında devreye girmeseydi, eğer şu anda onları yatırımlarla beslemiyor olsaydı, hala batıyor olacaktı. Ve Ariana hiç yardımcı olmuyordu.

Eğer bu skandal ortaya çıkarsa, sonuçları çok ağır olurdu. Ariana bunu herkesten daha iyi biliyordu, o halde kız kardeşi ne halt ediyordu? Sadece kendini tehlikeye atmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm itibarlarını (Roth'un ki de dahil, çünkü artık onlarla iç içe geçmişti) tehlikeye atıyordu. Ariana'nın onu yirmi üç yaşında sorumluluklarını göz ardı etmekle suçlaması ne kadar ironikti, oysa otuz sekiz yaşında aile şirketini yönetirken on katı riskle flört ediyordu. Ariana bağımlılığını sürdürmek için her şeyi riske atarken, o aşk için her şeyi riske atmıştı. Kıyaslanamaz.

Trafikte ilerlerken bacağı zıpladı. Roth Ariana'nın bağımlılığı hakkında başka bir şey söylemediğinde, bunun kız kardeşinin iyileşmekte olduğu anlamına geldiğini ummuştu. Görünüşe göre öyle değildi. Ailenin geri kalanıyla arasına mesafe koymasının nedeni kız kardeşi olduğu için Ariana aklından çıkmıyordu. Noel'e iki haftadan az bir süre kalmışken, bu yabancılaşmayı normalde hissedeceğinden daha şiddetli hissediyordu. Ne de olsa ailesinde söylemler yeni bir şey değildi. Bu normaldi. Sadece bu son çekişmenin sebebinin Roth olmamasını diliyordu. Colette'i her zaman daha sert biri olarak görmüştü,

Soğukkanlı kız kardeş, bu yüzden Ariana'nın kararlı duruşu çok daha şok edici ve inciticiydi. Keşke onlar da Roth'u onun gördüğü gibi görebilselerdi. Ama bu babasının Roth'u belli bir ışık altında görmesini sağlamakla aynı şeydi. Böyle bir şey olmayacaktı.

Değiştiremeyeceği şeylere kafayı takmak yerine, günlerini toplantılar ve rakamlarla doldurmuştu. Kız kardeşleri gibi işe çekilmiş olması onu şaşırtmamıştı. Bu onların başa çıkma mekanizmasıydı. İş, yazmak kadar zevkli değildi ama hiç kullanmayacağını düşündüğü becerilerinin tozunu almak tatmin ediciydi. Her etkileşimde biraz daha güven, biraz daha içgörü kazanıyordu. Oyundan çıkmış olabilirdi ama kurallar değişmemişti, sadece oyuncular değişmişti. İş söz konusu olduğunda çok fazla hareketli yön vardı. En zor kısmı sürekli karar vermektir. Ama o bu zorluğun üstesinden gelmişti. Uzun zamandır ilk kez, yazar gözüyle kenardan gözlem yapmak yerine hayatın aktif bir katılımcısıydı. Ve bu iyi hissettiriyordu.

Jasmine zihni yaklaşan müdahaleye doğru hızla ilerlerken huzursuzca yer değiştirdi. Google'da bir bağımlının karşısına nasıl çıkılacağını araştırmayı düşündü ama profesyonellerin ne önerdiğini umursamayacak kadar kızgındı. En son yüz yüze geldiklerinde kız kardeşi kendini ifade etmekte hiç zorlanmamıştı. Şimdi sıra ondaydı. Sonuç olarak, buna bir son vermeliydi. Ariana'nın bir anne olmasının yanı sıra, Jasmine'in uğruna hayatının bir yılından vazgeçtiği bir şirketi yönetiyordu. Ariana'nın bağımlılığı yüzünden her şeyi berbat etmesi için böyle bir fedakârlık yapmayacaktı. Hennessy & Co. onlarla birlikte sona eremezdi.

gelecek nesil. Ne pahasına olursa olsun bunun olmasını sağlayacaktı.

Mo araçtan indiğinde durmuş trafikte oturuyorlardı. Adam kapıyı açıp elini uzatınca kadın doğruldu. Kaldırıma çıktıklarında, lüks bir mağaza olan Bergdorf Goodman'ı işaret etti.

"Emin misiniz?" Gözetleme fotoğraflarını hatırlamadan önce başladı. Kız kardeşi torbacısıyla barlarda ya da parklarda buluşmazdı; kimsenin yasadışı bir şeyler döndüğünü düşünmeyeceği en seçkin mağazalarda buluşurlardı.

Birden fazla kapının çarpma sesini duyunca arkasına baktı ve siyah bir SUV'den inen iki adam gördü. Son iki haftadır ikinci güvenlik ekibini meşgul ediyordu. Biri izliyor olabilir diye onlarla etkiyeşime girmesine izin verilmiyordu ama yüzlerini tanımaya başlamıştı ve her zaman etrafta dolaştıklarının farkındaydı.

Kadın mağazaya yaklaşırken Mo onunla göz alıcı mevsimlik vitrinlerin önünde kümelenmiş kalabalık arasına girdi. Döner kapıdan içeri girdi. Hareketli ana katı tarayana kadar Ariana'nın dokuz kattan herhangi birinde olabileceğini fark etmedi. O ve satıcısı takas için soyunma odasına gitmeden önce alışveriş gösterisi mi yapmışlardı, yoksa...?

Köşeyi döndü ve kız kardeşini ışıklandırılmış bir Celine çanta duvarının önünde dururken gördü. Yanında fotoğraflarda gördüğü göz alıcı satıcı vardı. Satıcı, Bayan Yukarı Doğu Yakası, elleriyle konuşurken Ariana'ya milyon dolarlık bir gülümseme verdi. Onlara doğru yürürken bile,

kadının Ariana'nın çantasına bir şey koyduğunu gördü. O kadar hızlı yapılmıştı ki, dikkatle izlemiyor olsaydı gözden kaçırabilirdi. Aralarındaki mesafeyi kapatırken kalp atışları iki katına çıktı.

"Bölüyor muyum?"

Ariana sarsıldı ve iki eliyle çantasını kavrayarak dönerken, Bayan Yukarı Doğu Yakası sakinliğini koruyarak Jasmine'e kibar ve meraklı bir gülümseme verdi.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu kadın.

"Hayır." Gülümsemedi ya da nazik olmaya çalışmadı. "Ve seni tanımak istemiyorum."

Kadının cilalı gülümsemesi duraksadı.

"Bir dahaki sefere kız kardeşim aradığında görmezden gelmeni öneririm, tabii geçen yılki ticari işlemlerine dair elimdeki güvenlik kamerası fotoğraflarını polise götürmemi istemiyorsan." Ariana'nın soluk soluğa kalmasına aldırmadı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sana başka bir meslek edinmeni öneririm. Sen yaratılmışsın."

Uyuşturucu satıcısı bir adım geri çekilmeden önce Ariana'ya baktı, gözleri etraflarında dolaşırken Birkin'inin askısını tutuyordu. "Sanırım korkunç bir hata oldu."

"Hata yok." Kadın solgunlaşırken Jasmine arkasını döndü ve kız kardeşine bakmadan, "Gidelim," dedi.

Ariana'nın onu takip edip etmediğini görmek için beklemedi. Dükkânın içinden sinsice geçti ve döner kapıdan ısırmacı soğuğa doğru itti. Yaya geçidine varmadan önce Ariana yanında belirdi. İkisi de konuşmadı. Karşılıklı anlaşılarak Central Park'a doğru yol aldılar.

"Ne biliyorsun?" Ariana sordu.

Ellerini ceketinin cebine soktu. "Nasıl başladı, yardım alma girişimleriniz ve tırmanışı."

"Nasıl?" Ariana
homurdandı. "Roth."

Ariana olduğu yerde durdu, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Roth mu? Nasıl? Neden?"

"Hennessy & Co.'da çıkarı var. Şirketin neden bu durumda olduğunu görmek için yöneticiler hakkında araştırma yapmayacağını mı sanıyorsunuz?"

Ariana'nın yüzündeki tüm renk kaybolduğunda ne demek istediğini anladı. Bir kadın üç köpeğiyle yanından geçerken o yana doğru kaydı. Ariana şoktan cam gibi olmuş gözlerle olduğu yerde kalınca, kız kardeşini bir banka oturmaya zorladı. Yan yana oturup gölete bakmaya başladılar. Mo bir ağaca yaslanmış, sakın ortamın tadını çıkarıyor gibi görünürken, diğer muhafızlar yürüyüş yollarında gezinenlerin arasına karıştı.

"Kim bilir?" Ariana fısıldadı.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

Ariana başını sallarken iki eliyle çantasını kavradı. "Hiç kimse."

"Rami bile mi?"

Göz ucuyla Ariana'nın yüzünün buruştuğunu gördü ve başını çevirdi. Ariana kendini toparlamaya çalışırken gözlerini dikip önüne baktı.

"Colette'e söylemedin mi?" Ariana boğuk bir monotonlukla sordu.

"Henüz değil."

"Roth ne yapacak?"

"Sence ne yapmalı?" diye karşı çıktı.

"Yardım almaya çalıştım. Birkaç ay temiz kaldım, sonra babam öldü ve..."

Kız kardeşinin sesindeki ıstırap Jasmine'in boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Durdurmaya çalıştım ama..."

"Bu yıl yarım düzine kez nüksetti."

Ariana'nın nefesi beyaz bir bulut halinde dışarı fırladı. İddiaya karşı çıkmaya çalışmaması çok şey anlatıyordu. Roth'un titiz soruşturması, şüphelendiği gibi, kartlarını göstermeye karar verdiğinde kurbanlarına herhangi bir hareket alanı bırakmayacak kadar ayrıntılıydı. Kontrolü ele geçirmeden önce kız kardeşiyle ilgilenmesi için ona bu fırsatı vermiş olması içini minnetle doldurmuştu. Kız kardeşini değiştirmek zorunda olduğu konusunda uyarmak için tek bir şansı vardı.

"Bu böyle devam edemez. Tehlikede olan çok şey var. Sadece sizin ya da şirket için değil, Kye ve Bailey için de."

Ariana gözlerini hızla kırptırdı. "Biliyorum."

Kız kardeşini inceledi, o boş maskenin ardında neler olup bittiğini çözmeye çalıştı. "Bugün serini bozmana ne sebep oldu? İş yüzünden mi? Colette dışarıdayken, bu senin için çok mu fazla?"

Ariana banktan kalktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Ayağa kalktı ve kız kardeşinin yanına gitti. "Sen idare etmiyordun. Başa çıkıyordun. Bunun kanıtı çantanda."

Ariana darbe almış gibi sarsıldı.

"Colette ya da Rami'ye söylemedim çünkü iyileştiğini umuyordum. Temizlenebilir misin, yoksa onları da dahil etmeli miyim?"

"Hayır!"

Ariana'nın sert çıkışı yoldan geçen bir adamın duraklamasına neden oldu. Ariana ona baktığında, hayranlık dolu bir gülümsemeden önce gözlerini kırptırdı. Ariana'nın süper model annesinden miras aldığı bakışlar, perişan halde bile erkek nüfusunun yüzde doksanını kısa devre yaptırıyordu.

"Terapistime geri döneceğim," diye söze başladı Ariana, bu sözlerin ona acı verdiği açıktı.

"Belki de Adsız Narkotik'e gitmelisin." Ariana kaskatı kesildi.

"Belki de seni anlayan başkalarıyla birlikte olmaya ihtiyacın var-"

"Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Bence Rami'nin bilmeye hakkı var," diye itiraf etti.

Ariana ona doğru tehditkâr bir adım attı. Jasmine ablasının güzel, öfkeli yüzüne baktı ve sessizce ona dokunması için meydan okudu. Roth ona bol bol pratik yaptırmıştı. Ariana'nın boyuna rağmen fiziksel bir kavgada hiç şansı yoktu. Bırakın Ariana ailesine neden gözünün morardığını ya da elmacık kemiğinin kırıldığını açıklasın. Kız kardeşi öfkeli olabilir ama o kızgındı. En başta bu durumla uğraşmak zorunda kaldığı için kızgındı. Hepsinin saklayacak bir şeyleri olduğu için kızgındı. Tehlikede olan çok daha büyük şeyler vardı ama kız kardeşi, babalarına karşı kendini korumuş ve kocası olan doğa gücüyle her gün başa çıkmışken onu korkutabileceğini düşünüyordu.

"Colette de bilgilendirilmeyi hak ediyor." Ariana tartışmak için ağzını açtığında Jasmine ekledi, "Ve Lyle.

Bunu kontrol altına alamazsanız en kötüsüne hazırlanmaları gerekir."

Ariana arkasını döndü ama kız kardeşinin kolunu tuttu.

"Seni küçük düşürmeye çalışmıyorum. Yardım etmek istiyorum. Bunu atlatmak için neye ihtiyacın varsa. Randevulara seninle gelecek birine, sabahın ikisinde arayacak birine, çocuklara senin için bakacak birine, her neye ihtiyacın varsa. Sen söyle, ben yaparım." Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. "Kahretsin, Ari, bu iş kontrolden çıktı. Eğer bunu kendi başına yapabilecek kapasitede olsaydın, uzun zaman önce bu alışkanlığından kurtulmuş olurdun. Bırak sana yardım edeyim."

"Bunu yapabilirim" diye fısıldarken Ariana'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Jasmine içini çekti ama yumuşadı. "Bunu kendi başına yapamazsan bana söyleyecek misin?"

Ariana militanca başını salladı.

"Roth'un seninle konuşmama izin vermesi bir mucize. Bir dahaki sefere olacağını sanmıyorum. Anlıyor musun?"

Ariana başını salladı ve sonra kolunu çekştirerek yanıp sönen saatine baktı. "Bir toplantıya geç kaldım."

"Seni geri götüreceğiz."

"Biz mi?" Ariana ihtiyatla konuştu.

"Güvenliğim."

Mo arkalarından gelirken Ariana geriye baktı. Yüzünü tekrar öne çevirdiğinde yanaklarına yeniden renk geldi. "Bu çok utanç verici."

"Görünüşe göre tüm sırlarımız açığa çıkıyor. Seninkinin henüz ortaya çıkmadığına şükret. Colette, Hennessy & Co. ile ilgili sorunlarını gizli tutamadı. Babam sana takma adımı söyledi ve Roth-"

"Şantaja uğradı," dedi Ariana kısa ve öz bir şekilde, ama sesi eleştirel olmaktan çok düşünceli çıkıyordu. "Bu hâlâ bir gizem mi?"

"Evet." Ariana'nın Roth'un sırrını keşfetme umuduyla onu araştırarak kadar aptal olmadığını umuyordu, çünkü Roth onunkini ortaya çıkarmıştı. Eğer Roth, Rami'nin geçmişini ortaya çıkarmayı seçerse, bu Ariana'nın dünyasını paramparça ederdi. Ailesi ve kocasının birbirlerini yok edebilecekleri tüm yollar aklından geçerken şakakları çarpıyordu.

Sanki Ariana da benzer bir zihinsel yol izliyormuş gibi, "Hepimizi takip mi ediyor?" diye sordu.

Bunu inkâr etmenin bir anlamı var mıydı? "Evet."

Ariana titredi. "Sanırım bizim tarafımızda olması iyi bir şey."

"Şükran Günü'nde böyle düşünmemiştin." "Hayır, düşünmedim," diye onayladı Ariana.

Johan kaldırıma yanaştığında, Jasmine arabanın etrafını dolaşarak sürücü koltuğunun arkasına oturdu. Ariana geç kalacağını bildirmek için sekreterini aradı. Jasmine pencereden dışarı baktı. Her şey açıklığa kavuşunca kendini daha iyi hissedeceğini düşünmüştü ama hiçbir şey çözülmemişti. Bir konuşmanın sihirli bir şekilde her şeyi düzelteceğine inanacak kadar saf değildi. Bağımlılığın üstesinden gelmek kolay olsaydı, bu noktaya kadar ilerlemezdi. Ya Ariana daha da kötüleşir ve bağımlılığını gizlemekte daha da ustalaşırsa? Ariana şüphenin faydasını ve bağımlılığını kontrol altına almak için daha fazla zamanı hak ediyor muydu, yoksa en başından ailenin geri kalanını uyarmalı mıydı? Ama aileyi de işin içine katarsa, Ariana'yı iş üstünde nasıl yakaladığını nasıl açıklayacaktı? Er ya da geç, Roth'un

hepsini izlemek. Ariana ile uğraşmak yerine buna odaklanmaları daha olasıydı.

Kalbi sıkıştı. Geçmiş tekerrür etmek üzere miydi? Yine ailesi ve Roth arasında seçim yapmak zorunda mı kalacaktı? Ortada bir rekabet yoktu. Onu seçecekti, ayrıldıklarında kimsesi olmayacağını biliyordu. Ya ailesi ona karşı birleşmeye karar verirse? Ona haddini bildirirler miydi, yoksa Roth onların imparatorluklarını yıkar mıydı?

"Şükran Günü'nde biliyordun. Bu yüzden dolabımda iskelet olup olmadığını sordun," dedi Ariana aniden.

Gözlerini manzaradan ayırmadı. "Evet." "O zaman neden yüzüme fırlatmadın?"

"İstedim ama dediğin gibi, bunun o zamanki tartışmamızla bir ilgisi yoktu. Ve çocuklarınızın etrafında kimin olacağına karar verme hakkına sahipsiniz."

"Bu senin için geçerli değil."

Kız kardeşi hala anlamamıştı. O ve Roth bir paket anlaşılmıyordu. Ariana'nın maskaralıklarına tahammül etse de, ondan böyle bir saygısızlığa katlanmasını bekleyemezdi.

"Colette Noel'de bize katılmayacağını söyledi."

"Bu ilk kez olmayacak," dedi hissettiği kadar ölü gibi çıkan bir sesle.

"Çocuklar hayal kırıklığına uğrayacak."

"Hediyelerini vaktinden önce teslim edeceğimden emin olabilirsin." "Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun. Onlar sana çok bağlıyım."

Gözleri yaşlarla doldu. Yeğenleri dünyasını aydınlatıyordu ama eğer bu ailesiyle sonunun başlangıcıysa, buna alışmak zorundaydı.

"Özür dilerim, Minnie."

Ariana'nın Roth'a bir şans vermediği ya da onun hakkındaki düşük düşünceleri için özür dilemesiyle ilgilenmiyordu. Duygularını bastırdı ve önceki konuya geri döndü.

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Danışmanımı arayıp bir randevu ayarlayacağım."

"Peki bu işe yaramazsa?"

"Olacak." Ariana çantasına uzandı ve işaretlenmemiş bir hap şişesi çıkardı. Yüzünden sayısız duygu geçerken bile şişeyi kararlılıkla Jasmine'in eline tutuşturdu.

"Yoksunluk çekecek misin?"

Ariana her zamanki gibi büyük bir sessizlik içinde oturan Mo ve Johan'a mahcup bir bakış attı. Koyu bir kızarıklık Ariana'yı kötü bir güneş yanığı varmış gibi gösteriyordu.

"İyi olacağım."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Şişeyi çantasına yerleştirdi. Ariana gözden kaybolduğu anda rahatladı.

"Hayır. Hak ettiğimden fazlasını yaptın. Bununla uğraşmak zorunda olmamalısın. Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil."

"Senin de olmamalı. Doktorunuz size OxyContin vermek zorunda değildi. Başka alternatifler de var."

Ariana mırıldanmadan önce uzun bir süre ona baktı, "Roth çok titiz, değil mi?"

"Babam onu asla alt edemedi. Bu size ne anlatıyor?"

Ariana elini ceketinin üzerinde düzeltirken parmakları titriyordu. "Ben yapamazsam o ne yapacak...?"

Kız kardeşinin elini tuttu ve duymasını isteyerek sıktı. "Bunu düşünmene gerek yok. Bunu atlatacaksın."

Ariana'nın buzul mavisi gözleri kasvetliydi.

"Yapacaksın," dedi ses tonuna çelik katarak. Ariana bunu atlatmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. "OxyContin, senin ve milyonlarca kişinin parçası olmayı istemediği bir salgının ön saflarında yer alıyor."

"Diğerleri buna devam ediyor ve benim gibi bağımlı olmuyor," dedi Ariana bastırılmış bir tonda.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"I..." Ariana başladı ama araba yavaşlayınca durdu.

Mo kapıyı açtığında Ariana dışarı çıkmaya hazırlandı ve arkasına baktı. Yüzünde o kadar çok çıplak duygu vardı ki... Jasmine elini uzattı ama Ariana ona dokunmaması için elini kaldırdı. Ariana derin bir nefes aldı. Umutsuzluk, endişe ve utanç iyi huylu bir sosyal maskeyle örtülmüştü. Ariana Mo'nun elini tuttu ve başını dik tutarak binasına doğru süzülmeden önce zarif bir şekilde araçtan indi. Dikkati caddenin karşısına geçmeden önce kız kardeşinin içeride kayboluşunu izledi. Johan kaldırımdan uzaklaşmaya hazırlanırken bile kapısını iterek açtı.

"Jasmine!"

Mo'nun feryadı onu durdurmadı, araçtan inip trafiğe adımını atarken, mümkün olduğunca çabuk karşıdan karşıya geçme ihtiyacından başka hiçbir şeye aldırmıyordu. Kornalar çaldı. Johan kolundan tutup onu arabanın güvenliğine geri çekmeye çalışmadan önce bir taksi birkaç santim boşlukla vızıldayarak geçti.

"Onunla konuşmam gerek," diye bağırdı sokağın gürültüsü arasında.

Johan itiraz etmedi ama ikinci güvenlik ekibinden bir adamla birlikte trafiğin dört şeridini koşarak geçerken karşıdan gelen arabalara elini kaldırdı.

"Sana ne oldu böyle? Bundan hiç memnun olmayacak," dedi Johan karanlık bir sesle. Kaldırımında olmalarına ve Roth'un ofis binasına doğru ilerlemelerine rağmen onu bırakmadı.

Asansörün düğmesine basarken, "Bunu raporuna yazma," diye tavsiyede bulundu.

"Rapor yazan sadece biz değiliz. Her gardiyan kendi raporunu yazıyor, dolayısıyla herhangi bir tutarsızlık fark edilecektir."

"Anlayacaktır," dedi onu asansöre doğru sürüklerken.

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı onu arka köşeye sıkıştırırken, diğer muhafız da solunda konumlanmıştı, böylece kimse ona doğrudan erişemeyecekti.

Yolculuk bir dakikadan az sürmesine rağmen sonsuzluk gibi geldi. Roth'un katında kapılar açıldığında, korumalarını iterek geçti ve onu omuz silktiğinde Johan'ın iç çektiğini duydu. Biraz çılgınca davranıyordu ama kocasını görme ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti. Kız kardeşiyle yaptığı konuşma, onu her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verebilecek tek kişiyi aramaya iten uçucu bir duygu karışımına yol açmıştı.

"Bayan Roth," dedi resepsiyonistlerden biri, şaşırdığı belli olan bir ses tonuyla.

"Merhaba," dedi, masanın etrafından dolanırken nezaketle uğraşmadı. Ofise son gelişinden biraz daha şık görünüyordu, ama yüz kat daha az umursuyordu.

"Bay Roth'u mu arıyorsunuz?" diye seslendi kadın koridorda ilerlerken.

"Evet."

"O burada değil."

Kadın o kadar ani döndü ki Johan ona çarpmaktan zor kurtuldu. Johan kenara çekildi, böylece kadın resepsiyonistle göz teması kurabildi.

"Öğle yemeğine mi çıktı, yoksa...?" Resepsiyon görevlisinin gözleri büyüyünce durdu. "Ne?"

"Seyahat ediyor."

Başını eğdi, doğru duymadığından emindi. "Pardon?"

Kadın huzursuz görünüyordu ve ağzını açtığına pişman olmuş gibi bir adım geri çekildi. "Bu sabah uçtu. Los Angeles, California'da."

Zihni bulanıklaştı. "Bu bir son dakika gezisi miydi?"

Resepsiyon görevlisi ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, Bayan.

Roth. Bilemezdim..."

"Tabii ki." Etrafına baktı ve birkaç kişinin ofislerinin kapısında durup kargaşayı dinlemeye geldiğini fark etti. Deli gibi davranıyordu. Kendini toparladı ve gülümseyerek resepsiyon görevlisine yaklaştı. "Böldüğüm için özür dilerim. Nerede olduğunu bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim. Onu arayacağım."

"Rica ederim," dedi resepsiyon görevlisi, ama rahatsızlığını gizleyemedi.

Asansörün önünde dururken Jasmine sessizce, "Şehirden ayrıldığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Mo bu sabah onunla konuştu. Bu bilgiyi bana aktarmadı," diye yanıtladı Johan.

Roth onu Ariana'dan bahsetmek için aramış ama eyalet dışında olduğunu söylemeye zahmet etmemiştir. Neden?

Lobiye ulaştıklarında Johan telefonla konuşuyordu. Talimatları beklemeden ön kapıdan geçip kaldırıma çıktı.

"Jasmine."

Onu görmezden geldi ve acımasız havaya doğru yürürken kollarını kendine doladı. Bir kez daha düzgün giyinmemiştir. Şapkası, atkısı ya da eldiveni yoktu. Bir blok içinde yüzü uyuşmuştu. Güvenlik ekibinden iki adam daha cipten atladı ve sanki vahşi bir hayvanmış gibi onu yakalamak için yayıldı. İlginçtir ki onu durdurmaya çalışmadılar.

İnsanların görmek için dünyanın dört bir yanından geldiği şenlikli vitrinleri görmezden geldi ve ellerinde hediye dolu çantalarla heyecanlı alışveriş yapanların arasından geçti. Başka bir binaya girdiğinde kendini buz saçağı gibi hissetti.

Asansöre doğru ilerlerken, Johan büyük lobiye incelerken onun kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Lyle'ı görmek için," dedi ve dayanamayıp ekledi, "Tabii o da şehir dışındaysa."

Bakışları tekrar ona döndü. Onu bırakmadan önce bir süre gözlerini ondan ayırmadı. "Onu aramamı ister misin?"

"Hayır." Roth'u daha sonra, yalnız kaldığında ve o kadar duygusal olmadığında arayacaktı.

Kendini terk edilmiş hissetti. Hissetmemeliydi, çünkü ülkeyi terk etmemiştir, sadece eyaleti, ama... neden onunla gitmesini istememiştir? Sarai dün Cazandra'yla birlikte ofisinin nasıl gittiğini görmek için çatı katına gelmişti.

birlikte. Programını en ince ayrıntısına kadar bilen kişisel asistanı hiçbir şey söylememiştir. Sadece birkaç saatliğine oradaydı ve o kadar çabuk dönecekti ki bundan bahsetme ihtiyacı hissetmemiş miydi? Ariana satıcısıyla buluşmasaydı hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Onu asla hayal kırıklığına uğratmamış bir adama götürecek olan asansöre adımını atarken kollarını kendi etrafında sardı.

BÖLÜM 18

She yürüdü içine Apex Varlık Yönetim, bir Bir trilyon dolardan fazla varlığı yöneten bir yatırım şirketi. Lyle onu tanıdığından beri burada çalışıyordu ve basamakları hızla tırmanmıştı. Ofis yüceltilmiş bir erkek mağarasıydı. Loş ışık, koyu kahverengi ve siyah. Resepsiyon görevlisine doğru ilerlerken, kadın ona sanki buranın müdavimiymiş gibi el sallayınca şaşırdı. Onu başka biriyle karıştırmış olabileceğini düşünen Jasmine, Lyle'ın müsait olup olmadığını sormak için masanın başında durakladığında kadın telefonu tekrar beşiğe yerleştirdi.

"O özgür."

Jasmine gözlerini kırptırdı. "Kim o?"

Babası yaşlarında olan resepsiyon görevlisi ona sıcak bir gülümseme verdi. "Bay Caruso, elbette. Sizi nerede görsem tanırım. Muhteşem kız kardeşinizin tıpatıp aynısısınız."

Bu yalan karşısında gözleri büyüdü ama kadını yalanlamaya zahmet etmedi. Sadece Lyle'in orada olması ve bir ziyaretçi kabul edebilmesi onu rahatlatmıştı. Arkasından el salladı

ona eşlik eden güvenlik görevlisine. "Onlar benimle."

Resepsiyon görevlisi nazikçe başını salladı ve ona ofis labirentine geri dönmesini işaret etti.

Lyle'ı iş yerinde ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu ama hâlâ aynı etkileyici köşe ofiste çalışıyordu. Kapının girişinde koyu tenini tamamlayan kıpkırmızı bir gömlekle duruyordu. Her zamanki gibi kravat takmamıştı ve üst düğmesi açıktı.

"Bu hoş bir sürpriz," dedi ve kollarını açtı.

Ona sarıldığında hissettiği rahatlama neredeyse onu yıkacaktı. Roth'un ofisine bunun için gitmişti. Lyle'ın başının üstüne kondurduğu öpücük dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeye neden oldu. Kaç yaşında olursa olsun, ona her zaman küçük bir kızmış gibi davranıyordu. Bazen bu onu rahatsız ediyordu ama kendini kaybolmuş hissettiği böyle bir günde bu jest onu rahatlatıyordu.

"Özgür olmana sevindim," dedi adam cam kapıyı kapatıp ona bir sandalye işaret ederken.

"Bir saat süren bir konferans görüşmesinden yeni çıktım." Önündeki masanın kenarına tünedi. "Bir şey çıkma ihtimaline karşı hep boşluk bırakırım. Sizi buraya getiren nedir?"

"Buralardaydım," dedi elini havalı bir şekilde sallayarak. "Sizi rahatsız etmek için uğrayayım dedim."

Onun başının üzerindeki bir şeye odaklandı. "Seninle her yere geliyorlar mı?"

Arkasına dönüp baktığında Johan ve bir korumanın daha bekleme alanında yerlerini aldığını gördü. Tanımadığı koruma görevlisi lüks ortamı dikkatle taradı,

Johan ise sadece onların etkileşimine odaklandığı konusunda hiçbir numara yapmıyordu. Dudak okuyabiliyor muydu? Onlar konuşurken Lyle'in yüz ifadelerini zaman damgalarıyla belgeleyecek miydi?

Lyle'a geri döndü. "Roth nereye gidersem gideyim beni takip etmeleri konusunda ısrar ediyor."

"Güvenliğinizi ciddiye almasına sevindim."

"Colette'in bir güvenlik ekibi yok," diye belirtti. "Sadece iki binayı ziyaret ediyor-ev ve ofis."

Ara sıra iş yemeklerine katılıyor ve etkinliklere katılıyor, ancak nadiren yalnız kalıyor. Ancak siz her an her yerde olabilirsiniz. Ayrıca bir sapığı cezbedecek türden birisin. Roth'un bunu halletmesine sevindim, böylece geceleri daha rahat uyuyabiliyorum."

"Sicko?" diye yankılandı.

Adam onun sorusunu duymazdan geldi ve ona eğlenen bir bakış attı. "Oldukça heyecan yaratıyorsun, değil mi Minnie?"

"Karıştırmak mı?" diye papağan gibi tekrarladı, şaşkındı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Son zamanlarda yaptığın yatırımlar hiç de yabana atılır cinsten değil," diyerek kızın telaşla doğrulmasına neden oldu.

"Yatırımlarımdan haberin var mı?"

"Benim bölgemde benim haberim olmadan hareket edemezsin, Cara," diye azarladı. "Sen bir Hennessy'sin. Yaptıkların her zaman kayda değer olacaktır. Eğer bu yeterince kötü değilse, şimdi doğru yatırımları seçme konusunda Midas dokunuşuna sahip bir adamın karısısın. Ve belirli hisselerle milyonlar akıtmaya başladığınızda, herkes oturup dikkat kesilecek."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Herkes onun bana içeriden bilgi verdiğini mi düşünüyor?"

"Tabii ki."

"O..." Kendini biraz baygın hissetti. "Onun yaptığı yatırımmlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Whartons'tan arkadaşlarımla yeniden bir araya geldim ve bir mali danışmanla görüştüm. Portföyümü çeşitlendirmek istedim, bu yüzden düşündüğüm şirketleri seçtim..." Adamın kuşkulu bakışları karşısında sustu. "Ne?"

"Bizim neslimizin en başarılı yatırımcılarından biriyle evliyken, mali danışmanınızın tavsiyelerine ve arkadaşlarınızın sözlerine dayanarak milyonlar yatırıyorsunuz."

O böyle söyleyince kulağa saçma geliyordu. Ellerini yumruk yapıp kucağına koydu. "Bence evliliğimizi işimizden ayrı tutmamız en iyisi. Ondan faydalanmak istemiyorum çünkü..."

Adamın homurtusu kadının konuşmasını kesti. "Minnie, bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık. Sen bu adamla evlisin. Onun uzmanlık alanında tavsiye istemek ondan faydalanmak değildir, beklenen bir şeydir. Ayrıca, erkekler kadınlarının kendilerinden bir şeyler istemesini ister."

"Bunu kendi başıma yapmak istiyorum! Kendi başıma yapabilirim. Parmaklarımla ucunda kaynaklarım varken ona yaslanmak istemiyorum."

Lyle öne doğru eğildi, bakışları doğrudan ve öfkeyle parlıyordu. "Minnie, o senin en büyük kaynağın." Kadının inatçı ifadesi devam edince ayağa kalktı ve volta atarken nefesinin altında İtalyanca bir şeyler mırıldandı. "Maximus'un yaptığı en kötü şey

size her şeyi kendi başınıza yapmanız gerektiğini öğretti. Sizi bir takım haline getirmeliydi. Bunun yerine sizi birbirinizin rakibi, dünyanın geri kalanını da düşmanı yaptı. Sonunda Colette'i oturtup ona sade bir dille onun tarafında olduğumu açıklamak zorunda kaldım. Her zaman da öyleydim." Onunla yüzleşmek için döndü. "Ve ben de senin tarafındayım."

"Bunu biliyorum," dedi sessizce.

"Roth'un müdahale etmeye çalışmadığına inanamıyorum."

Eğer Lyle onun faaliyetlerini biliyorsa, bilmemesine imkân yoktu. Günlük gözlem raporlarının yanı sıra, Roth mutfak adasının üzerine serpiştirilmiş çıktıları da gözden kaçırılamazdı. Aniden yoğunlaşan programı ya da incelediği mali raporlar hakkında tek bir soru sormuş olsaydı, bu ona yatırımlarını tartışma fırsatı verecekti ama sormamıştı.

"Bir projeyle meşgul," dedi savunmacı bir tavırla ve ekledi: "Paramla ne yaptığıma karışmadığı için herkesten çok senin mutlu olacağını düşünmüştüm. Evlilik sözleşmemi incelemek isteyen sendin."

Tek omuz silkti. "Evlilik sözleşmesi çok sağlam. Boşanırsanız alacağınız yüz milyon dolarlık tazminat duyulmamış bir şey. Uzun vadeli düşünmeyen hiçbir erkek evlilik sözleşmesine böyle bir madde koymaz. Bir milyarder bile elinden gelse yüz milyon dolardan vazgeçmez."

Roth'un ailesini evliliklerinin bir çıkar ilişkisi olmadığına inandırmak için uyguladığı taktik işe yaramıştı.

"Kocanızla ilgili beni sınırlendiren sayısız şey var ama iş bunlardan biri değil. Kahretsin, ben bile

avantaj elde ediyor. Los Angeles'ta pazarlık yaptığı anlaşmayı duyduğumda onu aradım."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Yaptın mı?"

"Eğer geçerse beni içeri alacağını söyledi." Dikkati dağılmış bir şekilde bilgisayarına baktı. "Bu hafta gitmesi gerekiyordu, değil mi?"

"Bugün," dedi belli belirsiz. "Onu ne zaman aradın?" "Bir haftadan biraz fazla bir süre önce."

Başını çevirdi ve manzaraya baktı. "Kar yağacak gibi görünüyor."

"Öyle olması gerekiyor. Bu yıl kışlar sert ve hızlı geçiyor." Adam onun sakın ifadesini şüpheyile inceledi. "Paranla ne yaptığın hakkında onunla konuşmalısın. Aptalca bir sınırı aşıyormuşsun gibi hissetmeyeceğini garanti ederim. Ona sırrını açtığın için mutlu olacaktır."

Yapmayacak olsa da başını salladı. Diğer herkes gibi olmak, sürekli ondan finansal tavsiyeler almak istemiyordu. Okula bunun için gitmişti; ailesi nesillerdir bu işi yapıyordu. Bunu kendi başına yapabilirdi.

Lyle ellerini ceplerine sokarken başını salladı. "Siz Hennessy kadınlarının düşünme şekli çok saçma."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." "Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

İçi kurşun gibi olsa da dilini ona doğru uzattı. "Polara nasıl?"

Yüzünü aydınlatan gülümseme onun kalp tellerini çekti. "O, hayatımda başıma gelen en iyi şey."

Colette. Ondan uzak kalmayı sevmediğim için programım karmakarışık."

"Senin adına çok sevindim. Şükran Günü'nde sen ve Colette çok..."

"Her zamankinden daha iyiyiz," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bir bebek sahibi olmanın onun duvarlarını yıkacağını biliyordum. O doğuştan bir anne."

"Ona çok yakışıyor," diye kabul etti. "Ama işe geri döndüğünde ne olacak?"

Elini umursamazca salladı. "Ariana şirketi gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor. Colette'in ya görevinden istifa etmesini ya da tamamen ayrılmasını umuyorum. Daha fazla çocuk istiyorum ve mümkünse yaşlarının yakın olmasını istiyorum."

Kanı donmuştu. Ariana pamuk ipliğine bağlıydı ve Colette'in Şükran Günü'nde paylaştıklarına bakılırsa Hennessy & Co. ile işi bitmek üzereydi ve aileyi Polara'nın ötesine genişletmek gibi bir niyeti yoktu. "Peki ya bunların hiçbirini kabul etmezse?"

"O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz." Kaşlarını kaldırdı. "Sen ve Roth nasılsınız?"

"Güzel." Adamın gözleri kısılinca, "Harika" diye ekledi.

"Bir toplantıyı yarıda kestiğini ve herkesin önünde neredeyse seks yaptığını duydum."

Ağzı düştü. "Öpüşmedik! Sadece beni öptü." Sandalyenin kolunu tokatladı. "Bu çocuklar çok dedikoducu!"

Kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, abartılı olsa da hikayeyi duyduğuma sevindim. Kulağa çok iyi bir adam gibi geliyor.

karısına aşık. Olması gerektiği gibi. Ayrıca daha fazla kişisel zaman ayırabilmek için programını değiştirdiğini duydum."

Kadın sertleşti. "Takip mi ediyorsun?"

"Elbette," dedi sanki bu kesinmiş gibi.

"Geri çekileceğine söz vermiştin!"

"Hayır, yapmadım." Kız aval aval ona baktığında, adam elini küçümser bir hareketle salladı. "Bu konuda akıllı davranıyorum, Min. Merak etme."

"Lyle!"

"Ben onun sorunlarının en küçüğüyüm. Maximus'un ortaklarına karşı bazı agresif hamleler yapıyor ve bu da herkesi tedirgin ediyor. İntihara meyilli mi yoksa bir dahi mi bilmiyorum ama kara listesi olduğu söyleniyor. İnanın bana, onu şahin gibi izleyen tek kişi ben değilim. Şu anda dostuz ama arkamı kollamamak aptallık olur."

Koltuğuna yığıldı. "Ben sadece hepinizin iyi geçinmesini istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Bir daha o ya da ailem arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Deniyoruz, Cara."

Titreyen bir nefes verdi. "Az önce Ariana'yı gördüm." "Nasıl geçti?"

Gözleri yaşlarla doldu. Adam onun yanına oturdu ve kolunu ona doladı. Ona doğru eğildi ve saçlarını okşamasına ve İtalyanca güvenceler mırıldanmasına izin verdi.

"Onunla konuşabilirim."

"Zahmet etmeyin." Bir damla gözyaşını sildi. "Bu benim ve Roth'un birlikte geçireceğimiz ilk Noel. Belki de en iyisi yalnız geçirmemiz."

Toplantılar arasında arkadaşları ve ailesi için hediyeler alıyordu ama özellikle de Roth için.

bu sefer onlara ilgi duyduğunu ifade etti. Bir hevesle, abartılı bir şey satın almıştı. Whartons'daki arkadaşlarından biri iş dünyasından birini tanıyordu ve Roth'un kendi başına öğrenmesi için hiçbir belge izi kalmasın diye bu işi halletmişti. Hediye biraz abartılıydı ama geçmişte verdiği cansız hediyeleri telafi etmeye kararlıydı. Çok duygusal ve romantikti ve uzun vadede ikisinin de yararına olacaktı. Onun tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Ariana'nın seni Noel'e gelmekten alıkoymasına izin vermemelisin," dedi Lyle, dikkatini asıl boktan konuya geri çekerek.

"Babam öldüğü için her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm ama her şey aynı. Tarih kendini tekrar edip duruyor." Sustu ve adamın uzattığı mendili kabul etti. "Çocuklara zarar vereceği konusunda Ariana'yla aynı fikirde değilsin ve onunla iş yapıyorsun... Bu da ona bir dereceye kadar güvendiğin anlamına geliyor."

Gözleri kızın yüzünde gezinirken, "Ona param konusunda güveniyorum ama senin konusunda güvenmiyorum. Birlikte iş yaptığınız ama ailenizde istemediğiniz bir adam. Öngörülemez, uzlaşmaz ve acımasız biri."

Çenesini kaldırdı. "Benimle uzlaşıyor."

"O zaman gezegende pes edeceği tek kişi sen olabilirsin." Yüz ifadesi sertleşerek acımasız hatlara dönüştü. "Bulaşmamanız gereken insanlarla tehlikeli bir oyun oynuyor. Dünyayı karşısına almaya hazır. Umarım bu süreçte zarar görmezsin."

"O beni koruyacak."

"Umarım öyledir." Saatine baktı. "Beş dakika içinde bir telefon görüşmem var."

"O zaman seni yalnız bırakmalıyım." Eğildi ve onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Ari'yi gördükten sonra biriyle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı ve Roth burada değildi, o yüzden..."

"Şimdi de ikinci en iyi mi oldum? Kırıldım," dedi düz bir sesle, ama gözleri sıcak ve alaycıydı.

"Tüm New York'un her hareketimi izlediğini bana bildirdiğin için teşekkürler."

Ayağa kalktı ve ona bir kez daha sıkıca sarıldı, o da aynı hararetle karşılık verdi. "Mirasının sorumluluğunu üstlendiğin için seninle gurur duyuyorum. Colette ve Ariana seni hep hafife aldılar. Ben hiç küçümsemedim. Hâlâ Roth'a danışman gerektiğini düşünsem de Colette seçtiğin şirketler hakkında biraz araştırma yaptı ve ona göre doğru yoldasın." Geri çekildi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Yine de Roth'un sana yol gösterdiğini düşünüyordu, bu yüzden kararı kendi başına verdiğini öğrenince fikrini değiştirebilir."

Onun karnına dirsek attı. "Hiç komik değil."

"Öyle sayılır," dedi. "Bazı hisse senetleri hızla yükseliyor çünkü kararlarınızın arkasında Roth'un olduğunu düşünüyorlar."

Yatırımlarının karşılığını alamazsa zarar etmeye hazırды ama hareketlerinin bu kadar yakından izlendiğini bilmiyordu. Şimdi sonucun dedikodusunun yapılacağını, ailesine ve Roth'a aktarılacağını biliyordu ve biraz midesi bulanıyordu.

Lyle'in masasındaki telefon çaldı.

Aceleyle kapıya doğru giderken, "Sonra görüşürüz," dedi. "Minnie?"

Elini kulpun üzerine koyarak arkasına baktı.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Kalbi sıkışmıştı. Ona anlatmak istediği, sormak istediği o kadar çok şey vardı ki ama yapamıyordu. Ona içini döktüğü ve onun da ona her şeyin yoluna gireceğini söylediği günleri özlüyordu. Artık böyle sözler veremezdi, çünkü her şeyin olması gerektiği gibi olacağından emin olamazdı ve artık ona inanacak kadar saf değildi.

"Gerçek kötülükle ilk elden deneyimim oldu. Lyle'inki en iyi ihtimalle gri." Ne saklıyordu? Sırrı ile onun arasındaki bağlantı neydi? Melankoli içini kapladı, onu ağırlaştırdı ve gözlerinin daha fazla yaşla dolmasına neden oldu.

"Biri hakkında bilmediğiniz bu kadar çok şey varken onu gerçekten sevmek mümkün mü?" diye sordu.

Başını yana eğdi. "Bir insan hakkında her şeyi bilmek imkansızdır."

"O zaman kimi seviyorum? Oldukları kişiyi mi yoksa olmalarını istediğim kişiyi mi?"

"Belki de her ikisinden de biraz." demeden önce bir süre onu düşündü.

"Neden sevdiğin birinden bir şey saklıyorsun?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

Eli soğuk çelik sapın üzerinde sıkılaştı. "Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Başını öne eğdi. "Hiç şüphem yok."

"Colette de öyle." Kadın sessizliğin uzamasına izin verdiğinde, adamın açık ifadesi sertleşti. "Ben de aynı daveti yapacağım. Eğer konuşmak istersen..."

"Minnie."

Bir öpücük kondurmadan önce aceleyle, "Senin için buradayım," dedi. "Seni seviyorum."

Kapıyı iterek açtı, arkasından sessizce kapanmasına izin verirken Lyle'in bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı.

Johan yaklaştı, gözleri onun yüzüne kilitlenmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedi gözünün kenarını silerken ve asansöre doğru ilerlerken.

Ofislerinin önünden geçerken birkaç kişi ona ismiyle seslenerek Lyle'in sandığı kadar anonim olmadığı yönündeki uyarısını pekiştirdi.

Binadan çıktıklarında Mo kaldırımdaydı. Johan, içeri girmeden önce kaçmayacağından emin olmak için emniyet kemerini bağlayana kadar kapının önünde bekledi.

"Nereye?"

Mo'nun resmi tonu onun iç çekmesine neden oldu. "Park Avenue." "Özür dilerim" demeden önce birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

Mo başını eğdi ama onun özrünü kabul etmedi.

Roth'tan cevapsız arama ya da mesaj var mı diye bakmak için telefonunu çıkardı ama hiçbir şey yoktu. Ariana'yı görmeye gittiğini biliyordu. Sonuç umurunda değil miydi? Ellerini saçlarında gezdirdi ve göğsünde oluşan acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Onun kendisine her şeyi anlatmasını beklemiyordu ama eyalet dışına seyahat etmesi bahsetmeye değermişti. Sadece kız kardeşleriyle değil, şimdi Lyle'la da iş yapıyor olması da öyle. Lyle'in bir anlaşmaya dahil olmak istemesi onu rahatsız mı etmişti? Gururu mu okşandı? Yoksa tüm bunlar planının bir parçası mıydı?

gelecekte onları müttefik olarak saymak için evliliklerine güvenmek zorunda değ il miydi?

Roth içine kapanmış tı ve normalden daha dalgındı. Bunun nedeni iddia ettiğ i gibi iş projesi miydi, yoksa babasının yandaşlarından intikamını almanın baskısı mı ağır basıyordu?

Araçtan indiğ inde kar taneleri yağıyordu. Aceleyle 432 Park Avenue'ye girdi ve Johan da onunla birlikte asansöre bindi. Çatı katına girerken sessiz bir "teşekkür ederim" dedi. Kapılar kapanmadan önce cep telefonunu çıkardı ve Roth'u aradı.

Telefon bir, iki, üç kez çaldı. Telesekretere düşmeden önceki son çalışında cevap verdi.

"Evet?" Sesi kırılmış ve sinirliydi.

Parmakları telefonun üzerinde sıkıştı. "Hey, sana Ariana'ya ne olduğunu anlatmak istiyorum."

"Bekle."

Adamın kendisiyle mi yoksa başka biriyle mi konuştuğ undan emin değildi ama bekledi. Çok sayıda ses vardı. Bir toplantı odasının sessiz mırıltısı değildi, daha çok bir parti ya da kutlama gibiydi. Telefonu gömleğine bastırırken ya da cebine koyarken ses kesildi ve sonra arka planda hiçbir gürültü olmadan geri döndü.

"Ne oldu?"

Ona yüzleşmenin kısa bir özetini yaptı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sence Rami ya da Colette'i dahil etmeyerek doğru şeyi mi yaptım?"

Cevap veremedi kapı çalındı ve ardından bir kadın sesi duyuldu.

"Bir dakika," diye seslendi Roth ve yüreği ağzına geldi.

"Böldüğüm için özür dilerim. Ofise uğradım. Los Angeles'ta olduğunuzu söylediler."

"Evet."

Özür ya da açıklama yok, sadece sanki altı saatlik bir uçuş mesafesinde değil de sokağın aşağsındaki bir restorandaymış gibi bir teşekkür.

"Keşke bana söyleseydin." Sesini hafif tutmaya çalıştı. "Sana eşlik edebilirdim. Sen çalışırken soğuktan korunmak ve sahile gitmek güzel olurdu."

"Gitmem gerek," dedi aniden. "Seni sonra ararım."

Adam telefonu kapattıktan sonra telefonu kulağından çekti. Ekran kararana kadar ekrana baktı. Hayal gücünün isyan etmesine izin vermemiş ve ona şüpheyle yaklaşmıştı ama bu da neydi böyle? Onu geri arayıp cevap isteme dürtüsü, önce işin gelmesinde ısrar eden Hennessy şartlanmasıyla savaştı. Kişisel meseleler her zaman daha sonra ele alınabilirdi.

Ne kadar süre olduğu yerde donup kaldığından emin değildi ama bir noktada mutlak sessizliği fark etti. Ofisinde alışan hiç kimseden ses gelmiyordu ve telefonu da ne mutlu ki sessizdi.

Raporlarını okumaya devam etmek için mutfağa doğru ilerledi ama odaklanamıyordu. Dün gece olanları unutmuştu ama şimdi tüm gücüyle geri geliyordu. O geldikten sonra yataktan yuvarlandı ve bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi. Adamın aniden geri çekilmesi onu şaşırtmıştı ama reddedilme hissini bastırdı ve adam yatağa gelmeden önce uykuya daldı. Uyandığında, adam çoktan

gitmişti. Ya da belki de yatağa hiç gelmemiştir. Olayı önemsememiştir ama şimdi merak ediyordu...

Zihni çılgınca son iki haftadaki etkileşimlerini gözden geçirdi. Spor salonunda ona katıldıktan sonra yaptıkları o çılgın sikişten sonra her şey değişmişti. O gün, sözüne sadık kalarak yataktan çıkmamıştır. Roth onu kontrol etmek için birkaç kez aradı ve eve geldiğinde pişman ve özenliydi. Ertesi gün ilk kez akşam yemeğini kaçırdı. Omuz silkti ve gece yatmadan önce gelen çeşitli İtalyan tatlılarını yedi. Ondan sonraki gün iki saat gecikti. Ertesi gün yine iptal edince kadın akşam yemeği teslimatını durdurdu. Rutinlerini kasten mi bozmuştu?

Seksi o başlatmamıştır, o başlattı. Ona karşı dikkatliydi - sinir bozucu bir şekilde. Onun karanlık tarafına dokunmak için elinden geleni yaptı ama o bunu kilit altında tutuyordu. Onun bu alışılmadık suskunluğunun kendisini tekrar incitmekten korktuğu için olduğunu düşünüyordu ama acaba başka bir şey mi vardı? Edepsiz bir konuşma yoktu ve hayal gücünden mi kaynaklandığından emin değildi ama adam neredeyse hiç göz teması kurmuyordu. Doyamıyormuş gibi davranmış, ona ihtiyacı olduğunu söylemiş, sonra tekrar soğumuştur. Onu kırmak kaşıntısını tatmin etmişti ve şimdi ilgilenmiyor muydu? Onu sisteminden çıkarmayı başarmıştır da, o bunu fark etmemiş miydi?

Elleri titreyerek telefonuna uzandı ve onu iki kez düşürdü. Onu geri ararken adanın etrafında volta atıyordu. Bu sefer, üç kez üst üste aramasına rağmen telefonu açmadı.

Aralarındaki kimyanın çoktan azaldığı gerçeğiyle yüzleşmek istemediği için mi programını bilinçsizce dolduruyordu? Gözlerini kırpmadan manzaraya baktı. Bir ay önce, Roth'un ondan bıkmış olma ihtimali bile çatı katında hoplayıp zıplamasına neden olabilirdi. Şimdi ise panik atağın eşiğindeydi çünkü henüz doymamıştı ve o...

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Telefonu çaldığında ona doğru sıçradı ama arayanın Roth değil Daiyu olduğunu gördü. Telefonunu paramparça etme dürtüsüne direndi ve kendine gelmeye çalıştı. Umudunu kaybetmeyecekti. Henüz değil. Belki de hayatının en büyük anlaşmasını yapıyordu. Belki bu yolculuktan sonra her şey normale dönecekti. Bekleyecekti.

Jasmine meşguldü. Duş aldı ve misafir odasında sakladığı hediyeleri paketledi. Danimarka'da Roth için aldığı kıyafetleri çıkardı ve bir barınağa bağışlamayı planladığı sıcak tutacak kıyafetlerden birilerinin faydalanabilmesi için etiketin üzerindeki bedeni not etti.

Bu iş bittiğinde, dolabı yeniden düzenledi ve ondan haber almaktan heyecan duyan Johnny'yi aradı. Onun son müşterilerinden ve Lizbon'dayken tanıştığı arkadaşlarından bahsetmesini dinledi.

"Portekiz'e taşınmaya karar verdin mi?" Johnny talep etti.

Pencereden dışarı, dönen beyaza baktı ve "Neredeyse" dedi.

"Bebe," diye iç geçirdi Johnny. "Burada oturup şarap içmek ve bizimle gün batımını izlemek yerine

O büyük, yalnız şehirde tek başına olmak." Kız konuşmayınca, adamın sesi keskinleşti. "Roth nerede?"

"Bugün şehir dışında." Boğazını temizledi. "Bu arada, ikiniz için Noel hediyeleri gönderiyorum." Johnny itiraz edince, "Kabul et, yoksa Roth bir sonraki yemekte hesabı ödemekten fazlasını yapar!" diye çıkıştı.

Johnny ile konuşması hoşuna gitmişti ama yeterince uzun sürmemişti. Karanlık çöktüğünde Roth'u tekrar aradı. Telesekretere yönlendirdi. Mo ve Johan'a mesaj atarak Roth'un ne zaman döneceğini bilip bilmediklerini sordu. Güvenliğiyle temasa geçeceklerini söylediler. Saatler geçti.

Roth sabah saat biri biraz geçe çatı katına çıktı. O kadar yorgundu ki halüsinasyon gördüğünü düşündü ama Roth'un "Uyuyor olman gerekirdi," demesi dikkat kesilmesini sağladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, rahatlama endişeyi bastırıyordu.

"Tabii ki."

"Beni hiç geri aramadın," dedi dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakırken.

"Beklediğimden uzun sürdü." Adam ona eski Roth'u fazlasıyla anımsatan sert bir ifadeyle baktı. Ellerini onun üzerine koyma ve son birkaç haftayı birlikte geçirdiği adamı yüzeye çıkarma dürtüsü her şeyi tüketiyordu, ama olduğu yerde kaldı.

Karnındaki batma hissiyle mücadele etmek için ona küçük bir gülümseme verdi. "Keşke Los Angeles'a gideceğini bana söyleseydin. Ben de seninle gelirdim."

"Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım."

Gülümsemesi kayboldu. Bunu daha önce de duymuştu.

"Bugün Ariana'nın nüksettiğini size bildirerek kararına karşı geldim. Şehirde olsaydım, onunla kendim ilgilenirdim."

"Onunla nasıl anlaştınız?"

"Onu kovarak. Colette'in CEO olarak görevine geri dönmesini istiyorum."

Colette bir an önce işine dönmek istiyordu ama Lyle'ın sözleri aklından geçerken, "Lyle Colette'in en az altı ay izin almasını istedi," dedi. Yüz ifadesi kararınca ekledi: "Polara daha yeni iki ay kazandı. Eğer yapabilirsen-"

"Özel hayatları ya da bebeğin kaç yaşında olduğu umurunda değil. Tek umursadığım şirketin durumu ve kız kardeşlerinizin şirketi yönetebilecek kapasitede olup olmadıkları."

"Polara."

"Ne?"

"Bebeğin adı Polara," dedi sessizce.

"Dediğim gibi, önemsedğim tek şey şirket." derken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Kalpsiz iş adamı geri dönmüştü. "Söz vermiştin," diye fısıldadı.

Gözleri kısıldı. "Hennessy & Co. şirketini kurtaracağıma ve şirket yeniden kurulduktan sonra kız kardeşlerinizin hisselerini geri almalarına ve böylece çoğunluk hissedar olmalarına izin vereceğime söz verdim. Bunu nasıl başaracağım müzakerelerimizin bir parçası değildi. Şirketi kurtarmak için en iyi şans, onların yerine başka birini getirmek olabilir."

İş anlaşmalarının kız kardeşleriyle olan ilişkisini nasıl etkileyeceği umurunda değildi. Tek önemsedği

Şirketi kurtarmak. O da biliyordu ama bu süreçte kız kardeşlerini de kurtaracağını varsaymıştı. Onları bir paket anlaşma olarak görüyordu. Roth görmedi. Kız kardeşlerinin başlangıçtaki korkuları olan pozisyonlarından atılma artık belirgin bir olasılıktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ariana satıcısından aldığı hapları teslim etti ve terapiye geri dönüyor" dedi.

"Bir kere bağımlı olan her zaman bağımlı kalır," dedi alaycı bir tavırla. "Artık onu izleyen bir adam olduğunu bildiğine göre, alışkanlığını gizlemekte daha da ustalaşacak."

Düşünceleri benzer çizgide ilerlemiş olsa da, hâlâ kız kardeşine inanıyordu. "Bence yapabilir-"

"Olup olmaması umurumda değil," diye soğuk bir şekilde araya girdi. "O bir sorumluluk. Colette de öyle. Param ve itibarım bir uyuşturucu bağımlısı ve lanet olası babasının ve büyükbabasının piyonu olmasına izin veren bir kadınla iç içe geçmiş durumda. Onlarla çalışmak yerine en başından kovmalıydım. Buna değmeyecek kadar çok çaba harcadım."

Lyle ve Wall Street'in geri kalanının hayran olduğu tavizsiz iş adamı buydu. Bükülmez, affetmez. Başkalarının zayıflığını kabul etmez ve bunun kendisini gerekli gördüğü şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermezdi. Elbette Roth, Colette'in büyükbabası Cecil'in onu kasten sabote ettiğini biliyordu. Ve bu onun için en ufak bir fark yaratmamıştı.

Koltuğunun kenarına doğru kaydı. "Belki ben-"

"Sen bu işe dahil değilsin. Şirketin senin için var olmadığını söyledim ve bunda ciddiydim. Kız kardeşlerinizle nasıl başa çıktığım sizi ilgilendirmez." Yorgun ve sinirli bir hareketle elini saçlarında gezdirdi. "Benim

Anlaşmanın sonu beklediğimden daha fazlasını gerektirdi. On milyonlarca dolar ve boşa harcamayı göze alamayacağım bir zaman. Kız kardeşlerinize herkesten daha fazla hoşgörü gösterdim. Çok daha fazla risk taşıyan diğer girişimleri engelliyorlar."

Suçluluk duygusu midelerini düğüm düğüm etti. "Lyle bana bugün yaptığınız anlaşmaya dahil olmak istediğini ve babamın iş ortaklarının üzerine gittiğinizi söyledi."

"Bunu seninle paylaşmamalıydı." "Neden paylaşmasın? Bilmeliydim-"

"Hayır. Ailen de dahil olmak üzere kiminle iş yaptığım seni ilgilendirmez. Aynı şey babanın ortakları için yaptığım planlar için de geçerli. Sen bunun bir parçası değilsin." Aniden ondan uzaklaştı ve ofisine giden koridora doğru ilerlemeye başladı. "Yapacak işlerim var. Sen de yatağına gitmelisin. Geç oldu."

"Sen de öyle yapmalısın. Bütün gün seyahat ettin ve çalıştın."

"Zamanım yok."

Ayağa kalktı. "Ariana ile konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Onun minnettarlığını kabul etmedi.

"Roth?" "Jamie!" diye bağırdığında Roth ofisine giden koridorda gözden kaybolmak üzereydi.

Durdu ama onunla yüzleşmek için dönmedi. "Buna geri mi döndük?" Sesi titriyordu.

"Size işlerin öncelikli olduğu zamanlar olacağını söylemiştim. Bu da o zamanlardan biri."

"Ama..."

Bu sadece iş değildi. Ondan uzaklaşıyor ve o görünmez duvarı yeniden dikeyordu. Eski güvensizlikler içini kemiriyordu. Çok mu yapışkan olmuştu; kendini onun programına entegre etmek için çok mu uğraşmıştı? O uğursuz saate rağmen, spor salonunda birkaç kez daha ona katılmış, çatı katına döndüklerinde de aynı sonuçları almayı ummuştu. Şansı yaver gitmedi. Aslında, son gidişinde adam ona haber vermeden gitmişti. Kadın çatı katına geri döndüğünde adam gitmişti. Bundan sonra onun programını yansıtmaya çalışmadı ve günlerini kendini meşgul edecek şekilde doldurdu.

Ve şimdi de bu. Kollarını ona dolamak ve bunu yapmaması için yalvarmak istiyordu. Her şeyi yeniden kaybediyormuş gibi hissediyordu. Onu, ailesini... Gözleri yaşlarla doldu. Yanına gelip onu öpmesini, hâlâ birbirlerine sahip olduklarına ve onun için bir anlamı olduğuna dair güvence vermesini diledi.

"Öyle mi...?" Sertçe yutkundu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Sesindeki gözyaşları hiç de yanlış değildi.

Kesin bir "Hayır" cevabını verirken sırtını ona dönmüştü.

Reddedilişi olması gerekenden daha sert vurmuştu. Hazırlanmak için saatleri vardı ama yine de acısı nefesini kesmişti. İlk gözyaşı düştüğünde, ana süite giden karşı koridora doğru ilerlemeye başladı. Kendini yeterince utandırmıştı.

"Akılsızca trafiğe çıkarak kendinizi ve adamlarımı tehlikeye atarsanız, sizi bu çatı katında kilitli tutarım ya da

Halkın içindeyken birine zincirlenmek. Kimin gördüğü umurunda değil."

Sırtını kocasına dönerek durdu. "Kocamla görüşmeyi çok istediğim için düşüncesizce trafiğin içine daldım. Bana sarılacağı ve her şeyin yoluna gireceği konusunda bana güvence vereceği gibi aptalca bir fikre kapılmışım. Yanılmışım. Gelecekte bu kadar aptal olmayacağım."

Elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde koridorda yürüdü, onun peşinden gelmesini, eski alışkanlıklarını tekrarlamamak için onunla ilişki kurmasını istiyordu. Ama yatak odasına varıp döndüğünde, adam ortadan kaybolmuştu.

Uyumadı. Yatağında yattı, kalbi ağırdı, zihni kargaşa içindeydi. Daha fazla dayanamayınca, aralarında neler olup bittiğini konuşmaya kararlı bir şekilde onun ofisine gitti ama orada değildi. Cep telefonunu aradı. Bir kez daha telesekretere yönlendirdi. Mesaj bırakmadı. Buna gerek yoktu. Sonunda anladı.

BÖLÜM 19

Jasmine kendini kapının pervazına yasladı.

Sabah güneşi yeni ofisine süzülüyordu. Çatı katındaki en küçük odayı, sonradan hizmetçilerin odası olduğunu öğrendiği odayı seçti. Sarai dehşete kapıldı ve Roth'un onayını almak için çatı katındaki ikinci en büyük odayı ofisi olarak talep etmek için başının üzerinden geçti.

İç mimar Cazandra ile yaptığı görüşme sırasında sade ve minimalist bir tasarım talep etmişti. İhtiyacı olan tek şey evrakları dosyalayabileceği ve tatilleri atlattıktan sonra kitap yazmayı umabileceği bir yerdi. İşin içinde Sarai varken, talimatlarının daha çok öneri gibi algılanacağını bilmeliydi. Neyi amaçladıklarına dair en ufak bir fikri olsaydı, onları durdururdu.

Ofisinin evin geri kalanıyla uyum içinde olacağını düşünmüştü. Nötr renkler, zarif mobilyalar ve belki de mekâna biraz kişilik kazandırmak için benzersiz bir duvar kâğıdı. Ama Cazandra'yı kendine özgü tarzı için seçmişti. Tasarımcının işi sağlama almayacağını bilmeliydi.

Oda, Cazandra'nın eline geçmeden önceki beyaz kayrak taşına hiç benzemiyordu. Duvarlar en koyu siyahtı ve onları yumuşatacak en ufak bir parlaklık bile yoktu. Tavan bile, bulutların içindeki aydınlık ve havadar çatı katıyla tam bir tezat oluşturan yalıtılmış, mağara benzeri bir his yaratmak için boyanmıştı. Kapı mat siyahtı, altın topuzları ve özenle yapılmış kapı tokmağı, çoğu kişinin bunun tek bir odaya değil, farklı bir kanada giriş olduğunu düşünmesine neden olacaktı.

Ofisi her zaman evindeki en önemli oda olmuştu, ancak hiçbir zaman bu alanı kendisine ait kılmak için çaba göstermemişti. Ne Chelsea'deki dairesi ne de babasıyla paylaştığı kütüphane. Artık Tuxedo Park'taki malikanenin sahibi olmasına rağmen, henüz bir lambayı bile yerinden oynatmamıştı. Hiçbir yere tam anlamıyla yerleşmemişti. Her zaman geçip gittiğini biliyordu. Roth'la birlikte yaşadıkları bu çatı katına da aynı şekilde davranmak istiyordu ama Sarai ve Cazandra buna izin vermiyordu. Hayatı boyunca pek çok şey onun için ısmarlanmıştı - kıyafetler, makyaj malzemeleri, mücevherler- ama bunların hiçbiri onun için değildi; Hennessy imajını korumak içindi. Ama bu... Bu cennet ruhunun derinliklerine sesleniyordu.

Odaya doğru ilerledi ve masanın yanında durdu: Minnie Hess ve Thalia Crane olarak yazdığı kitapların gururla sergilendiği bir kitaplığa bakan şık bir kavisin içine yerleştirilmiş bir sanat eseri. Talep etmediği yeni bir bilgisayar, boş ekranı kelimelerle doldurması için sabırla bekliyordu. Aylardır yazmamış gibi hissediyordu ve umutsuzca bir kaçışa ihtiyacı vardı. Eşiği geçtikten sonra, artık Jasmine Roth değildi.

duygusal yükü ve omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığı. Burası yaratıcılık için bir sığınaktı. Gerçekliğin buraya girmesine izin verilmezdi.

Asla böylesine cesur ve özür dilemeyen bir tasarım seçmezdi. Fazla bireysel, alışılmışın dışında ve açıklayıcıydı. Bu odaya bir göz atan herkes onun hakkında gönüllü olarak açıklayacağından daha fazlasını öğrenebilirdi. Ofis onun saygın kamusal kişiliğine uymuyordu. Bu oda onun düşünceli, karanlık bir fantezisiydi; gizli tutmak için büyük çaba sarf ettiği bir parçasıydı. Cazandra kişiliğinin her iki yanını da (alaycı ve romantik) acımasız siyah ve pembenin tonlarıyla şımartmıştı. Renk şemasını ona önceden söyleselerdi, zor bir geçiş yapardı. Renklerin birlikte bu kadar iyi çalıştığını kim bilebilirdi?

Yüzen bir şahesere baktı - baş aşağı asılı duran şeffaf koyu cam katmanlarından yapılmış karmaşık bir çiçek. Yumuşak pembe bir ışık, çiçeğin sanki içinden yanıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Pelüş fuşya kanepesi, metal aksanları ve siyah çerçeveli mücevher tonlarındaki tablolarıyla fantastik, karamsar odanın havasını belirledi. Kitaplığın yumuşak pembe arka paneli gibi küçük dokunuşlar kalbinin şarkı söylemesine neden oldu. Pembenin akla gelebilecek her tonundan minik gül aranjmanları her şeyi güzelce birbirine bağlıyordu.

Smokinli Park'tan aldığı biblolar sihirli bir şekilde ortaya çıkmış ve büyük bir özenle yerleştirilmişti. Rafa doğru yürüdü ve cam figürleri, el sallayan bir Çin kedisini ve kar kürelerini yeniden düzenledi. Kopenhag'dan aldığı denizkızı her zamankinden daha sefil görünüyordu.

"Aynen kızım," diye mırıldandı.

Belki de aşk bazı kadınlara göre değildi. Onun durumunda, bu nesiller boyu süren bir lanet olabilirdi. Parmaklarını annesinden miras kalan pembe kaymaktaşı mücevher kutusunun üzerinde gezdirdi ve kapağını açtı. Elmaslar, değerli taşlar ve kostüm mücevherleri ona göz kırptı. Küçük bir kızken göz gezdirdiği tanıdık yüzükleri, kolyeleri, broşları ve bilezikleri inceledi. "J" harfli mühür yüzüğünün ve birden fazla söz yüzüğüne benzeyen şeyin ardındaki hikâyeyi bilmeyi diledi. En sevdiği yüzüğü taktı; elmas haleli, kalp şeklinde bir yakut. Altı yaşındayken Maximus'a yüzüğü annesine verip vermediğini sormak gibi bir hata yapmıştı. Maximus'un sinirlendiğine ilk kez o zaman tanık olmuştu. Elena hakkında asla soru sormamayı ve onun yanında annesinin mücevherlerini asla takmamayı öğrenmişti.

Annesinin kişisel asistanına göre oldukça geniş bir koleksiyonu vardı. Daha değerli parçalar Tuxedo Park'taki kasadaydı. Babası bunu kabul etmese de, bir zamanlar annesine sırlıslıkla aşık olduğundan ve ona gönlünün istediği her şeyi aldığından şüpheleniyordu. İlişkileri bozulduktan sonra, belki de annesine verdiği şeylere içermiş ve bunları konuşmak istememişti. Annesinin mücevherlerinin en azından bir kısmından onun sorumlu olduğunu varsayıyordu ama mühür yüzük ve diğer parçalar gibi, Elena'nın yol boyunca başka taliplerle tanıştığına dair işaretler de vardı. Belki de bu parçalardan bazıları, o ölümcül araba kazasında çocuğunu taşıdığı son sevgilisine aitti.

Zarif "E" kolyesini çözdü ve pırlanta bir halhal, altın bilezikler ve pırlantalarla kaplı bir panter kokteyl yüzüğüyle birlikte taktı. Annesinin ve kendisinin takılarıyla süslenmiş bir halde aynada kendini inceledi. Mücevherler göz kırpıp ışıldasa da gülümsemesine neden olmamıştı. Yorgunluğu solgun, çizilmiş yüz hatlarından ve cansız gözlerinden anlaşılıyordu. Kaderinde annesinin yalnız kaderini paylaşmak, sürekli aşkı aramak ve asla bulamamak mı vardı?

Bir koltuğa doğru ilerledi ve Brooklyn ile Doğu Nehri'nin manzarasını seyre daldı. Suyu görmek ona gemileri ve bu kalabalık şehrin ötesindeki hayatı hatırlattı. İçinde 320 gün boyunca canı ne isterse onu yapabilirdi. Narin porselenden bir yudum aldı. Kahve o kadar lezzetliydi ki göz kapakları sarktı. Son dakika Noel alışverişi ve herkes tatil için şehirden ayrılmadan önce sığdırabildiği randevuları sıkıştırmakla geçen telaşlı bir haftanın ardından sessizliğin tadını çıkararak anı yaşadı.

Heinrich'in karısı Sabine ile tanışmıştı; Sabine Amerika'daki hayata alışmakta zorlanan tatlı bir kadındı. Almanca bilen ve Sabine'e ilk etkinliklerinde rehberlik edebilecek sosyete kadınlarının listesini almak için Colette'e ulaştı. Dün çatı katına döndüğünde, Alman çikolataları, peynir, çay ve şaraptan oluşan bir hediye sepeti ve içten bir teşekkür notu bulmuştu.

Penelope'nin oğlu Teddy'ye verdiği sözü tutmuş ve bulabildiği her çeşit Pop-Tart'ı göndermiş, Zach için Twinkies de eklemişti. Ayrıca küçük Mariah ve ailenin geri kalanı için de birer hediye göndermişti. Johnny'ye işinde yardımcı olacak kamera ekipmanı ve bir hafta boyunca

Sintra Marmòris Sarayı, hem Aleixo'nun hem de kendisinin hayranlık duyduğu ama hiç kalma şerefine erişemedikleri bir yerdi. "Çok cömert" hediyesi için onu azarlamak için aradıklarında, Aleixo onun babasıyla birlikte çalıştığı bağdan iki yüzden fazla şişe şarap alan Amerikalı olduğunu öğrenince patladı.

Sarai, Jasmine'e Davies'ten danışmanlar kuruluna kadar herkes için hediye sepetleri hazırlayan Marisol adında aşırı hevesli bir kişisel asistan bulmuştu. Daiyu, şarap hakkında bilgi almak ve prova için ne zaman geleceğini sormak için kendininkini aldıktan birkaç saat sonra aradı. Neyse ki Daiyu'nun yaşadığı bir kriz konuşmayı kısa kesmişti ama Yasemin o zamandan beri birkaç tehdit mesajı almıştı. Daiyu hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Marisol da en az Sarai kadar becerikliydi ve Jasmine'in kriterlerine uyan iki yüzden fazla hayır kurumunun listesini bir gün içinde otuz taneye indirmişti. Mirasının yüzde onunu, yani otuz milyonu bir düzine hayır kurumuna bağışlamaya karar verdiğinde muhasebecisi kalp çarpıntısı geçirdi. Garip bir şekilde, mirasının bir kısmını bağışlamak omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetmesine neden oldu. Her kuruş için ve yatırımlarının geri dönüp dönmeyeceği konusunda endişelenme paranoyası geceleri dönüp durmasına neden oluyordu ama bu... Bu çok kolaydı. Paranın iyi kullanılacağını ve dünyada bir fark yaratacağını bilmek, bırakmasını kolaylaştırıyordu.

Noel Baba sarhoşluğuyla Thea'ya bir ikramiye vermeye karar vermişti. Beklediği son şey hararetli bir

normalde tatlı ve yumuşak dilli olan hizmetçisinden ders aldı. Thea maaşının fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi ve doğrudan para yatırmayı reddetti. Onunla tartışacak bir şey yoktu. Thea görüşmeyi sonlandırmadan önce, Noel'i kız kardeşleriyle geçirip geçirmeyeceğini sordu. Thea'nın endişelenmesini istemediği için yalan söyledi ve planlarını henüz kesinleştirmediklerini söyledi. Lyle ve Colette'in ısrarlarına rağmen, mesafesini koruma kararından vazgeçmedi.

Kız kardeşleriyle olan iletişimine bakılırsa, Roth ultimatomeni henüz vermemişti. Verdiğinde kıyamet kopacaktı. Ariana'nın terapi randevularıyla ilgili güncellemelerinin ve temiz kalmaya devam etmesinin onun için önemli olmadığını biliyordu. Colette'in grup sohbetlerine yığıldığı bir sürü bebek fotoğrafı da öyle. Colette farkında olmasa da, boş zamanının tadını çıkarıyor ve bir şirketi yönetmenin stresini içermeyen daha sade bir yaşamda neşe buluyordu. Kız kardeşi işine geri dönüp Lyle'in daha fazla çocuk isteğini görmezden mi gelecekti, yoksa şirketten çekilip Roth'un devralmasına izin mi verecekti?

Bir erkek sesinin uzaktan gelen gürültüsü kaşlarını çatmasına neden oldu. Başta hayal gördüğünü sandı ama Roth koridordan aşağı inerken ayakkabıların keskin sesini duymamak mümkün değildi. Kalbi hızlandı. Burada ne işi vardı?

Adam açık kapı aralığında belirdiğinde, kadın başını çevirdi. Adam düğmeli uzun bir palto, eldiven ve atkı giymişti. Adam odaya üstünkörü bir bakış atarken nefesini tuttu. Bu gotik Barbie inzivasının, bir iç mimar tutması için ısrar ettiğinde aklındaki şey olduğundan şüpheliydi.

Tasarımcı. Memnun görünmüyordu ama Los Angeles'tan döndüğünden beri takındığı ifade buydu.

Bu sefer olmayacağına yemin ettiği adama geri dönmüştü. Zalim değildi. Daha kötüydü. Onun gözlerinin içine bakıyordu. Kadın onun buz gibi tavrında bir kırılma bekliyordu ama adam çözülecek kadar uzun süre yanında değildi. Aynı yatakta geçirdikleri birkaç saat boyunca tek kelime etmeden karşılıklı yatıyorlardı. Değer verdiği birine bu kadar yakın olmak ve bu kadar bariz bir şekilde görmezden gelinmek işkencenin en kötü şekliydi. Rollerini değiştirdiler. Şimdi o cehennemde yatarken Roth bir bebek gibi uyuyordu. Ne kâbus görüyordu ne de cinsel iştahı vardı. Sanki o hiç var olmamış gibiydi.

Ona bakmak ya da onunla aynı odada bulunmak acı veriyordu, bu yüzden meşgul olmaya devam etti. Onun spor salonuna gittiği gibi düzenli olarak havuza gitmeye başlamıştı. Saçları bu sabah yüzdüğü için hâlâ ıslaktı.

Şehirde koşturmak yerine burada olmasının tek nedeni, Noel'e sayılı günler kala her şeyin Yeni Yıl'a ertelenmiş olmasıydı. Tatili kocasıyla geçireceğini düşünerek kimse onu toplantılara davet etmemişti. Kocasının şu anda ona, satın aldığına pişman olduğu istenmeyen bir evcil hayvanmış gibi bakıyordu. Kocasının kahveyle sırlıslıkla olduğu tehlikeli bir fantezi aklından geçti ama harekete geçmeden önce bu düşünceyi kovdu.

"Bu gece bir nişanımız var," diye duyurdu.

Tabii ki. Onu aramaya zahmet etmesinin tek nedeni buydu.

"Ne tür bir nişan?" Düzgün ses tonunun duygularını ele vermemesinden gurur duyuyordu.

"Trentham Balosu."

Eğer bardağı dolu olsaydı, koltuğunun kenarına doğru sarsıldığında önünden aşağıya doğru akardı. "Davetiye mi aldın?"

Başını salladı ve bakışlarını yanıp sönen telefonuna çevirdi. Kaşlarını çattı, ekranda gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi. "Seni altıda alırım," dedi arkasını dönerken.

Fincanını bir takırtıyla yere bıraktı ve ayağa fırladı. "Bekle!"

Durakladı ama telefonundan başını kaldırmadı. "Ne?"

"Trentham Balosu'na gidemem! Giyecek hiçbir şeyim yok!"

"Bir elbise teslim edilecek," dedi, aklının başka bir yerde olduğu belliydi.

"Anlamıyorsunuz. Raftan alınmış bir elbise olamaz. Eğer-

"Elbiseyi Daiyu dikti," dedi sabırsızlıkla. "Ve Sarai seni bu geceye hazırlamak için randevular ayarladı. Ayrıntıları sana gönderecek."

"Daiyu elbiseye ihtiyacım olduğunu nereden bildi?"

Başını kaldırdı, kaşları sinirle çatılmıştı. "Ne dedin?"

"Trentham Balosu'na katılacağımızı ne zamandır biliyordun?" dedi yavaşça ve kasıtlı olarak.

"Bunun ne önemi var ki?"

"Önemli," diye karşılık verdi.

"Neden? Sen yüzlerce partiye gittin."

"Trentham Balosu bir parti değil," diye sıkılmış dişlerinin arasından vurguladı. "Bu yılın en özel etkinliği.

Babama bile bir davetiye garanti edilmedi. Konuk listesine girmeyi nasıl başardınız?"

"Sullivan."

"Sullivan Trentham'ı tanıyor musun?"

İnançsız ses tonu karşısında gözleri kısılmıştı ama elinde değildi. Hayretler içindeydi. İngiliz kraliyet ailesiyle arkadaş olmak bir şeydi ama Trentham'lar New York'un dokunulmazlarıydı, Rockefeller'lar kadar şehrin içine işlemişlerdi. Sullivan Trentham, babasının etrafında pervane olduğu çok az kişiden biriydi.

"Uzun zaman önce tanıştık," dedi sabrının tükenmekte olduğunu belli eden kesik bir ses tonuyla. "Ve bunun hakkında konuşacak vaktim yok. Bir toplantıya geç kalacağım."

İnanılmaz bir öfke ve paniğin tehlikeli bir karışımı boğazının şişmesine neden oldu. Genç bir kızken efsanevi Trentham Balosu'na katılmayı hayal etmişti. Kız kardeşleri haftalarca bu etkinlik için hazırlanmış, özel elbiseler diktirmiş ve davetli listesinde kimlerin olduğunu öğrenmek için kapsamlı bir araştırma yapmışlardı ve Roth ona hazırlanmak için sadece birkaç saat veriyordu.

Bu etkinlik öylesine seçkin bir havuzu bir araya getiriyordu ki, sadece bir kez katılmanın hayatınızın geri kalanında size yardımcı olabileceği söyleniyordu. Ancak ters etkisi de olabilirdi. Yanlış kişiyi gücendirmek her türlü başarı şansını mahvedebilirdi.

Bir noktada topluma geri döneceklerini biliyordu ama bunun bu kadar yüksek profilli bir etkinlikte olacağını hiç düşünmemişti. Varlıkları o kadar çok olumsuz dikkat çekecekti ki, Roth'un yapmaya çalıştığı her türlü ağ kurma girişimini engelleyecekti. Babasının cenazesinde bunun tadına varmıştı.

bakışlar, geçmişindeki skandalla ilgili fısıltılar ve gayrimeşru olduğu için onu aşağı görenlerin kasıtlı olarak küçümsemeleri. Roth bundan önceden bahsetmiş olsaydı, aradaki buzları eritmek için daha küçük etkinliklere giderek onları topluma geri kazandırabilirdi. Ama Roth balıklama atlıyordu ve boğulacaklarından oldukça emindi.

Baloya katılmanın büyüklüğünü açıklamak için ağzını açtığı anda, Roth topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bir hafta boyunca bir mobilya parçası gibi muamele gördükten sonra öfkeden deliye dönmüştü.

"Ben gitmiyorum."

Bağırmadı ama bağırmak zorunda da değildi.

Onunla yüzleşmek için düzgünce döndü. Bir haftadır ilk kez göz göze geldiler. Karnı sıkıştı. Ona kalması için yalvaran ve onu mutlu etmeye yemin eden adamdan eser yoktu. Karşısında duran adam bir yabancı da olabilirdi. Sanki o samimi anlar hiç yaşanmamış gibi duygusal olarak ona kapalıydı.

Tek kelime etmedi, söylediklerini geri alması için sessizce ona baskı yapıyordu.

"Gitmiyorum," dedi tekrar, ilk seferinden daha kararlı bir şekilde.

"Evet, öylesin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer gitmemi istiyorsan, hazırlanmam için bana daha fazla zaman vermeliydin."

"Ne için? Her şey halledildi."

"Bu etkinlik babamın düzenlediği partilere benzemiyor. Bu... Kıyaslanamaz bile. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok..."

Aklından açıklamalar geçiyordu ama adamın bariz sabırsızlığı ona zamanını boşa harcadığını söylüyordu. "Ben gidemem."

"Sormuyorum."

Dönüp duran düşünceleri bir anda durdu. "Ne?"

"Bir anlaşma yaptık. Sana sahip olduğum bir yıl boyunca karım olarak tüm rollerimi yerine getirmeyi kabul ettin," dedi ona doğru ilerlerken. "Bu, beni becermeni istediğimde, beni becereceğin anlamına geliyor. Benimle seyahat etmeni istediğimde, lanet çantayı hazırlayacaksın. Ve sana benimle bir etkinliğe katılmanı söylediğimde, bunu yapacaksın, soru sormayacaksın. Karşılığında Hennessy & Co.'nun dağılmamasını sağlayacağım."

Adam onun önünde durdu. Altın ışııyla yıkanmış olmasına rağmen, yüzünün acımasız çizgilerini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Kız kardeşlerinize kefil olmak istediğim bir yönetim kurulu toplantısına geç kaldım. Kayıplarını telafi ediyorlar ama hissedarları memnun edecek kadar hızlı değil. Sizin için paramı ve itibarımı tehlikeye atıyorum." Kadını sıkıştırarak, yakıcı bakışlarını tutabilmek için boynunu geriye doğru eğmeye zorladı.

Kolonyasının tanıdık kokusu, hiçbir sıcaklık ya da şefkat izi taşımayan gözlerine bakarken bile onu rahatlattı. O dokunulmaz iş adamı haline geri dönmüştü. Merhametsiz, mesafeli, güçlenmiş.

"Anlaşmamızı bozuyor musun?"

Kayıtsız ses tonu, öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi bir izlenim bırakıyordu. Milyonuncu kez, her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini ve onu tekrar buz adama dönüştürmek için ne yaptığını merak etti.

"İkisi de umurumda değil. Sizin adınıza toplantılara katılıp değersiz kız kardeşlerinize kefil olmaktan daha iyi yapacak işlerim var."

Kadın dümdüz önüne bakarken adam ıslak saçlarından bir tutamı parmakladı.

"Bir akşamı bir partide şampanya içerek geçirmek istemediğiniz için ailenizin arkadaşlığından feragat mı ediyorsunuz?"

Alay etmesi boğazındaki görünmez tıkanıklığı yutmasına neden oldu.

"Ben giderim."

Cevabına hiçbir tepki göstermedi. Ne memnuniyet ne de hayal kırıklığı, sadece durgunluk. Olduğu yerde kaldı, ağzı tavizsiz bir çizgide, kızın kalkık yüzünü inceliyordu. Onun itiraz edebileceği hiçbir şey olmadığından emindi, çünkü kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu ve yüzünün de duyguları kadar boş olduğunu biliyordu.

"Bu gece benden intikam almak için olay çıkarmayı mı planlıyorsun?"

Bu istediği son şeydi. Başını iki yana salladı. "Bunu yapmadığına emin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Görüşmem gereken önemli kişiler var. Eğer öfke nöbeti geçirmeyi ve herkesin içinde misilleme yapmayı planlıyorsan, sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Daiyu'nun elbisesini giyecek ve Sarai'nin senin için ayarladığı randevulara gideceksin, şikâyet etmek yok. Bu gece gülümseyip parçası."

Aşağı doğru eğildi. O kadar yakındı ki, o dipsiz obsidyen havuzlardaki yansımasını gördü.

"Paramın karşılığını almayı bekliyorum, Jasmine. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Adam uzaklaşmadan önce ona kısa, cinsellik içermeyen bir öpücük verdi. Adamın geri çekilirken çıkardığı ayak seslerini dinledi ve imkansız olmasına rağmen adamın asansöre bindiği ve kendisinin yalnız kaldığı anı tam olarak biliyordu.

Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. İlişkileri hakkında herhangi bir şüphesi varsa, onu doğru yola getirirdi. Çizgilerin bulanıklaştığı anlar oldu; daha fazlasını inşa edebileceklerini düşündüğü zamanlar. Ama her zaman anlaşmalarına geri dönerdi. Bu, sonuçlarına katlanmadan reddedebileceği gerçek bir evlilik değildi. Adam ona vücudu ve geçmişi için değer veriyordu ve görünüşe bakılırsa onunla cinsel anlamda doyduğu için geriye iş kalıyordu. Milyon dolarlık manzaralı bir ofiste hayal kurup yazı yazmak için burada değildi. Onunla bağlantılarından yararlanmak ve kazançlarını artırmak için evlenmişti.

Anlaşmalarının iki kısmını yerine getirmişti - onunla seyahat etmiş ve beynini sıkmişti - ama en önemli kısmını ihmal etmişti. Yedi yıl önce, Roth bir yabancıydı. Bu kez Sullivan Trentham gibi bağlantıları vardı, imrenilen milyarder statüsüne ulaşmıştı ve kolunda düşmanının kızı vardı. Trentham Balosu, destansı bir geri dönüş için ideal bir ortamdı. Bu kızla ilgili değildi; toplumdaki imajını sağlamlaştırmakla ilgiliydi. Kız pahalı bir dekordu, başka bir şey değil ve o da parasının karşılığını almayı umuyordu. Ona itaat etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak, bu süreçte milyonlar kaybetse bile Hennessy & Co. şirketinin fişini çekmekle bir kez daha tehdit edecekti. Bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. Onun zihninde

ödememişti. Kadının sevgi dolu bağlılığı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Önemli olan tek şey işti.

Güçlendirici bir nefes aldı ve omuzlarını geriye attı. Babasının eğitimi kendini aptal durumuna düşürmesini engelleyecekti. Toplumun nasıl işlediğini ve nasıl karşılanacağını biliyordu. Bir Hennessy olarak bile hiçbir zaman saygı görmemişti. Babasıyla barıştığında kendini biraz affettirmişti ama Ford Baldwin'le nişanlıyken aldattığı adamın kolunda sosyetenin en üst kademelerine yeniden girmek? Bu bir kargaşaya neden olacaktı.

Roth bir güç merkeziydi... ve bir erkekti. Sadakatsizlik söz konusu olduğunda erkekler hep geçirtilirdi. Her zaman dışlanan kadınlardı. Sevgilisiyle iki kez evlenmiş olması yüksek sosyetedeki namuslular için bir fark yaratmazdı. Ve Roth'un artık Hennessy & Co'nun çoğunluk hissedarı olduğu bir sır değildi. Bu gece diller dolaşacaktı.

Ona hiçbir uyarıda bulunmaması ve onu tekrar spot ışıklarının altına itmesi, duygularını ne kadar az önemseydiğini gösteriyordu. Onun toplum içinde dolaşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bu hafta ona gösterdiği soğuk davranışın üzerine, Roth şimdi de her zaman onun için yeryüzündeki cehennemin bir versiyonu olan bir arenada hayatının performansını sergilemesini bekliyordu.

Ne kadar süre boşluğa baktığından emin değildi ama telefonunun uzaktan gelen zil sesini duyunca sersemlikten kurtuldu. Buna bakmalıydı. Muhtemelen Sarai o günkü randevularının özetini vermek için arıyordu. Umutsuzca herhangi bir yerde olması gereken randevuları.

Bu gece maruz kalacağı inceleme seviyesi göz önüne alındığında, neredeyse prezentabl.

Telefon sustuğunda kendini hareket etmeye zorladı. Mücevher kutusuna geri döndü ve annesinin yakut yüzük ve elmas halhal dışındaki tüm parçalarını çıkardı, ki onlardan da vazgeçmek istemiyordu.

İlk evlilik yüzüğüne, Roth'un hatıra olarak sakladığını söylediği yüzüğe baktı. Neyin hatırası olduğunu hâlâ bilmiyordu. Onun için bu yeni bir başlangıcı temsil ediyordu; başlamadan biten bir başlangıcı. Roth da diğer erkekler gibiydi. Kovalamacayı severlerdi ama istediklerini elde ettiklerinde ilgilerini kaybederlerdi. Onun hırs ve güce olan açlığının her zaman önce geldiğini biliyordu ama birkaç hafta boyunca aptalca bir şekilde kendisinin de onun öncelikleri arasında olduğuna inanmasına izin vermişti. Hayalleri resmen sona ermişti.

Roth'un yüzüğünü, annesinin sevgililerinden kalan diğer tutulmayan sözlerle birlikte mücevher kutusuna bıraktı. Telefonu tekrar çaldığında, ofisten dışarı çıktı. Dehşet ve korku yerini acımasız bir kararlılığa bırakmıştı. Hayatı boyunca böyle bir gece için çalışmıştı. Roth'un parasının karşılığını almasını sağlayacaktı. Eğer işini yeterince iyi yaparsa ve Roth da bu gece için planladığı her şeyi gerçekleştirip toplumdaki yerini sağlamlaştırırsa, belki de artık ona ihtiyacı kalmayacak, ödeştik diyecek ve onu serbest bırakacaktı.

BÖLÜM 20

Jasmine aynadaki kadını tanıyamadı, Ama kendisinin en iyi versiyonunu yaratmak için harcadığı saatler düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Gününün çoğunu binalarındaki spa ve kuaför salonunda geçirmiş, burada yüz bakımı, ağda, tırnak, saç ve makyaj yaptırmıştı.

Çatı katına döndüğünde küçük bir kalabalığın kendisini beklediğini gördü. Her grup bir aksesuar sunmak için oradaydı - henüz gelmemiş olan elbiseye uyması için önceden seçilmiş ayakkabılar, el çantaları ve mücevherler. Tek yapması gereken en çok hoşuna gideni seçmektir.

Mücevher danışmanı dışında herkes onun seçimlerine saygı gösterdi. Göz kamaştırıcı bir çift avize küpe seçip diğer parçaları reddettiğinde, danışman itiraz etti.

"Kocanız tek bir parçaya değil, bir sete sahip olmanızı istediği konusunda açıktı."

Kaşlarını çattı. "Elbiseyi henüz görmedim ama bana yüksek yakalı ve uzun kollu olduğu söylendi. Sanırım küpeler yeterli."

Danışman bileğine küçümseyici bir hareket yaptı. "Yine de yüksek yakalı bir parça giyebilirsiniz. Bu açık mavi elmaslara ne dersiniz? Bu parçanın her bir taşını bulmak ve eşleştirmek dokuz ay sürdü. Muhteşem değil mi?"

"Öyle." Ve bununla birlikte gelen fiyat etiketinin şaşırtıcı olduğundan emindi. "Ama bence bu biraz fazla. Yani..." Alyansını parlattı. "Bu ve küpeler arasında kimse eksik olduğumu söyleyemez ve ben sade bir zarafet arıyorum, şey değil..."

Mücevher danışmanı uzun kirpik uzantılarının altından ona sabit bir bakış attı. "Elmaslarla şık olmaktan başka bir şey yapmak mümkün değil. Çok fazla diye bir şey yoktur."

Herkesin en güzel mücevherleriyle süsleneceğini biliyordu ama o yarışmaya çalışmıyordu. Radarın altından süzölmek istiyordu, bir insan disko topuna dönüşmek değil. Ayrıca, Roth'tan bir daha asla kullanmayacağı daha fazla mücevher almak istemiyordu. Ne yazık ki danışmanın cesareti kolay kolay kırılmıyordu ve ona değil de bir müzeye ya da kraliyet ailesine aitmiş gibi görünen bir dizi kolye arasından seçim yapmasını istedi. Kibar atışmaları, Roth'tan bir mesaj aldığında sona erdi.

Mücevher danışmanı mı tartışıyorsun?

Mesajı okudu ve danışmanı telefonunu cebine atarken yakaladı. Görünüşe göre, direnirse onunla temasa geçmeleri söylenmişti. Eğer Roth onun şatafatlı görünmesini istiyorsa, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu onların dikkatini daha çok çekti ama görünüşe göre Roth'un istediği de buydu.

o da itaatkâr bir eş gibi boyun eğecekti.

Mücevher danışmanının ısrarla istediği sansasyonel mavi pırlanta seti ve çirkin kokteyl yüzüğünü kabul etti ve herkes dışarı çıktığında rahatladı. Mo ve Johan tüm bu fiyasko sırasında oradaydı ve Daiyu elbisenin gelmesini beklerken salata atıştırmak için mutfağa gittiğinde tek kelime etmediler. Daiyu'nun yanlışlıkla elbiseyi mahvetmiş o l m a s ı n ı ve kendisinin de gidememesini umuyordu.

Elbisenin Roth'un onu alması gereken saatten yirmi dakika önce gelmesi onun şanslıydı.

Omuzlarına dökülen gevşek bukleler halinde şekillendirilmiş saçlarını kabarttı. Dramatik makyajı - dumanlı gözler, gösterişli bir kırmızı dudak ve gözlerini ortaya çıkaran takma kirpikler- tam anlamıyla mükemmeldi. Rolüne uygun görünüyordu. Cilalı, göz alıcı. Farklı koşullar altında, böylesine prestijli bir etkinliğe katılacağı için heyecan duyardı. Oysa midesi yumruk gibi gergindi ve kendini hafif hasta hissediyordu.

Tüm etkiyi görmek için geri adım attı ve bunu kendisi planlamış olsaydı daha iyi bir iş çıkaramayacağını itiraf etmek zorunda kaldı. Gece mavisi elbise onu kusursuz bir şekilde örtüyordu. Daiyu'nun vücudunu bu kadar zahmetsizce nasıl güzelleştirdiğini asla bilemeyecekti. Bu kadar az uyarıyla her duruma uygun bir elbise hazırlayabilen yetenekli bir moda tasarımcısı tanımak güzeldi. Ama bunun bir bedeli vardı. Giysi çantasına iliştirilmiş kart, en kısa zamanda prova için mağazaya uğramasını talep ediyordu.

Askıdaki elbise, vaat edilen yüksek yakası ve uzun kollarıyla şaşırtıcı derecede ağırbaşlı görünüyordu ama Daiyu'ya gelince hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Önden bakıldığında, zevkli bir yırtmaç dışında boyundan ayak parmağına kadar örtülüydü. Mükemmeldi ama arkası...

Yarım bir dönüş yaptı ve elbisenin açık sırtı ve dekoltesi karşısında irkildi. Daiyu ne düşünüyordu acaba? Bu Trentham Balosu'ydu, bir Hollywood kırmızı halı etkinliği değil. Kıyafet kurallarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun uygunsuzluğun sınırında olduğundan emindi. Sosyeteye sınıf atlamış biri olarak yeniden girmeyi umuyordu, şok edici bir şey giyerek kötü şöhretini pekiştirmeyi değil.

Saate baktı ve mücevher kutularına uzanırken lanet okudu. Önce küpeleri taktı ve endişelenmesine rağmen nasıl parladığına hayranlıkla bakmak için durakladı. Ona göre bu fazlasıyla yeterliydi, ama Roth onu bir işaret feneri gibi aydınlatarak ezilenler arasında bulmasını istiyordu. Çarpıcı açık mavi elmas kolyenin kontrastı, koyu renk kumaşın üzerinde, elmasların çıplak teninde durmasından daha çarpıcıydı.

Muhteşem zümrüt kesim bileziğin tokasını kapatmak için dişlerini kullanmak zorunda kaldı ve danışmanın "eğlenceli" olacağını düşündüğü göz kamaştırıcı üç katmanlı kokteyl yüzüğüyle tamamladı. Annesinin pırlanta halhalı hoş bir dokunuştı ve attığı her adımda yırtmaçtan dışarı fırlayan bacağını vurguluyordu. Yersiz olan tek şey yakut yüzüktü. Onunla oynadı ama çıkarmaya kıyamadı. Yüzük gün boyunca onu teselli etmiş, duyguları kontrolden çıkmakla tehdit ettiğinde onu sakinleştirmişti. Yakut kalbi aşağı çevirdi, böylece herkes

ince altın bir bant olduğunu görecekti. Taktığı diğer parçaların arasında fark edilmeyecekti. Aynanın önünde poz verdi. Önden bakıldığında bir hanımefendi gibi görünüyordu. Sadece arkasının da aynı olmasını diledi. Hay sikeyim.

Kendini o kadar da kötü olmadığına ikna etmek için aynaya sırtını döndü ve kollarını kaldırırken omzunun üzerinden baktı. Kumaşın rengi değişti ve içinden bir dehşet şimşegi geçirmesine neden olan bir renk parıltısı ortaya çıktı. Kalçasından kaburgalarına kadar uzanan bir çiçek sarmaşığı olan dövmesi görünüyordu. Yerleştirilmesi kasıtlıydı, yüksek sosyetenin kurallarına uymayacağına dair asi bir beyandı. O anda hissedeceğini düşündüğü meydan okuma ve gurur, dehşetle bastırıldı.

Dolabındaki kıyafetlerin zihinsel bir envanterini çıkarırken yıpranmış sinirleri kopma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Trentham Balosu için uzaktan yakından uygun hiçbir şey yoktu. Sırtını örtmek için bir şal ya da ceket giymeye kalksa gülünç görünecekti.

Makyaj çantasına uzandı ve içindekileri tezgâhın üzerine boşalttı. Telaşla fondötenini silkeledi, sonra makyaj fırçasına biraz sürdü ve makyaj masasının kenarına tüneyerek garip bir şekilde döndü ve dövmeye ulaşmak için elbisesini çekiştirdi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Tezgâhtan düştü ve Roth'a doğru dönüp ne söyleyeceğini unutmadan önce topuklarının üzerinde patinaj yaptı. Onu smokin içinde görünce nefesi kesildi. Hayal meyal, yakalarının ve keskin cep mendilinin geceyarısı sateninden olduğunu fark etti. Birbirlerine uyuyorlardı, bu da sadece Daiyu'nun değil

takım elbisesini bu geceye uyarlaması için yeterli zaman verilmişti. Öfkesi içine işlese de kabul etmek zorundaydı, adam hiç bu kadar şık görünmemişti. Tuxedo Park'taki sahte düğünlerinde smokin giymişti ama kadın bunu takdir edemeyecek kadar dramlarına dalmıştı. Bu, hayal etmesine asla izin vermediği sofistike, nazik Roth'tu. Partilere kot pantolon ve spor ceketlerle katılan adam gitmişti. Roth bambaşka bir varlığa dönüşmüştü; evrimini ilk elden görmemiş olsaydı tanıyamayacağı bir varlığa.

Adamın gözleri üzerinde gezinirken çenesini kaldırdı. Adamın Colette'le kişiliklerini değiştirdiğine ikna olması için dayanılmaz derecede soğukkanlı ve kibar olmayı planlıyordu. Bu açık saçık elbise sayesinde planları suya düşmüştü.

Roth, bakışları yükselmeye başlamadan önce kızın yere kadar uzanan elbisesinin altından görünen boyalı kırmızı ayak parmaklarına baktı. Gözleri kızın sol bileğindeki bileziğe, mavi elmas kolyeye, küpelere ve son olarak da yüzüne kaydı. Yüzündeki soğukkanlı ifade değişmemişti ama kız, görünüşüyle ilgili bir şeyin onu sarstığını hissetmişti. Nedeninden emin değildi ve şu anda umurunda da değildi çünkü bir krizin ortasındaydı.

"Bu elbise uygunsuz! Daiyu beni sabote etti." Ona sırtını göstermek için döndü ve uzun süren sessizlik karşısında yüzünü buruşturdu. Makyaj fırçasını omzunun üzerinden uzattı. "Daiyu her zaman sınırları zorlamaya çalışır ama bir açıklama yapmak için yanlış mekânı seçti. Sanırım bunu örtbas edebiliriz."

"Neyi örtmek?"

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için boynunu çevirdi ama adamın kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Dövmem!"

"Ne olmuş ona?"

"Trentham Balosu'na dövme göstererek gidemem. Bu elbiseyle hiç gidemem." Yeni manikürünü hatırlamadan önce tırnaklarını yedi. Kahretsin. "Daha az resmi bir şey giyebilirim ama göze batarım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Makyaj fırçasını kaptığı gibi makyaj masasının üzerine fırlattı ve beyaz mermer tezgâhı fondötenle kapladıktan sonra bileğinden tutup kapıya doğru çekti.

"Haydi. Geç kalacağız." "Bu şekilde gidemem!"

Kolunu geri çekti ama bu onu durdurmadı. Topukları sanki bir çift kayağın üzerindeymiş gibi yerde kaydı. Garip bir deja vu hissine kapıldı ve bu hareketi Colorado hastanesinde denediğini ve benzer sonuçlar aldığını hatırladı. Roth ana süitten çıkarken ceketini ve el çantasını aldı.

"Anlamıyorsunuz. Bu etkinliğe katılan insanlar, yüzde birin yüzde biri. İlk izlenim her şeydir. Çoğu geleneklere bağlı insanlar. İtibarlarını ve birlikte iş yaptıkları kişileri çok ciddiye alırlar. Bu şekilde giyinmiş birine babamdan daha fazla saygı duymazlar."

Asansörün önünde durup Daiyu'nun verdiği gece yarısı paltosunu giydirmeye çalıştığı anda, kız yan çizdi.

"Eminim bir kıyafet yönetmeliği vardır. Ya gitmemi isterlerse? Davetiyede bununla ilgili bir şey belirttiler mi?" diye geveledi.

Onu duvara yasladı ve kolunu koluğun içine sokmaya zorladı.

"Beni dinle!" diye bağırdı.

"Dinliyorum."

"O zaman beni dinle," diye yalvardı adam ceketinin düğmelerini iliklerken, yakasını düzeltmeden önce buklelerini parmaklamak için durakladığını fark edemeyecek kadar histerikti. "Bu elbise herkeste yanlış bir izlenim bırakacak. Bu gece yapmak istediğin şu iş var ya? İnsanlar seni başından savabilir ve sana daha sonra döneceklerini söyleyebilirler, çünkü böyle görünen bir karısı olan biriyle ilişkilendirilmek istemeyeceklerdir. İstediyin bu mu?"

Cevap vermedi. Sadece, sayısız garip durumun üstesinden gelmesini sağlayan o kibirli, amansız bakışlarıyla ona baktı. Ama o daha iyi biliyordu ve onu uyarmak onun göreviydi. Bir engerek yuvasına girdiklerinden haberi yoktu.

"Yalnız gitmelisin ya da daha uygun bir şey bulmama izin vermelisin..." Adam asansörü çağırmak için kodu girdiğinde sesi kesildi. "Bir hata yapıyorsun."

Adam ceketini silkerken, kadın kaçmayı ve onu kendi aptallığından kurtarmayı düşündü. Adam onun kaçma niyetini kolayca anlayarak başını salladı.

"Bundan kurtulamayacaksın."

"Seni aşçılanmaktan kurtarmaya çalışıyorum!" "Olmayacağım."

"Yani öyle olup olmamam umurunda değil mi?" Sinirleri kırılma noktasına kadar gerilmişti. "Ben bu dünyada büyüdüm. Bu insanların nasıl düşündüğünü biliyorum. Bu hiç iyi gitmeyecek. Daiyu daha iyi bilmeliydi. Yüksek sosyete bu şekilde tanıtılmak istemezsin, inan bana."

Adam onu düşünceli bir şekilde süzdüğünde, kadın bir umut ışığı hissetti. Asansörün üzerindeki ışık yanıp sönerek arabanın yaklaşmakta olduğunu haber verdi.

"Yalnız gitsen daha iyi olur," dedi sessizce. "Kendi iyiliğin için."

Adam bir şey söylemeyince, rahatlayarak gevşedi ve bir adım geri çekildi, ancak kolunun çelik bir kavramayla zincirlendiğini gördü.

Asansörün kapıları açılırken "Roth?" diye fısıldadı. Kolunu ölümcül bir şekilde kavradı. "Lütfen."

Onu asansöre sürükledi ve operatöre başıyla işaret ederek arka tarafa götürdü. Kapılar kapanıp onu çatı katının güvenliğinden koparırken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Yoğun bir akşamdı. Asansör neredeyse her katta can sıkıcı bir düzenlilikle duruyordu. Asansör dolduğunda, Roth onu önüne yatırdı ve kollarını ona doladı. Kadın bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Noel'in yaklaşmasıyla birlikte herkes kırmızı eşarplar, parıltılı göz farları ve hatta yanıp sönen ren geyiği boynuzlarıyla şenlikli bir şekilde giyinmişti. Bazı sakinler hediye dolu çantalar taşıyor ya da kollarının altına şarap veya şampanya şişeleri sıkıştırmışlardı. Herkesin keyfi yerindeydi, konuşuyor ve gülüyorlardı. Jasmine çılgılık atmak istedi.

Yetmiş ikinci katta durduklarında, bir adam asansörün arkasına doğru ilerledi ve onları görünce durakladı.

"Roth," diye onayladı.

"Phin," diye yanıtladı

Roth.

Görünüşe göre, gereken tek şey buydu, çünkü ikisi de başka bir şey söylemedi.

Asansör bir kez daha durduğunda, Roth yüzünü onun saçlarına gömdü. Takdir dolu mırıltısı birkaç kişinin dönmesine neden oldu. Adam hızla gözlerini kaçırdı ama kadınlardan biri ona gülümserken diğeri bayılma taklidi yaptı. Adamın hiç de öyle olmadığı halde, kendisini kaptırmış bir koca olduğunu sanmışlardı.

"Sevdiğim parfümü kullanıyorsun," diye mırıldandı Roth.

Daha önce hiç bahsetmediği için onun favori bir parfümü olduğunu bilmiyordu. Doğruyu mu söylüyordu, yoksa gösterileri için onu yumuşatıyor muydu? Onun ne kadar iyi bir aktör olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Kuaförler, tırnak teknisyenleri, esteticyenler ve makyaj sanatçıları vücudu üzerinde çalışırken o da zihni üzerinde çalıştı. Zihinsel kalkanlarını güçlendirdi, duygularını gömdü ve karaktere büründü. Kendisine hiç benzemediği gerçeği yardımcı oldu, ama elbise ve Roth'un davranışları arasında zaten dengesizdi. Roth yine ona dokunuyor, düşüncelerini karıştırıyor ve duygularını kontrol etmeye çok ihtiyaç duyduğu bir anda, bir anda yuvarlanıp gitmesine neden oluyordu. Dokunmanın onun için kutsal olduğunu, bağ kurmak için can attığını biliyordu. Rolünü daha inandırıcı oynasın diye onun zayıflığını şımartıyordu. Piç kurusu.

Binadaki restoranlardan birinde yemek yemek üzere on ikinci kattan çıkan birkaç çift, binada bazı boşluklar bırakmıştır.

onların ardından. Gitmesine izin vereceğini umarak bir adım öne çıktı. Bunun yerine, onu geri çekti ve yanağına sokularak boşluğa olan ihtiyacıyla daha da alay etti.

"Terbiyeli ol," diye uyardı.

Bu sessiz sitem onda tam bir öfke nöbetine dönüşme isteği uyandırdı. Kendini dizginlemek için harcadığı çaba, içinin dalgalanmasına ve titremesine neden oldu. Duygularını bölümlere ayırma ve açıp kapama konusunda uzmandı. Görünüşe göre yine açıktı ve kızın da ona ayak uydurmasını bekliyordu.

Eğer onun kendisine karşı gerçekten bir şeyler hissettiğine ve kendisi için sadece bir araç olmadığına inansaydı, Trentham Balosu'nda onları neyin beklediği de dâhil olmak üzere her şeyi göze alabilirdi. Ama ona sahip değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Performansını ve işe yararlılığını onun değerlendireceğini bilmek onu o kadar germiştir ki doğru düzgün düşünemiyordu. Onu tatmin edecek bir performans göstermezse, anlaşmalarını bozacak mıydı?

Asansör sonunda lobiye açıldı. Roth onu geride tutarak, onları gizlice izleyen diğer yolcuların ilerlemesine izin verdi. Yüzüne aptalca bir gülümseme yerleştirdi. Eğer biri bakma zahmetine katlansaydı, Roth onun yanağını öpüp elini tutarken gözlerinin bir oyuncak bebek kadar boş olduğunu görürdü.

Binadan çıktıklarında, kış havasının esintisiyle keskin bir nefes çekti. Ne elbisesi ne de paltosu onu hava koşullarından fazla korumuyordu. Mo'nun Roth'un Bentley'sinde değil de, hayran bakışları üzerine çeken yepyeni bir Rolls-Royce Phantom'da olduğunu fark etmeden aceleyle ilerledi.

"Nedir bu?" Roth sordu.

Onu görmezden geldi, arka kapıyı açtı ve ısıtılmalı deri koltuğa kayd. Yeni araba kokusunu içine çekerken düşündüğü heyecan ya da neşenin hiçbirini hissetmedi.

"Sana söylemedi mi?" Johan sordu.

"Bana neyi anlatacaksın?" Roth sabırsızlıkla söyledi.

Johan eğilip şaşkın ve beklenti dolu bir ifadeyle ona baktı, Johan ise kapıyı kapatmak için düğmeye basarak bunu görmezden geldi. Araba iki gün önce teslim edilmişti. Mo ve Johan'ın bunu raporlarının dışında tutmalarının tek nedeni, kızın bunun bir Noel hediyesi olduğunu söylemesiydi. Görünüşe göre, Roth'un hediyelerinden birini alması için mükemmel bir zaman olduğunu düşünerek olayı kendi ellerine almışlardı. Başka koşullar altında haklı olabilirlerdi ama şimdi her şeyin üzerine bir de istenmeyen bir stres faktörü eklenmişti.

Roth Rolls-Royce'un etrafında döndü ve karşı taraftan bindi. Trafiğe girdiklerinde Roth'un kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Araba mı aldın?" diye sordu.

Emniyet kemerini bağlarken mırıldandı: "Londra'da Rolls-Royce Ghost'unuz var. Ses geçirmez iç kısmı şehrin gürültüsünü kesiyor. Burada da bir tane olması hoşuna gider diye düşündüm." Düşüncesizce satın almasının ardında yatan gerçek neden bu değildi ama Bentley'de yapamadıkları şeyi, arka koltukta el ele tutuşabilmek için satın aldığını ona söylemeyi içine sindiremiyordu. Şimdi çok aptalca geliyordu. Keşke içi bu kadar sessiz olmasaydı ve

Mo ve Johan her kelimeyi dinlemiyorlardı. "Eğer beğenmediyseniz, size başka bir şey getirebilirim."

"Bunu benim için mi aldın?"

Sesinde kapıyı açıp kendini trafiğe atma isteği uyandıran garip bir nota vardı.

"Noel için." Alyansıyla oynadı, parmağının ucuna doğru kıvırdı ve tekrar aşağı indirmeden önce ileri geri salladı. "İşe gidip gelmeni biraz daha huzurlu hale getireceğini düşündüm." Utançtan midesi bulandı. "Zaten bir tane olup olmadığını ya da başka bir şey isteyip istemediğini sormalıydım..." Ön koltukları işaret etti. "Kurşun geçirmez cam taktırmak isteyebileceğinizi düşündüler. Önce size sormak istedik."

Sessizlik kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi. "Bunu beklemiyordum."

Ses tonundan ne demek istediğini anlayamadı ve bunu öğrenmek için ona bakmayacaktı. "Başka bir şey tercih ederseniz..."

"Bunu sonra konuşuruz."

Büyük romantik bir jest için çok fazla. Ona bir Rolls-Royce almaktan daha iyisini bilmeliydi. Adam bir hevesle jetler satın alıyordu; eğer arka koltuğunda elini tutabileceği bir araba isteseydi, bir saat içinde teslim alabilirdi. Kravat ve evrak çantasıyla yetinmeliydi. Bu abartılı hediyeden daha az açıklayıcı olurdu.

Pencereden dışarı baktı ama manzarayı fark etmedi. Tek düşünebildiği, ortaya çıkmalarının yaratacağı kargaşaydı. Ford'u Roth'la aldattığı için zaten herkes onun hakkında en kötüsünü düşünüyordu ve

Şimdi de kendine saygısı olan hiçbir sosyete karısının sahip olamayacağı markaları sergilemek için açık saçık bir elbiseyle ortaya çıkarak ününün hakkını veriyordu. Ama o gerçek bir eş değildi, değil mi?

Tereyağlı koltuğa yığıldı ve gözlerini kapattı. Daiyu'yu öldürecekti. Arkadaşı dramatik sırt açıklığını dövmelerini göstermek için bilerek mi yapmıştı? Daiyu gelinlik provalarından birinde dövmelerden bahsetmişti. Daiyu heyecan yaratmayı seven gerçek bir başına buyruktu. Yasemin sadece bunun kendi zararına olmamasını diliyordu. Ama artık çok geçti ve Roth endişelenmiyorsa, o da endişelenmemeliydi. Ama o endişeliydi. Ayrıldıktan sonra da toplumla uğraşmak zorunda kalacaktı ve o da kız kardeşleri gibi ciddiye alınmak istiyordu, bir sürtük olarak etiketlenmek değil.

Mo, Madison'dan Doğu 83. Cadde'ye dönerken gözleri açıldı. Tarihi bir simge olan Trentham Malikânesi'ne yaklaşıyorlardı. Beaux Arts tarzındaki binaya kaç kez hayranlıkla bakmış ve görkemli iç mekânını merak etmişti? Trentham'lar yaklaşık bir asırdır her yıl üç yüzden fazla konunun katıldığı bir baloya ev sahipliği yapmalarına rağmen, basında ya da internette tek bir fotoğraf bile yayınlanmamıştı. Davet edilecek kadar şanslı olan hiç kimse katı fotoğraf yasağı politikasını ihlal etmeye cesaret edemezdi.

Endişesine rağmen merakı ve beklentisi yüzeye çıkmıştı. Babasının onlara incelettirdiği onca önemli aile arasında New York'un en eski ve en zengin ailelerinden birinin yer almaması garipti. Hennessy'ler üç kuşak içinde etkileyici bir servet biriktirmişlerdi ama Trentham'lar yedi kuşaktı ve şehrin bugünkü haline gelmesine yardımcı olmuşlardı. Trentham ismi New York ile eşanlamlı olmasına rağmen

York, Jasmine tek bir aile üyesini bile tanıyamazdı. Trentham'lar herkesin bildiği gibi özel ve münzevi insanlardı - spot ışıklarını seven babasından çok farklıydılar.

Randevuları arasında aceleyle yaptığı Google aramasına göre Trentham'lar, babasından biraz daha yaşlı olan aile reisleri Sullivan ile hayatta kalan çocukları Nathaniel ve Charlotte'tan oluşuyordu. Bir torun kaydedilmişti ama başka hiçbir ayrıntı yoktu - bir isim bile. Aile gizemle örtülmüştü. Web sitelerinde Nathaniel, Trentham Organizasyonunun ana sahibi olarak listelenirken, kız kardeşi de çok sayıda hayır işini destekleyen vakıflarını yönetiyordu. Ne yazık ki, Trentham'ların manşetlere çıkma eğiliminin nedeni ailenin trajediyle boğuşmasıydı. Birçok kişi Trenthamların lanetlendiğini ve kendilerini dünyanın en zengin ailelerinden biri haline getiren atalarının günahlarının bedelini ödediklerini düşünüyordu.

Roth'a baktı ve onun telefonuyla uğraşmasına şaşırmadı. Bir hafta önce olsa güven tazelemek için ona ulaşmıştı. Şimdi ise titreyen parmaklarıyla elindekini kavırıyordu. Toplum içinde dolaştıkları ilk ve tek zaman tanıştıkları geceydi. Trentham Balosu'nda bir çift olarak resmi çıkışlarını yapacaklarını hiç düşünmemişti. Bu gece, hayatı boyunca kurduğu bir hayali gerçekleştiriyordu ama gerçekleşen çoğu hayal gibi, bu da hayal ettiği gibi değildi.

Rolls-Royce, Trentham Malikânesi'nin önünde yavaşlarken, kadın gergin bir şekilde buklelerini parmakladı. Johan'ın kapıyı açmak için inmesine gerek yoktu, çünkü kapıda bir adam vardı.

kaldırımında tam da bunu yapmak için bekliyordu. Adamın eldivenli elini tuttu ve "İyi akşamlar Bayan Roth" dediğinde gözlerini kırıştırdı. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Onu tutmuş olması iyi bir şeydi, çünkü onun kim olduğunu bilmesinden o kadar ürkmüştü ki neredeyse ayağı kayacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken.

Adam onun yanında beliren Roth'a gülümsedi. "Mr. Roth."

Roth başını salladı, adam eğilerek müsaade istedi ve bir cipin içinde gelen birini karşılamak için koşmaya başladı.

Jasmine etraflarındaki hareketliliği ve Beşinci Cadde'de hızla ilerleyen bir ambulansın kulakları sağır eden sesini duymazdan gelerek yukarı baktı. Sekiz katlı, tuğla ve kireç taşından yapılmış Trentham Malikânesi muhteşemdi. Bu

gece, her bir pencere yandı yukarı içinve şenlikler. Güvenlik içinde uzun

Siyah pardösülü ve kulaklıklılı adamlar girişi korurken, beyaz giysili adamlar trafiği yönlendiriyor ve saygın konukların ısıtılmış kaldırıma adım atarken kaymamalarını sağlamak için koşuşturuyordu. Roth onun elini tuttu ve onu malikâneye doğru götürdü.

Bir davetiye vermesi ya da listeden işaretleyebilmeleri için ismini vermesi mi gerekiyordu? Roth merdivenleri tırmanırken hiç yavaşlamadı. Onu şaşırtan bir şekilde, güvenlik görevlileri yol verdiler ve sanki onu tanıyorlarmış gibi başlarını saygıyla eğdiler. Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ederken bile, onu farklı bir çağa götüren bir giriş holüne adım attı.

BÖLÜM 21

aracılığıyla bir kemerli kapı aralığı oldu a kalabalık .

Büyük bir kristal avizenin altında şık giyimli insanlar dolaşıyordu. Beyaz smokinli servis elemanları, beyaz şarap ve şampanya flütleri sunarak kalabalık arasında ilerliyordu. Yıldızlı Çağ konağı, tonlarca altın detayı, karmaşık oymaları, sarı mermeri ve büyük merdiveni çevreleyen aslanlarıyla ismine sadıktı. Modern kıyafetler olmasaydı, Jasmine bir zaman kapsülüne girdiklerine ikna olabilirdi.

En az on iki metre yüksekliğinde olması gereken pırıl pırıl bir Noel ağacı, oniks bir şöminenin yanında duruyordu. İkinci kattaki bir sahanlık, insanların yukarıdan aktiviteyi izlemelerine ya da altın çerçeveler içinde duvarları süsleyen gerçek boyutlu heykellere, ipek halılara ve muhteşem yağlı boya tabloları hayran kalmalarına olanak tanıyordu.

"Jasmine."

Gözlerini şenlikten ayırdı ve Roth'a odaklandı. Saçlarını sert bir şekilde topuz yapmış bir kadın, nazik bir gülümsemeyle onun yanında duruyordu.

"Paltonuz, hanımefendi."

Kadın tereddüt edince, Roth el çantasını görevliye verdi ve düğmeleri kendisi çözmeye başladı. Paltoyu çıkarıp uzatırken bakışlarını ondan ayırmadı. Sıcak havanın buklelerini mahvetmesine rağmen tüyleri diken diken olan sırtını örtmek için hiçbir işe yaramayacak olsa da bilinçli bir şekilde yakasını çekti. Elbisenin neye benzediğini bilseydi, saçlarını kestirmek yerine uzatma yaptırmak isterdi, bu da ona doğal bir kalkan bırakmazdı.

Arkalarındaki kapı açıldı ve içeri giren soğuk hava kadının nefesini kesti. Ellili yaşlarında seçkin bir çift içeri girdi. Kadının yüzünde hoş bir gülümseme vardı ama bu gülümseme Yasemin'i görünce kayboldu. Yanındaki adam Yasemin'e geniş bir gülümseme ve göz kırptı.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı.

Paltosunu almak için çılgınca bir hamle yaptı ama Roth onu kenara çekerek yeni gelenlerin kışlık giysilerini teslim etmelerini sağladı. Onu ileriye doğru yönlendirdiğinde, topuklarını sıktı.

"Debriyajım!" diye tısladı.

Görevlinin elindeki küçük çantaya üstünkörü bir bakış attıktan sonra, "İhtiyacınız olmayacak," dedi ve onu öne doğru çekti.

Roth sağındaki ya da solundaki odalara bakmadı ama doğrudan kalabalığın içine daldı. Karşılıklı konuşmadan ya da yoluna çıkan kimseyi tanımadan gevşek çemberleri yarıp geçerken konuşmalar kekeliyordu. Kadın dikkatini çekmek için adamın elini sıktı ama adam ne yavaşladı ne de ona baktı. Bırakın Trentham Balosu'nu, herhangi bir etkinliğe bile böyle girilmemeliydi ama Roth her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu

Bu konuda. Üzüntüsünü gizlemek için kibar bir gülümseme takındı. Hayal mi görüyordu, yoksa herkes onlara mı bakıyordu?

Roth merdivenlere ulaştı ve basamaklarda sosyalleşenlerin arasından ve etrafından dolaştı. Üzerinde düzinelerce göz olduğunu hissetmek dövmesinin sanki az önce iğne yapılmış gibi zonklamasına neden oldu. İnanılmaz çevresini görmek için yoğun incelemeyi görmezden geldi. Eski dünya detayları, boyalı tavan, altın şamdanlarda titreyen mumlar ve Met'e ait sanat eserleri yazar zihnini uçuşa geçirdi. Gelecekte başvurmak üzere bunların mümkün olduğunca çoğunu hafızasına kazımaya çalıştı.

İkinci kata çıktıklarında, herkesin daha önce hiç görmediği bir balo salonunun önünde toplandığını gördü. Tüm oda, içindeki herkes gibi ıslıl ısıldı. Hiç bu kadar çok altını bir arada görmemişti. Şimdiye kadar gördüğü her şey gibi saray gibi ve gereğinden fazla abartılıydı. Roth balo salonuna açılan çift kapıya doğru ilerlerken insanlar yol verdi.

"İlişkisi olan o değil miydi?"

Bir kadın sesi gürültünün üzerinde yükseldi, iğrenç derecede yüksek ve keskin, bu yüzden onu kaçıramazdı.

Çevresiyle olan büyüğü bozuldu. Kimseyle göz teması kurmaktan özenle kaçınıyordu ama gözleri kadını bulmak için kalabalığı taradığında, bunun hayal gücü olmadığını fark etti. İlgi odağı olmuşlardı. İnsanlar açıkça bakıyor, aval aval bakıyor ya da ters ters bakıyorlardı. Bazı yüzleri tanıdı -babasının 432 Park Avenue'de yaşayan iş ortağının karısı Bayan Pearson öfkeli görünüyordu. Bunun nedeni onun

elbisesi mi yoksa varlığı mı, Jasmine emin değildi. Bir de Jovan Delgado vardı, babasının ahabaplarından biri. Babasını anımsatan küçümseyici bakışları, bu tür etkinliklerde alay edilip aşağılandığına dair anılarını yeniden canlandırdı.

İnsanlar kafa kafaya vermiş, dedikoduları yayıyorlardı. Soyadlarının mırıldanıldığını duydu ve ardından kaçınılmaz olan "Ford Baldwin."

Hissetmesine izin vermeyeceğine yemin ettiği utanç bir virüs gibi yayılmaya başladı ve kaslarını kilitleyerek hareket etmesini zorlaştırdı. Gün boyunca bastırmaya çalıştığı yaklaşan kıyamet hissi onu içine çekerek nefesini kesti.

Roth balo salonuna adım atmaya çalıştığında, kız elini onunkinden çekti. Roth dönüp baktı, yüz ifadesi sabırsız ve acımasızdı ama kızın yüzünde gördükleri onu anında rahatlattı. Onu kendine doğru çekti ve parmaklarını saçlarının arasına daldırdı.

"Panik yapmayın," diye sertçe emretti.

Kendine gelmeye çalışırken adamın ceketini kavradı. Geçen hafta boyunca bastırdığı her şey fişkırmış, olabilecek en kötü anda onu bunaltmıştı. Trentham Balosu'nda tüm bu insanların önünde dağılıyor olamazdı. Sofistike, dokunulmaz bir kaltağı oynaması gerekiyordu. Ama daha performanslarının beşinci dakikasında bile değillerdi ve o her şeyi berbat ediyordu.

Roth onu bir köşeye sıkıştırdı ve herkesin görüşünü engellemek için önünde durdu. Başı dönerken görüşünün kenarları bulanıklaştı.

Eğildi ve yüzünü onunkine değdirdi. "Nefes al, prenses."

"Deniyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Kafana girmelerine izin verme."

Sadece onlar değildi. Babasının ondan beklentilerinin ağırlığı ve kız kardeşleri kadar sosyal olmadığı için onu azarlayan babasının hayaletiydi.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti. "Yapabilirsin."

Kız başını salladığında, adam dudaklarını kızın şakağına bastırdı.

"Siz izin vermezseniz kimse size kendinizi aşağılık hissettiremez."

Kaba parmak uçları çıplak sırtında gezinerek dikkatini sol taraftaki, babası öldükten sonra ne kadar çabuk evlendiklerini soran ahmağın birinden uzaklaştırdı.

"Sen bir Hennessy'sin, bir hanedanın varisisin. Maximus seni bunun için yetiştirdi," diye hırladı. "Buraya benden daha çok aitsin."

"Ben hiçbir zaman buraya ait olmadım," diye mırıldandı adam onun kıcını avuçlarken.

"Maximus burada başarılı olacağını biliyordu. Sana mirasını neden verdi sanıyorsun?" Kadın sertleşince, adamın sesi alçaldı. "Ait olduğumuz yer burası - Maximus müdahale etmeseydi uzun zaman önce burada olacaktık."

Dudakları kızın saç çizgisi boyunca ilerledi. Etraflarında bir sürü hareketlilik vardı ama Roth bunları görmezden gelerek ona sakinleşmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı verdi.

"Hayatım boyunca bu anı bekledim. Hiçbir paranın karşılayamayacağı etkinliklere davet edilmek.

Güvende olmak, çalıştığım ve taklit ettiğim insanlar arasında akran sayılmak. Ben her şeylerini ellerinden almadan önce ne kadar başarısız olduklarını anlamaları için düşmanlarımla gözlerinin içine bakmak." Sesi sertleşti, derinleşti. "Bu senin de zamanın. Ailenin gölgesinden çıkmak ve hesaba katılması gereken bir güç olduğunu göstermek için. Oyunu nasıl oynayacağını biliyorsun. Maximus sana nasıl kazanılacağını gösterdi." Adamın eli kızın sırtının alt kısmında gezindi. "Bu bizim anımız. Oraya benimle birlikte başın dik bir şekilde gitmeni ve bizi yıkamayacaklarını kanıtlamanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin prenses?"

Başını geriye eğdi ve onun vahşi savaşçı bakışları tarafından esir alındı. Adamın yılmaz iradesinin gücü ona baskı yapıyordu. Güven, güvence ve güç dalgaları ondan ona doğru akarak kaygı ve utancı dağıttı. Anında dengesi yerine gelmeye başladı. Sadece sert seksten sonra ulaşabildiği o ağırlıksız, coşkulu boşluk, etraflarındaki kakofoniye silmeye başladı ve aşırı aktif duyularına çok ihtiyaç duyduğu bir mola verdi.

"Bunu yapabilirsin."

Sesinde en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu; saf çelik gibiydi.

Kendini ve etrafındaki herkesi düşünmeyi bırakıp sadece ona odaklandı. Bu gecenin onun için ne kadar önemli olduğunu gizledi. Neden gizledi? Kızın anlamayacağını düşündüğü için mi? Bunun ne büyük bir onur olduğunu herkesten çok o biliyordu. Sullivan Trentham'dan kişisel bir davet almak duyulmamış bir şeydi ve bunu başardığının kesin bir kanıtıydı. Roth, sosyetedeki yerini mümkün olan en yüksek seviyede talep ediyordu, ama taçlandırdığı an

onun katılımı olmadan tamamlanamazdı. Sadece bu bataklıkta ona yol göstererek karşısına çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirmesini sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda evlilikleri bu gece burada olacak olan babasının ahabalarına da açık bir siktir çekecekti.

Alnını onunkine yasladı. "Sana ihtiyacım var."

Araları henüz düzelmemişti ama onun gecesini sabote etmeyecekti. Anlaşmaları yüzünden değil, kendi anını yaşamayı hak ettiği için. Buraya gelebilmek için çok çalışmıştı. Hiçbir maddi başarı onu tatmin etmemişti ama belki de bu seviyeye kabul edilmek ona o zamana kadar erişemediği tatmin duygusunu verecekti. Babasının ona yüklediği zorluklarda ona yardım edememişti ama hayatının en önemli gecelerinden birinde ona yardım edebilir ve parladığından emin olabilirdi.

"Jasmine."

Ses tonu kısmen talepkâr, kısmen de şüpheliydi.

Uzandı ve onun yanağını okşadı. Adam sertleşti ama geri çekilmedi, fiziksel dokunuşun onu toprakladığını biliyordu. Aralarında her şeyin daha iyi olmasını diledi; onunla gerçekten mutlu olmasını ve buz gibi çekingenliğini rafa kaldırmasını diledi çünkü ona ihtiyacı olduğu için değil, onu önemseydiği için. Ama o her şeyden önce bir iş adamıydı ve tıpkı babası gibi hedeflerine ulaşmak için her şeyi yapardı. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı.

Ama bundan o da faydalanabilirdi. Topluma geri dönüşü kaçınılmazdı. Yüzyılın mazlumunun kolunda olmaktan daha iyi bir geri dönüş olabilir miydi? Seçkinlerin inekleştiremediği adam. Bir milyarderin karısı gibi görünüyordu. Şimdi, bunu somutlaştırmalıydı.

Elini bıraktı ve tüm hafta boyunca toplayabildiği ilk gülümsemeyi ona verdi. "Ben hazırım."

Kalçasını kavrarken gözleri parlıyordu. "Sen bunun için doğmuşsun." Sesi inançla titriyordu.

"Biliyorum." Bu yüzden onu seçmişti.

Başını eğdi ve onu öptü. Kadın irkilerek geri çekildi ama adamın ağzı ona yapışmış, kendini ona teslim etmesini istiyordu. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve ellerini başının iki yanında duvara yasladı. Aklının hâlâ işleyen kısmı bunun ne yeri ne de zamanı olduğu konusunda onu uyardı. Onu öpüş şekli seyirciler için değildi. Yine de, bu onun gecesi idi ve eğer böyle kutlamak istiyorsa, kim onu durdurabilirdi ki? Uzun, yalnız bir haftadan sonra, itiraz edecek iradesi yoktu.

Başını kaldırdığında, hoş bir sersemlik hissetti.

"Tamam mı?" diye homurdandı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye iç geçirdi.

Gözleri yırtıcı bir heyecanla parlıyordu. Kan kokusu almış, öldürmek için sabırsızlanan bir köpekbalığı gibiydi. Elini tutmadan önce onu tekrar öptü -bu sefer sert ve hızlı bir şekilde-.

Hâlâ bir belirsizlik hissediyordu. Ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değildi. Tanıştıkları gece bu kadar etkili olmasının nedeni konukların çoğunu tanımasıydı. Trentham'lar ise tamamen farklıydı. Onların küresel çıkarları ve uğraştıkları sektörler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı.

Roth, geçmelerine izin vermek için ayrılan yoğun ve garip bir şekilde sessiz kalabalığın arasından ilerledi. Uygunsuz öpüşme seanslarına dair haberlerin yayılacağını biliyordu. Acaba onu, çöküşü hakkındaki dedikoduları ortadan kaldırmak için mi öpmüştü? Bunun bir önemi var mıydı? Eğer bu elbiseyi giyiyorsa, vahşi ününün hakkını da verebilirdi.

Roth balo salonuna girdiğinde bu kez direnmedi. Altının fazlalığından mı, sinirlerinden mi, yoksa kutsal bir zeminde yürüdüğü gerçeğinden mi emin değildi ama içi bir kadeh alkol almış gibi uğuldamaya başladı.

Roth, smokinli ve beyaz papyonlu bir adamın etrafını saran bir gruba doğru yöneldi; adam Roth'un yaklaştığını fark etti ve genişçe sırttı. Adamın etrafındakiler kimin dikkatini çektiğini görmek için döndüler. Yaşlı adam dışarı çıktı ve kalabalığın arasından manevra yapmaya zahmet etmedi; kalabalık Roth için olduğu gibi onun için de dağılmıştı. Roth'un cüssesine ya da agresif enerjisine sahip değildi, bu da sadece şu anlama gelebilirdi...

"Sullivan," diye onayladı Roth.

"Başardın!" Adam Roth'un omzuna sevgiyle vurdu.

"Bunu kaçırmayız."

Adam ona odaklandı. Şimdiye kadar gördüğü en koyu mavi tonunda büyüleyici gözleri vardı. Dalgalı saçları aşağıya doğru taranmıştı ama uçları kıvrılmaya başlamıştı. Bu malikâneden çok ormanda yaşayan bir adama yakışan dolgun bir sakalı vardı.

"Sen Jasmine olmalısın," dedi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Adamın elini tuttu ve kibarca öptüğünde dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Beni bir dansla onurlandırır mısın, hayatım?"

Onun sorusu, bir balon gibi sönmeye başlayan boşluğunda bir delik açtı. Roth'un yanında durması, gülümsemesi ve güzel görünmesi gerekiyordu, dans etmesi ya da ev sahibiyile bire bir sohbet etmesi değil. Dilini tuttu ve Roth'a kendisini bu işten kurtaracak zekice bir bahane bulması için zaman tanıdı.

Sullivan'ın dikkati Roth'a kaydı. "Sanırım size sormam gerekiyor," dedi neşeyle. "Güzel karınla dans edebilir miyim?" Roth hemen cevap vermeyince Sullivan kıkırdadı. "Merak etme. Onu geri getireceğim."

Roth'un eli kadının omurgasından aşağı kayarak, "Evet, onu bana geri getir," diye mırıldandı.

Sullivan elini salladı ve sihirli bir şekilde, insanlar kenara çekilirken dans pisti boşalmaya başladı. "Gidelim mi?"

Jasmine umutsuzca boşluğa tutunmaya çalıştı ama Sullivan onu Roth'un ham çekiciliğinden uzaklaştırdıkça, çirkin duygular geri gelmeye başladı. Burada ne haltlar dönüyordu? Roth ona Sullivan'ı tanıdığını söylemişti ama sanki şenlikler onlar geldikten sonra başlayabilirmiş gibi davranmak ve yüzlerce kişi varken onu dansa kaldırmak... Hayati bir şeyi kaçıırıyordu ama bunun ne olabileceğini düşünecek zamanı yoktu çünkü Sullivan ona doğru döndü.

Kız onun elini tutup diğer elini omzuna koyduğunda balo salonuna bir sessizlik çöktü. Ancak o zaman müzik olmadığını fark etti. Gözleri dehşet içinde dönerken, bir kemanın ilk notaları odayı doldurdu.

Sullivan ilk adımı atarken kıkırdadı. Kız onun izinden gittiğinde gözleri onaylarcasına parladı. "Onlara her an hazır olmaları için para ödüyorum."

Kiminle konuştuğunu hatırlamadan önce "Kestirip atıyorlar," diye mırıldandı.

Sullivan sırttı. "Onları kovmamı ister misin?" "Hayır."

Odanın içinde fısıltılar dolaşıyordu ama Sullivan dikkatini veremeyecek kadar ayağına takılmamaya çalışmakla meşguldü. Sullivan yavaş bir valsini temel adımlarını atıyor, arada bir doğaçlama yapıyordu. Belli ki yetenekli bir dansçıydı ve bu da onun biraz rahatlamasına yardımcı oldu. Üç yaz boyunca boşa gittiğini düşündüğü dans dersleri şu anda kıcını kurtarıyordu.

Bakışlarını onun omzunun üzerinden sabit tuttu ve sosyal maskesinin sıkıca yerinde olduğundan emin oldu. Vücudundaki gerginliği sadece o hissedebiliyordu ama seyircilerin önünde doğaçlama bir dans kimin sinirlerini bozmazdı ki?

"Baban seninle gurur duyardı," dedi Sullivan.

Gözleri bulanık yüzler denizinden ona kaydı. Seyircileri hatırlamadan önce kaşları bir araya gelmeye başladı. "Sanırım beni kız kardeşlerimden biriyle karıştırdınız, Bay Trentham."

Gözleri mizahla parlıyordu. "Bana Sullivan de ve seni kız kardeşlerinle karıştırmayayım. Doğru Hennessy kızına sahibim, klanın kara koyunu."

Bir adımı kaçırdı. "Affedersiniz?"

"Büyük bir skandala neden oldunuz."

Beklediği son şey, ev sahibiyile geçmişini açıkça konuşmaktı. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"Eminim herkes ilişkinizin ayrıntılarını gayet iyi hatırlayacaktır."

Kendini bir şakanın parçası gibi hissettiği için öfkesi alevlendi. "İşte bu yüzden gelmek istemedim."

Başını geriye attı ve sanki kız komik bir fıkra anlatmış gibi güldü. Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam kaçmasına izin vermedi. Kadının uzaklaşmasını onu döndürmek ve kendisine geri getirmek için kullandı. Kızın üzüntüsüne rağmen müzik yükselmeye başladı. Sullivan onu bir futbol sahası kadar geniş olan balo salonuna sürükledi.

"Hayal kırıklığına uğratmıyorsun, canım."

"Gece daha yeni başlıyor," diye takıldı, içten içe dilinin sürçmesinden dolayı kendini kınadı.

"Asi, güzel, dengeli, zeki. Hennessy kanı sende güçlü bir şekilde akıyor. Roth'un neden senin için her şeyi riske attığını anlayabiliyorum."

Gözlerini adamın delici bakışlarından kaçırdı. "Kocamla tanışıklığınız olduğunu bilmiyordum."

"Roth New York'tan kovulmadan önce benimle temasa geçti. Benden yardım istedi. Cesaretine hayran kaldım ama ona istediği yardımı vermedim." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ayrıca babanın onu sakat bırakma görevine de katılmadım. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Adını bir daha duyacağımı sanmıyordum -bu işte her gün birileri gelip gidiyor- ama gözüm üzerindeydi ve göletin öbür ucunda ne yaptığını görünce hatamı anladım ve ona ulaştım."

"Roth'a ulaştın mı?"

"Bunu yapmamak aptallık olur. Ona karşı bahse giren herkes şimdi bunun bedelini ağır ödüyor." Başını iki yana salladı. "O ve Maximus'un farklılıklarını bir kenara bırakıp birlikte iş yapamamaları çok kötü. Tarih yazabilirlerdi."

"Aralarındaki farklılıkları iş için değil, aile için bir kenara bırakmalıydılar," dedi alaycı bir şekilde ve sözlerinden anında pişman oldu.

Şimdiye kadar, Sullivan olduğu söylenen zorbaya hiç benzemiyordu ama bu yönünü göstermiyor olması söylentilerin doğru olmadığı anlamına da gelmiyordu. Onunla tartışmak yerine sıradan, zararsız bir sohbet yapıyor olmalıydı. Ama onunla konuşurken kullandığı tanıdık üslup eğitimini kısa devre yaptırdı, o da aynı samimiyetle karşılık verdi.

"Çok haklısın canım. Özür dilerim. Ben yeni bir sayfa açmaya çalışan reformcu bir iş adamıyım. Bazen kendimi unutuyorum ve en iyi bildiğim şeye geri dönüyorum. Edin, genişlet, tekrarla. Bunu yapmaya devam edersem hayatımdaki her şeyin yerli yerine oturacağını düşündüm."

Yüzündeki gülümseme devam etse de birkaç kademe azaldı. İçsel düşüncelerini yansıtırken gözleri buğulandı.

"Neden biz yaşlı adamlar neyin önemli olduğunu ancak hayatımızın sonunda, bir şeyleri değiştirmek için çok geç olduğunda öğreniyoruz?"

Retorik soruya cevap vermeye çalışmadı. Konuşmanın başka bir yöne kaydığını hissetti ve onu sosyal olarak kabul edilebilir sulara nasıl döndüreceğini bilmiyordu.

"Seni evlatlıktan reddettikten sonra Maximus'u aradım ve bu ilişkinin ailesini kaybetmeye değmeyeceği konusunda onu uyardım. Dinlemedi." Ağzı gerildi ve gözlerini kaçırdı. "Ben de

Eşimi lösemiden kaybettikten sonra değişmedim ama Lily'yi kaybettiğimde başarılarımın anlamsız olduğunu fark ettim." Bir süre durakladıktan sonra, "Lily'mi biliyorsun," dedi.

Kibarlık olsun diye yalan söylemeyi düşündü ama adamın aksini bileceğini biliyordu. Bütün haberlere çıkmıştı.

"Evet. Başınız sağ olsun."

"Tüm çocuklarıma karşı serttim ama Lily, Nathaniel ya da Charlotte gibi değildi. O yumuşaktı. Bunu değiştirebileceğimi düşündüm ve bunun yerine onu kırdım. İntiharı tek çıkış yolu olarak gördü." Kendini kontrol etmeden önce göğsü genişledi ve elleri sıkılaştı. "Mirasımı değiştirmeye çalışıyorum ama gidişatı sıfırlayamıyorum. Nathaniel, karısı aşırı dozdan öldükten sonra benim daha kötü bir versiyonuma dönüştü. Çocuğuyla bir ilişki kurmaktansa imparatorluğumuzu genişletmeyi tercih ediyor. Ona sürekli imparatorluğun o olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Sullivan'ın umutsuzluğu aşikârdı. Şu anda dünyanın en güçlü adamlarından biri ya da babasının hayran olduğu acımasız bir patron gibi görünmüyordu. Sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyordu. Nedense, onlar dans ederken günahlarını itiraf etmeye kararlı görünüyordu. Onun kim olduğunu bildiğini iddia etmesine rağmen, yine de sanki korkunç bir hata olmuş ve onu başka biriyle karıştırmış gibi hissediyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye fısıldadı.

Başını eğdi. "Anlayacağınızı düşünmüştüm." Kadın gözlerini kırptırdı. "Ben mi?"

"Sende Lily'yi görüyorum." Gözleri yüzünde gezindi, sanki yüz hatlarında rahmetli kızını görüyordu. "Sen Lily'ye uyum sağlayamadın."

Ailenin geri kalanı gibi sen de çekip gidecek kadar güçlüydün. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Bir seçeneğiniz vardı. Sen zor olanı seçtin. Önce Maximus'a, sonra da Roth'a karşı çıktın ve onların en çok değer verdiği şeyleri, yani para ve prestiji reddettin. Bu muhtemelen ikisinin de başına gelen en iyi şeydi. Karakteri, inancı ve cesareti olan birinin, doğanın gücüne karşı durması gerekir. Bunun için sizi takdir ediyorum."

Babasının onayı onu zorlukla yutkundurdu. "Charlotte yaptığım tüm korkunç şeyler için beni affetti. bitti. Sevgi dolu bir kızın babaları, hatta büyük Maximus'u bile dize getiren bir yanı vardır." Gülümsemesi her zamankinden daha parlak bir şekilde geri dönmeden önce gözleri kızın omzunun üzerinden geçti. "Ve kocan gibi yenilmez bir adamın kalbini koluna takması. Onun tüm dikkati senin üzerinde, canım."

Roth muhtemelen iyi bir izlenim bıraktığından emin olmak için onu bir şahin gibi izliyordu.

"Biz yeni evliyiz."

Ona kemerli bir bakış attı. "Duyduğuma göre, yedi yıldır onun ilgisini çekiyormuşsun."

"Geçecek." Kendini durduramadan kelimeler ağzından kaçtı.

Adamın gözleri açıldığında, kadının içinde bir korku şimşeği çaktı. Aşk acısı çeken bir aptalı oynaması gerekiyordu, onların sonunu tahmin etmesi değil.

Sullivan kahkahalarla gülmek için durakladı, bu da birkaç çiftin konuşmalarına kulak misafiri olmak için dans pistine çıkmasına ilham verdi.

"Sen gerçekten bir Hennessy'sin," diye kıkırdadı. "Böyle devam edersen dikkati hiç dağılmayacak. Bu sefer düğün duyurusunu ve ailenizin katılımını gördüğüme çok sevindim. Ben öldükten sonra çocuklarımın birbirlerinin yanında olacakları umudunu veriyor bana."

Sezgileri harekete geçti. "Sen...?"

"Dördüncü evre kanser."

"Özür dilerim," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

"Ben de," dedi yavan bir şekilde. "Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum, bu yüzden hâlâ buradayken bir fark yaratmaya çalışıyorum. Senin ve Roth'un geçmişinizin üstesinden gelip dünyaya birlikte meydan okuduğunuzu görmek... Ben de çocuklarım için bunu istiyorum. Her şeyde yanlarında olacak bir eş bulmak."

Görünüşe göre, onların romantik propagandalarına inanıyordu. Belki de hastalığı onu hayalperest yapmıştı. Ölümle yüz yüze geldiğinde sonsuza dek mutlu olacağına inanmak istemesi anlaşılabilir bir şeydi. Ama onu ve Roth'u bir kaide üzerine koymuş olması onu rahatsız etmişti. Gerçeği itiraf etme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, gelecek Noel'de boşanacaklarını itiraf etmek için ağzını açtı, ama adamın hüzünlü gülümsemesi gerçeği yutmasına neden oldu.

"Yapabileceğim bir şey varsa..." dedi onun yerine.

"Var," dedi hemen. "Charlotte'u bulduğunuzdan emin olun. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyor."

Kızının kendisiyle ne hakkında konuşmak isteyebileceğini soramadan durdu ve sanki bir dans gösterisinde koreografisi yapılmış bir numarayı bitirmişler gibi onu kalabalığa sundu.

"Jasmine Roth, millet!"

Tek tük alkışlar vardı ama çoğunlukla insanların kafaları dedikodu yaparken birbirlerine doğru eğikti. Jasmine ne yapacağından emin değildi, bu yüzden hayatında ilk kez acayip bir reverans yaptı. Kalabalıkta Roth'u aradı ve Colette ile Lyle'in onun yanında durduğunu görünce çok sevindi. Sullivan ona yanlarına kadar eşlik ederken, Lyle'in beyaz papyonlu siyah smokinine ve kız kardeşinin göz alıcı tek omuzlu, kolları pelerinli bronz elbisesine baktı. Kılıf silueti Colette'in ince formunu tamamlarken, kristal boncuklar da onun ışıldamasını sağlıyordu. Colette'in saçları yumuşak dalgalar halindeydi - alışlagelmiş bukle veya chignon'dan farklı olarak.

Colette gülümsedi. "On üç yaşındayken aldığın dans derslerinin karşılığını almışsın."

Sullivan Trentham'ın da bulunduğu bu ortamda kız kardeşinin şakacı tavırları karşısında irkildi. Colette'in dans dersleri aldığını hatırlaması bile, hele hele bu dersleri aldığı yaşı hatırlaması onu rahatsız etmişti.

Colette yanıt beklemedi ama tıpkı onun yaptığı gibi reverans yaptı. Colette ve Lyle, Sullivan'la hoşbeş ederken o da Roth'un yanındaki yerini aldı.

Onu kendine doğru çekti ve başının üstünü öptü, Sullivan'la yaptığı danstan memnun olduğu belliydi. Ona karşı rahatladı ve güvensizliğini bir kenara bıraktı. Bunu yapabiliirdi.

BÖLÜM 22

Onları görünce **Sullivan**'ın gözleri parladı.
"Benim

Yeni favori çiftimiz!" diye duyurdu ve Colette'in gözlerinin parladığı, Lyle'in gözlerinin kısıldığı bir sevgiyle Roth'un omzuna vurdu. "Hepinizin gelebilmesine sevindim. Akşam yemeği bir saat içinde duyurulacak. Keyfinize bakın." Sullivan onu kibarca selamladı. "Dans ve bu teşvik edici sohbet için teşekkür ederim. Tekrar görüşeceğiz."

Bununla birlikte Sullivan uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra bir adamın bardağını kabaca elinden aldı ve bir yudum aldıktan sonra geri uzattı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

"İlgi odağı olmanın keyfini mi çıkarıyorsun?" Lyle çizdi.

Dikkatini Trentham klanının eksantrik reisinden kayınbiraderine çevirdi ve ona ters ters baktı. Onun ilgi odağı olmaktan nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Onu tekmelemek için çocukça bir dürtü duydu.

"Ne çıkış ama!" Colette fışkırdı.

"Az önce ne oldu bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Dil," dedi Colette hafifçe, ama gözleri parlıyordu. "Bana öyle geliyor ki Sullivan az önce sana onay damgasını vurdu. Bravo." Colette kaşlarını Roth'a doğru kaldırdı. "Trentham'ların yakın arkadaşısın, değil mi?"

"Meslektaşlarım."

"İş arkadaşları," diye alay etti Lyle. "Nasıl olur da-?"

Colette, kırk yaşlarında göz alıcı bir kadın tarafından omzuna vurulmadan önce tekrar "Dil," dedi.

Colette ve kadın birbirlerini havadan öpücüklerle selamlarken, kalabalığın içinde tanıdık bir yüz belirdi.

Jasmine doğruldu. "Bay Weinberg."

Emlak kralı Len Weinberg, onu son gördüğünden beri çok yaşlanmıştı. Onu selamlamak için bir adım öne çıkmaya hazırlanırken aklına onun Roth'un kara listesindeki adamlardan biri olabileceği geldi.

Len, Roth'a elini uzatmadan önce nazik bir gülümsemeyle, "Çok uzun zaman oldu küçük hanım," dedi. "Büyükler ligine hoş geldin evlat."

Roth onun elini sıktığında rahat bir nefes aldı. Len babasıyla ilişkiliydi ama görünüşe göre Roth'un geçim kaynağını mahvetmeye katılmamıştı.

"Yeni yılın başında öğle yemeği yiyeceğiz," dedi Len Roth'a, biri onu selamlamadan önce. "İkinizi görmek güzeldi. Birbirimizi daha sık göreceğimizden eminim."

Ve böylece, Roth içerideydi.

Yedi yıl önce Roth, Len Weinberg ile babasının partisinde tanışmıştı. Sadece tanıştırmak bile bir onurdu ve şimdi şehrin en zengin adamlarından biri Roth'u tanımak ve onu kazançlı bir işle sonuçlanacağı kesin olan özel bir öğle yemeğine davet etmek için kendi yolundan çıkmıştı

Anlaşmalar. Colette haklıydı. Sullivan onlara destek vermişti ve herkes onun yolundan gidiyordu.

Len Weinberg kalabalığın içinde kaybolurken, yerini Lyle'in patronu Desmond Simons aldı.

Desmond, Jasmine'e odaklanmadan önce Roth'a, "Seni bu gece burada görmeyi umuyordum," dedi. "Lyle'ı ofisinde ziyaret ettiğinde seni yakalayamadım."

"Sadece geçiyordum." Birbirlerine ne söyleyecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce sadece bir kez karşılaşmışlardı ama anlaşılan bu kadarı yeterliydi. Lyle'a göre Desmond'ın fotoğraflık bir hafızası vardı ve bunu çok etkili bir şekilde kullanıyordu. Usta bir bağlantı kurucuydu.

"Karım Ginevra buralarda bir yerde. Sen ve Colette onunla öğle yemeğine çıkmalısınız."

Bunun bir öneri olmadığını biliyordu. "Kulağa hoş geliyor."

"Mükemmel." Desmond'un bakışları onun sağına kaydı. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun, Colette. Küçük Polara nasıl? Lyle bütün ofise fotoğrafları gösteriyor."

"O mükemmel. Bu akşam onu bırakmak çok zor oldu."

Desmond dikkatini kendisine belli belirsiz tanıdık gelen iki adamla konuşan Roth'a çevirmeden önce nazıkçe, "Bu sahnenin tadını çıkarmalısın," dedi. Lyle tanışma faslını idare ediyordu. Desmond da olaya dahil olmak için öne doğru eğildi.

Elbisesinde bir çekiştirme hissettiğinde geri adım attı. Roth'un kafası döndüğünde başlamıştı. Çok uzağa gitmediğini göstermek için ona güven verici bir gülümseme verdi ve kolunu okşadı, böylece dikkatini önündeki açıkça onun ilgisini isteyen adamlara verecekti.

Nefesinin altında, "Ari?" diye mırıldandı.

Colette aynı alçak ses tonuyla, "Davetiye almadım," dedi. "Geçen yıl katılmıştı. Sanırım hepimizin birlikte iş yaptığını bildikleri için her aileye bir çift veriyorlar. Roth sana kiminle görüşmesi gerektiğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Beyaz balinalar Christoph Braun, yetmiş altı yaşında, en büyük deniz taşımacılığı nakliyecisinin sahibi. Karısının adı Elsa, ama işi devralan oğluyla birlikte burada. Neredeyse on yıldır bir baloya gelmemiş. İş bırakmadan önce oğlunu işe yerleştiriyor. Oğlu da babası kadar münzevi olabilir, bu yüzden şimdiden ona kendinizi tanıtmanızda fayda var. Mikhail Belikov kendi kendini yetiştirmiş bir özel sermaye yatırımcısı. Tahmini net değeri on milyar. Servetini dijital ödemeler ve bankacılık hizmetlerinden kazandı. Otuz beş yaşında ve son derece özel biri. Igor'u tanıdığını duydum, bu yüzden onunla yolunuz kesişirse mutlaka ondan bahsedin. Bir diğer beyaz balina da..." Colette sözünü kesti ve doğruldu. "Octavia! Nasılsın? Uzun zaman oldu, değil mi? Kız kardeşim Jasmine Roth'la tanıştın mı?"

Bir moda imparatorluğunun varisi olan Octavia çok neşeliydi. Yasemin'in elbisesinin drapajına yaltaklandı ve gelinliğinin Vogue'da yayınlanacak olması nedeniyle onu tebrik etti. Görünüşe göre Daiyu ile dostça rakiplerdi.

"Markamızla ilgileniyor musunuz? Sizi de giydirmek isteriz. Neden tüm eğlenceyi Daiyu'ya bırakalım ki?" Octavia ona ters bir bakış attı. "Tatilden sonra konuşuruz, olur mu?"

Octavia cevap veremedi bir elbise gördü, nefesi kesildi ve sonraki iki dakikayı alkışlayarak geçirdi

Odadaki moda seçimlerini değerlendirirken, kaçmadan önce bir sürü faydalı dedikodu da yaptı.

"Vali burada," dedi Colette, brifingine kaldığı yerden devam ederek. "Onu daha yeni babamın cenazesinde gördük, ama Roth'u tanıştırdığınızdan emin olun. Bu aramayı ne zaman yapman gerekeceğini asla bilemezsin. Dünyanın her yerinden ileri gelenler var, bu yüzden Roth'un hangi ülkelerde iş yaptığına bağlı olarak onları aramak isteyebilirsiniz. Teknoloji devleriyle temas kurun- Azim, David, Andreas. Elbette Rami'nin adını anın, ancak eminim çoğu Roth'un artık ailenin bir parçası olduğunun farkındadır. Art Thomson'ı selamladığınızdan emin olun. Karısının bir ilişkisi vardı ve kötü bir boşanma süreci yaşıyorlar, o yüzden aileyi sormayın. Edward Grand III'ün torunu Pamela şu anda Grand Yatırım'ı yönetiyor. Mükemmel işler yapıyor. Burada pek çok kraliyet mensubu, dini figürler, eski başkanlar var..." Colette, Jasmine'in kolunu kavradı. "Pembeli kadının yanında duran kel ve bıyıklı adam Amos Faulkner. Eminim Roth onunla konuşmak isteyecektir. Sahibi..." İki kadın kalabalığı yararak içeri girince Colette sözünü kesti. "Sizi burada göreceğimi biliyordum!"

Colette onu Güney Koreli bir iş adamının karısı ve Ellis otel zincirinin kızıyla tanıştırdı. Kadınlar başka bir grup tarafından süpürülmeden önce birkaç dakika sosyalleştiler. Colette'in birkaç devlet başkanına işaret etmek için otuz saniyeden az zamanı kalmıştı ki bir avuç kadın daha yaklaştı. Colette'le konuşmak istediklerini düşünerek yarım adım geri çekildi. Hedeflerinin kendisi olduğunu anlaması bir dakika sürdü. Onu yağmura tuttular

Sullivan'la dansı, elbisesi ve mücevherleri hakkında iltifatlarda bulundu ve yeni evliliği için onu tebrik etti. Küçük çaplı bir şok yaşıyordu. Bu tür etkinliklerde insanların aradığı kişi hiç olmamıştı. Genellikle kenarda durur, başkalarının bağlantı kurmasına yardımcı olurdu. Sullivan spot ışıklarını üzerine çevirmişti ve bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi. Tüm bunlar tuhaf bir yanlış anlaşılma gibi gelmişti.

Neredeyse bir düzine kadınla - varisler, girişimciler ve dünyanın en etkili ve güçlü erkeklerinin eşleriyle - parfümlü yanaklara dokundu. Colette, tanışma faslını yöneten ve sohbeti yönlendiren bir kaya gibi yanında dururken, çok kişisel ya da istilacı şeylerden kaçınarak faydalı bilgileri akıllıca elde etti.

De Vries elmas servetinin varisi Zoe, parmağını zümrüt kesim elmas bileziğinin üzerinde gezdirdi. "Bu çok zarif."

Zoe'nin mücevherlerine daha iyi bakabilmesi için ellerini uzattı. Zoe sağ tarafı ters dönmüş olan yakut yüzüğe dokunduğunda yüzü kızardı.

"Duygusal bir yüzük," dedi ve Zoe'nin dikkatini çekmek için kolyesine dokundu. "Roth bu akşam bu setle bana sürpriz yaptı."

"Çok cömert bir hediye," dedi Zoe bilgece, kolyeyi incelemek için eğilerek. "Olağanüstü bir çalışma. Değerinin elli milyon civarında olduğunu tahmin ediyorum."

Kendini soğuk suyla ıslatılmış gibi hissetti. "Elli mi?"

Zoe onun yüzündeki rengin nasıl çekildiğini fark etti ve cınlayan bir kahkaha attı. "Üzülme, lütfen. Kocan olması gerektiği gibi seni onurlandırıyor." Jasmine'in bileziğine dokundu. "Sana merhamet edeceğim ve

Bunun fiyatını kendime saklayacağım. Kocanız tarafından şımartılmanın tadını çıkarın. Bu senin hakkın."

Bunu sindiremeden Zoe kocası tarafından yakalandı ve Jasmine'i brifingine devam eden Colette ile baş başa bıraktı. Bu bombadan sonra dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu ama çok geçmeden bu kez Lyle tarafından tekrar bölündüler.

Lyle kolunu Colette'e doladıığında "Onu mu götürüyorsun?" diye tısladı.

"İş," dedi Lyle ve onu çenesinin altından itti. "Terbiyeli ol."

Ciddi ciddi onu tekmelemeyi düşündü ama Colette'in cesaretlendirici gülümsemesi bu isteğini bastırdı.

Lyle onu dans pistinde dolaştırmadan önce Colette, "Bunu sen halledersin," diye mırıldandı.

Jasmine her şeyi bilen kız kardeşi tarafından terk edilmenin yarattığı ilk panik patlamasını bastırdı. Roth'a baktı. Tanışma faslı sırasında ondan kısa bir mesafe uzaklaşmıştı. Şimdi iki adamla konuşuyordu. Kendi yoluna gidip Roth'un özel olarak iş yapmasına izin mi verseydi yoksa yanında durup sessiz bir destek mi olsaydı emin olamadı.

Hafif bir tereddütten sonra gruba yaklaştı. Eğer ona ihtiyacı yoksa, diğer eşler gibi iznini isteyip kendi başına sosyalleşebilirdi. Yanına gelmeden önce varlığından haberdar etmek için sırtına dokundu. Bakışları hemen üzerinde sabitlenen erkeklere nezaketle gülümsedi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi ve iki adam da bunu el sallayarak geçiştirince şaşırmadı.

"Uzun zaman önce tanışmıştık," dedi adamlardan biri.
"Bilmem hatırlıyor musun...?"

"Barry Pratt? Waldorf Astoria'daki galada karşılaşmıştık.
Eşinizin adı Renee mi?"

Onun gözler genişledi. "Evet, Bu Doğru.
Sen var mükemmel bir hafıza."

"Denerim. Karınız burada mı?"

"Evet, şurada bazı arkadaşlarıyla mahkeme yapıyor."

"Harika. Belki ben..." Roth elini tutup sıkana kadar kendini affettirmeye çalıştı. "Onu sonra yakalarım," diye bitirdi.

Roth'un yanına yerleşti, garip bir sessizliğin çöktüğünü fark etmeden önce insanları izlemekten memnundu. Her iki adam da konuşmayı sürdürmek için Roth'a bakıyordu ama o sessizdi.

"Roth kısa süre önce Londra yerine New York'u üs edindi, bu yüzden çok fazla seyahat etmeyecek," dedi neşeyle. "Peki ya siz ikiniz? İş için yıl boyunca seyahat etmeye devam ediyor musunuz?"

En iyi kurtarış değildi ama iş görüyordu. Barry ve diğer adam Orlando sık sık seyahat ederlerdi - hangi milyarder etmezdi ki? Londra'da üçünün de iyi tanıdığı ortak bir bağlantıya ulaşmaları bir dakikadan az sürdü. Ayrılmadan önce, Barry ve Orlando yeni yıldan sonra akşam yemeğinde buluşmak için davette bulundular.

O ve Roth'un, tanıştırmak için fırsat kollayan üç adam saldırmadan önce tek kelime edecek zamanları bile olmamıştı. Ö n l e r i n d e görünmez bir kabul hattı varmış gibi görünüyordu. Bir dakika sonra

bir kişi kenara çekildi, bir ya da iki kişi onun yerini aldı. Roth'un dikkatini çekmek için yarışan insanların çokluğu bunaltıcıydı. Eğitimi su yüzüne çıkmıştı. Colette'in verdiği brifing, kendisinin toplum içinde yetişmesi ve Roth'un iş dünyası hakkındaki bilgisi sayesinde bağlantıları bulmak ve sohbeti devam ettirmek kolaydı, ancak Roth çok uzun süre sessiz kaldığında ona bir soru ya da konu yöneltmek zorunda kalıyordu.

Birkaç eş, erkekler iş konuşabilsin diye onu ve Roth'u ayırmaya çalıştı. Bu sıra dışı bir şey değildi ama Roth buna izin vermedi. Tanıştıkları gece yaptığı gibi, onu bırakmayı reddetti. Sağ eliyle sallayabilmek için onu sol tarafına sıkıştırdı. Bir spor kralı bununla ilgili bir şaka yaptığında, Roth ne gülümsedi ne de tutuşunu gevşetti. Bunu takip eden garip sessizlikte, "Geldiğimizde küçük bir panik atak geçirdim, bu yüzden iyi olduğumdan ve gizlice kaçıp onu terk etmediğimden emin oluyor." diye itiraf etti.

Ardından gelen kıkırdamalar onu rahatlattı. Elinden gelse bu kalabalıkta kimseyi gücendirme riskini almak istemiyordu.

Spor patronunun karısına döndüğünde, yüz ifadesindeki kıskançlıkla irkildi, sonra yerini hüzünlü gözlerinden uzaklaştıracak kadar göz kamaştırıcı olmayan cilalı bir gülümsemeye bıraktı.

Roth'un artan gerginliğini hissettiğinde bir aracı kurumun yöneticisi olan kardeşlerle konuşuyorlardı. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama Roth kalçasını sıktığında bir tahminde bulundu. Elini Roth'un karnına dayadı ve kardeşlere özür dileyen bir gülümseme vermeden önce kimseye el sallamadı.

"Çok özür dilerim. Roth'un görüşmesi gereken biri var."

"Hayır, elbette. Sizinle konuşmak harikaydı. Roth, numaramız sende var."

Otuz saniye sonra yolları ayrıldı. "Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Mikhail Belikov'u gördüm."

"On milyar değerindeki kendi kendini yetiştirmiş özel sermaye yatırımcısı mı?" diye tahmin etti ve başını salladı. "Colette onunla temas kurmak isteyebileceğini düşündü. O beyaz balinalardan biri."

"Beyaz balina nedir?"

"Pek fazla etkinliğe katılmayan, münzevi biri. Genelde toplumdan uzak durdukları için muhtemelen onlarla bağlantı kurmak için tek fırsatınız bu olacaktır."

Adam konuşmayınca, kadın başını kaldırıp baktı. Adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Colette, Mikhail'in servetini nasıl kazandığını söyledi?"

"Dijital ödemeler ve bankacılık hizmetleri." Başını eğdi. "Bu doğru değil mi? Yanlış bilgi mi almış?"

"Başka kim beyaz balina?" diye sordu aniden.

"Christoph Braun, Amos adında biriyle konuşmak isteyebileceğinizi düşündü...?"

"Faulkner," diye bitirdi Roth düşünceli bir şekilde.

Kaşlarını kaldırdı. "Listende o da var mı?"

"Belki de o kadar da işe yaramaz değildir."

Doğrulurken omurgası kırıldı. "Kız kardeşim hiçbir işe yaramaz."

Kalabalığın arasından ilerlerken, "Buna ben karar veririm," dedi.

Yine sağına soluna bakmadı ama odanın öbür ucundaki hedefine kilitlenmişti. Adamların Roth'un dikkatini çekmek için ellerini kaldırdıklarını gördü ama Roth onları görmezden geldi. Başını sallayarak ve özür dileyen bir gülümsemeye onları onayladı. Roth'a bu kalabalıkta nasıl davranması gerektiği konusunda koçluk yapmayı düşündü ama bunun faydası olmayacağını biliyordu. Yedi yıl onun tavırlarını değiştirmemişti, sadece daha iyi giyiniyordu.

Onun sırtına bastırdı. "Bugün yönetim kurulu toplantısında ne oldu?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi kısaca.

Fırça darbesi canını yaktı ama ısrar etti. "Yönetim kurulunu kız kardeşlerime kayıplarını telafi etmeleri için daha fazla zaman vermeye ikna ettin mi?" Adam aniden durduğunda ona çarptı.

"Mikhail."

Sinirini yuttu ve gecenin beyaz balinalarından birine bakmak için Roth'un yanına geldi. Dağınık siyah saçları Mikhail'in alnına dökülüyordu. Karamsar mavi-gri gözleri vardı ve dudakları düz bir çizgi halindeydi. Kusursuz smokinine rağmen, onun rahatsız olduğu ve buradan başka bir yerde olmayı dilediği izlenimini edindi. Balo salonunun bir köşesinde olması, etrafta dolaşmaması da bu teorisini destekliyordu.

"Roth." Mikhail elini uzattı. "Sonunda tanıştık."

Adama karşı nasıl bir tavır takınması gerektiğinden emin değildi, çünkü adam hiçbir iyi sosyal işaret vermiyordu. Roth parti, hava durumu ya da Mikhail'in uçakla gelip gelmediğini sorma zahmetine katlanmadı. Direkt konuya girdi ve

Mikhail'in yakın zamanda Ilya adında bir adamla yaptığı bir anlaşma, milyarderin ağzının takdirle kıvrılmasına neden oldu.

Konuşmalarını dikkatle dinledi. Roth'un Mikhail'in servetini nasıl kazandığını sorgulaması, bunun dijital ödemeler ve bankacılık hizmetlerinden kaynaklanmadığını gösteriyordu. Birkaç dakika boyunca dinledi ama ne hakkında konuştuklarını anlayamadı. Sözde ilk buluşmaları olmasına rağmen, ortak tanıdıklarına sadece ilk isimleriyle hitap ediyorlardı. Görünüşte endüstri ve ekonomi hakkında konuşuyor gibiydiler ama konuşma hızları ona tamamen başka bir şeyden bahsettikleri izlenimini verdi.

Birkaç dakika sonra pes etti. Çok ihtiyaç duyduğu bir mola için banyoya sığınmak üzere kendini affettirmek istedi. Yüzüne yapıştırdığı megavatlık gülümseme yüzünden yüzü gerilmişti. Tanıştığı ve tatilden sonra ulaşmaya söz verdiği kişilerle ilgili notlar almak için bir not defteri ve kalem için can atıyordu. Keşke cep telefonu yanında olsaydı. Roth'un ki ceketinin cebindeydi. Ödünç almasına izin verir miydi? İçten içe alay etti.

Kalabalığı taradı ve göz teması kurmamaya çalıştı. Yanlışlıkla birini çağırmak ve Roth'un Mikhail'le olan garip ve yoğun sohbetini bölmek istemiyordu. Bir avuç tanıdık yüz vardı ama büyük çoğunluğu ona yabancıydı. Gözleri bir grup adamın üzerinden geçti ve neredeyse hemen geri geldi. Babasının yakın bir arkadaşı olan Samuel Mortimer, gittiği her yere sefalet saçan huysuz bir ihtiyar olan Warren'la konuşuyordu. İnsanlar ona para kazanmakta usta olduğu için katlanıyordu, ama o bir

Böyle bir huysuzla iş yapmaktansa daha düşük bir vergi dilimine girmeyi tercih ederim.

Adamlardan biri çemberden ayrıldı ve tanıdık bir yüz ortaya çıktı, bu da ona kendini serbest düşüşteymiş gibi hissettirdi. Ford mu? Şok o kadar büyüktü ki Ford'un ağabeyi Tucker Baldwin'in açık renk saçlarını ve kısa boyunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Gözleri kilitlendiğinde, yüz ifadesi öylesine bariz bir düşmanlığa dönüştü ki kız bir adım geri çekildi.

"Jasmine?"

Roth ve Mikhail konuşmalarına ara vermişlerdi ve tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Sıkıntısını parlak bir gülümsemenin ardına gizledi ve Mikhail'e odaklandı. "İyi dostum Igor'u tanıdığını duydum."

Mikhail gözlerini kırptırdı. "Igor'u nereden tanıyorsun?"

"Karısı Kira en iyi arkadaşlarımdan biridir. Birkaç ay içinde ziyarete gelecek. Eğer hala ülkedeysen, bize katılmalısın."

Mikhail'in kaşları birbirine çatıldı. "Bu mümkün. Almanya'dan Amerika'ya sık sık seyahat ediyorum."

Bunu ileride başvurmak üzere dosyaladı. "Roth Almanya'da çok iş yapıyor. İkinizin tanışma fırsatı bulamamış olmanıza şaşırdım."

Roth onun elini kavradı ve ağzına götürdü. Mikhail'e ve diğer gözlemcilere göre, Roth kızın tenini kurcaladığı için ısırdığında kız bir öpücük alıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir yerde uzun süre kaldığım nadirdir. Programlarımız şu ana kadar yüz yüze konuşmamıza hiç izin vermedi."

Mikhail'den daha fazla bilgi koparamadan Roth konuşmanın kontrolünü ele geçirdi. Minnettar oldu,

Çünkü midesi düğümlenmişti. Baldwin'in burada olma ihtimalinin olduğunu biliyordu ama bunun babaları Parker olacağını düşünmüştü. Roth, Ford'un ülke dışına taşındığından bahsetmişti ama bu etkinlik için geri dönmüş olabilirdi. O buradaydı ve henüz onunla yolları kesişmemiş miydi? Çılgınca kalabalığı aramaya başladı, hatta herkesin başının üstünü görmek için parmak uçlarına çıktı, ta ki Roth'un tüm dikkatinin kendisinde olduğunu fark edene kadar. Topuklarının üzerine çöktü ve kendini Mikhail'e bakmaya zorladı, ancak onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı.

Göz ucuyla onlara doğru gelen bir adam gördü. Adam neredeyse üzerine gelene kadar onu görmezden geldi. Zihinsel olarak hazırlandı ve Daiyu'nun babası Shen Wu'yu gördüğünde kaybolan boş bir gülümsemeyle döndü.

"Bay Wu." Başını saygıyla eğdi ve eli Roth'un elinde tutsak olmasaydı geleneksel yumruk ve avuç selamını verecekti.

"Birbirimizi görmeyeli uzun yıllar oldu," dedi Mandarin dilinde.

Roth hâlâ Mikhail'le konuştuğu için tercüme etmek zorunda kalmadı ve aynı dilde cevap verdi. "Çok uzun." Onun arkasından baktı. "Daiyu burada mı?" Eğer öyleyse, çocukluk arkadaşını banyoda boğmak isteyebilirdi.

Shen ona sert bir bakış attı. "Tabii ki hayır. Dürtülerini kontrol edemiyor ve davranışları berbat." Başını iki yana salladı. "Birleşik Devletler'de bu kadar çok zaman geçirmesine izin vermemeliydim."

"Daiyu eşsiz ve etkileyici."

Homurdandı ve kızın elbisesini inceledi. "Bu onun mu?" Kadın başıyla onaylayınca burnunu çekti. "Çok açık ama terzilik rakipsiz."

Kızına duyduğu isteksiz saygı ona babasını o kadar çok hatırlatmıştı ki, gülümsemesini bastırdı.

"Gelinliğini Vogue'da yayınlattım. Bu onun küçüklüğünden beri hayaliydi."

"O bunu hak ediyor."

Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Yetenekli biri. Şubat ayındaki gösterisi için geri geleceğim. Orada yürüyeceğini duydum."

"Ben bunu kabul etmedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın?"

Kıvrınma dürtüsüne direndi. Çocukken kimin daha korkutucu olduğunu bilmiyordu -Daiyu'nun babasının mı yoksa kendisinin mi? İkisinin de öfkesi korkunçtu. Artık bir yetişkindi. Shen, beş yaşındayken onu ve Daiyu'yu tatlı masasının altında yakaladığında yaptığı gibi ona bağırıyordu ama bu onun içgüdüsel temkinliliğini ve bunca zaman sonra bile rahatsız edici derecede güçlü olan memnun etme dürtüsünü durdurmuyordu.

"Bir defilede yürümek istediğimden emin değilim," dedi diplomasi çabasıyla.

"Neden olmasın?" diye tekrarladı.

Konuşmak için ellerini kullanma dürtüsüne direndi, Roth'un hâlâ bir eli olduğu için minnettardı, böylece gerginliğini doğal olarak ortaya çıkaran bir adama belli etmemiş olacaktı. "Ben bir model değilim ve dikkat çekmek istemiyorum," dedi biraz meydan okurcasına.

Uzun bir süre onu süzdükten sonra, "Daiyu'm gibi spot ışıkları için çabalamadığını anlıyorum."

Keşke başka bir meslek seçseydi diye düşünsem de, kıyafet tasarlamaktan keyif aldığını ve bu sayede birçok kârlı fırsat yakaladığını görüyorum. Eğer onun defilesinde yürüseydiniz, size borçlu olurdum."

Bay Wu ona borçlu mu? Bu hafife alınacak bir şey değildi. "I..."

"Orada görüşürüz," dedi sanki kabul etmiş gibi ve dikkatini onları izleyen Roth'a çevirdi. "Roth." Roth başını eğdiğinde Bay Wu ona baktı ve hızlı bir Mandarin diliyle, "Sizi görmek bir zevkti ama dilinizi geliştirmek için bir ziyaret planlamalısınız. Mandarin diliniz yetersiz."

Adam uzaklaşırken ellerini havaya kaldırma isteğine direndi. Babasının ahabaları onu bir konuda eleştirme fırsatını asla kaçırmazdı.

"Bu neyle ilgiliydi?" Roth sordu.

"Mandarin'imle dalga geçiyor ve Daiyu'nun şovunda yürümem için bana duygusal şantaj yapıyordu. Mikhail ile işinizi bitirdiniz mi?" Beyaz balina kalabalığının içinde eriyip gitmişti.

Roth kaşlarını çattı ve sağ elini kaldırıp başparmağını orijinal alyansının yerini almış olan yakut kalbin üzerinde gezdirdi. "Bu da ne böyle?"

Göz ucuyla, onun kaba konuşması karşısında birkaç başın döndüğünü gördü. Gözleri ona hançer gibi saplanırken parlak gülümsemesini korudu.

Elini adamın elinden çekerken, "Küfürlü konuşma," diye uyardı. "Bu akşam Amos Faulkner'dan başka kiminle görüşmen gerekiyor?"

"O yakut yüzüğü sana kim verdi?"

"Annemindi."

"Alyansını neden çıkardın?"

"Ben yapmadım," dedi ve takması gereken tek taş olan sol elindeki taşı gösterdi.

Roth'un ifadesi karardı. "Bahsettiğim yüzük o değil."

Onun bu konuda ısrar ettiğine inanamıyordu. "Odaklan," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu gece tanışacakların listesinde başka kimler var?" Adam ona öylece bakınca, "Colette seni valiyle tanıştırmamı önerdi, eğer daha önce tanışmadıysan?" dedi. Adam yanıt vermeyince başını salladı. "Karşılaşırsak onu bir kenara çekeceğimden eminim ve hangi ülkelerde iş yaptığınıza bağlı olarak, o ülkelerin ileri gelenlerine yaklaşmak akıllıca olacaktır."

"Yüzük nerede, Jasmine?"

"Sana ne?" diye tersledi ve gözlerini kendisine dikmiş, bastonuna yaslanmış yaşlı bir kadınla göz göze geldiğinde gülümsemesini sertleştirdi. Öfkesini yuttu. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. Sosyetedeki ilk gecelerinde tartışırken görülemezlerdi. Onları tekrar yola getirmeye çalıştı. "Çalıştığın ve öykündüğün o adamlar kim? Onlarla henüz tanışmadın mı?"

"Ne zaman çıkardın?"

Elini yumruk yaptı. Bunun ne önemi vardı ki?

"Jasmine."

Bir şey istediğinde tam bir buldog kesilirdi. Çenesini kaldırdı ve onun yakıcı bakışlarıyla karşılaştı. "Sözünü tutmadığında çıkardım."

Gözlerini kaçırmadı ya da suçlama karşısında herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermedi.

"Eski alışkanlıklarına geri dönmen ve işi ilk sıraya koyman an meselesiydi." Göğsü yanarken tek omzunu silkti. "Ve ben de sadece bir dekor olmaya geri döndüm. Bu sabah bana nazikçe hatırlattığın gibi, paranın karşılığını alabilmen için doldurmam gereken bir kota var, hadi başlayalım, olur mu?"

Adamın ifadesi çok iyi bildiği o zalim çizgilere dönüştüğünde nabızı hızlandı. Durumu yatıştırmak için geri adım attı, tam o sırada iki adam ilerledi. Hafif kuduz bir gülümsemeyle döndü, Roth'la uğraşmamak için Warren'ı bile eğlendirmeye hazırdı ama arkadaşlarını gördüğünde maskesi eriyerek gerçek bir sevince dönüştü.

"Julius? Matthew!"

Düşüncesizce kendini Julius'un kollarına attı. Kollarını ona doladığı anda, kötü bir durumu on kat daha kötü hale getirdiğini biliyordu ama artık çok geçti. Matthew'a da sarılarak günahlarına yenilerini ekledi. Roth ensesini yakıcı bir şekilde kavrayıp onu geri adım atmaya zorladığında arkadaşlarından hiçbirinin sarılmasına karşılık vermediğini fark edecek zamanı ancak bulabilmişti. Arkadaşları huzursuz görünüyordu ve yüzünü saçlarına gömüp derin nefesler alan Roth'a odaklanmışlardı. Roth'un konuşmasını bekliyorlardı ama o konuşmaya istekli görünmüyordu. Boşluğu doldurmaya karar verdi.

"Burada olacağını bilmiyordum!"

Sesi o kadar yüksekti ki iki adam da irkildi.

"Evliliğiniz için tebriklerimizi sunmak istedik." Julius'un ses tonu sert ve prova gibiydi, sanki

bir teleprompter'dan okuyorlardı. "Ve kırıgınlık olmadığından emin olmak için."

Kaşlarını çattı ve ağzını açtı ama Roth'un eli sıkılaşıarak onu sessiz kalması konusunda uyardı.

Roth, "Onun kime ait olduğunu hatırlarsan, hiçbir sorunumuz olmaz," diye homurdandı.

Kulaklarına inanamayarak kaskatı kesildi, ama ne Julius ne de Matthew şaşırmış görünüyordu, sadece boyun eğmişlerdi. Roth'un çirkin ve yersiz sözlerine cevap vermek için ağzını açtığında, Sullivan yanlarında belirdi.

"Akşam yemeği."

BÖLÜM 23

Sullivan başıyla Matthew ve Julius'u işaret etti. saygıyla başlarını eğdiler. Roth, Jasmine'in veda etmesine fırsat vermedi. Onun elini tuttu ve bazı konukların omzuna dokunan Sullivan'ın peşinden yürüdü. Birkaç garson da aynı şeyi yapıyordu.

Balo salonundan çıkan seçkin kalabalığı takip ederek kısa bir koridora çıktılar. Roth bu fırsattan yararlanarak onu omzunun altına aldı ve dudaklarını kulağına bastırdı. "Bir daha kendini başka bir adama böyle atarak beni utandırırsan, ağzını burnunu dağıtırım."

Kaskatı kesildi. "Onlar benim arkadaşlarım."

"Arkadaşların her zaman doğru olduğunu bildiğim şeyi doğruladı. Seninle platonik bir ilişki istemiyorlar. Bu da demek oluyor ki ben yanlarında olmadan onlarla konuşmayacaksın ve nefes almaya devam etmelerini istiyorsan onlara dokunmayacaksın."

"Roth!"

Mikhail diğer iki adamla bir araya geldiği yerden işaret etti. Mikhail'i görmezden gelmeyeceğini ve onun peşinden geleceğini bildiği için sarsılarak uzaklaştı. Göğsü öfkeyle yanıyordu.

yemek odasını geçti ve koridorun sonundaki oyuğa doğru devam etti.

Julius ve Matthew'a onu kiskandırmak için sarılmamıştı. Tanıdık bir yüz gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki düşünmeden tepki vermişti ve niyetlerine rağmen (ki hâlâ aklını toparlayamıyordu) onları arkadaştan başka bir şey olarak görmemişti. Roth bunu biliyordu. Onun nesi vardı böyle?

Oyuğa yaklaşırken dikkati duvardaki devasa aile portresindeydi. Altın rengi bir koltukta oturan küçük figürü neredeyse yanına gelene kadar fark etmemişti. Kırmızı kadife elbiseli bir kız bağdaş kurmuş, başını kucağındaki açık kitabın üzerine eğmiş oturuyordu. Jasmine olduğu yerde durdu, gördüğü manzara kendi çocukluğunu o kadar anımsatıyordu ki hayal gördüğünü sandı. Kız sayfayı çevirdiğinde rahat bir nefes aldı.

Omzunun üzerinden yemek salonunun önünde kaynaşan kalabalığa baktı, sonra henüz varlığını kabul etmemiş olan kıza döndü. Ya tamamen kitabına dalmıştı ya da kasıtlı olarak onu görmezden geliyordu. Böyle partilerde yanlış bir şey söylemekten ne kadar korktuğunu hatırlayınca ağzı hüznünlü bir gülümsemeyle buruştu. Pek bir şey değişmemişti.

"Seni büyükbabamla dans ederken gördüm."

Ses o kadar yumuşaktı ki Jasmine bir şeyler duyduğunu sandı. Sonra kız başını kaldırdı, Jasmine'in Trentham'a özgü gözlerini, soluk tenini ve gül goncası dudaklarını bir an için görmesine yetecek kadar... Sonra başını tekrar aşağı eğdi, saçları öne düşerek yüz hatlarını gizledi.

"Beni çok acımasızca yargılama," dedi yüzünü buruşturarak. "Yıllardır dans etmedim."

Kız kitabında bir sayfa daha çevirdi. "Dans eder misin?"

Cevap yok.

"Adın ne senin? Ben Jasmine."

Hâlâ bir yanıt alamayınca kıza düşünceli bir şekilde baktı. Sullivan torunundan bahsetmiş olmasına rağmen, Google aramasında kızın yaşı, adı ve cinsiyeti çıkmamıştı. Trentham'lar onu gözlerden uzak tutmaya büyük özen gösteriyorlardı. Belki de ona kimseyle konuşmaması söylenmişti.

Bir kez daha omzunun üzerinden baktı. Kapının önündeki ezilme baş ağrısı gibi görünüyordu. Tekrar kıza döndü.

"Ne okuyorsun?" Şimdiye kadar, sessizlikle karşılanması sürpriz değildi ama bu soru onu harekete geçirdi. Polisiye ve gerilim gibi sosyal olarak kabul edilebilir türlerde kitap okumayan biri olarak, bu soru onu her zaman sinirlendirirdi. Hayatında hiç kullanmadığı bir kartı kullanmadan önce bir an kızı düşündü. "Ben bir yazarım."

Kız başını kaldırdı, mavi gözleri yuvarlak ve perçinlenmişti. "Öyle mi?"

"Evet."

Kızın hayranlık dolu bakışı kalbini ısıttı. Onun yaşında bir yazarla tanışmak için ölebilirdi.

"Ne yazıyorsun?"

"Romantizm ve fantezi." Kızın gözleri parladığında, o da a kaş. "Şimdi, olacak sen göster Ben ne sen

okuyor musun?"

Kız, hafızasının arkasını gıdıklayan tanıdık bir örtüyü göstermeden önce sadece hafif bir tereddüt vardı.

"Keşfedilmemiş Sular," dedi ciddiyetle. "Bu iyi bir kitap. İlk kez mi okuyorsun?"

Kız başını sallamadan önce tereddüt etti.

"Amir'in annesi kraliçenin kötü bir cadı olduğu için ölmesini istediğim için çok mu kötüyüm?"

Kızın gözleri şaşkınlıkla parladı ve ardından kıkırdamaya başladı. Bu keyifli ses uzaktaki yetişkinler tarafından bastırılmış olsa da, kız çok yüksek sesle konuşmaktan endişeleniyormuş gibi bir elini ağzına kapattı.

"Kaç yaşındasın sen?" "On iki."

Jasmine Keşfedilmemiş Sular'ı eline aldığı anda kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, cinsel uyanışını bu kitap başlatmıştı. On iki yaş çok küçük görünüyordu ama o her zaman kendi yaş grubunun birkaç seviye üstünde okurdu ve Trentham varisi de öyle görünüyordu. Eğer kız onun kadar okumaya zaman ayırırsa, muhtemelen şu anda lise okuma seviyesindeydi.

"Kitaplarını okuyabilir miyim?"

Kambur pozisyonundan kurtulmuş ve şimdi oturmakta olan kıza odaklandı, bacakları sallanıyordu, güzel yüzü hareketli ve meraklıydı.

"Fantezilerimi okuyabilirsin," diye söylendi. "Ama önce..."

"Evet?"

"Adın ne senin?"

Kızın ağzı, bakışları Yasemin'in ötesine kaymadan önce kıvrıldı ve anında boşluğa düştü.

"Dahlia."

Jasmine sarsıldı ve derin gürültünün sahibiyile yüzleşmek için döndü. Bir adam ve bir kadın yan yana duruyordu. Babasının aynadaki görüntüsü olan Nathaniel Trentham'a baktığını fark etmesi bir nanosaniyesini aldı. Aynı rahatsız edici koyu mavi gözlere ve asi saçlara sahipti, ama Nathaniel temiz kesimli, birkaç santim daha uzundu ve gülümsediğinde yüzü kırılacakmış gibi görünüyordu. İşkolik oğlu ve konuştuğu kızın babası. Ona attığı bakış pek de dostça değildi. Yanında oturan, onun boylarında, çilek sarısı, dolgun vücutlu kadın, ona değerlendirci bir bakış attı.

"Nathaniel Trentham," dedi öne doğru bir adım atıp elini uzatarak.

Elini tuttu ve babasının cesur el öpüşünden çok farklı olan sert tokalaşma karşısında gözlerini kırptırdı. Belli ki Nathaniel babasının cazibesini miras almamıştı. "Jasmine Hen-" diye başladı ama sonra kendini düzeltti. "Roth."

Nathaniel başıyla onayladı, elini bıraktı ve dikkatini kızına çevirdi. "Dahlia'nın yatma vakti geldi."

Arkasında herhangi bir hareket duymadı ama bir saniye sonra kız, elbisesinin kıvrımlarına sakladığı kitabıyla yanından geçti. Jasmine, Dahlia ile arasında tuhaf bir yakınlık hissetti ve ona sarılabilmeyi diledi. İşkolik bir babanın kızı. Annesi yoktu. Keşfedilmemiş Sular'ı aynı yaşlarda keşfetmiş ve ona bağlanmış olma ihtimalleri neydi?

"Seninle tanışmak bir zevkti Dahlia," dedi.

Kız durdu, babasına baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Seninle tanışmak da güzeldi Jasmine."

"Bayan Roth," diye düzeltti Nathaniel.

"Hayır, Jasmine kendimi tanıtma şeklim ve bana böyle hitap edilmesini tercih ediyorum," dedi.

Nathaniel bir kez daha başını salladı ve elini Dahlia'nın omzuna koyarak onu bekleyen bir görevliye doğru götürdü. Geriye, dramatik bir yırtmacı olan siyah bir elbise giymiş ve hayatında gördüğü en büyük zümrüt küpeleri takmış olan kıvrımlı çilek sarısı kalmıştı.

"Ben Charlotte Trentham."

"Ah!" Koyu mavi gözleri olmasaydı, içinde Sullivan'dan eser kalmazdı. "Baban benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi."

"Evet." Charlotte döndü ve boş koridoru gösterdi. "Ama önce bana Dahlia'yı nasıl böyle ışıldattığını anlatmalısın. Yeğenimin haftalardır gülümsediğini görmemiştim."

Roth da dahil olmak üzere herkesin yemek odasına girdiğini fark etmek, içinde bir endişe dalgası yarattı. "Kitaplar hakkında konuşuyorduk."

"Evet?" Charlotte sordu.

"Ben de onun yaşındayken aynı kitabı okumuştum. Onunla bu konu hakkında biraz konuşabildim." Tereddüt etti ve sonra içten içe omuz silkti. "Ona bir yazar olduğumu da söyledim."

Charlotte durakladı, kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar hoş bir sürprize dönüşüyorsun, değil mi? Önce babam ilk dansı isteyerek seni zor durumda bıraktı. Bu onun yaramazlığıydı, ama sen bunu daha iyi idare edemezdin. Ve şimdi de bu. Kimse senin yazar olduğundan bahsetmemişti."

Elini salladı. "Takma isimle yazıyorum. Kurgu. Normalde paylaştığım bir şey değil ama Dahlia'nın dikkatini çekeceğini düşündüm ve öyle de oldu."

Charlotte'un gözlerinde büyük bir hareketlilik vardı. Diğer kadının ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden kendini ifşa etmişti ki? Ve herkes çoktan oturmuşken neden burada durmuş bunu konuşuyorlardı?

"Şimdi her şey anlam kazandı," diye mırıldandı

Charlotte. "Neyi?"

"Okuryazarlığa odaklanan pek çok hayır kurumu seçtiniz. Kitap dağıtımı, okuma ve yazma üzerine eğitim atölyeleri ve çocukları terapi hayvanları ve sahipleriyle eşleştirerek okuma becerilerini geliştiren program. Elbette başka amaçlara da bağış yaptınız ama özellikle bunları merak ettim."

Ağzı sarktı. "Nasıl yaptın...?"

Charlotte ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Umarım sakıncası yoktur. Bağışladığınız hayır kurumlarından birkaçı benim arkadaşlarım tarafından yönetiliyor. Burası küçük bir topluluk ve bağışladığınız doksan milyon herkesin dikkatini çekti."

Kalbi durdu. "Doksan milyon mu? Hayır, otuz milyon bağışladım."

Charlotte ona kibar ama şaşkın bir gülümseme verdi. "Kaynaklarım neredeyse yüz milyon olduğunu söylüyor."

Yanlışlıkla mirasının üçte birini mi bağışlamıştı? Hayır, olamazdı. Her bir hayır kurumuna tam olarak ne kadar gideceğine karar vermiş ve doğru olduğundan emin olmak için her bir sıfırı on kez saymıştı. "Sanırım bir hata oldu. Belki de benimle aynı anda bu amaçlara bağış yapan başka bir bağışçı vardı."

"Yanlışlık yok. Sizin bağışınızı iki gün sonra kocanızınki takip etti. Her bir hayır kurumuna yaptığınız bağışı ikiye katladı."

Doğru duymadığından emin bir şekilde başını salladı. "Kocam bağışta bulundu...?" O kadar şaşırmıştı ki cümlesini tamamlayamadı.

"Bilmiyor muydun?" Charlotte elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Bu bir sürprizdi de ben mi bozdum? Belki de Noel'de sana söyleyecekti. Ne kadar romantik!"

Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Şaşkına dönmüştü. Bağışlarını nasıl öğrenmişti ve neden miktarı iki katına çıkarmıştı? Vergi indirimi mi? Toplumsal dayanışma mı? Tanınma mı? Mirasının yüzde onu onun için büyük bir taahhüttü. Yarım milyon dolardan daha değerli Rolls-Royce da öyle. Ancak mücevherler ve bu bağışlar arasında, adam onu o kadar büyük bir farkla gölgede bırakmıştı ki, onun katkısı önemsiz hale gelmişti. Hennessy & Co'ya akıttığı on milyonlarca doları saymıyorum bile... Parasının yeteceğini bilse de ona geri ödeme yapmak için delice bir istek duyuyordu.

Charlotte küçük bir sıçrama yaptı ve onun kolunu tuttu. "Acele etsek iyi olur. İlk yemeği getiriyorlar."

Büyük servis tepsileri taşıyan küçük bir garson ordusuyla birlikte yemek salonuna girdiklerinde zihni allak bullak olmuştu. Her birinde yaklaşık elli kişinin oturduğunu tahmin ettiği iki uzun masa vardı. Konukların çoğu komşularıyla derin bir sohbe dalmış ya da önlerine konan mezelerle dikkatleri dağılmıştı ama çok fazla göz ona kilitlenmişti

ve Charlotte. Sullivan da onlardan biriydi. Masalardan birinin başına oturdu ve onlara gülümsedi.

"Onu bulmuştunuz!" diye seslendi ve birkaç kişinin dönüp bakmasını sağladı.

Midesi çalkalanarak umutsuzca boş bir yer aradı ama garsonlar yolu kapattığı için görmek zordu. Masanın ortasında oturan Colette ve Lyle'ı gördü ve birbirlerine yakın oturacaklarını düşünerek yavaşladı.

"Gel, bizim yerlerimiz şurada," dedi Charlotte ve onu Nathaniel'in sağında Roth ve solunda Mikhail'le birlikte oturduğu masanın başına götürdü.

Roth'un yanında iki boş koltuk vardı. Mikhail ve Nathaniel ile derin bir sohbete dalmıştı, bu yüzden bir garson sandalyesini kaydırıldı. Charlotte sağındaki yaşlı kadınla selamlaşırken ona minnettar bir gülümseme verdi.

Hemen su bardağına uzandı. Balo salonundaki alkollü içecekleri reddetti, babası ve kız kardeşleri artık bunu zorlamasa da bu alışkanlığını sürdürüyordu. Roth'un karşısında oturan Mikhail ona küçük bir onay işareti yaptı. O da başıyla onayladı ve bakışlarını yanındaki kadına çevirdi, o da başını solundaki kadına doğru eğmişti. Herkesin meşgul olması ona kendini toparlamak için bir an verdi. Önündeki mezeyi iki ısırıkta yedi. Bitirir bitirmez tabağı süpürüldü ve yerine ikinci yemek geldi.

Yemek odasında bronz barok avizeler, yaldızlı aynalar, altın varaklı aksanlar ve bir tavan resmi bulunuyordu. Sullivan'ın ev sahipliği yaptığı karşı masayı taradı. Görünüşe göre

Nathaniel finans ve yatırım grubuna ev sahipliği yaparken, politikacıları, sporcuları ve şovmenleri bir araya getirmişlerdi.

Bakışları masalarında gezinirken, Lyle ve Colette'in karşısında oturan Warren'ı ve birkaç koltuk aşağıda, kız kardeşinin olgun bir versiyonunu gördü. Colette ile annesi Estelle arasındaki benzerlikler tekinsizdi. Estelle altmışlı yaşlarının ortalarında olmasına rağmen ondan on beş yaş daha genç görünüyordu. Saçları zarif bir kıvrımla geriye toplanmıştı, sarı elmas kolyesinin parlaklığı bu mesafeden bile kolayca görülebiliyordu. Estelle'in yanında Hennessy & Co. şirketini devirmeye çalışan babası Cecil vardı. Bir dakika boyunca onları izledi. Lyle biraz gergin görünse de Colette, ayrıldığı annesi ve büyükbabasına bu kadar yakın oturduğu için hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyordu.

Colette ona baktığını hissetmiş gibi başını çevirdi. Gözleri buluştuğunda, masadaki konumlarının önemi dikkatini çekti. Kaç kez babası ve kız kardeşlerinin masanın başında eğlenirken, kendisinin ortadaki daha az önemli konuklarla ilgilendiğini izlemişti? Colette sanki onların rol değişimini de kaydediyormuş gibi gülümsedi. Ablasının yüzündeki gurur ifadesi gözlerinin dolmasına neden oldu.

Bir el kalçasından aşağı kayınca, dikkati koltuğunda ona doğru dönmüş olan Roth'a yöneldi. Öne doğru eğildi ve yanağını öpüyormuş gibi yaparak mırıldandı: "Olman gereken yerde olduğundan emin olmak için seni yanıma zincirlemem mi gerekiyor?"

Dudakları, çoğu kişinin hoşgörülü bir gülümseme olduğunu düşüneceği şekilde hafifçe kıvrılmıştı. Sadece o, adamın gözlerindeki öfkeyi gördü.

"Bu iki ihtar. Üçüncüsü olursa, eve gittiğimizde ödersin."

Kadın arkasını dönmeye başladığında, adam onun çenesini kavradı.

"Beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırma," diye uyardı onu öpmeden önce.

Ona tokat atma dürtüsüne karşı koyarken eli kucağında yumruk oldu. Hızlı bir öpücükle yetinmedi; acele etmedi, onları bir gösteri haline getirdi. Onu cezalandırmak için kimyalarıyla alay etti. Bütün hafta boyunca ondan uzak durdu, onu dışladı ve ona bir insan yerine yine bir eşya gibi davrandı. Onu kendisine bir şans daha vermesi için ikna etti, ancak sonunda yine buraya geldiler. Tehditler, şantajlar ve acı. Dönüp dolaşıp buraya gelmişlerdi.

Adam uzaklaştığında, kadın uyuşmuştu. Kadın mekanik bir şekilde önündekileri yerken, adam Nathaniel'e döndü. Yemeğini bitirir bitirmez önüne küçük bir kâse çorba kondu. Kaç çeşit yemek vardı? Aç olması gerekirdi ama iştahını kaybetmişti.

"Jasmine, Althea ve Harriet'le tanıştın mı?" Charlotte sordu.

"Hayır, o zevki tatmadım," diye mırıldandı ve Charlotte tanışma faslına geçerken dikkatini masanın karşısındaki kadınlara verdi.

Althea dul bir kadındı, Harriet ise bir dijital ticaret öncüsünün eşiydi. Her iki kadın da Colette'ten biraz daha büyüktü ve onu rahatlatacak şekilde arkadaş canlısı, zeki ve bilgilendiriciydiler. Heyecan verici sohbetler akşam yemeğinin çabuk geçmesini sağladı. Her yemek küçüktü, böylece on iki yemeğin hepsini bitirebildiler.

Sohbetin durduğu bir anda gözleri tavandaki duvar resmine takıldı. Savaş gemilerine saldıran melekler miydi bunlar? Roth'un eli bacağına yerleşene kadar aklı başka yerlerdeydi. Bunu yaparken ona bakmamıştı. Şimdi ne yapmıştı? Masa arkadaşlarından mümkün olan her bilgiyi alma işini yapmadığı için kızmış mıydı? Tam onu başından savmak üzereydi ki Charlotte'un dalgın dalgın baktığını fark etti.

"Kocam da beni böyle severdi," dedi Charlotte bastırılmış bir monotonlukla. "Birbirimize doyamazdık. Sonsuza kadar sahip olduğunuzu düşünürsünüz ve sonra..."

Charlotte'un kocasının zamansız ölüm haberi de manşetlere çıkmıştı. "Üzgünüm."

Charlotte gözlerini Roth'un tescilli elinden ayırmadı. "Ailemizin lanetli olduğunu duyarak büyüdüm. Kocamı garip bir tekne kazasında kaybedene kadar buna inanmamıştım. İhtimaller nedir ki? Sonra annemi, Lily'yi ve Nathan'ın karısını kaybettik." Charlotte derin bir nefes aldı. "Bunu atlabileceğimden emin değildim ama Dahlia vardı ve Nathan atlatamadı, ben de..." Charlotte'un omuzları hafifçe çöktü. "Onun yanında olmaya çalışıyorum ama o çok içine kapandı. Zar zor konuşuyor. Tek yaptığı okumak. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Jasmine duraksadıktan sonra uzanıp Charlotte'un koluna hafifçe dokunarak onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. "Bu sadece benim fikrim ama bence Dahlia düşündüğünden daha iyi durumda."

Charlotte'un kaşları birbirine yaklaştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Aşk romanları okuyor." Charlotte ona boş bir bakış attığında, detay vermeden önce yanaklarının biraz ısındığını hissetti. "Depresyondayken romantizm ya da fantezi okumazsın. Korku, karanlık fantezi, distopya, postapokaliptik ve bunun gibi şeyler okursun. Öfkelenmek istediğinizde rap, punk ya da rock dinlemek gibi. İyiliğin her zaman galip geldiği fantastik bir dünyada büyüleyici bir kahramanla romantik bir maceraya uzanmak en iyi kaçış yoludur. Normal ve sağlıklı bir şekilde başa çıktığını söyleyebilirim. Ben de öyle yaptım ve iyi sonuç aldım." Charlotte ona bakınca, "Yani, iyi gibi" diye ekledi.

Charlotte başını arkaya attı ve tıpkı babası gibi şamatayla güldü. Onların masasındaki ve diğer masalardaki kafalar neler olup bittiğini görmek için döndü. Charlotte'u daha iyi tanısaydı, dikkatleri üzerlerine çekmeyi bırakması için ona dirsek atardı. Roth'un eli dizine kayarak onu sıktığında dişlerini sıktı.

"Babam senin hakkında haklıymış," diye kıkırdadı Charlotte. "Sen kesinlikle orijinal birisin. Umarım Dahlia konusunda da haklısındır. İyi haberlere ihtiyacım var." Charlotte doğruldu ve iş konuşmaya başladı. "Bağışınızdan bahsetmemin nedeni, Trentham Vakfı'nda bana yardım etmekle ilgileneceğinizi ummamdı. Yıl boyunca bir sürü etkinliğimiz oluyor. Diğer kuruluşların yöneticileriyle tanışabilir, böylece onlarla bire bir iletişim kurabilir ve paranızın dünyada nasıl bir fark yarattığını ilk elden görebilirsiniz."

Bir noktada böyle bir davet beklemişti ama Charlotte Trentham'dan değil. Bir şirkete perde arkasından bakmayı merak ettiğini inkâr edemezdi.

ülkenin en büyük vakıflarından biri. Eğer yatırımlarının karşılığını alır ve gelecekte daha fazla bağış yapabilir ya da kendi vakfını kurabilirse, Charlotte'tan öğrendikleri paha biçilemezdi... Ayrıca Charlotte sayesinde herhangi bir etkinliğe davet alabilir ve Roth'un isteyebileceği tüm içeriden bilgileri edinebilirdi. Bu da Roth'un parasının karşılığını almasını sağlayacaktı. Bu bir kazan-kazandı.

"Evet, çok isterim," dedi.

Charlotte'un gözleri parladı.

"Mükemmel."

Nathaniel ayağa kalktı. Sanki herkesin beklediği işaret buymuş gibi ayağa kalktılar ve yemek odasından dışarı çıkmaya başladılar. Servis elemanları hemen bir sonraki konuk grubunun yemek yemesi için masaları toplamaya başladı.

Roth ayağa kalktığında, kadın oturmaya devam etti. Roth onun çenesini kavrayarak yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. Öpücüğü kabul ederken bakışlarını aşağıda tuttu.

"Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor." Utanmadan aralarındaki etkileşimi izleyen Charlotte'a odaklandı. "Karıma göz kulak olur musun?"

"Bir bakıcıya ihtiyacım yok," diye tersledi.

"Evet, öyle." Nathaniel adını söylediğinde başını kaldırdı ve ona bakmadan önce başını salladı. "Çok uzun kalmamalıyım. Beladan uzak dur."

Bununla birlikte, Nathaniel, Mikhail ve diğer üç adamın kendisini beklediği kapıya doğru yürüdü.

"Babam ikiniz hakkında haklıymış," dedi Charlotte, boş yemek odasından çıkarken Jasmine ile kollarını birleştirerek.

"Ne dedi?" diye sorması gerekenden biraz daha sert bir sesle sordu ama Charlotte bunu fark etmemiş gibiydi.

"Bana ve Nathan'a ikinizle de iyi anlaşacağımızı söyledi. Konu insanlar olduğunda babamın altıncı hissi vardır. Bykbabamda da vardı. Görünüşe göre bizim neslimizde yok."

Koridordan çıkıp balo salonuna doğru ilerlerken Charlotte yanlarından geçenleri başını sallayarak ya da kollarına hafifçe dokunarak selamladı ama kimseyle sohbet etmek için durmadı. Balo salonuna girdiklerinde Charlotte eşikte durakladı.

"Tanıştırılmak istediğiniz biri var mı?"

Bunun ne büyük bir nimet olacağını bilen Jasmine bir nefes aldı ama zihni bomboştu. "Um..."

Eski bir Birleşik Devletler Başkanı yaklaştığında bu seçim ondan alındı. O ve Charlotte ilk isimleriyle hitap ediyorlardı. Kendini affettirmeli miydi yoksa...

"Jasmine Roth'la tanıştın mı?" Charlotte sordu.

"Görmedim." Dikkatini ona çevirdi ve elini uzattı. "Seni Sullivan'la dans ederken gördüm. Pistte bir tur daha atmaya var mısın?" Kızın rengi solunca, adam sırttı. "Böylesi daha iyi. Sanırım karım kıskanırdı."

"Kocası da öyle," dedi Charlotte komplocu bir fısıltıyla.

"Ah, anlıyorum. Duyduklarıma göre, onun kötü tarafına geçmek istemem."

Bunu duyunca gülümsemesi biraz tuhaflaştı ama o ve Charlotte sohbetlerine devam ederken fark edilmedi. Başkan ayrılırken, Sullivan'ın yaptığı gibi onun elini öptü.

Roth gibi, Charlotte'un da dolaşmasına gerek yoktu. Kalabalık onun etrafında dönüyordu. Her biri bir adım öne çıkarken, Charlotte zahmetsizce Jasmine'i her etkileşime dahil ediyordu. Charlotte'un yanında geçirdiği on beş dakika, bu yılki tüm partilere gitmiş olmasından daha aydınlatıcı ve öğreticiydi.

Nathaniel işin ticari ve mali yönüyle ilgilenirken, Charlotte sosyal ve siyasi alanla ilgileniyor gibi görünüyordu ve bu konuda çok iyiydi. Kraliyet ailesi üyeleri, başbakanlar ve diğer ileri gelenler saygılarını sunmak için öne çıktılar. Efsane olduğunu düşündüğü eski soyların üyeleri de öyle.

Sosyal ve iş ortamlarında kız kardeşlerine her zaman hayranlık duymuştu ama Charlotte Trentham bir üst seviyedeydi. Yüzünde hoş bir ifade vardı ama bu tam olarak bir gülümseme değildi. Kadın ya da erkek hiç kimseye haddini bildirmekten çekinmezdi. Charlotte'un konuklarını yönetmesini izlemek görgü kuralları, küçük konuşma sanatı ve ağ kurma konusunda bir ustalık dersiydi.

Roth'la tanışmak isteyenlerin sayısını unutmuştu. İsimlerini ve yüzlerini hatırlamaya çalıştı ki balo salonuna döndüğünde Roth'u onlara yönlendirebilsin. Bu, bu dünya güçleriyle tanışmak için hayatta bir kez eline geçecek bir fırsattı. Şimdiye kadar iş dünyasına odaklanmıştı ama siyasi arena da bir o kadar önemliydi.

Babasıyla ilişkisi olan birkaç adam Charlotte ile konuşmak için öne çıktı. Onu görmezden geldiler ama Charlotte bunu yanlarına bırakmadı. Charlotte onu tanıştırdığında, sanki onu beşikten beri tanımıyorlarmış gibi sevinçten havalara uçtu. Kendisine saygılı davranmalarının onları kızdırdığını görebilmesine rağmen, Charlotte'un varlığı bunu gerektiriyordu.

Ama tıpkı Colette'te olduğu gibi, ders çok erken sona erdi.

"Sizi bıraktığım için üzgünüm ama halletmem gereken bir iş var," dedi Charlotte ve onun elini sıktı. "İrtibatta olacağım."

"Dört gözle bekliyorum," dedi dürüstçe ve Charlotte gülümsedi.

Charlotte onu Portekiz'in eski bir başbakanı ve eşine bıraktı. Onlarla oyalandığında, ülkelerini övme fırsatını yakaladı ve Lizbon'a bir sonraki gelişinde onların villasında kalmak için davet aldığıında gözlerini kırptırdı.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi. Kocam balo salonuna döndüğünde sizi tanıştıracam," dedi.

"Lütfen yap."

Yolları ayrıldığında, garsondan bir kadeh aldı. Gecenin yarısından fazlasını tamamladıkları için bir kutlama içkisini hak ettiğini düşündü. Charlotte sayesinde, babasını kıskançlıktan çatlatacak on altı isim sayabilirdi. Roth'un bir düzine ülkede politik olarak herhangi bir şeye ihtiyacı olursa, artık bir ismi ve hatta bazı durumlarda bir telefon numarası vardı, çünkü ona epeyce kartvizit verilmişti.

Kendine güveni yerine gelince şampanyasını yudumladı ve Roth'u, Colette'i, Lyle'ı ya da zaman geçirebileceği herhangi bir tanıdık yüzü aradı. Bir saat kadar sonra evde olacak ve köpük banyosuna dalacaktı. Tek yapması gereken son şenliği de olay çıkarmadan atlatmaktı.

"Burada yüzünü göstermeye çok cesaretin var."

Gözleri dalgalanarak kapandı. Lanet olsun. Yüzleşmeden geceyi atlatabileceğini düşünmek, umut etmek için çok fazlaydı.

Geçmişini. Başka koşullar altında kayınbiraderi olabilecek Tucker Baldwin'le yüzleşmek için döndü.

"Sana da merhaba."

BÖLÜM 24

Tucker ona ters ters baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Şampanya kadehini salladı. "Sadece kibarca sohbet etmeye çalışıyorum."

Dudağı kıvrıldı. "Aileme yaptıklarından sonra benimle kibarca konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

Babasını, Parker'ı, hatta Ford'u aradı, bu durumun daha da kötüleşmesini engelleyebilecek birilerini. Büyük kardeş olmasına rağmen, Tucker atılgan ve sorumsuz olanıydı. Olay çıkarmanın ikisine de faydası olmazdı ama Tucker'ın sonuçları umursamadığı da açıktı. Çevrede hiç Baldwin görmedi ama etrafındakilerin güvenli bir mesafeden izlemek için uzaklaştıklarını fark etti.

"Bu uzun zaman önceydi, Tucker," dedi sessizce, onun kendine gelmesini dileyerek.

"Yeterince uzun değil. Yarattığınız yıkımın yaralarını sarmaya çalışıyoruz."

"Ben yapmadım-"

Onun alanına girdi; şampanya kadehini aralarına sıkıştırarak kadar yakındı.

"Gerçekten de babalarımızın ortaklıklarını senin sözünü tutamaman ya da bacaklarını kapalı tutman dışında bir nedenle feshettiklerine beni ikna etmeye mi çalışacaksın?"

Şok olmuş soluklar korosu etraflarında yankılanırken kadının yüzündeki kan çekildi. Tucker eğilip neredeyse onu öpecek kadar yaklaşırken izleyicilerinden habersiz görünüyordu. Kıpırdaması gerekiyordu ama adamın hissedilir nefreti onu hareketsiz bıraktı. Onu çıplak elleriyle boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Sen Ford'u rezil ettikten sonra babamın Maximus ile bağlarını koparmaktan başka çaresi kalmadı. Peki Maximus nasıl karşılık veriyor? Herkesi ya onunla ya da bizimle iş yapmayı seçmeye zorluyor. Kızının bir sürtük olması onun suçuyken neredeyse iflas ediyorduk."

Felci sonunda kırıldı. Sarsakça hareket ederek onun etrafından dolaşmaya çalıştı ama Tucker kolunu yakaladı. Tutuşu acı vericiydi ama itiraz etmedi. Edemezdi. Kalbi boğazına kaçmıştı.

"Ford bir yerlere gidiyordu. İş için bir aklı vardı. Bizi bir üst seviyeye taşıyabilirdi ama siz onu kırdınız. Biz şirketi ayakta tutmaya çalışırken o aklını kaybetti ve çiftçi olmak için Kolombiya'ya gitti."

Tucker son sözü, diğerlerinin insan kaçakçılarını ya da silah tüccarlarını küçümsemediği gibi küçümseyerek söyledi.

"Özür dilerim?" dedi belli belirsiz.

"Ford Kolombiya'da bir kahve çiftçisi," dedi Tucker öylesine hararetle ki tükürük parçaları yanağına çarptı. "Senin yüzünden her şeyimi kaybettim. Karım beni terk etti ve stres babamı erkenden mezara soktu. Şirketi uçurumun kenarından döndürmek için canımı dişime takarak çalıştım. Bunca yıl

Daha sonra annem hâlâ yataktan kalkamıyor ve bu da yetmezmiş gibi o melez yine ortaya çıkıp beni vurmaya başlıyor."

Parmakları etine batıyor, kas ve kemiği birbirine sürtüyordu. Onu incitmek istiyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Bir tepki istiyordu, buna aç olduğu için ona hiçbir şey vermedi.

"Kocanız ağırlığını koyduğu için pes edeceğimi sanıyorsa yanılıyor."

"Çek elini üzerimden," diye emretti.

Adam kadının talebini görmezden geldi ve ona aşağılayıcı bir bakış attı.

"Ford'un sende ne bulduğunu bilmiyorum. Herkes ona hata yaptığını söyledi ama o dinlemedi. Ford'un uğruna savaştığı tek şey sendin, bu yüzden babam razı oldu ve neredeyse bizi yok edecek bir şeye izin verdi."

Adamın tutuşu o kadar sıkılaştı ki kız irkilmesini bastıramadı.

"Burada olmayı hak ediyormuş gibi ortalıkta dolaşıyorsun, oysa burada olmanın tek sebebi yattığın kişi. Onunla birlikteyken büyükannemin yüzüğünü taktığına inanamıyorum. Beni hasta ediyorsun."

"Tucker."

Lyle ortaya çıktı ve Tucker'ın omzuna gereğinden fazla kuvvetle vurdu. Gülümsüyordu ama gözlerine ulaşmıyordu. "Kırmadan önce elini kardeşimin üzerinden çek."

Tucker onu serbest bıraktı ama Lyle'la yüzleşirken yüzündeki kötü ifade devam etti. "Ona karşı koyacak biri varsa o da sensin sanıyordum. Lyle'in kontrol hissesini satın aldı.

Hennessy & Co. karının burnunun dibinde. Maximus'un şirketini parçalamaya başlaması an meselesi. Orada öylece durup izleyecek misin? Sen omurgasısın."

Lyle onunla burun buruna geldiğinde, Jasmine onun kolunu kavradı. Lyle şiddete eğilimli biri değildi ama Tucker'ın ölmek istediği belliydi.

"Sana merhamet edeceğim ve senin gibi bir aptalın anlayamayacağı bir şeyi açıklayacağım," dedi Lyle zorlukla dizginlenen bir öfkeyle. "Hennessy & Co. umurumda bile değil. Hiçbir zaman da olmadı. Karım kaybetseydi, bir şişe şampanya patlatırdım. Maximus'tan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok, onun da yok. Hayatının geri kalanında lüks içinde yaşamasını sağlayacak kadar param var."

Tucker'ın kızgın ifadesi değişti. "Roth'un şirketi ele geçirmesine izin verdin."

"Orayı yerle bir etmesini umuyordum, böylece onunla işimiz sonsuza dek bitecekti, ama bunun konuyla ilgisi yok."

Lyle, Tucker'ın etrafını sararken, gerekirse ceketini çekiştirmeye hazır bir şekilde ceketini sıkıca kavradı. Tucker Baldwin gecelerini mahvetmeye değmezdi, ama Lyle'in sesi bir uyarıda bulunurken sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu.

"Jasmine'e yaklaştığında sıçtın batırdın ama ona dokunduğunda ölüm fermanını imzaladın. Reiner anlaşmasını kaybettiğini ve bu gece davetiye alabilmek için büyük bir iyilik yaptığını biliyorum. Bu fırsatı şirketini kurtarmak için kullanmak yerine, seninle herhangi bir bağı olan herkesin neden bu bağı derhal kesmesi gerektiğini gösteriyorsun. Trentham'ların onur konuğuna ve Maximus'un işini bitirecek kaynaklara sahip bir adamın karısına saldırmak

Başladın mı? Zeki değilsin Tucker, ama hiç öyleymiş gibi davranmadın. Gecenin geri kalanını yalakalık yaparak ve dedikoduların sahip olduğun küçük işi öldürmemesini umarak telafi etmeye çalışmanı öneririm. Bu akşamın tadını çıkar. Bu davet edildiğin son sosyal etkinlik olacak. Bundan emin olacağım."

Lyle cevap beklemedi ama Jasmine'in dirseğini kavradı ve onu aniden sessizleşen Tucker'dan uzaklaştırdı. Durağan kalabalığın içinde ilerlerken başını dik tuttu. İki kez Lyle ile konuşmak isteyen tanıdıkları tarafından durduruldular ve ona kendisinin de iş yaptığını hatırlattılar. Kaçmaya çalıştığında, Lyle onu durdurdu.

"Nerede o?" Lyle homurdandı.

"Roth, Nathaniel Trentham'la birlikte." Kolundan çekti. "Ben iyiyim."

"Elin titriyor."

Flütün içinde ileri geri sallanan ve kenarlarından damlayan şampanyaya baktı. Bardağı servis elemanının boş tepsisine bıraktı ve içi çalkalanırken sakın görünmeye çalıştı.

"Seni incitti mi?" Lyle elini kızın kolunda gezdirdi, kızın irkildiğini gördü ve geldikleri yoldan geri dönmek için döndü.

"Yapma!" Adamın ceketini avuçladı. "Önemli bir şey değil." "Hiçbir şey mi?" Yüzünü ona dönmek için döndü.

Tucker'ın kızgın görüldüğünü düşündüyse bile, bu Lyle'in yüzündeki ifadeyle kıyaslanamazdı. Eğer onun saçının teline bile zarar vermeyeceğini bilmeseydi, sinerdi.

"Kimse sana elini süremez," dedi Lyle. sessiz bir vahşet. "Sana dokunduğu anda bağırımalıydın. Bir arkadaşım her şeyi

ama yardıma ihtiyacın olduğunu işaret etmediğin için neler olduğunu anlayamadı. Neyse ki yine de beni işaret etti."

Bunu duymazdan geldi ve suçladı: "Colette'in kötü yatırımlarından haberin yokmuş gibi davrandın. Bunu yapabilirdin.

ona yardım ettin, ama onun yerine mücadele etmesini izledin."

Ona ters ters bakarken çenesindeki bir kas esnedi. "Her zaman benim önüme koyduğu bir şeyi kurtarmasına neden yardım edeyim ki? Hennessy & Co. neredeyse bize Polara'ya mal oluyordu. O şirketi Maximus'un istediği gibi kimliğinin bir parçası olarak görmekte ısrar ediyor, oysa şirket aslında hepinizin ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı olduğunuz bir tapınak." Kadın gözlerini kaçıınca sözlerini bitirdi. "Colette'in benden yardım istememesine sevindim, çünkü ona hayır diyemezdim. Onun mücadelesini izlemek ve neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmak yaptığım en zor şeydi. Ama bana gelmeyi öğrenmesi gerekiyordu ve sonunda geldi."

Sertçe yutkundu. "Babam hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum."

İç geçirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Becerikli bir iş adamıydı, iyi bir kayınpederdi ama boktan bir babaydı. Hepinize davranış şeklinden nefret ederdim. Ondan gelen her şey lekelidir." Onun ötesindeki bir şeye odaklandı. "Roth var."

Onun elini tuttu ve yemek odasından birlikte ayrıldığı adamlarla el sıkışan Roth'un yanına gelene kadar kalabalığın içinde ilerledi. Onların hızla yaklaştığını görünce gözleri kısıldı. Lyle onlar tam karşısına gelene kadar onu bırakmadı.

"Baldwin sıçtı batırdı," diye açıkladı Lyle topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce.

Ayrıntılara girmediği için minnettar olan Jasmine gözlerini önüne dikti ve belli belirsiz tanıdık gelen bir kadına el sallayıp yanında duran hulk'u görmezden geldi.

"Toplantınız nasıl geçti?"

"Bir olay mı oldu?"

Ellerini önünde kavuşturdu. "Uzaklaşmaya çalıştım ama..."

"Ama?"

Kolunda Tucker'ın onu tuttuğu yer zonkluyordu. Neyse ki uzun kollu giydiği için hiçbir iz görünmüyordu.

"Yolumu kapattı." Omuzlarını geriye atmadan önce yuvarladı. "Kendi sözünü söylemek istedi."

"Hangisiydi?"

Tucker'ın sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Tucker'la yüzleşmesi beş dakikadan az sürmüştü ama bu akşam yaşadığı diğer tüm olumlu etkileşimleri mahvetmişti. Ve bu, Lyle'in babasının düşmanlarıyla birlikte Hennessy & Co. şirketinin çöküşünü desteklediğini öğrenmesinden önceydi. Eğer Lyle Colette'i Hennessy & Co.'dan ayrılmaya ikna ederse, Roth'la yaptığı anlaşma ve hayatının bir yılını feda etmesi boşa gitmiş olacaktı.

"Jasmine."

"Tucker senin onun peşinde olduğunu söyledi," dedi.

Roth bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Başka?" diye sordu.

Beni hasta ediyorsun. Yediği on iki yemek midesinde çalkalanmaya başladı, ama bunu görmezden geldi ve "Tanışmak isteyen birkaç devlet adamı var

Sen. Bence diğerk işinizi bitirdiyseniz onları arayıp bulmaya ve onlarla vakit geçirmeye değerk."

Cevap veremedenden iki adam yaklaştı. Roth'un yanına geri çekildi ve kartvizitleri sıkıştırdığı koluyla oynadı.

"Roth, seni kardeşim Benji ile tanıştırmak istiyorum."

Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi, ama her iki adam da titizlikle onu görmezden gelince, bu gösteriye dahil olması gerekmediğini fark ederek biraz gevşedi. Roth çok az konuştu. Normalde, adamlar Roth'un tek kelimelik cevaplarından rahatsız olduğu için araya girerdi ama müdahale edemeyecek kadar sarsılmıştı. Aslında...

Kız kaçmaya çalıştığında, Roth'un eli onu durdurmak için parladı.

"Karımla tanıştınız mı?" Roth araya girdi.

Adamlar gevezeliğı bıraktı, gözlerini kırpıştırdı ve sanki onun orada durduğunu fark etmemişler gibi dikkatlerini ona yönelttiler. Roth'a prensip olarak onlarla iş yapmamasını söylemek istedi - sosyal bir sorumluluk olacaklardı ve ya kasıtlı olarak kaba davranıyorlardı ya da kadınları aşağı görüyorlardı.

"Hayır, görmedim," dedi adamlardan biri, belli ki konunun aniden değışmesinden etkilenmişti ve elini uzattı.

"Sizinle tanıştığımı memnun oldum."

"Jasmine," dedi ona tatlı bir gülümsemeyle. "Jasmine," diye tekrarladı ve kardeşinin yanına gitti, Benji, onun da elini sıkabilir.

"Bize izin verirsiniz." Roth onu uğurlamadan önce onların onayını beklemedi. "Christoph Braun ve Amos Faulkner ile konuştuktan sonra gidebiliriz."

Cesaretle nefes aldı. Gece neredeyse bitmek üzereydi. Sinirlerini yatıştırmak için yeni bir kadeh şampanya kaptı.

Balo salonunun sınırlarında hareket etmelerine rağmen, Roth biri tarafından durdurulmadan beş adımdan fazla atamıyordu. Roth bir kripto firmasının CEO'su ve dünyanın en büyük hedge-fon firmasının kurucusu tarafından durdurulduğunda, konuşmaya kulak kabartmaya çalıştı ama konuşulanlar aklının ucundan bile geçmiyordu. Uzun saatler boyunca aşırı tetikte olmak ona zarar vermişti. Beyni kapasitesine ulaşmış, bir molaya ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve kendi rızası olmadan hemen çalışmaya başlamıştı.

Bir kadeh şampanyayı boşaltıp diğerine uzanırken, Roth onun sırtını sıvazladı. Konuşmaya onun da katılmasını mı yoksa devam edebilmeleri için araya girmesini mi istediğinden emin değildi. Şampanyasını yudumlamaktan ve zihninde kaçarken boş boş gülümsemekten başka bir şey yapamıyordu, çünkü henüz fiziksel olarak bunu yapamıyordu.

Bozulan nişanının babası ve Parker Baldwin'in ortaklığını mahvettiğini biliyordu. Babasının milyonlar kaybettiği gerçeğiyle birlikte bu da birçok kez yüzüne vurulmuştu. Aralarındaki kavganın boyutu ya da Parker iş bağlarını kopardığında babasının misilleme yaptığı hiç konuşulmamıştı. Kimse Parker'ın öldüğünü söylememişti. Tucker'ın inanmasını istediği şey bu olsa da, bunun aralarındaki kavganın stresinden kaynaklandığına inanmak istemiyordu.

Tucker ayrıca Ford'u "kırdığına" inanıyordu. Bu doğru olamazdı. Ford ondan hoşlanıyordu ama birbirlerini sevmemişlerdi. Arkadaş olmaya doğru ilerliyorlardı ama bunu asla başaramamışlardı. Onu incittiği gerçeği, içini keskin bir acıyla dolduruyordu.

Pişmanlık. Bunu hak etmemiştir. Çok nazikti; mükemmel bir beyefendi idi. Skandalın etkilerinin uzun sürmeyeceğini ummuştu ama görünüşe göre sadece ülkeyi değil, iş dünyasını da tamamen terk etmişti. Ford'u bir çiftçi olarak hayal edemiyordu. Bu, onunla paylaşmadığı gizli bir arzusu muydu, yoksa kadının ihaneti yüzünden toplum içinde yüzünü gösteremeyeceğini düşünecek kadar aşağılanmış mıydı?

Roth onları sıkıştıkları yerden geçirdiğinde kendine geldi. Onun yoluna devam etmeden önce vedalaştığını duymamıştı.

"Tucker sana başka ne söyledi?" diye sordu.

Görünüşe göre herkesin zaten bildiği şeyi. Bir sürtük olduğunu, herkesin hayatını mahvettiğini ve kişisel başarılarından dolayı değil, Roth yüzünden burada olduğunu. "Christoph Braun'un neye benzediğini biliyor musun?"

"Hayır."

Hmm. Charlotte'u ya da tanıştığı, yardım edebilecek birini bulmak için etrafına bakındı. Kulağı Almanca konuşan bir gruba takıldı. Roth'u yönlendirdi ve Christoph Braun'u tanıyıp tanımadıklarını sormadan önce konuşmalarını böldüğü için özür diledi.

Kadınlardan biri sırtıttı ve başını, kaşlarını kaldırmış ona bakan yanındaki adama doğru salladı.

Elini tutarken Almanca, "Babanı tanırdım," dedi. "Kızlarından birine dilimizi öğrettiğini bilmek beni memnun etti."

"Yıllar boyunca bana iyi hizmet etti," dedi gülümseyerek. "Umarım eşiniz Elsa iyidir?"

Yüzü ısındı. "Öyle. Seyahat etmekten nefret eder, o yüzden oğlum benimle geldi." Hemen öne çıkan bir adamı işaret etti. "Bu benim oğlum, August."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi İngilizceye geçmeden önce. "Ben Jasmine, bu da kocam Roth."

"Sizi birkaç yıl önce duymuştum. Pek çok arkadaşım ile iş yapıyorsunuz," dedi Christoph, Roth'a düşünceli bir şekilde bakarak.

İş söz konusu olduğunda Roth'un söyleyecek sözü kalmazdı. Zorlandığı şey, havadan sudan konuşarak yakınlık kurmaktı. Christoph ve August açıkça Roth'un tarzında insanlardı ve kişisel ayrıntılarla ilgilenmiyorlardı.

Onlar konuşurken ikinci kadehini bitirdi ve odada Colette'in gecenin başında işaret ettiği saplı bıyıklı adamı aradı. Roth'un görüşmesi gereken son kişiydi ve her şey sona erecekti.

Gezinen gözleri dansçıların ve kenarda ağ kuranların üzerinde dolaştı. Herkesin neşesi yerindeydi ama o kendini tüm bunlardan kopuk hissediyordu. Charlotte'un yanında kendini buraya ait olduğuna, bunun onun doğuştan hakkı olduğuna ve sonunda sosyeteye kabul edildiğine inandırmıştı. Ama geçmişi her zaman peşini bırakmayacaktı.

Babasının ortaklarının buz gibi bakışları şimdi daha anlamlıydı. Birçoğu hem Parker hem de babasıyla iş yapmıştı ama Maximus'un ultimatosu bir domino etkisi yaratarak anlaşmazlığa neden olmuştu. Ve şimdi de Roth, Tucker'ın peşindeydi. Roth'un Amerika'dan kaçmasında Parker'ın parmağı var mıydı, yoksa Roth canı istediği için ayakta kalan son Baldwin'in peşine mi düşmüştü? Şöyle bir baktı

Roth, böyle bir soruya nasıl cevap vereceğini zaten biliyordu -Onu ilgilendirmedini söyledi. Adam başını çevirdiğinde, kadın son temaslarını aramaya devam etti ve hareketsiz kaldı.

Colette odanın uzak bir köşesinde, petrol tüccarı büyükbabası ve annesiyle karşı karşıya duruyordu. Daha önce Cecil, Colette'in üzerinde yükseliyordu ama şimdi bir iki santim daha kısaydı ve Jasmine bunun kibirli piçi öfkeliendirdiğini biliyordu. Kız kardeşi sakın görünse de, konuştukları şeyin hiç de hoş olmadığını biliyordu. Lyle Colette'in yanında değildi ama kız kardeşinin kendi ayakları üzerinde durabilecek kapasitede olduğunu biliyordu.

Colette'in annesi Estelle, elini babasının koluna koymuş ve onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama Cecil onu başından savdı ve Colette'e doğru eğildi. Cecil her ne söylediye Colette'in sakın tavrında bir kırılmaya neden oldu. Kız kardeşi bir adım geri çekildi, yüz hatları acıyla buruşmuştu.

Jasmine, Roth bir kolunu beline dolayıp onu kendi tarafına çekene kadar ileri doğru bir adım attığının farkında değildi. "Sen karışma," dedi nefesinin altından.

"Bir sorun mu var?" Christoph sordu.

"Özür dilerim, birinin bana ihtiyacı var sandım," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Roth, Christoph'un kısa süre önce satın aldığı bir demiryolu lojistik şirketinden bahsetmeye devam etmeden önce, "Öyle değil," dedi.

Amos Faulkner'ı aramaya devam etti ama bakışları sürekli kız kardeşine kaydı. Colette, Cecil konuşurken ona metanetle baktı. Jasmine'in tırnakları avuçlarını kesiyordu. Colette de yardım için işaret vermiyordu.

Büyükbabası ne kadar kötü şey söylerse söylesin kabul edecekti. Cecil'in Colette'i başarısızlığa uğratmak için aktif olarak uğraştığı, bundan utanmadığı ve ona güvendiği için onu utandırmakta haklı olduğu gerçeği, Jasmine'in kaynamaya başlayan öfkesinin alevlenmesine neden oldu. Hennessy & Co. şirketini kurtarmak için kendini ateş hattına atmasına ve Şükran Günü'nde Roth'u kız kardeşlerine karşı savunmasına neden olan aynı koruyucu içgüdü kükreyerek canlandı. Evet, kız kardeşi savaşlarını kendi başına halledebilirdi ama bu onun halletmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Roth rehavete kapılmıştı; özgür kalabilmesinin tek nedeni buydu. Kalabalığın içine dalmadan önce aceleyle, "Affedersiniz," dedi. Birkaç kadının adını seslendiğini duymamış gibi yaptı. Kimse onu kız kardeşinin yanına gitmekten alıkoyamayacaktı.

"Cecil!" diye yüksek sesle haykırınca, Cecil kaskatı kesildi ve kendisine ilk ismiyle hitap etmeye cüret edeni görmek için arkasını döndü.

Onu gördüğünde dudak büktü. Colette'in annesi Estelle'in rengi soldu ve sarı elmas kolyesiyle oynadı.

"Estelle," dedi sahte bir neşeyle. "İlk torununu görmeye gittin mi? Kesinlikle muhteşem bir kız." Cevabı zaten bildiği için yanıt beklemedi ve dikkatini Cecil'e çevirdi. "Ve ilk büyük torununuz. Eminim çok gurur duyuyorsunuzdur."

Cecil ona karşı dudağını büktü. "Bu Maximus'un piçi değil mi?" "Büyükbaba!" Colette onun etrafından dolanıp

Jasmine'in kolunu tuttu ve çekti. "Hadi gidelim."

Jasmine olduğu yerde kaldı. Kız kardeşlerinin aileleri tarafından büyük ölçüde görmezden gelinmişti.

Ama özellikle Cecil ve Estelle onu çok kızdırıyordu. Onlar eski paraydı ama bu odadakilerin çoğu da öyleydi. Sullivan gibi birinin tüm servetine ve nüfuzuna rağmen ayakları yere basan, kibar ve arkadaş canlısı olması Cecil'i küçük ve çocuksu gösteriyordu. Cecil'in soyluluğa, eğitime ve zenginliğe her şeyden çok değer verdiği biliniyordu. Colette'in onun değer verdiği her niteliğe sahip olmasına rağmen ona bu kadar kötü davranması, Colette'in onu tokatlamak istemesine neden oldu.

"'Piç' teriminin başka bir tanımı daha var ki sen onu mükemmel bir şekilde temsil ediyorsun," dedi tatlı bir sesle.

Estelle sanki Jasmine kötü bir söz söylemiş gibi elini ağzına kapattı. Bu terimi ilk ortaya atanın o olması ya da onu aşağılama girişiminde daha doğrudan davranmış olması önemli değildi.

"Her iki kuruluşu da yönetebilmek için babamın ofisinde büyüyen Colette yerine Lawrence'ın şirketinizin başına geçmesini istediğinizi basına sızdırdınız." Tek omzuyla narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Umarım Lawrence'ı CEO'nuz yaparsınız. Hepimiz onun ne kadar berbat biri olduğunu biliyoruz. Yale ve Harvard'dan sınıfta kalmadı mı?" Cecil'in yanaklarına yayılan öfkeli kızarıklık onun ruh halini önemli ölçüde düzeltti. "Sanırım terbiye her şey demek değil, değil mi?"

Cecil ona doğru adım atarken Colette kolunu aceleyle çekti ama iri bir figür sırtına bastırınca Colette'in ölümcül ifadesi değişti.

"Cecil." Roth'un sesi buz gibiydi.

Cecil, Roth'a kokuşmuş bir çöp yığınıymış gibi baktı. "Sen buraya ait değilsin," diye hırladı.

Colette ona doğru bir el uzattı. "Büyükbaba, lütfen..."

Cecil, Colette'in elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Ses keskin, şok edici ve gürültülüydü. Colette öfkeli bir tıslama çıkarırken, Roth onu hızla arkasına çekti ve Cecil'in alanını işgal ederek yaşlı adamın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Roth hiç acımadı ve onu bir dakika önce Colette'in bulunduğu köşeye doğru geri itti.

Roth neredeyse sıkılmış bir ses tonuyla, "Seni görmezden gelmeye çalışıyordum, çünkü zamanımı harcamaya değmezsin," dedi. "Dedikodu çıkarma ve hakkımda soruşturma açtırma girişimlerin can sıkıcıydı ama hayatı boyunca ilerlemek için bunu yapmış bir adamdan ne bekleyebilirdim ki?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Cecil gözlerini sağa sola çevirip duyan var mı diye bakarken hiddetlendi.

"Maximus'tan ders almalıydın. Sen kendi servetini korumak için mücadele ederken o babasının servetini üçe katladı. Ayrıca rakiplerinden kurtulma ve piyasayı manipüle etme konusunda da senden daha etkiliydi."

"Sen..."

Cecil o kadar öfkeliydi ki konuşamıyordu. Buna karşılık, bir zamanlar bu tür toplantılara hükmetmiş bir adamı köşeye sıkıştıran Roth'un sesi soğukkanlı ve kayıtsızdı.

"Colette dışında hiçbir varisinin şirketinizi yönetme şansı yok. Bunu biliyordun ve onun dikkatinin iki yere dağılmasını istemedin, bu yüzden Hennessy & Co'yu yok etmeye çalıştın." Roth sesini alçaltınca Jasmine onun sözlerini yakalayabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Yönetim kurulunu Colette ve Hennessy'yi değiştirmeye ikna etme girişimin

Ariana özensizdi. Benim onayım olmadan hiçbir şey olmaz. Saltanatının sona erdiğini henüz anlamadıysan, belki de sana bunu kanıtlamalıyım. Ölmeden önce yoksulluğun nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebilmen için organizasyonunu parçalamama ne dersin?"

Estelle Roth'un yanına yaklaştı. "Düşman edinmek için burada değiliz."

Roth başını çevirdi ve ürpertici bakışlarını Estelle'in üzerine dikti. O kadar uzun süre konuşmadı ki Estelle temkinli bir adım geri çekildi.

"Babanı herkesten daha iyi tanıyorsun. Ne kadar yıkıcı olduğunu ve mantıktan ziyade nefret ve kızgınlıkla yönetildiğini. Eğer bir miras bırakmak istiyorsan, kontrolü eline almanı ya da Colette'in almasına izin vermeni öneririm, çünkü oyun oynamaktan bıktım."

Bununla birlikte Roth arkasını döndü. Bir kolunu Jasmine'in beline dolayarak onu uzaklaştırdı.

Arkalarından Colette, "Ben-" diye başladı.

Roth arkasına baktı ve birkaç kişinin sıçramasına neden olacak bir ses tonuyla, "Colette," diye bağırdı. Kız kardeşi ona baktığında, "Bitti. Yürü git."

Colette herkesin dikkatini çektiklerini anlayınca Roth'a başıyla selam verdi ve annesi ile büyükbabasına tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Roth, Jasmine'in kolunu Tucker'ın tuttuğu yerden kavradığında, Jasmine kıpırdandı. "Ben yapmadım-"

"Yapma."

Kaba ses tonu onu irkiltti. Eğer sesinden ya da tutuşundan, hızlı adımlarından onun kızgın olduğunu anlamasaydı,

İnsanların yolundan çekilmek için çabalamasına neden olan bu olay ona bunu söyledi.

Christoph'un yanına dönmek yerine onu balo salonunun dışındaki bir koridora yönlendirdi. Parlayan duvar aplikleri ile aydınlatılmış ve insanların oturup duvardaki özel oyuklarda çarpıcı bir şekilde aydınlatılmış heykellere, vazolara ve sanat eserlerine hayran kalabilmeleri için küçük banklarla kaplanmıştı. Banyonun önündeki küçük kalabalığı, bir tabloya hayranlıkla bakan bir çifti geçtiler ve adamın bir kapıyı iterek açtığı koridorun sonuna kadar devam ettiler. Roth onu duvara yaslayıp içeri eğilmeden önce yüksek tavanları, kükreyen bir ateşi ve yüksek kitap raflarını gördü.

"Geceyi olay çıkarmadan atlatmak istediğimi söylediğimi sanıyordum."

"O-" diye hararetle başladı ama adam yumruğuyla duvara vurunca sustu.

"Onun için planlarım vardı," dedi gözleri fokurdayarak. "Beni elimi oynamaya zorladığın için şimdi bir kenara atmak zorunda olduğum planlar." Kendini ondan uzaklaştırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Neyin tehlikede olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Neden bana söylemiyorsun?"

Sessiz meydan okuma karşısında kaskatı kesildi, ellerini yumruk yaparak ona baktı. "Benim de düşmanlarım var ama Hennessy & Co.'yu kurtarmak babaninkileri de üstlendiğim anlamına geliyor. Maximus'la yaşadığım kan davası şu anda olanların yanında çocuk oyuncağıydı. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu ittifak kurmaktır ki sen de o aptalca numarayı yaparak bunu tehlikeye attın."

"Beni takip etmek zorunda değildin!"

Başını eğdi. "Karım üvey kız kardeşinin büyükbabasıyla kavga ederken ben iş yapmaya devam etseydim nasıl görünürdü?"

Mahkum olmuş ama tamamen teslim olmak istemeyen kadın, "Cecil'in seni soruşturduğunu bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Bilseydin ne fark ederdi ki?"

Yenilgiyle duvara yaslandı, yapabileceği tek şeyin üzölmek ve onu bu konuda rahatsız etmek olduğunu kabul etti. "Özür dilerim."

"Değilsin, ama olacaksın."

Bu uğursuz söz, bakışlarını kaçırmadan önce bir anlığına bakışlarını onunkilere getirdi. "Gerçekten üzgünüm-"

"Sana bir şeyi yalnız bırakmanı söylediğimde, ciddiylim. Oraya kavga etmek için gittin. Cecil'in en ufak bir provokasyona nasıl tepki vereceğini biliyordun. Kız kardeşlerinin senin yardımına ihtiyacı olmadığını ne zaman anlayacaksın? Bu ortamda misilleme yapmaktan çok daha fazla deneyime ve akla sahipler. Etki altındayken bile Ariana'nın senden daha fazla nezaketi var." Başını sallayarak volta attı. "Çok duygusalsın. Ya dağılmanın eşiğindesin ya da bir savaş yolundasın. Senin müdahalenden önce daha iyi durumdayken yardım ettiğini sanıyorsun."

Kadın duvara yaslanmış hareketsiz dururken, adam taş şöminenin önünde durdu. Adam alevlere bakarken ateşin ışığı yüzünde dans ediyordu. Tam bir dakika boyunca ikisi de bir şey söylemedi ve sonra kadın, "Ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

"Yeterince şey yaptın," dedi soğuk bir sesle, gözleri hâlâ ateşteydi. "Sana çok fazla kredi verdim, oynayabileceğine inandım."

Bu rolü kız kardeşlerin kadar iyi oynadın. Maximus'un seni pek fazla etkinliğe getirmemesine şaşmamalı. Serseri mayın gibisin."

Kadının gözleri doldu ama adam kapıya yönelirken bunu fark etmedi.

"Daha fazla olay çıkmaması için seni eve göndermek istiyorum ama bence bu değmeyeceği kadar büyük bir sorun olur. Christoph'la aramı düzeltmem ve bu geceden kurtarabildiğim kadarını kurtarmam gerekiyor. Ben seni almaya gelene kadar burada kal."

Ona cevap verme şansı vermedi ama kapıyı arkasından kapattı. Ona kendini küçük ve aptal hissettirmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Haklıydı da. Cecil'le yüzleşmek için odanın öbür ucuna koştuğunda neler olacağını çok iyi biliyordu. Olayın bu şekilde tırmanmasını beklemiyordu ama sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu ve bunu umursamamıştı. Kız kardeşini destekleme ihtiyacı, sonuçlarını ya da kendisine maliyetini düşünmeden hareket ettiği kökleşmiş bir dürtüydü. Roth'un bu işe karışması aklının ucundan bile geçmemişti ama geçmeliydi. Onu savunmaya gelmemesi Roth'un şefkatli koca imajına uymazdı.

Onu Colette ve Ariana ile kıyaslamak çok aşağılık bir hareketti ve babasının onu sürekli hayal kırıklığına uğratmasını anımsatıyordu. Roth sosyeteye uygun bir eş edindiğini düşünmüştü ama o hiçbir zaman kız kardeşlerinin ve Charlotte'un sahip olduğu incelik ve soğukkanlılık seviyesine ulaşamamıştı. Bir süreliğine ortama uyum sağlayabilirdi ama kendini ele vermesi an meselesiydi. Tucker'ın buraya ait olmadığını söylemesi bir şeydi; Roth'un kabul etmesi onu paramparça etti. Buraya ait olmadığını her zaman biliyordu. Bu

bu yüzden toplumun dışında birini bulmaya çalışmıştı. Gecenin ona verdiği güven, gelgitteki bir kumdan kale gibi yıkılıp gitmişti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp makyajını mahvetmek yerine doğrudan yere düşsün diye belinden eğildi. Adamın gitmesine minnettardı, böylece onun önünde ağlayarak haklı olduğunu kanıtlamayacaktı. Fazla duygusal. Bunu ailesinden kaç kez duymuştu? Gecenin stresi onu içine çekerken gözyaşları kırmızı şarap rengindeki pelüş halının üzerine yağdı.

Roth haklıydı. Kimsenin onun yardımına ihtiyacı yoktu. Kız kardeşlerinin tek istediği onu kendileriyle konuşturup konuşturamayacağı iken, onunla bir anlaşma yapmayı kendine görev edinmişti. Herkes için en iyisini yaptığını düşünmek yerine çekip gitmeliydi. Eğer her şeyi "düzeltmeyi" kendine görev edinmeseydi, Trentham Balosu'na katılıp dürtü kontrolü ve sosyal zarafet eksikliği yüzünden kendi kendine kızmak yerine Smokinli Park'ta sessiz bir Noel geçiriyor ve kitabını yazıyor olacaktı. Kendisinin en büyük düşmanıydı.

Ya şirketi kurtarması gerekmiyorsa? Hennessy & Co. Ariana'nın uyuşturucu sorununda bir faktörse ve Lyle ile Colette'in evliliğindeki ana anlaşmazlık noktasıysa, uğruna savaşmaya değer miydi? Roth bu yüzden kuşatma altındaydı ve şirketi ayakta tutmak için önemli miktarda zaman ve para harcıyordu. Eğer kız kardeşleri şirketi kaybederse (Lyle'in umduğu gibi), acı çekmeyeceklerdi. Aksine, kocaları eşlerinin ailelerine daha fazla zaman ayırabilecek olmasından büyük mutluluk duyacaktı. Kendisine ihtiyaç duyulmasını o kadar çok mu istiyordu ki kendini bu karmaşanın içine soktu ve herkesin hayatını mahvetti?

Her şeyin olması gerektiği gibi gelişmesine izin vermek yerine yardım etmeye çalışarak hayatını mahvetmek mi? Kendinden nefret etmek içini kemiriyordu. İçinde bulunduğu durum için kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu. Onun nesi vardı böyle?

Duyguları öfkeliydi ama onları serbest bırakamazdı. Burada değil, yani... nerede? Roth'a o kadar odaklanmıştı ki odayı bile fark etmemişti. Mekânda sessiz bir hava vardı. Trentham Malikânesi'nin her santimetrekaresi insan kaynarken bu garipti. O neredeydi?

Son gözyaşlarından kurtulmak için hızla gözlerini kırptırdı ve doğruldu, etrafına bakmadan önce gözlerini kuruladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Giriş holünden altın balo salonuna kadar gördüğü her şey görkemli ve abartılıydı ama bu oda malikânenin geri kalanından çok farklıydı.

Vitray pencereleri, büyük boy kadife koltukları, rahatsız edici bir tavan resmi ve bir alt kata çıkan spiral merdivenleriyle gotik bir kütüphanedeydi. Orada burada altın parıltıları vardı ama çoğunlukla koyu renkli, pırıl pırıl ahşap. Duvarlar yerden tavana kadar kitaplarla kaplıydı ve uzun, dar merdivenler vardı.

Sarmal merdivene doğru ilerledi ve yarısına kadar inerek etrafında sandalyeler olan uzun bir çalışma masasının bulunduğu bir kütüphane gördü. Belli ki bir buluşma yeri idi. Belki de Nathaniel onları buraya getirmişti, Roth da bu sayede burayı biliyordu. Çabucak, karanlık, rahat ve ağzına kadar kitapla dolu olan üst kata geri çekildi.

Trenthams koleksiyonunun genişliği karşısında hayrete düşerek, bazıları farklı dillerde olan kitap sırtlarını incelemeye koyuldu. Antik tarih, politika, mimari, sanat, hukuk, ekonomi ve biyografilere ayrılmış koca bir kitaplık vardı. Bilgiye ihtiyaç duyduğunda kurgusal olmayan kitapların hepsi iyi ve güzeldi ama böylesine unutulmaz bir atmosfere sahip bir kütüphanede...

"Aha!"

Klasiklere rastlamıştı: Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları, Muhteşem Gatsby, Madam Bovary, Drakula, Moby Dick, Define Adası. İlyada ve Odysseia'nın altın harfli yıpranmış deri sırtları karşı konulamayacak kadar cazipti. Raftan bir kitabı dikkatle indirdi ve yavaşça avuçlarının içine bıraktı. Bir tarafı İngilizce, diğer tarafı Yunanca olan bir çeviriydi bu. Dayanamayarak eğildi, kokladı ve hemen hapşırdı. Neyse ki başını yana çevirdi de sayfayı mahvetmedi.

Sıra sıra raflar vardı. Burada günlerce kaybolabileceğini hayal edebiliyordu. Dahlia'nın malikānenin en sevdiği bölümünün burası olduğunu sormadan biliyordu. Rahat okuma köşeleri ve güzel çalışma masası, burada yazmasına izin vermesi için Sullivan'a yalvarmak istemesine neden oluyordu. Bu ortamda içinden neler dōkeceđini ancak hayal edebilirdi.

Başka koşullar altında olsa, saatlerce kitaplara göz atıp tabloları ve duvar halılarını incelemekten memnun olurdu ama bu odanın ötesinde neler olup bittiğine dair endişeleri aklını kurcalayıp duruyordu. Acaba Roth

Christoph Braun'un gözüne girmeyi başarabilir mi? Christoph'un yanına gidip kabalığı için özür dilerse, belki o da...? İcini çekti ve yenilgiyle ellerini kaldırdı. Araya girmeyi bırakmalıydı.

Şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Sıcak battaniye gergin kaslarını rahatlattı. Tucker'ın onu tuttuğu kolunu hafifçe dürttü. Kesinlikle morarmıştı. Onu balo salonunun ortasında tartakladıysa, yalnız yakaladığında ne yapacaktı? Kapalı kapıya dikkatle baktı. Hakkında hiçbir şey bilmediği kaç kişinin ona karşı kan davası vardı? Birkaç hafta önce Mo'ya hiç düşmanı olmadığını söylemişti ve Mo'nun yanıtı, "Buna inandığın için güvenliğe ihtiyacın var," olmuştu. Ayrıca, Lyle gittiği her yerde gölgeleniyor olmasından dolayı biraz fazla rahatlamıştı. Ondan başka ne saklıyorlardı?

Roth'un Tucker Baldwin'in peşinde olduğunu bilmiyordu, Ya da Cecil'in ona karşı bir karalama kampanyası başlattığını. Roth'un babasının iş ortaklarının peşine düşmesinin riskli olduğunu düşünüyordu. Şehrin en zengin ve güçlü adamlarından oluşan bir orduyu karşısına aldığını bilmiyordu. Çiğneyebileceğinden fazlasını mı ısırmıştı? Bu yüzden mi tekrar bu kadar soğuk ve mesafeli olmuştu? Parmağını, dokunulduğunda soğuk olan elmas kolyenin üzerinde gezdirdi ve onu geri verip veremeyeceklerini merak etti.

Gözleri kütüphanede dolaşırken, yüzünde peçe olan mermer bir kadın heykeline takıldı. O kadar gerçekçiydi ki, her bir kıvrımı en ince ayrıntısına kadar işlenmişti. Duvağı kadının yüz hatları üzerinde geren esintiyi neredeyse hissedebiliyordu. Keşke ben de giyebilseydim

yüzeysel bir maske takmak yerine bir peçe. Yapmacıklık hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmamıştı. Bu dünyaya hiç uyum sağlayamamasına şaşmamalı.

Saten elbisesini çekiştirdi. Bu gece çok fazla zarar verirse ve Roth onu başka etkinliklere götüremeyeceğine karar verirse, anlaşmaları iptal mi olacaktı? Ondan kurtulacak mıydı yoksa ona eziyet etmek için yanında mı tutacaktı? Eğer onun daha aşağılayıcı ve acımasız sikişlere boyun eğmesini bekliyorsa, kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. Buna izin verdi çünkü sınırlarını bildiğine ve sonrasında onunla ilgileneceğine güveniyordu. Güç alışverişinde bulunmak ve rol yapmak iç gıcıklayıcıydı ama eğer adam rol yapmıyorsa ve onu gerçekten kullanılıp atılacak bir nesne olarak görüyorsa, o zaman ona dokunmasını istemiyordu.

Lyle babasından gelen her şeyin lekeli olduğunu düşünüyordu. O da buna dahil miydi? Onda kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. O kadar zarar görmüştü ki, sahip olduğu tek gerçek ilişki, duygusal olarak ulaşılmaz, işkolik babasının ayna görüntüsü olan bir adamlaydı.

Kapı açılarak karanlık hayalini yarıda kesti. Adam odaya adım atmadan önce ayağa kalkmıştı. İçeri giren Roth değildi.

BÖLÜM 25

Yaşlı **bir** adam odaya topallayarak girdi, ter damlıyordu. Şakaklarını. Warren özel dikim bir takım elbise giymesine rağmen kırış kırıştı ve tombul bedeninde tuhaf bir şekilde duruyordu. Yıllar babasının iş ortağına pek iyi davranmamıştı. Kel olan kafasında bir tutam saç kalmıştı ve cildinde sağlıksız bir gri solgunluk vardı. Onu cenazede kısa bir süre görmüştü ama neyse ki ilgilenmesi gereken çok fazla insan olduğu için onun soluk diliyle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

"Warren Amca," dedi parlak bir sesle ve yüzünü buruşturdu. "Sana kaç kere bana böyle hitap etmemeni söyledim?"

homurdandı.

Sayısız kez, ama bu onu bunu yapmaktan alıkoymadı. Daha gençken, babasının arkadaşlarının bir şekilde kendisiyle akraba olduğunu düşünmek gibi bir hata yapmıştı. Babası onu bu düşünceden vazgeçirmişti ama Warren'ı iğnelemek için bu etiketi kullanmaya devam etti, böylece onunla konuşmayacaktı.

"Seni Trentham Balosu'nda göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi küçümseyerek.

"Ben de," diye kabul etti, yemi yutmayı reddederek. Warren'ın hayattaki görevi herkesin güvenliğini sıfıra indirmektir ama Tucker ve Roth bunu onun için çoktan yapmışlardı. Geriye hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Maximus bu gece mezarında yuvarlanıyor olmalı."

Gözlerini büyüttü ve abartılı bir şekilde somurttu. "Davet aldığım için ya da Sullivan Trentham'la dans ettiğim için benimle gurur duyacağını düşünmüyor musun?"

Warren'ın dudağı kıvrıldı. "Trentham'ın standartları eskisi gibi değil. Roth'un soyu soppu yok ama para insanların bu tür ayrıntıları görmezden gelmesini sağlıyor." Ondan daha kısa olmasına rağmen burnunun ucuyla ona bakmayı başarmıştı. "Maximus senden utanırdı."

"Babam öldü," dedi açıkça. "Artık onun kurallarına göre yaşamıyorum."

"Bunu görebiliyorum. En azından kendini işe yarar hale getirdin. Kız kardeşlerini içine düştükleri çukurdan kurtarmak için kendini feda ettin, ha? Sebep olduğun onca beladan sonra en azından bunu yapabiliirdin sanırım. Asıl şok edici olan, Roth'un burada istediği kadını seçebilecekken seni geri alması. Ben olsam daha genç bir model alırdım. Hâlâ çocuk sahibi olabilecek biri. Ama yine de seni elinde tutmayacak, değil mi?"

Kızın ifadesi sakın olsa da, sanki kızın midesinin buz tuttuğunu biliyormuş gibi ağzı kötü niyetli bir gülümsemeye dönüştü.

"Çocuk ne yaptığını biliyor. Bazıları onunla iş yapar ama hepsi değil. Ona bir destek lazım ve sen de burada devreye giriyorsun. Evliliğiniz Lyle ve Rami'yle ittifak kurmaya zorladı ve şimdi Trentham onu alenen destekledi.

durdurulamaz. Bu tür sosyal ortamlar için gereken incelik ya da cilaya sahip değil ama bu gece yaptığın gibi zemin hazırlarsan, arkandan kimin geldiği önemli değil." Bakışları onun üzerinde kaydı. "Dur tahmin edeyim. Bu elbise için ısrar etti."

Elini elbisesinin kıvrımlarında dolaştırdı. O nereden biliyordu?

"Seni mahveden kadını bir sürtük gibi giydirmekten, babasının itibarını kullanarak kendini kanıtlamaktan ve ondan alabileceğin her şeyi aldıktan sonra onu bir kenara atmaktan daha iyi bir intikam olabilir mi? Bundaki şiirsel adaleti ben bile takdir edebilirim."

Cam kıymıkları gibi derisine saplanan jilet keskinliğindeki buz parçalarının üzerine yağdığını hissetti.

Warren kaşlarını kaldırdı. "Küstah bir geri dönüş yok mu? Tam on ikiden vurdum, değil mi?"

Warren'ın hafif aralık bıraktığı kapıdan herhangi birinin geçmesini diledi.

"Onun karbon kopyası gibisin," diye mırıldandı Warren.

Yemi yutmamalıydı. Onun istediği de buydu ama kendine engel olamıyordu.

"Kimin karbon kopyası?"

"Elena'nın."

Sarsıldı. "Annemi tanıyor muydun?"

Kabuklu dudaklar şehvet dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İçeride ve dışarıda." Bir önsezi ürpertisi hissetti. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Maximus'un kişisel asistanı olmadan önce benim ve birkaç kişi için daha çalışıyordu." Dili terli üst dudağını yalamak için dışarı fırladı. "Bizim için yaptığı tek şey bu değildi."

Refleks olarak bir adım geri attı. "Hayır."

Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Onu elden ele dolaştırdık. Maximus onu bir bebekle tuzağa düşürdüğünde kendini alay konusu yaptı. Seni aldırması için ona para verdi. Tabii ki reddetti, çünkü başından beri amacı buydu. Maximus'un hayatını cehenneme çevirdi ve senin varlığını kullanarak ondan koparabildiği kadarını kopardı. Senin için benim yapabileceğimden daha fazlasını yaptı. Sana kendi adını verdi, seni barındırdı ve okul masraflarını karşıladı. Seni bir hanımefendi haline getirmeye çalıştı ama kötü kanı değiştiremezsin. Ford'u uyarmıştım. Annenin ne kadar servet avcısı bir fahişe olduğunu biliyordu ve senin farklı olduğun konusunda ısrar etti." Kıs kıs güldü. "Maximus şanssız bir orospu çocuğuydu. En azından Colette ve Ariana iyi bir soydan geliyor ve güzeller, sen ise..." Hırıltılı bir kahkaha attı. "Sen onun kurtulamadığı bir hatasın. Maximus her zaman senin onun başına gelen en kötü şey olduğunu söylerdi."

Adam sözlü mızrağını doğrudan kalbine saplarken kadının yüzündeki kan çekildi. Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken kadın kılını bile kıpırdatmadı. O kadar yakındı ki, uzanıp kolyesini oluşturan en büyük mavi elmasa dokunduğunda terinin kokusunu alabiliyordu.

"Bunu hak etmek için ne yaptın? Seni paylaştı mı? Seni tokatladı mı? Annen de böyle biriydi. Muhtemelen bu yüzden Maximus onu hor görmesine rağmen elinin altında tutuyordu."

Parmaklarını kolunda gezdirirken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Varlığının her zerresi tiksintiyle geri tepti ama korku onu hareketsiz tuttu.

"Bu gibi özelliklerin anneden kıza geçip geçmediğini hep merak etmişimdir," diye düşündü adamın cansız elini kavrayıp aralarında kaldırırken. Başparmağını yakut kalpli yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Bu gece bunu takman çok komik. Elena'nın seçtiği ilk simge buydu. Bunu kazanmak için neler yaptığını hâlâ hatırlıyorum." Açlıktan ölmek üzere olan bir St. Bernard'ın sulu ve kan çanağına dönmüş gözleriyle ona baktı. "Seninle sıranın bize gelmesini sabırla bekliyorduk. İlk ısırığı ben istiyorum. Roth sana ne kadar ödüyor? Eğer annenin yarısı kadar iyi olsaydın, sana bunun gibi bir sürü güzel parça vermek isterdim."

"Bu kadar yeter."

Bir kadının geldiğini ve onlara doğru yürüdüğünü belli belirsiz fark etti. Warren yeni gelenle yüzleşmek için döndü. Jasmine yüzünün ne durumda olduğunu bilmiyordu, çünkü dünyası milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Çıplak sırtı sanki bir düzine kırbaç yemiş gibi hissediyordu. Çarpan kalbinin sesini bastıran Colette'in sesini duymadan bir saniye önce bronz bir kumaş parıltısı gözüne çarptı.

"Bu ne cüret?"

Colette'in öfkeli sesi Jasmine'i sersemletti. Gözleri yavaşça Warren'dan, onu hiç görmediği kadar öfkeli olan kız kardeşine kaydı.

Warren Colette'in elbisesini onaylamayan bir bakışla inceledi. "Ne oldu sana böyle? Eskiden çok düzgün biriydin. Maximus bu kadar kışkırtıcı bir şey giymene asla izin vermezdi."

"Ben bir yetişkinim, çocuk değil," diye tersledi Colette. "Ve ne giydiğim seni ilgilendirmez. Az önce kız kardeşime teklifte mi bulundun?"

"Burada hepimiz yetişkiniz. Her zaman hayır diyebilir." Eliyle bir hareket yaptı. Altın yüzüklerinden biri kan dolaşımını kesiyor gibi görünüyordu. "Ama Elena'ya benziyorsa, bizim vergi dilimimizdeki herkes için yayılacaktır."

"Kapa çeneni, Warren."

Eğer bir şeyler hissedebilseydi, Warren'ın kuşkulu ifadesi onu heyecanlandırırdı. Kimse onunla böyle konuşmazdı. Onu kırma riskini göze alamayacak kadar güçlüydü. Warren'ın iğnelemelerini genellikle şikâyet etmeden karşıarlardı ama Colette, Warren bir kelime daha ederse onu avucunun içine almaya hazır görünüyordu.

"Ne... bana ne dedin kızım?"

"Ben kız değilim ve beni çok iyi duydun," dedi Colette sert bir sesle. "Ağzından tek bir kelime daha çıkmayacak. Söylediğin her şey hep zehir oldu."

Warren öfkeyle kızardı. "Gerçekten benimle oraya gitmek istiyor musun?"

"Asıl soru, oraya benimle gitmek istiyor musun?"

Ağzı biraz sarktı. Kapatması bir an, sesini yeniden kazanması ise daha da uzun sürdü. "Beni... beni tehdit mi ediyorsun?"

Colette'in kararlılığı tereddüt etmesine neden oldu. Zayıflığını hisseden Warren alay etti.

"Sana neler yapabileceğimi biliyor musun?" Colette'e doğru bir adım attı ve yüzünde üstün bir ifadeyle ona baktı. "Şirketi batırdın, tıpkı yapacağın gibi. Maximus'a şirketin başına Lyle'ı getirmesi gerektiğini söyledim." Kıkırdadı. "Kadınlar. Onlar sadece tek bir şey için iyidir. Senin iş dünyasında yerin yok."

"Artık yok," diye fısıldadı Colette.

"Ne dedin sen?"

Colette doğruldu ve omuzlarını geriye attı. "Artık yok dedim."

"Sen neden bahsediyorsun? Artık ne yok?" "Artık korkmak yok. Artık hakaret yok. Ben düşündüm İkinci bir baba, bir akıl hocası, güvenilecek biri. Tıpkı babam gibi beni eleştirdin, öğütler verdin ve aşağıladın. Bunun beni daha güçlü kılmak, bana bir ders vermek için olduğunu sanıyordum. Beni aşağılık hissetmem ve sana boyun eğmem için yetiştirdiğini fark etmeliydim."

Warren'ın yüz ifadesi öfkeden tedirginliğe dönüştü. Colette beklemediği bir tavır takınmıştı ve o... gergin miydi?

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Colette ona doğru adım attığında, Warren fiziksel ve zihinsel olarak zemin kaybettiğini fark etmeden önce geri çekildi. Göğsünü şişirmeden önce Jasmine'e baktı.

"Bildiğin her şeyi sana kalbimin iyiliği için öğrettim," diye kabalaştı.

"Babama senden bahsetmeliydim," dedi Colette sessizce. "Ona neyi söylemeliydin?"

"Bana tecavüz ettiğini."

Warren'ın kafası yumruk yemiş gibi geriye doğru tekmelendi. Boş odaya bakıp "Ben yapmadım!" diye kükremeden önce ona bakakaldı.

"Yaptın. Birçok kez."

Colette'in sesi yumuşak ve kontrollüydü; Warren'ın öfkeli ses tonuyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Ona söylemeliydim." Warren'a öfkeden parlayan gözlerle bakarken, Colette'in tırnakları el çantasının üzerinde geziniyor, kumaşı yırtıyordu. "Babamın hiçbir erkeğe boyun eğmemi beklemeyeceğini bilmeliydim, arkadaş olarak gördüğü birine bile."

Warren'ın rengi soldu. "Ben Maximus'a sadıktım."

"Hayatında hiç kimseye sadık olmadın. Babamın bir zayıflığı ortaya çıksaydı, üzerine atlardın. Babamı kıskanıyordun, çünkü sen onun badanasında kalırken akıntıyı o belirliyordu. Onun arkadaşı olman gerekiyordu, böylece hangi hamleleri yapacağını biliyordun. Sen dost kılığına girmiş bir düşmandın. Beni taciz etmenin bir iş ilişkisini mahvetmek için yeterince iyi bir neden olmadığına kendimi inandırdım ama ben buna değerim ve babam seni paramparça ederdi."

"Kimse sana inanmayacak," diye tısladı Warren.

"Kocamın ya da kayınbiraderlerimin benim yerime sana inanacaklarını mı sanıyorsun?" Colette usulca alay etti. "Roth birçoğunuzu zor durumda bıraktı ve bu akşam gördüğünüz gibi Sullivan ona düşkün." Warren hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Eğer bu duyulursa, herkes sizden uzaklaşmaya başlar. Doğru olup olmaması önemli değil, gerçi ikimiz de doğru olduğuna biliyoruz. Tek olmadığımı biliyorum ve eğer konuşmaya başlarsalarsa..."

"Benden ne istiyorsun?" dedi sertçe.

Colette yüzleşme boyunca konuşmayan ya da kıpırdamayan Jasmine'e baktı. "Uzun zaman önce bir anlaşma yapmıştık. Sen sadece şartlarımızı bozdun."

Jasmine'e baktı ve "Ona dokunmadım bile!" diye hırladı.

"Gözümün önünden kaybol," diye emretti Colette. "Hasar çoktan verildi."

Warren ağzını açtı, kapattı ve sonra başını sallayarak topallaya topallaya odadan çıktı. O gittiğinde Colette yavaşça Jasmine'e yaklaştı.

"İyi misin?"

Jasmine kız kardeşiyle göz göze geldi ve safrasını yutarak "Sana dokundu mu?" diye fısıldadı.

"Uzun zaman önceydi."

Colette çok soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Kız kardeşi her şeyi nasıl içinde tutabiliyordu? Warren'ın ona yaptıklarından sonra onunla iş yapacak ve yemekte karşısına oturacak gücü nereden buluyordu?

"Ariana?"

Colette başını salladı. "O bilmiyor. İkinize de dokunmaması için ona söz verdirdim. Elimden geldiğince onu diğerlerinden de uzak tutmak için elimden geleni yaptım."

Zihni, midesi kabarıırken elini ağzına götürmesine neden olan grafik görüntüler sundu.

"Jasmine?"

Cevap veremedi, çünkü hasta olacaktı ve bunu bu güzel odada ya da paha biçilmez sanat eserleriyle kaplı koridorda yapamazdı. Koşarak kütüphaneden çıktı ve koridordan aşağı indi. Neyse ki tuvaletlerin önündeki kalabalık dağılmıştı. Hangi tuvaletin kadınlar için olduğunu okuyamayacak kadar acelesi vardı. Sağdaki kapıdan içeri girdi ve makyaj masasının önünde üç kadın gördüğünde bir rahatlama hissetti. İçeri daldığında döndüler ve iki kabinden birine çarpıp dizlerinin üzerine düşüp kustuğunda nefesleri kesildi. Kadın

On iki çeşit yemek ve şampanya geldi, öğürmesine neden oldu. Colette'in sesi diğerlerininkinin üzerine çıkmadan önce bir ses kakofonisi vardı. Colette saçlarını toplayıp geriye çekmeden önce nemli eller üzerinde gezindi.

"Hamile mi?" dediğini duydu ilgili bir ses. "Bu yüzden mi evlendiler?"

"Dışarı!" Colette emretti.

"Ben asla," dedi huysuz bir ses, kapı çarpılıp sessizlik çökmeden önce ve Jasmine'in huzur içinde hastalanmasına izin verdi.

"Özür dilerim."

Colette'in sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Neden özür diliyorsun?" dedi kısık sesle, midesinin inip kalkmasının durmasını beklerken.

"Bu şekilde ağzımdan kaçırmamalıydım. Onunla başka bir yerde yüzleşmeliydim."

"Başkaları için endişelenmeyi bırak ve kendini düşün," diye inledi tekrar kusmadan önce.

İşini bitirdiğinde Colette ağzını silmesi için ona bir tomar tuvalet kağıdı uzattı. Başının dönmesi durana kadar yerde oturdu. Dağılma lüksüne sahip olmayı diliyordu ama bu çile daha bitmemişti. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Colette ona kırmızı ve beyaz güllerle süslü mermer makyaj masasında, bir el bezi piramidinde ve tam da ihtiyacı olan malzemelerle dolu sepetlerde yardım etti. O gargara yaparken Colette bir havluyu ıslattı ve zamanında geri çekemediği buklelerini temizlemeye çalıştı. Hasarı değerlendirmek için aynaya baktığında yenilgiyle gözlerini kapadı.

"Tamir edebilirim. Al."

Colette elini çantasına attı ve makyaj mendili, rimel ve ruj çıkardı. Colette her zaman istediği gibi onunla ilgilenirken gözlerini kız kardeşinin göğüs dekoltesine dikti. Colette'in elleri deli gibi titriyordu. Maskara sürmenin risk almaya değmeyeceği konusunda sessizce anlaştılar.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Colette bakışlarını kaçırdı. "Bunu yapamam."

İkisinin de iyiliği için isyan eden duygularını bastırmaya çalıştı. "Bizi nasıl buldun?"

"Warren'a göz kulak oluyordum. Genelde yaparım. Onu koridordan aşağı inerken gördüm. Geri dönmeyince takip ettim. Dışarıda durup söylediklerinin son kısmını yakalayana kadar içeride olduğunu bilmiyordum." Colette onun yüzünü aradı. "Elena hakkında..."

"Bu doğru mu?"

Colette mırıldanmadan önce tereddüt etti: "Fark eder mi?"

Bu da evet demekti. Bacaklarındaki güç tükenirken makyaj masasını kavradı. "Babam beni aldırması için ona para mı verdi?"

Colette onun kolunu kavradı. "Babam seni severdi."

"Sen gerçekten annenin kızıydın." Maximus ilişkisini öğrendiğinde bunu yüzüne vurmuştu. O zaman bu imayı fark etmemişti ama... Bir elini karnına bastırdı ve tekrar hasta olup olmayacağını merak etti. Roth ona fahişe demişti. Başka erkeklerle yattığı için mi, yoksa bunun onun kanında olduğunu bildiği için mi? Anne gibi, kız gibi. Bunu bilmiyordu bile ve yine de Elena'nın izinden gitmişti...

Roth'un Elena Rogan hakkında bir dosyası olduğuna hiç Ő p he yoktu. Ailesiyle ilgili her Şeyi bilmek onun iŐiydi. Annesinin kişisel bir asistan değil de babası ve a baplarının elden ele dolaŐtırdıđı bir fahişe olduğunu biliyor muydu? Babasının onu doğurmaması için annesine para verdiğini? Tabii ki biliyordu. Her zamanki gibi en son o biliyordu. Annesinin Maximus'u tuzağa düşürdüğü gibi onu da tuzağa düşürmeye çalıŐabileceđini düşündüğü için mi vazektomi yaptırmıştı?

"Minnie." Colette endişeli gözlerle ona baktı. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Bir  nemi yok."

Doğru. Fark etmezdi. Bu o zamandı; bu ise Şimdi. Kendi kendine bunu   ylerken bile kalbi sanki defalarca bıçaklanmış gibi hissediyordu. Kan her yere sıçrıyordu, tıpkı düşünceleri ve duyguları gibi. Umutsuzca Colette gibi kendini tutmaya çalıştı. Hayatı boyunca kendisini taciz eden kişiyle yüzleŐen kız kardeşini teselli ediyor olmalıydı. Yine de kimse bunu bilemezdi. Colette'in yüzü cam gibi bir g l gibi hareketsizdi. İçindeki karmaşayı sadece gözleri gösteriyordu. Neden duygularını böyle kapatamıyordu? Neden bu kadar zayıftı?

"Roth'u çağırayım mı?" Colette sordu.

"Hayır!" Colette kaşlarını çattığında, yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Ben iyiyim."

"Sen değilsin."

"Sen de değilsin."

Colette Şaşkınlıkla başını salladı ve sanki migreni tutmaya baŐlamıŐ gibi elini Şakağına götürdü. "Lyle'ı bulup ona gitmemiz gerektiğini  yleyeceğim. Sen de gitmelisin."

"Roth'un işi var..."

"Sanırım bir istisna yapabilir." Kadın başını sallayınca Colette'in ses tonu değışti. "Neden olmasın?"

Kız kardeşi onun neden kütüphanede olduğunu merak edemeyecek kadar telaşlıydı.

"Bizimle eve gelmek ister misin?" Colette teklif etti.

Çok cazipti. Dünyası patladıktan sonra normal bir şekilde davranabileceğinden emin değildi ama Roth'u geride bırakırsa ortalık karışabilirdi.

"Hayır. Onu bulacağım."

"Ve git," diye ısrar etti Colette. "O anlayacaktır."

Yapmazdı ama bu Colette'in sorunu değildi. Kız kardeşini biraz itti. "Git."

Colette dışarı çıkarken, kapı tekrar kapanmadan önce seslerin ve canlı orkestranın tınlarını duydu. Yıldızlı aynadaki yansımasına baktı. Ölüm kadar solgundu ve gecenin başında sürdüğü koyu kırmızı yerine şimdi Colette'in pembe parlatıcısını sürüyordu. Bir zamanlar yüzünü çerçeveleyen bukleler şimdi düz ve nemliydi. Yanağına yapışan ıslak telleri fırçalayacak enerjisi yoktu. Parlak ışık ela gözlerinin şokla açıldığını gösteriyordu. Gözlerini kırıştırarak cam kırıklarını silmeye çalıştı ama kırıklar hâlâ duruyordu. Yüzüne objektif bir gözle baktı - annesinin aynadaki görüntüsü. Bu gece babasının ahabplarından yediğı alaycı bakışların kaçı, Roth'a ödeme olarak bedenini sattığını bildikleri ve sıranın kendilerine geleceğinden emin oldukları içindi?

Kapı tereddütlü bir şekilde çalındı. "Orada her şey yolunda mı? İçeri girebilir miyim?"

"Evet" demeden önce yutkundu.

Kapı açıldı. Daha önce tanışmadığı bir kadın ona şaşkın bir bakış attı.

"Burada birinin hasta olduğunu mu söylediler?"

Jasmine kabul edilebilir bir gülümseme olduğunu umduğu bir şekilde dişlerini gösterdi. "Her şey yolunda."

Kadın başını sallayıp bir tezgâha yönelirken, kapıya yönelmeden önce solgun yansımasına son bir kez baktı. Ağlamanın ya da yıkılmanın zamanı değildi. Daha sonra. Karanlık bir odada yalnız kaldığında hayatının nedenlerini düşünüp hayıflanabilirdi ama şimdi değil. Her şeyin üstüne bir de hamile olduğu dedikodusu yayılırsa, bunun bedelini çok ağır ödeyecekti. Roth bunu kendisinin başlattığını düşünecek, böylece onunla evli kalmak için kendini baskı altında hissedecek miydi?

O muhteşem bir şekilde banyoya girdiğinde makyaj masasının başında duran kadınlar yakındaki bir bankta oturmuş, belli ki onun çıkmasını bekliyorlardı. O görüldüğünde sessizleştiler. Yanlarından geçerken onlara bir bakış bile atmadı. Başını dik tutup bir adım, sonra bir adım daha atmak için harcadığı çaba dayanılmazdı. Karnından bir bıçak çıkıp çıkmadığını görmek için aşağıya baktı ama bu sadece hayal gücüydü.

Balo salonuna ulaştığında Roth'u aradı. Salondaki en uzun adamlardan biri olduğu için onu bulması uzun sürmedi. Kalabalığın içinde kararsızca ilerleyerek ona doğru yürümeye başladı. Etrafında puslu, rüya gibi bir hava vardı. Müziğin ya da birinin ona seslenip seslenmediğinin farkında değildi. Zihninde çarpan dalgaların sesinden başka bir şey duyamıyordu.

Kalabalık yarıldı ve ona Roth'a giden doğrudan bir yol açtı. Kargaşa içindeyken bile onun yanındaki kadının

biraz fazla yakın duruyorlardı. Dokunmuyorlardı ama yakınlıkları birbirlerine aşına olduklarını gösteriyordu. Öyle miydiler? Biri onun dikkatini çekerse bu onun lehine olurdu. Warren'ın da belirttiği gibi, özellikle bu kalabalıkta seçebileceği sayısız güzel vardı. Her zaman zengin ve güçlülerin kollarına asılmış, onları baştan çıkarıp tuzağa düşürebilecekleri umuduyla kirpiklerini kırpan kadınlar olurdu...

Annesi gibi kadınlar.

Dekolteli elbisesi, fazla mükemmel dudakları ve sergilediği geniş göğüs dekoltesiyle kadın, Roth'un koluna dokundu. Adam ona baktı. Kadın bir şeyler mırıldandı ve Roth'u onu duymak için eğilmeye zorladı. Roth başını iki yana salladıktan sonra doğruldu ve bıyıklı adama baktı. Kadın, Roth'un daha fazla ilgilenme zahmetine girmemiş olmasından duyduğu utancı belli etmemeye çalıştı. Jasmine iş söz konusu olduğunda rekabet olmadığını açıklamaktan mutluluk duyardı.

"Seni mahveden kadını bir sürtük gibi giydirmekten, babasının itibarını kullanarak kendini kanıtlamaktan ve ondan alabileceğin her şeyi aldıktan sonra onu bir kenara atmaktan daha iyi bir intikam olabilir mi? Bundaki şiirsel adaleti ben bile takdir edebilirim."

Roth onun bağlantılarını ve sosyete hakkındaki bilgisini kendi çıkarları için kullanmak istediğini itiraf etmişti. Ama aralarındaki kötü şöhretli ilişkiden ve annesinin kötü şöhretli geçmişinden faydalanmak ve bu süreçte onu küçük düşürmek için açık bir elbise isteyecek kadar işbirlikçi miydi? Onu cezalandırmak konusunda fikrini değiştirdiğini iddia ediyordu ama... değiştirmiş miydi?

İçindeki tüm duygular süzölüp gitmiş, onu öylesine boş bırakmıştı ki açlık sancıları midesine hücum etmişti. Kendini soğuk bir çamura batmış gibi hissediyordu. Bir adım geri attı ve birine çarptı. Bir adamın bir şeyler mırıldandığını ve donuk bir "özür dilerim" dediğini duydu ama kim olduğuna bakmaya zahmet etmedi.

Gitmesi gerekiyordu. Kimliği çekirdeğine kadar soyulduğunda performans gösteremezdi. Onun için, bağlanmak istemediği bir amaç için sadece bir araçtı. Bu yüzden aralarında filizlenmekte olan şeyi öldürmüştü.

Onu panik atağından kurtarmış ve Cecil'le arasına girmiş olabilir ama kendi çıkarları için müdahale etmiştir. Cecil'i tehdit etti çünkü Hennessy & Co. ile arasına giriyordu ve Cecil yanında olmadan geri dönüşü tamamlanmayacaktı. Gece boyunca sergilediği sevecen tavır, gösteri biter bitmez ortadan kaybolacaktı.

Gözleri yaşlarla doldu. O kadar ileri gitmişti ki, bir tanesi yanağından aşağı süzöldü. Hayatı bir yalandan ibaretti. Sahte evlilik, sahte koca. Onu hiç istememiş ve ondan kurtulmaya çalışmış, yoksun, küskün bir baba. Maximus'un Elena'ya karşı olan hislerine rağmen, ona kız kardeşlerine benzer bir terbiye vermiş, ancak yıllar sonra kamuoyunda bu kadar çok tartışmaya neden olmuştu. Eğer Maximus Elena'ya bakmayı reddetseydi, annesi onu aldırır mıydı? Hiç kimse onu kendisi için istememiş miydi?

Roth gözlerini Amos Faulkner'dan ona çevirdi. Kaşları yasaklayıcı bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. İçini keder kaplarken yanağından bir damla gözyaşı daha süzöldü. Döndü

Makyajından geriye kalanları bulaştırıp bulaştırmadığını umursamadan koluyla gözlerini silerek uzaklaştı. Dağılmadan ve kendini gerçekten rezil etmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Çıkışa doğru ilerlerken başını eğdi, böylece kimse yüzünü görmeyecekti.

Bir el kolunu kavrayıp onu etrafında döndürdüğünde, kim olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Roth onun çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı. Gözyaşları yüzünden onun yüz ifadesini göremiyordu ama kalmasını söylediği kütüphane yerine burada olmasından memnun olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Çenesini adamın elinden çekip almaya ve bir adım uzaklaşmaya çalıştı ama adam bir kolunu ona doladı.

"Özür dilerim. Biraz temiz hava almak için dışarı çıkacaktım," dedi hafifçe, şimdi serbestçe akan gözyaşlarını silerken. Onu itti. Neden ona dokunuyordu ki? O görünmez bıçağı döndürüyor, acısını on kat artırıyordu.

"Sevgilim, görünüşe göre Roth'un karısı bir aksilik yaşamış," dedi genizden gelen bir ses. "Onunla ilgilenebilir misin?"

Roth'un konuştuğu insanların onu takip ettiğini ve şimdi etraflarında gevşek bir yarım daire şeklinde durduklarını fark edince kaskatı kesildi. Yüzünü çevirdi ve Roth'tan uzaklaşmaya çalıştı.

"Sanırım karısının biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ya da belki çok içmiştir ve bir yere uzanması gerekiyordur."

Küçümseyici kahkahalar irkilmesine neden oldu ama sarhoş olduğunu düşünmeleri üzgün olmasından daha iyiydi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." İçindeki baskı arttıkça kelimeler ağzından döküldü. "Bölmek istememiştim. Hepiniz devam etmelisiniz."

Roth başının arkasını kavradı ve neredeyse şefkatli hissettiren bir hareketle yüzünü göğsüne bastırdı. Derin bir nefes aldı ve Roth'un ceketini avuçladı, tıpkı buraya geldiklerinde yaptığı gibi onun gücünden faydalanmaya çalıştı. Ama bu sefer işe yaramıyordu. Yavaş yavaş kıkırdamaların ve garip boğaz temizlemelerinin farkına vardı.

"Tartışmamızı bitirebilmemiz için onu eşlerimize teslim etmek ister misin? Onu eğlendirirler, belki siz eve gitmeden önce ayıltırlar."

Hakaret ve kovulma apaçık ortadaydı. Kollarını indirdi ama geri adım atmaya çalıştığında Roth onu bırakmadı.

"Kimsenin karımla ilgilenmesine ihtiyacım yok. Burada işimiz bitti."

Roth'un kesici tonu kadının sertleşmesine neden oldu. Garip bir sessizlik çöktü.

"Roth," dedi uzlaştırmacı bir tonda, bunun uzun vadeli sonuçlarının korkunç olabileceğini ve bunun için onu suçlayacağını biliyordu. "Ben iyiyim. Sen işini bitirmelisin."

Kolunu kızın omuzlarına attı, onu kendi tarafına çekti ve konuştuğu gruptan uzaklaştı.

"Bunu yapmana gerek yok," diye başladı. "Sessiz ol."

Bakışlarını yere indirdi ve insanlar onun yolundan çekilmek için acele ederken parlak ayakkabıların, topuklu ayakkabıların ve pahalı kumaşların yollarından fırlayışını izledi. Roth bir kişi durana kadar durmadı.

bir çift İtalyan ayakkabısıyla karşılaştı. Kime ait olduklarını anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu.

BÖLÜM 26

"**diye** emretti Lyle.

"Planımız buydu," dedi Roth sert bir ifadeyle.

Lyle topuklarının üzerinde dönüp balo salonunun dışına doğru ilerlerken başını kaldırıp baktı. Onlar geçerken konuşmalar kesildi. Fısıltıların patlak vermesi midisini bulandırdı.

O ve Roth paltolarını almak için duraklarken, Lyle ön kapıdan içeri daldı. Lyle üzgün görünse de Warren'dan haberi olamazdı. Hennessy & Co. hissedarlarından birinin karısına tecavüz ettiğini bilseydi işine devam edebileceğini sanmıyordu.

Roth onun beceriksiz parmaklarını kenara itti ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Ne oldu?"

Adam son iki düğmeyi de ilikleyemeden geri çekildi ve ön kapıdan içeri girmeden önce debriyajını kaptı. Güvenlik, dikkatlerini kaldırımda duran Colette ve Lyle'dan merdivenlerden hızla inen Jasmine'e çevirdi.

Roth arkasından, "Dikkatli ol," diye bağırdı.

Colette'in maskesi düştü ve rahatladığını gösterdi. "İyi olduğunu bilmeden gidemezdim."

Jasmine, Colette'in kendisine uzattığı eldivenli eli tuttu ve sıktı. "Ben iyiyim."

Lyle, "Sen ne sikimsin," diye tersledi, nefesi dondurucu sıcaklıktan dolayı beyaz bir rüzgar gibi çıkıyordu. "Colette, Warren'la karşılaştığını mı söyledi?"

Bunu nasıl halletmek istediğini anlamak için kız kardeşine baktı. Colette'in acı çeken mavi gözlerine bir bakış, Warren'ı ifşa etme tehdidini ikinci kez sorguladığını gösteriyordu. Kendileriyle bu kadar yakın ilişkisi olan biriyle kavga etmek yüz ya da daha fazla kişiyi etkileyecek ve kurban olmasına rağmen Colette'in itibarı zedelenecekti. Bu kurtlar sofrasını açmanın sonuçları felaket olabilirdi.

"Ne oldu böyle?" Lyle talep etti.

Colette gecikmiş bir tepkiyle titremeye başlayınca Jasmine kollarını ona doladı. Güvenlik ve beyaz üniformalı personel tetikteydi ama saygılı bir mesafeyi koruyorlardı. Lyle ve Roth'un yüzlerinde aynı şaşkın ifadeler vardı. Jasmine kız kardeşinin ıstırabının arttığını hissedince ona daha sıkı sarıldı ve yüzünü kız kardeşinin kürk mantosuna gömdü.

"Warren'ın kafasını koparacağım," diye hırladı Lyle ve içeri girmek için döndü.

"Yapma!" Colette boğuldu.

Roth, Lyle'in kolunu tuttu. "Birine saldırmadan önce ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Lyle Roth'la dişe diş mücadele ederken Jasmine gerildi, Lyle'in öfkesinin geçmesinden ve Roth'a yumruk atmasından korkuyordu.

"Minnie ve Colette'in, Minnie kusabilsin diye tuvalete girdiklerine dair bir hikaye dolaşıyor. Colette büyükelçinin karısına dışarı çıkmaları için bağırmış, böylece yalnız kalabilmişler. Bu benim için yeterli bir sebep."

Colette belli belirsiz, "Fark etmemiştim," diye söze başladı ama davranışına bir açıklama getiremeyince sesi kesildi.

"Marty, Min ve Roth'u bulmam için beni gönderdiğinde söyledi." Lyle gözlerini Jasmine'e kilitledi. "Warren ne yaptı, Cara? Sana dokundu mu ya da başka bir şey?"

Roth'un ani durgunluğunu hissetti. Midesi yeniden titremeye başladı. Colette onun yanında, kütüphanede gördüğü mermer heykeli taklit etti.

Elini kızın kolunda gezdirmesi ve eline dokunması Colette'e yaptıklarının yanında hiçbir şeydi. Ama kız kardeşi Warren'la olan geçmişini açıklamamaya karar verirse, Lyle ve Roth'un zihinlerinin o yönde ilerlememesi için konuyu saptırmak zorundaydı. "Hayır, bana dokunmadı."

Lyle'ın yüzü hayal kırıklığı ve kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu. "O zaman başka biri miydi? Eğer Tucker seni tekrar incitirse, ben-"

Roth ona doğru döndü. "Onu incitmek mi?"

"Orospu çocuğu elini kızın üzerine koymuş, kız yürüyememiş. Kızın irkilmesine bakılırsa, iz bırakmış diyebilirim. Onu bir daha gördüğümde, lanet kafasını bir kazığa geçireceğim." Jasmine'e döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Tucker mıydı yoksa Warren mı-?"

"Bırakacak mısın şunu!" Colette ağladı. "Siktir et onu. Şimdi söyle bana!"

Onu sakinleştirmek için araya girecekti ama Rolls-Royce'larının kaldırırma yanaşması, onların

Dikkat. Lyle söylenirken Colette eğilip alnını Jasmine'inkine dayadı. Bu, paylaşılan acının ve yoldaşlığın bir jestiydi. Yasemin'in nefesi kesilince Colette onun yanağını okşadı.

"Biz iyiyiz," diye mırıldandı
Colette. O da başını salladı.

Colette parıldayan gözlerle ona baktı. "Elimden gelse seni bu bilgiden korurdum."

Colette'in Warren'la olan geçmişinden mi yoksa Elena'yla ilgili çirkin gerçeklerden mi bahsettiğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Her iki şekilde de anlıyordu. Geri adım attığında, konuşmalarını duyabilecek kadar yakında duran Roth'a çarptı.

Lyle arabanın tavanından ona baktı ama sorusu Roth'a yönelikti. "Öğrendiğinde beni arayacak mısın?"

"Evet." Roth hiç vakit kaybetmeden arabanın etrafını dolaştı ve onun yanındaki koltuğa çöktü. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Jasmine gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Lyle, geveze Marty'nin söylediklerini tekrarlayarak işleri yüz kat daha kötü hale getirdi. Biri onları ispiyonlamadan balodan ayrılamazlar mıydı? Roth onunla konuşuyordu ama sesi sanki suyun altındaymış gibi bozuktı. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu ama onun yerine sessizce oturdu, göğsündeki cehennemi bastırmaya çalışırken debriyajını kavradı.

Bir zamanlar kız kardeşinin göz kamaştırıcı hayatına imrenmişti... Şimdi perdenin arkasına bakıyordu ve keşfettiği şey midesini bulandırıyordu. Colette iş bağlarını güçlü tutmak için bunca yıl sessizce acı çekmişti.

aklını başından almıştı. Toplantılarda, etkinliklerde Warren'la yüzleşmek, hatta bu akşam yemekte onun karşısında oturmak... Bunu yapamazdı ama Colette ona kimsenin şüphelenmeyeceği kadar saygılı davranıyordu. Onu en çok üzen şey, Colette'in babasının onu savunacağından kuşku duymasıydı. Maximus Roth'tan boşanmasına yardım etseydi, Colette'i ona cinsel tacizde bulunan bir iş ortağına tercih eder miydi? Artık bunu asla bilemeyeceklerdi.

Colette'e her zaman hayranlık duymuştu ama Warren'la karşılaşana kadar kız kardeşini hiç belalı biri olarak görmemişti. Onlarca yıllık şartlanmaya karşı çıkıp onun gözlerinin içine bakmak için gereken güç... Kız kardeşinin baskıya karşı dayanıklı olduğunu düşünüyordu ama Colette de en az onun kadar, belki de ondan çok şey beklediği için daha da dayanıksızdı. Babalarının arkadaşı olan Warren, Colette'in güvensizlikleri hakkında içeriden bilgi sahibi olmuş ve bunları acımasızca kullanmıştı. Görünüşe göre, ne pahasına olursa olsun koruma ihtiyacı duyan tek Hennessy o değildi. Colette onu ve Ariana'yı kurtarmak için bedenini feda etmişti... Jasmine pencereye doğru döndü ve safrasını yuttu. Keşke Colette bir şey söyleseydi de onun yanında olabilselerdi.

Sıcak, nasırlı bir el onunkini kapladı ve onu kalp kırıklığı sersemliğinden çıkardı. Roth'un arabanın kendi tarafında olmadığını görmek için döndü. Aralarında onu uzak tutacak hantal bir konsol olmadığı için anında pişman oldu.

"Konuş benimle."

Bütün hafta onu görmezden geldikten sonra bunu ondan duymak gülünçtü. Ellerini onun ellerinin altından çekti,

Onun dokunuşuna dayanamıyordu. Dağılması için fazla bir şey gerekmezdi ve bunu en kötü eleştirmeninin önünde yapamazdı.

"Beni görmezden gelmene izin vermeyeceğim."

"Bunu senden duymak çok zengin. Yani sen canın istediğinde beni görmezden gelebiliyorsun ama ben aynısını yapamıyorum öyle mi? Siktir git."

Normalde kişisel kavgalarını gizli tutardı ama onun geri çekilmesine ihtiyacı vardı. Mo ve Johan'ın önünde kirli çamaşırlarını ortaya dökmek bunu başaracaksa, öyle olsun.

"Tucker'a ne olduğunu bana neden anlatmadın?"

"Önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey," diye tekrarladı uğursuz bir gürültüyle. "Bir adamın sana ellerini sürmesi ve canını yakması bir şey değil mi?"

Ona baktı ve şehirden geçerlerken yüzünün engebeli düzlemleri üzerinde kayan gölge ve ışığı izledi. "Kızgın adamlar tarafından tartaklanmaya alışkınım. Bunun için endişelenme."

Arabayı tedirgin bir sessizlik kapladı. Johan koltuğunda kıpırdandı, Mo ise direksiyondaki eli dışında tamamen hareketsiz kaldı. Mo, Roth'un gün boyunca kendisine yaptığı duygusuz muamele aralarındaki havada parıldarken onun bakışlarını tuttu.

"Tucker Baldwin'in seninle konuşması yasak, hele sana elini sürmesi hiç yasak," dedi Roth sakın bir sesle. "Onun icabına ben bakarım. Başka kim var?"

"Bu gece beni rahatsız eden herkesin listesini mi istiyorsun?" "Evet."

"Yeterince düşmanın var."

"Bırak onu ben düşüneyim."

"Christoph Braun ile aranızı düzeltbildiniz mi?" Adamın acımasız ifadesi zaten ağır olan kalbinin daha da sıkışmasına neden oldu. "Özür dilerim." Ayrıca çıkarken Amos Faulkner'ı da küçümsemişti. Onun sayesinde iki değerli bağlantısını kaybetmiş ve Cecil'e savaş açmıştı. "Sen Nathaniel'le birlikteyken ben de Charlotte'la birlikte dolaşıyordum ve seninle görüşmek isteyen işadamları, politikacılar, bir amiral, hatta bir prensle tanıştım. İsimlerini yazabilirim... Kalmalıydın. Aslında, geri dönmelisin. Mo, arkanı dön."

"Şu anda bu umurumda bile değil."

"Yarın olacak," diye tahmin etti. "Bu fırsatı boşa harcamamalısın. Al." Kolundan kartvizitleri çıkardı ama elleri öylesine titriyordu ki, kartvizitler koltuğun ve döşemenin üzerine dağıldı. "Onlara hemen ulaşmalısın."

Düşen kartları toplamak için eğildi ve konuşmalar sırasında dosyaladığı ayrıntıları sıraladı. İşine o kadar odaklanmıştı ki, Roth yanağına dokunduğunda şiddetle geri çekildi. Başının cama çarpma sesi Mo'nun gözlerini yoldan ayırıp neler olduğunu görmesine yetecek kadar yüksekti.

"Ne oluyor lan?" Roth kızın başını tutup camla çarpıştığı yeri ovuştururken patladı. "Biri sana dokundu mu?"

"Hayır!" Onu itti. "Sadece yalnız kalmak istiyorum! Ben senin yalnız kalma ihtiyacına saygı duydum, şimdi sen de benimkine saygı duy. Geri çekil!"

Adam kadının bileklerini kavradı ve onu artan histerisinden kurtarmak için sıktı. Ona baktı, nefes nefese, gözleri

dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla yanıyordu.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana ne olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmadı."

Parmakları kızın bileklerinde esnedi. "Bana yalan söyleme, Jasmine."

"Neden olmasın? Bana yalan söylüyorsun." "Ne hakkında yalan söyledim?"

Değişeceğini. Artık onu incitmeyeceğini.

"Jasmine," diye ısırdı, sabrı açıkça tükenmişti. "Warren sana ne yaptı?"

Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ve adam onu bıraktığında rahatladı. Kelepçeden yeni kurtulmuş biri gibi bileklerini ovuşturdu. "Zaten söyledim, bana dokunmadı."

"Seni incitmek için sana dokunması gerekmiyor."

Sert, esprisiz bir kahkaha attı ve karıncalanan kafa derisini yatıştırmak için parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Duygularımı incittiği için onun peşinden mi gideceksin?"

"Bundan daha fazlası var. Her ne yaptıysa seni fiziksel olarak hasta etti ve Colette'i korkuttu."

Dudaklarını ısırdı ve bir yük treninin gücüyle içine çarpan acıyı kontrol altına almaya çalışırken kan tadı aldı. Kadın arkasını dönmeye çalıştığı anda, adam bir elini ensesine sıkıştırarak yüzünü ona dönmesini sağladı.

"Ne oldu bebeğim?"

Sevecenlikle eşleştirilmiş daha nazik bir ton denemesi içini parçaladı, çünkü bunu kastetmediğini biliyordu.

"Bana öyle deme."

"Bana ne yaptığını söyle. Onun ve olaya karışan diğer herkesin icabına bakacağım."

Dünya gezegenindeki hiçbir güç ona Warren'ın Roth'un eylemleri hakkındaki yorumunu ya da doğumunun tatsız kökenlerini tekrarlatamazdı. Maximus, annesinin onu nasıl tuzığa düşürdüğü konusunda hatırlamak istemediği kadar çok kez söylenmişti. Hiç bahsedilmeyen şey ise babasının Elena'nın kurnazlıklarını denediği pek çok kişiden sadece biri olduğuydu. Warren'ın ebeveynleri hakkında paylaştığı rahatsız edici cinsel detayları ya da babasının ahbablarının onunla sıranın kendisine gelmesini bekledikleri gerçeğini aklına bile getiremiyordu. Onu kendi kimliği olan bir kişi olarak değil, annesinin reenkarnasyonu olarak görüyorlardı. Babası onun hakkında konuşurken kullandığı aşağılayıcı üslupla bu inancı pekiştirmiş miydi?

Babamın geçmişte onun hakkında söylediklerine rağmen, sonuçta onu seviyordu. Öyle değil mi? Birlikte geçirdikleri son yılları ya da kurdukları ilişkiyi hayal bile etmemişti. Yoksa evliliğinde olduğu gibi kendini kandırıyor, beyninin kenarlarını pamukluyor muydu, çünkü hayatının gerçekte ne olduğunu görmeye dayanamıyordu - ondan bir şey istedikleri için ona tahammül eden insanlarla yüzeysel, tek taraflı ilişkilerden oluşan çorak bir arazi mi?

Roth ensesine masaj yaptı, güçlü parmakları gergin kaslara saplandı. "Nefes al, prenses."

Durduğunun farkında olmadan ürpertici bir nefes aldı. Acı o kadar büyüktü ki, onu parçalara ayırıyordu. Başını eğdi, başka bir şey düşünmeye çalışırken elleri kucağında yuvarlanıyordu.

"Cecil'le o sahneyi yarattığım için özür dilerim," dedi kısık sesle. "Ve daha fazla soruna neden olduğum için. Hennessy'nin

& Co. size beklediğinizden daha pahalıya mal oluyor. Tasfiye edebilirim-"

"Senin parana ihtiyacım yok."

O zaman mirastan kurtulmanın başka bir yolunu bulacaktı. Artık onu istemiyordu. Eğer mirasını yönetmek için toplumla uğraşması gerekiyorsa, hayatını kıt kanaat sürdürmeyi tercih ederdi. Ve eğer Maximus onun Roth'la birlikte olacağını bilseydi, parayı kız kardeşlerine verir ya da yakardı. Lyle haklıydı. Babasından gelen her şey lekelenmişti. Buna para ve kendisi de dahildi. Ama tamamen işe yaramaz değildi.

"Charlotte Trentham vakfına yardım etmem için beni davet etti. Diğer eşlerle kaynaşabileceğim ve istediğiniz etkinliklere davetiye alabileceğim." Göğsündeki dayanılmaz baskıya rağmen sesinin sabit olmasından gurur duyuyordu. "Ayrıca şu anda BM ile bir şeyler yapan eski bir Portekiz başbakanı ile tanıştım. Onunla tanışmak istersen, bir etkinlik için şehre gelecek-"

Onunla burun buruna geldi, gözleri Doğu 62. Cadde'deki vitrinlerin parlak ışığında uğursuzca parlıyordu. "Konuyu saptırmayı bırak ve bana ne olduğunu anlat."

"Hayır."

Adamın bacağından çekerek onu koltuğun diğer tarafına kaydırmasına ve böylece sırt üstü yatmasına hazırlıklı değildi. Adam üzerine çömeldiğinde elbisesi ve ceketi beline dolandı.

Ölümcül bir tıslamayla, "Sana karşı yapılan bir saldırı bana karşı yapılmış demektir," dedi. "Kimse sana saygısızlık edemez. Sana saygısızlık eden bir

Bir bakış ya da bir yorum. Kimsenin yüzünüze o bakışı atmasına izin yok."

"Ne bakışı?"

"İlişkinizi bitirmeye çalıştığınızda takındığınız bakış."

Göğsü titredi. Ne kadar doğru. Babası onu zihinsel ve duygusal olarak o kadar hırpalamıştı ki, kampüse geldiğinde Roth'la göz teması bile kuramıyordu. Warren'ın onu enkaz haline getirmesi saatler sürmemişti. Onu mahvetmek ve kendisini kirli, aşağılanmış ve kırılmış hissettirmek için en fazla beş dakika yetmişti.

"Sana kimin zarar verdiğini söyle prenses, ben de onları yok edeyim."

Ona sırtını dayamak, onun daha da fazla pisliğini üstlenmesini sağlamak cazip geliyordu ama dersini almıştı. Eğer Colette Warren'ı yakalamasına yardım etmesi için ona başvurursa, bu onun seçimiydi ama kız kardeşinin güvenine ihanet etmeyecekti. Colette Warren'ı yetkililere ihbar ederse, on ya da iki yıl önce olmuş bir olayı ciddiye alırlarmıydı? Gerçekçi olmak gerekirse, alsalar bile Warren'ın uzun vadeli sonuçlardan sıyrılacak parası ve bağlantıları vardı. Lyle fiziksel, sosyal ve finansal olarak Warren'ın peşine düşebilirdi ama onu yok edecek gücü yoktu. Ama Roth'un vardı. Eğlenmek için imparatorlukları parçalıyordu ve ne pahasına olursa olsun kazanacaktı.

Roth saygı duymadığı, değersiz gördüğü ve Hennessy & Co. şirketini yönetmeye uygun bulmadığı bir baldızı savunmak için herhangi bir sorumluluk hisseder miydi? Colette'in başına gelenleri hak ettiğini ya da konuşmadığı için **bunun** onun suçu olduğunu söylerse, Jasmine onu vurabilirdi. Şunu da ekler miydi

Colette'in dosyasındaki anekdotu ileride kız kardeşine karşı kullanabilmek için mi? Sikerim böyle işi.

"Bana ne olduğunu anlatmazsan bunu düzeltemem."

"Senden yardım istemedim," dedi hırıltılı bir sesle.

"Ne olursa olsun alacaksın." Ona sokuldu ve onun kendisinden uzaklaşmaya çalışmasını görmezden geldi. "Eğer Warren değilse, kim? Onları alamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Çok kızacaksın," diye fısıldadı. Adam kıpırdamadan durdu. "Neden?"

"Tuvaletteki kadınlardan biri hamile olduğum için hasta olduğumu düşündü."

Trentham Malikânesi'nden ayrıldıkları andan itibaren gergin olan arabadaki erkeksi enerji bir anda yok oldu. Roth onun üzerinde taşla dönüştü. Gözleri tekrar akmaya başladı.

"Onlara sarhoş olduğumu ve içkimi nasıl tutacağımı bilmediğimi söyleyin. Bu, diğer etkinliklere neden katılmadığımı açıklayacaktır."

"Neden katılmıyorsun?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Bunu bana rolümü kız kardeşlerim kadar iyi oynayamadığımı söyleyen ve babamın beni neden gözlerden uzak tuttuğunu anlayan adam söylüyor."

"Kızgındım."

"Her zaman kızgınsın." Gözlerinin kenarından süzülen yaşlar saçlarına karıştı. "Gerçekten denedim. Olay çıkarmak istememiştim. Christoph'u arayıp deneyebilirim."

"Bu lanet oyunu oynamıyoruz. Bana ne olduğunu söyle, şimdi, yoksa yemin ederim-"

"Ne?" diye meydan okudu. "Beni kovacak mısın? Güzel. Böylece ikimizin de acısına son vermiş olursun."

Eli kadının boğazına gitti ve kavradı. "Bunu bir daha söyle. Sana meydan okuyorum."

"Patron."

Johan'ın uyarısı kapı açılmadan bir saniye önce geldi. Park Avenue 432'deki valeyi baş aşağı görüyordu. Adam, Roth'u onun üstünde bulduğunda neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Efendim?" dedi adam kapıyı kapatıp kapatmaması gerektiğini anlamaya çalışırken boğuk bir sesle.

Roth kıskanılacak bir soğukkanlılıkla onun üzerinden inerken adam geri adım attı. Her zamanki gibi, normalde polisi aramasını gerektirecek uygunsuz bir durumda yakalanmayı umursuyor gibi görünmüyordu. Eğer bu akşam gururu bu kadar kırılmamış olsaydı, adamın gece gezmesinden dönen diğer sakinlerin önünde onları rezil etmesine sinirlenirdi.

Roth açık kapının önünde durmuş, elbisesini ve ceketini fırçalayabilmesi için ona siper olmuştu. Dışarı çıkarken Roth'un uzattığı eli görmezden geldi ve biri adını seslendiğinde kaçma fırsatını yakaladı. Onu geride bırakırken Roth'un lanetini duymazdan gelerek aceleyle binaya doğru ilerledi. O kadar hızlı yaklaştı ki kapıcılar kapıları zamanında açmakta zorlandılar. Bunun onu durdurmasına izin vermedi ve dar açıklıktan geçmek için yana doğru döndü.

Lobide bu saatte normalden daha fazla insan vardı. Şöminenin yanında uzanmışlardı, bazıları hâlâ yanıp sönen ren geyiği boynuzlarını takmışlardı, belli ki keyifleri yerindeydi. Birkaçı onun aceleyle girişine baktı.

Biri ona seslendi ama o duymazdan geldi. Tüm dikkati asansördeydi.

Görevlinin gözleri büyüdü. Aceleyle düğmeye dokundu. Hissettiği kadar deli görünüyor olmalıydı.

Lobiye yarılarmıştı ki, kolu acı veren bir tutuşa takıldı. Roth'u görmezden geldi ve çatı katına çıkmak için çaresizce çekti. Roth bir kolunu göğsüne dolayarak onu kendisine kilitledi.

"Bay ve Bayan Roth," dedi asansör görevlisi neşeyle.

Başını öne eğdi, çünkü konuşmak onu aşıyordu. Bir pamuk ipliğine bağlıydı ve Roth'un medeni selamını duyunca şaşırdı. Asansörün bulundukları kata ulaşması otuz saniyeden az sürmüştü olsa da, on dakika gibi gelmişti. Kapılar açılıp Roth'un çatı katı ortaya çıktığı anda ileri atıldı ama asansörden inen ama daha fazla ilerlemeyen Roth tarafından engellendi.

Kapılar arkalarından kapandığında, onu etrafında döndürdü ve ceketini avuçladı. "Bana ne olduğunu anlatana kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Göğsündeki basınç patladı. Ellerini onun göğsüne çarptı ve tüm gücüyle onu itti. Bu onu ürküttü ve ceketini tutmaktan vazgeçmesine neden oldu ama umduğu gibi kışının üstüne düşmesine yol açmadı.

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Sen oldun! Bu olayların benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve istediğini aldığın sürece umurunda değil. Tamam. Ben rolümü oynadım. Gülümsedim, dans ettim ve paranın karşılığını almanı sağlamak için elimden gelen tüm bilgiyi aldım. Bu gece mükemmel geçmediği için üzgünüm ve ben böyle düşüncesiz, duygusal bir sorumluyum. Eğer

performansından memnun değilseniz, karınızı oynaması için başka birini seçin. Bana ödediğin ücretin çok daha azına bunu yapabilecek sayısız kadın var!"

Adam ona doğru uzandığında, kadın geri çekildi ve gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

"Bu gece benden istediğini aldın. Elimde babamın senin boğazını keseceği isimlerin bir listesi var ama bu konuda brifing almak istemiyorsan sana söyleyecek bir şeyim yok."

Döndü ama adam onu tekrar yakalamadan önce iki adımdan fazla atamadı. Tek istediği huzur içinde dağılmaktı ve adam yoluna çıkmış, cevap vermeyeceği sorulara cevaplar istiyordu. Yüzüne fırlatması için ona daha fazla eksiklik vermeye hiç niyeti yoktu.

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Cezamın vakti geldi mi?"

Parmakları onun üzerinde esnedi. "Ne?"

"Üç hata, değil mi? Kaç hata yaptım? Beş mi? Bir düzine mi? Beni nasıl cezalandırmak istiyorsun? Dizlerimin üstünde mi? Şaplak mı? Belki de gecenizi ve masada bırakmak zorunda kaldığınız tüm anlaşmaları mahvettiğim için bir tokadı hak ediyorumdur."

Sanki onu yakmış gibi onu serbest bıraktı. Gözyaşları arasında onun yüz ifadesini göremedi. Tek önemseddiği, özgürce yürüyüp gidebilmesiydi. Ana süite doğru ilerledi, topuklarının tıkırtısı kararsız yürüyüşünü yansıtıyordu. Elini kapı pervazına dayadı ve tanıdık odayı inceledi.

Onun hemen arkasında olduğunu bildiğinden, "Planladığın bir seyahat var mı?" diye sordu.

"Ne?"

Eğer bu kadar acı çekmiyor olsaydı, onun şaşkın ses tonuyla eğlenebilirdi.

"Bir gezi," dedi tekrar. "Los Angeles, Kopenhag, Londra?"

"Hayır. Neden?"

Çünkü yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve adamın Noel'de onu terk etmeyi planladığını umuyordu. "Gitmem gerek."

"Nerede?"

İlk içgüdüğü Smokinli Park'a gitmekti ama Maximus'un Elena'yı sürgün ettiği yerin orası olduğunu bilmek midesini bulandırdı. Maximus'un ona bir cüzzamlı gibi davranmasına, onu kız kardeşlerinden ayırmasına ve Thea'yı onu yetiştirmesi için taşrada bırakmasına şaşmamalıydı. Daha da kötüsü, gayrimeşru ve istenmeyen çocuğu küçümsediği kadının tıpatıp aynısıydı. Ona daha iyi bir yol seçmesi için gerekli araçları, parayı ve eğitimi vermişti ama o yine de tıpkı annesi gibi zengin bir adama fahişelik yapmaya başladı.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Birkaç günlüğüne başka bir fahişe bul! Bir molaya ihtiyacım var!"

Onu parmak uçlarında duracak şekilde kaldırdı. "Sen bir fahişe değilsin. Sen benim karımsın."

Yüzü buruşmaya başladığında yüzünü çevirdi. Onun karısı değildi, gerçekte değildi. Bu, zaman sınırı olan bir mantık evliliği idi. Adam onun sahte kocasıydı ve bu çatı katı da tıpkı onun gibi bir dekordu. Her şey göstermelikti. Gerçeklik yoktu, sadece güç ve zenginlik için duman ve aynalar vardı. Tüm bu şatafat ve cazibenin altında, bir parçası olmak istemediği kâbus gibi bir gerçeklik vardı. İsteddiği

gerçek, otantik ve güvenli bir şey. Burada bunların hiçbirini bulamazdı.

"Bana birkaç gün ver." "Ne dedim ben?" diye tısladı.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bu bir seçenek değil."

"Burada olmak istemiyorum" derken gözlerini adamın çenesine dikti.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Herhangi bir yere."

"Söyle bana, seni götüreyim."

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" Onu öyle bir salladı ki, başının yan tarafındaki taze düğüm zonklamaya başladı. "Canımı yakıyorsun!"

Durdu ama alnında bir damar belirdi. Gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginledi ve "Bana bir kasaba, taşra falan verin" dedi.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Dağlar."

Onu öyle bir güçle yere bıraktı ki bacakları büküldü. Adam cep telefonunu almak için cebine uzanırken, kadın kendini sabitlemek için ona tutundu.

"Jeti hazırlayın," diye bağırdı hatta kim varsa. Sonra da "Çantayı hazırla" diye emretti.

Onun kendisiyle gelmesini istemiyordu ama en azından onu burada kalmaya zorlamıyordu. Kaçma ihtiyacı yalnız kalma ihtiyacından daha güçlüydü, bu yüzden itiraz etmedi. Koşarak dolaba gitti, Daiyu'nun lanetli elbisesini çıkardı ve kıyafetlerini gelişigüzel bir şekilde çantaya attı. Eğer iyi bir eş olsaydı, aynı şeyi onun için de yapardı,

Ama uzun süre kalacağını tahmin etmemiştir. Şehre geri dönmesi an meselesiydi.

Dişlerini fırçalamak ve tuvalet malzemelerini toplamak için banyoya gitti. Bir ara yansımasına baktı ve en az hissettiği kadar korkunç görüldüğünü gördü. Gözleri kan çanağına dönmüş, şişmiş, takma kirpikleri zar zor takılıyor, fondöteninin bir kısmı yok olmuş ve dudak parlaticısı gitmişti. Milyonlarca dolar değerinde mücevherlerle süslü pembe eşofmanıyla çok gülünç görünüyordu. Elmasları çıkardı ve bu korkunç gecenin kalıntılarını yüzünden temizledi.

Ellerini makyaj masasına dayadı, kendini toparlamaya çalışırken yüzü lavabonun üzerine damlıyordu. İç dünyası bir kar fırtınası kadar sakin ve bir o kadar da berraktı. Kırmızı bir parıltı gözüne çarptı. Hâlâ Warren'ın Elena'ya armağan ettiği yüzüğü takıyordu, küçük yüzük diğerlerinin arasında fark edilmemiştir. Yakut kalpli yüzüğü parmağından çıkardı ve banyoya doğru fırlattı. Duş duvarına çarptığını ya da yere yuvarlandığını duymadı çünkü Roth onu yakalamıştı.

Roth yüzüğü incelerken, kadın göğsü kabarmış ve önünü su ıslatmış bir halde ona bakıyordu. Her nasılsa Roth smokini çoktan çıkarmış, kot pantolon ve uzun bir palto giymiştir. Omzunda da bir seyahat çantası vardı.

"Bunun annene ait olduğunu söylemiştin," dedi sessizce.

Yüzünü silmek ve tiksintisini gizlemek için bir havlu kaptı. Çantasına birkaç şey daha koyup yüzünü ona döndüğünde tek kelime etmedi. Gözlerini onun göğsüne dikti çünkü gözleriyle karşılaşmaya dayanamıyordu.

"Benimle gelmek zorunda değilsin." Adamın o lanetli yüzüğü parmaklarının arasında döndürme şeklinden nefret ediyordu. İstiyordu ki

öpe attı ama zaten dikkatleri üzerine daha fazla çekmek istemedi.

Adam hiçbir şey söylemeyip ona bakmaya devam edince, kadın kapıya doğru yöneldi.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Arkasına baktı ve adamın bakışlarını makyaj masasına diktiğini gördü. Pırlanta yığınının üstünde evlilik yüzüğü duruyordu. Yüzüğü alıp takmadan önce kendisiyle savaşıarak birkaç saniye orada durdu.

"Hadi gidelim."

Ana süitten çıkarken onu takip etti. Buna neden izin verdiğini ya da nereye gittiklerini bilmiyordu ama umurunda da değildi. Her yer buradan daha iyiydi.

YAZARIN NOTU

Umarım Roth ve Jasmine'in hikayesinin bu bölümünü beğenmişsinizdir! Şimdiden 4. kitap üzerinde çalışmaya başladım! Bunun 6 kitaplık bir seri olacağını tahmin ediyorum, yani serinin arka yarısındayız ve ben... Mest oldum.

Boşanmış bir çiftin geceyi geçirmek için bir kulübeye kapanması fikrini ortaya attığımda, bunun bu kadar büyük bir destana dönüşeceğini ya da bu karakterler ve onların dünyası tarafından tamamen tüketileceğimi bilmiyordum. Sadece Roth ve Jasmine için değil, ikincil karakterler için de açılacak o kadar çok şey var ki!

Eğer 4. kitabın ham taslağından ve Roth'un gelecek kitabından (kendi bakış açısından) pasajlar okumak isterseniz, [Ream](#) veya [Patreon](#)'a göz atın (her iki platformda da aynı içerik var). Ayrıca blogumda (<https://miaknight.com/blog>) ilerlememle ilgili aylık güncellemeler yayınlayacağım.

Hikayelerime bir şans verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Lütfen yorum bırakın ve bir arkadaşınıza anlatın! Sabrınız için teşekkür ederim. Söz veriyorum, buna değecek!

Sevgi
ler,

Mia

MIA KNIGHT'IN KİTAPLARI

Suç Lordu Serisi:

Suç Lordunun Esiri
Suç Lordu Tarafından Yeniden
Yakalandı Bir Zamanlar Suç Lordu
Günah Tarafından Uyandırılan
Suç Lordunun Cenneti

Singed Serisi:

Acı Sıcak Acı
Sırlar
Acı İtirafı

YAZAR HAKKINDA

Mia Knight, Suç Lordu ve Singed Serilerinin yazarıdır. İnançlarınızı sorgulamanıza neden olan ve sizi tükenmiş ve duygusal olarak yoksun hissettiren karanlık, çağdaş romanlar yazıyor. Eğer karanlık, ahlaki değerleri sorgulanan ve sahiplenici erkeklerden hoşlanıyorsanız, doğru yere gelmiş olabilirsiniz.

Mia yazmadığı zamanlarda büyük ihtimalle bir yolculuğa çıkıyordur. Kahveyi, hayal kurmayı ve yağmur fırtınalarının sesini seviyor. Kafasındaki seslerle güldüğünde ve ağladığında onu yargılamayan köpekleri tarafından sürekli gölgeleniyor. Mia aynı zamanda kötü şöhretli bir münzevidir, bu yüzden size hemen geri dönmezse lütfen sabırlı olun.

Web sitesi: <https://miaknight.com/>

Bülten: <https://www.subscribepage.com/MKNewReleases>

Merch Store: <https://mia-knight-designs.printify.me/products>

TEŞEKKÜRLER

Patreon'daki tüm destekçilerime teşekkür etmek istiyorum! Siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Desteğiniz bana bu hikayeyi hayata geçirmek için gereken zamanı veriyor ve her biriniz için inanılmaz derecede minnettarım!

Muhteşem Süper Destekçilerime özel teşekkürler:

- Alexandria
- Amber
- Utah Bibiana'dan
- Betsy
- Carrie Cross
- Ellie
- Ges Senatus
- Hamdi Abshir
- Isy
- Jüpiter
- Kathy Nguyen
- Maria
- Mel
- Meli. f
- Nancy Ziad Nassradin
- Naya
- Rothmanifestor
- Safiyyah
- Sami Bullock

- Zeynep

GÖZ ATIN

SUÇ LORDUNUN TUTSAĞI, KİTAP 1

"Gitmek zorunda mısın?" Morgan erkek arkadaşına sordu.

Jonathan kollarını ona sararken sırttı. "Beni özleyecek misin?"

"Evet." Midesindeki korku yumağını bir türlü atamıyordu.

"İş için seyahat etmem gerekiyor," dedi sırtını okşarken. "Sen taşındığından beri hiçbir yere gitmedim ama daha fazla erteleyemem. Üç ay çok uzun bir süre."

"Biliyorum."

Kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Beni burada istemeni seviyorum ama gitmek zorundayım. Eğer Batı Yakası'na taşınırsak, bu kadar çok seyahat etmem gerekmez."

Morgan'ın midesi titredi. "Maine'i seviyorum." "O zaman burada kalacağız."

Eğildi ve ona derin bir öpücük verdi. O anı uzatmak için ceketini avuçladı. Seyahatini duyurana kadar ona ne kadar bağımlı olduğunu fark etmemiştir. Erkek arkadaşının iş için seyahat etmesi gereken bir bilişim danışmanı olması onun şansıydı.

Geri çekildi, gözleri sıcacıktı. "En azından burada beni bekleyeceğini biliyorum."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Evet, burada olacağım. Çabuk bana dön."

Dizüstü bilgisayar çantasını omuzladı ve küçük valizinin sapını yukarı çekti. Kapıyı açtı ve durup ona baktı. "İyi olacaksın, değil mi?"

Buna ihtiyacı yok, diye düşündü ve onu kendisi için endişelendirdiği için kendini suçlu hissetti. "Evet," dedi ve kendinden emin görünmeye çalıştı.

Daireden çıkmadan önce ona bir öpücük kondurdu. Kendini harekete geçmeye zorlamadan önce uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Bir hafta tek başına hayatta kalabilirdi. Jonathan hayatına girmeden önce iki yıl boyunca yalnızdı. Seyahat etmek onun için bir zorunluluktu, bu yüzden uzun süreli yokluklarıyla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydı.

Morgan, penceresinin dışında dünya yavaş yavaş aydınlanmaya başlarken sabah rutinine devam etti. Uzun bal sarısı saçlarına Fransız usulü bir şekil verdi ve bir eliyle muhafazakâr siyah eteğini ve beyaz bluzunu düzeltti. Aynada kendini inceledi ve görüntüsünden memnun kaldı. Yetkin ve sıkıcı görünüyordu ve dikkatleri üzerine çekmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Telefonu çaldı ve işe gitme vaktinin geldiğini haber verdi. Çantasını aldı ve kapıdan çıkarken düzenli dairesine üstünkörü bir bakış attı. Otobüs durağına kadar iki blok yürüdü ve tam zamanında otobüsün kaldırırma yanıştığını gördü. Her zaman oturduğu koltuğa yerleşti ve otobüsteki yüzleri alışkanlıkla taradı.

Bankaya girdiğinde ve iş arkadaşları tarafından karşılandığında tedirginliğini üzerinden atmaya çalıştı. Sadece başka bir gün, diye kendini rahatlattı. Eşyalarını dinlenme odasına koydu ve günlük rutini olan masasını kurma ve parasını sayma işine başladı.

Olaysız bir gündü, bu da aşırı tepki verdiği konusunda onu rahatlattı. Huzursuz ve gergindi ama öğle tatilinde Jonathan'dan gelen bir telefon kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Bir yıl önce çıkmaya başladıklarından beri ona çok bağlanmıştı. Jonathan'ın rahat kişiliği onun gergin kişiliği için bir merhemdi. Kendisini güvende ve emniyette hissetmesini sağlıyordu. Onun eve dönmesi için sabırsızlanıyordu. Jonathan hayatına girmeden önce sinirli bir enkaz gibiydi. Şimdi, kendini biraz daha eski gibi hissediyordu.

Günün sonunda bankadan çıktı, güneş batarken hızlı adımlarla yürüyordu. Otobüs durağına tam zamanında ulaştı ve şoföre başıyla selam vererek basamakları atladı. Normal koltuğu çoktan dolmuştu, bu yüzden koridordaki koltuğa yerleşti ve gece çöktüğü için gergin olan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Jonathan altı gün içinde dönecekti. Büyütülecek bir şey değildi.

Otobüsten atladı ve binasına yaklaştı, dairesine ulaşmadan önce iki kat tırmandı. Komşularını sima olarak tanıyordu ama hiçbirinin ismini bilmiyordu ve bu da hoşuna gidiyordu. Kapısının kilidini açarken iki tarafa da baktı ve hızla içeri girdi. Dirseğiyle ana lamba düğmesine vurdu, anahtarlarını ve çantasını kapının yanındaki sehpaye bıraktı ve dondu kaldı.

Mutfağındaki taburede bir adam oturuyordu. Bir adım geri atıp kapıya çarptığında, ağzını açıp

bağırdı, ama adam uyarmak için başını salladı. Bu küçük hareket çığlığın boğazında düğümlenmesine neden oldu. Midesinde büyüyen korkunç bir kıyamet duygusuyla siyah takım elbiseli adama baktı. Adamın acımasız siyah gözleri ve sol alnında bir yara izi vardı.

Blade, "Lyla, kapıdan uzaklaş," dedi.

Lyla. Bu ismi üç yıldır duymamıştı. Panik onu boğazından yakaladı. Geçmiş Jonathan'la paylaştığı dairede oturuyor olamazdı.

"Erkek arkadaşının uzakta olması iyi bir şey. Onu öldürmek için emir aldım," dedi Blade sakince.

İleri doğru iki kararsız adım attı. "Jonathan'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

Blade başını yana eğdi. "Sence değil mi?"

"Üç yıldır yoktum," diye mırıldandı. Güvende olduğunu sanıyordu.

"Yine de buradayım." Cebinden bir telefon çıkardı. Parmağını ekranın üzerinde gezdirdi ve başını ona doğru salladı. "Gel Lyla, Gavin'e merhaba de."

Blade'in çevirmesini izlerken midesi bulanıyordu. Kaçmak ya da telefonu kapıp parçalara ayırmak arasında kaldı. İkisini de yapmadı. Onun yerine, kalbi kaburgalarına çarparak çaresizce izledi. Kaçmanın anlamsız olacağını bilse de kapı koluna uzandı.

Blade'in gözleri yarıklara dönüştü. "Yapma, Lyla."

Sesindeki tehdit kadının donup kalmasına neden oldu. Gavin'in kişisel koruması Blade'i çok iyi tanıyordu. Blade, Gavin'e gözünü kırpmadan sadıktı ve yasal ya da yasadışı her türlü görevi yerine getirirdi.

"Blade, lütfen," diye fısıldadı.

Elindeki telefona odaklanmadan önce ona okunamayan bir bakış attı. "O burada. Gel Lyla, Gavin seninle konuşmak istiyor."

Blade telefonu ona doğru çevirdi. Gavin Pyre ekrandan ona baktı. Hiç değişmemişti. Belirgin göğsünü ortaya çıkaran derin V yakalı bir gömlek giymişti. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve çarpıcı kehribar gözleriyle dünya dışı bir yakışıklılığa sahipti. Herkesi tehlikeli olmadığına inandırmak için kullandığı çocuksu cazibesi endişe verici bir şekilde yoktu.

"Lyla."

Kızın adı adamın dilinden döküldü. Rüyalarına musallat olan o derin ses, kendini savunmak için bir adım geri atmasına neden oldu.

"Hatırladığımdan daha güzelsin," dedi usulca. Kadın başını çılgınca salladı. "Lütfen, yapma."

"Neden, Lyla?"

Ürperdi ve "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Gavin, üç yıl sonra dostça bir sohbet için onu Maine'e kadar takip etmesi için Blade'i göndermezdi.

"Benden neden kaçtığını bilmek istiyorum."

Cevap vermedi. Veremezdi. Üç yıl onun varlığının etkisini hiçbir şekilde azaltmamıştı. Mutfak tezgahına çarpana kadar hareket ettiğini fark etmedi.

Blade elinde telefonla onu takip etti. Gavin'le göz göze gelmemek için yüzünü yana çevirdi.

"Bana geri dön, Lyla."

"Hayır," diye yutkundu ve Gavin'in yüz ifadesinin sert çizgilerle yumuşadığına tanık olmak için tam zamanında ekrana baktı.

Dehşet, değişime tanıklık ederken tam anlamıyla dehşete dönüştü. Onun ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu.

"Bunu ilginç bulabilirsin," dedi Gavin ekrandan kaybolurken soğukkanlılıkla.

Zihni gördüklerini anlamaya çalışırken, daha iyi görebilmek için iradesi dışında öne doğru eğildi. Sandalyeye bağlı bir adam oturuyordu. Yüzü o kadar şişmiş ve şekli bozulmuştu ki kimliğini tahmin etmesi mümkün değildi ama boynundaki kanlı haçı tanıdı. Başı dönerken denge için tezgâha tutundu.

"Babama ne yaptın?" diye fısıldadı. "Benden çalışıyordu," dedi Gavin yürürken. görüş alanına geri döndü.

Belinden bir silah çıkardı ve babasının şakağına dayadı. Babası canlandı, iplere asıldı, gözleri çılgınca dönüyordu. Ağzındaki tıkaçtan babasının boğuk çığlıklarını dinlerken dünyasının yana doğru eğildiğini hissetti. "Gavin, hayır!" diye bağırdı, telefonu kolayca bırakan Blade'den alırken. Telefonu titreyen ellerinin arasında tutarak babasının telefonu çekmesini engellemeye çalıştı. düşünceleriyle tetikliyor.

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Onun yaşaması umurunda mı Lyla?"

"Param var," dedi ve elleri deli gibi titrerken telefonu sabit tutmaya çalıştı.

"Yarım milyon mu var?"

Midesi alt üst oldu. "Yarım milyon mu?" Babası aptalın tekiydi. Banka hesabında beş binden fazla parası yoktu ve bunun nedeni

Jonathan kira ödemesine izin vermedi. Belki kredi alabilir-

Gavin, "Baban bizden çalmanın sonuçlarını biliyor," dedi.

Herkes Pyre'lara bulaşılmaması gerektiğini bilirdi. Pyre adamları merhametli olmalarıyla bilinmezdi. Sert, acımasız ve hesapçıydılar.

"Onun için ne yapmak istiyorsun?" Gavin sordu.

Soğuk terler döktü. Onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Her şeyi yaparım," diye fısıldadı.

"Blade seni bana getirecek."

"Gavin, yapamam-"

"Babanın yaşamasını mı istiyorsun?"

Konuşamıyordu, o yüzden başını salladı.

Silahını indirdi ve telefonunu tutan kişiye doğru yürüdü. Yüzü ekranı doldurdu. Nefesi kesildi. Adamın kişiliğinin gücü telefona ulaştı ve onu boğazından yakaladı.

"Beni birazcık bile özlemedin mi Lyla?"

Suç Lordunun Esiri tüm perakendecilerde kalıcı olarak ücretsiz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.